

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PLAYS WELL WITH OTHERS

HOW TO DATE
YOUR BEST FRIEND...

#1 New York Times Bestselling Author

LAUREN
BLAKELY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

BAŞKALARIYLA İYİ OYNAR

LAUREN BLAKELY

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Hakkında

Biliyor muydunuz?

Başkalarıyla İyi Oynar Yazarın

Notu

1. Az önce ona göğüslerimi mi gösterdim?
2. Günün Sözü
3. Tek Boynuzlu At İçin Bir Georgia O'Keeffe Düşündünüz mü?
4. Ve bu gecenin kıyafet kuralı...
5. Merhaba, Peynir Rende
6. Bir Gömleksizlik Akşamdan Kalması
7. Parlak Fikirler
8. Tatlı Bağlanılmaz Ben
9. Keyifli Bir Şekilde El Altında Olabilirim
10. İlk Buluşma Nasıl Sabote Edilir?
11. Canavar ve Ben
12. Parlak Nesne, İşini Yap
13. Siktir git, Flutters
14. Çok Kolay Örülebilen Saçlar
15. Jackass Kanepe
16. Duş Gösterisi
17. Sol El Gece Kremi
18. Bir Dick İncelemesi
19. Orantılılık
20. Un-Dating ve Ultra-Sexing
21. Güzel Eşarp
22. Bazılarını Kazan, Bazılarını Kaybet
23. Bir Deniz Urchin Zımbırtısı
24. Yüzleşme Zamanı
25. Tehlikeli Zemin
26. Bir Geyiğe Yapılacaklar Listesi Verirseniz
27. Yaşam Doktoru
28. Ne kadar büyük bir patlıcanınız var.
29. Yağmur Kontrolü
30. Şanslı Spatula
31. Bir gün
32. Smack Talk Dersleri Kalbimi Eritti
33. Gözler Üzerimde
34. Krep Fantezileri
35. Gerçek Olmayan Erkek Arkadaşım

36. [Carter Zamanı](#)
 37. [Sen Etkisi](#)
 38. [Romantik Oyun](#)
 39. [Déjà Vu](#)
 40. [Yağmur Çeki Sıkıntıları](#)
 41. [Sadece Her Şey](#)
 42. [Beni Güçlendirdi](#)
 43. [I Object](#)
 44. [Diğer Kelimelerle](#)
 45. [Arkadaş Bölgesi En İyi Bölgedir](#)
- [Epilog](#)

[Sevgili](#)

[Okuyucu Be A](#)

[Lovely](#)

[Lauren Yazarına Ait Diğer](#)

[KitaplarContact](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

Telif Hakkı© 2023 yazar Lauren Blakely

Kapak Tasarımı Kate Farlow, Fotoğraf Ren Saliba

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makaleler ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazarın açık yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya aktarılamaz. İsimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yazar

bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir. Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, iş, olay ve olgular yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

OceanofPDF.com

HAKKINDA

En iyi arkadaşım la sahte bir şekilde mi çıkıyorum? Dinle beni.

Bu yüzden kendime bir ayrılık partisi düzenliyorum, kadeh kaldırıp yeniden özgür ve bekar olmayı kutlayacağımı düşündüğüm ısıltılı bir şenlik.

Aslında yaptığım şey: Çok fazla şampanya içer ve en iyi erkek arkadaşına ata binmeyi gerçekten çok istediğimi söylerim.

Ancak Carter'ın cevabını gerçekten beklemiyorum - haraç olarak gönüllü oluyor.

Günahkâr kahverengi gözleri ve gerçek olamayacak kadar iyi vücuduyla evet demek benim için zor olmazdı, ancak başarısız, sevgisiz evliliğim bir s-e-x çölü olduğu için bana hizmet etmek zorunda hissetmesini kesinlikle istemiyorum.

Ancak çekici ve kendine güvenen profesyonel futbol yıldızı, flört uygulaması sponsoruna beş halka açık randevu borçlu olduğundan, birbirimize yardım etmek için bir anlaşma yaptık.

Çok geçmeden, halka açık *randevu* derslerimiz, çok özel derslere dönüştü. Ve ben yıldız bir öğrenciyim, flörtöz şakalaşmalardan ve uzun bakışmalardan ayak parmaklarını kıvıran, çarşaf kapma, akıllara durgunluk veren beden eğitimi saatlerine hızla mezun oluyorum.

Sorun ne mi? Yeniden biriyle çıkmayı öğrenmek, gerçek bir şeymiş gibi hissettiriyor. Arkadaşlığımız tüm bu gece geç saatlere kadar süren yatak odası seanslarına dayanabilecek mi?

Özellikle de aniden en iyi arkadaşımı özlediğim ve hislerimde sahte bir şey olmadığı için...

MUYDUNUZ?

Lauren Blakely tarafından

Yakında çıkacak tüm kitaplarımın yayınlanacağını [buraya tıklayın!](#)ne zaman ilk öğrenen olmak için

PRO İPUCU: E-postaların gelen kutunuza gittiğinden emin olmak için kaydolmadan önce [lauren@laurenblakely .com adresini](mailto:lauren@laurenblakely.com) kişilerinize ekleyin!

Bu kitabın tüm büyük perakendecilerde sesli ve ciltsiz olarak da mevcut olduğunu biliyor muydunuz? Bağlantılar için [web siteme](#) gidin!

OceanofPDF.com

BAŞKALARIYLA İYİ OYNAR
LAUREN BLAKELY TARAFINDAN

Nasıl Çıkılır serisinde tek başına bir kitap

OceanofPDF.com

YAZARIN NOTU

LAUREN BLAKELY TARAFINDAN

Merhaba! Bazen yazarlar bazı isimleri çok severler. Rachel ismi gibi. Bazı dikkatli okuyucular, The Boyfriend Comeback'te Beck karakterinin arkadaş kaldığı eski bir kız arkadaşı olduğunu ve onun adı Rachel'dı. The Good Guy Challenge, Two a Day ve My So-Called Sex Life'ı yazmaya devam ettiğimde, çeşitli kahramanların yardımcısı olarak yeni bir Rachel tanıttım. Şimdi romantizm sırası *yeni* Rachel'da. Ama o, Erkek Arkadaşın Dönüşü'ndeki Rachel değil. Bu ismi yakın zamanda kullandığımı unutmuşum! Oops! Her neyse, Rachel Dumont'un romantizminin tadını çıkarın! Bu bağımsız kitabın tadını çıkarmak için diğer kitaplardan herhangi birini okumuş olmanıza gerek yok.

Ayrıca, Carter profesyonel futbol oynuyor ve takım isimleri hayali ve yılın en büyük maçının ismi de öyle.

OceanofPDF.com

AZ ÖNCE ONA GÖĞÜSLERİMİ Mİ GÖSTERDİM?

Rachel

Şanslı spatulalarım nerede? Mutfağın köşesindeki kutunun içinde *olduklarına* yemin edebilirim. Üzerinde *Çok Önemli Şeyler* yazan kutuda.

Çünkü pişirme malzemelerim hayati önem taşıyor. Onlar terapi, lanet olsun. Bekle.

Ocağın yanında *VIP Eşyalar 1* yazan bir kutu ve tezgahın üzerinde *VIP Eşyalar 2* yazan bir kutu var.

Hangisinde benim spatulam var? Ve neden bunların hiçbirini özellikle etiketlemedim?

Doğru ya. Çünkü Los Angeles'tan on iki yaşındaki bir çocuğun sosyal medyada plastik bardakları istiflemesinden daha hızlı kaçtım. Bu da çok önemli bir şeydi.

Şimdi, San Francisco'daki yeni evimin ufacık mutfağında kutularla boğuşuyor, hayatın gereklilikleri olan spatulaları arıyorum. Onlar olmadan yarın akşamki ayrılık partim için nasıl limonlu cheesecake yaban mersinli bar yapabilirim?

Düşün, Rachel, düşün.

Gözlerimi kapatıyorum, geçen hafta Venice Beach'teki evimde yaşadığım toparlanma çılgınlığını hatırlıyorum, uçuşan giysileri görüyor, koli bantlarının gıcirtısını duyuyor, nabzımın titrediğini hissediyorum. Boşanma evraklarımın mürekkebi nihayet kurumuştu ama eski eşimin yeni çocuğunun doğum haberi hâlâ

kafamda taze. Nereye gitsem beni takip eden bu acı dolu anılarla Los Angeles'ta daha fazla zaman geçiremezdim.

Ah! Şimdi hatırladım. Spatulları, yeni Valentina dantelli sütyen-külot takımım ve *bir gün* giymeye yemin ettiğim kavurucu sıcaktaki bordo büstiyerimin arasına, el çantamın iç çamaşırı bölmesine sıkıştırdım.

Çünkü *yakında bir gün* aptalca bir dilektir.

Yatak odasına koşuyorum, bavulun fermuarını açıyorum ve mutfaktaki küçük sevimli şeyleri yatak odasındaki küçük sevimli şeylerin yanındaki şeref yerlerinden alıyorum.

"İşte buradasın," diyorum rahatlamış bir şekilde, sonra mutfığa dönüp spatulları tezgâhın üzerine bırakıyorum ve *Kötü Etiketli Kutu 2*'yi bir kenara itiyorum. Kilere gidip un, şeker ve kabartma tozunu alıyorum.

Kileri benim için doldurduğun için teşekkürler Elodie. Sen gelmiş geçmiş en iyi arkadaşsın.

Bu akşam pişireceğim ama ihtiyacım olan her şeyi şimdiden hazırladığımdan emin olmak istiyorum. Carter ağır eşyaları taşımama yardım etmek için yakında gelecek.

Her kızın bir şeyleri kaldırması, bir şeyleri taşıması ve bir şeyleri taşıması için çağırabileceği Carter gibi kaslı ve yardımsever bir erkeği olmalıdır.

Ayrıca, ağlamak oldukça güzel. Sağlamlığı ve emiciliği için beş üzerinden beş veriyorum.

Pişirme malzemelerimi sıralarken önümüzdeki günü gözden geçiriyorum. California Caddesi'ni daha iyi görebilmek için oturma odasını yeniden düzenleyeceğiz ve ardından öğleden sonrayı kuyumcu dükkanında geçireceğim. Ben yokken dükkânı Fable idare ediyordu ve o harika olsa da, ben Kaliforniya kıyılarında bir aşağı bir yukarı uçup iki dükkân idare ederken işler pek iyi gitmiyordu. Bu akşam kendimi dünyaya kapatacağım ve geceyi yemek pişirmeye ve şaraba ayıracağım.

Psikiyatristim çok gurur duyacak. Her zaman kişisel bakımı savunur ve bu bana pişirme ve merlot gibi geliyor.

Artık gün için bir planım var, nabzım biraz durulmaya başlıyor- sonra kapı çalıyor.

Oh, kahretsin. Carter geldi mi? Kıyafetime bakıyorum ve yüzümü buruşturuyorum. Üç günlük yoga pantolonu ve üzerinde "*Tabii ki şarap, memur bey*" yazan kırmızı benekli beyaz bir tişört. Tişört arkadaşım Hazel'ın hediyesi. Ama kendimi kokladığımda, umutsuzca bir duşa ihtiyacım olduğunu görüyorum ve bu da benim sayemde.

Terliklerimle pencereye koşuyorum, ikinci kattan aşağıdaki sahanlığa bakmak için bir barış zambağından kaçıyorum. Oh! Şarap dükkanından gelen teslimatçı.

"Geliyorum!" Bağırıyorum, o çoktan merdivenlerden sokağa inmiş olsa bile. Ama şarap çabuk yalnızlaştırıyor, bu yüzden evimden çıkıyorum, merdivenlerden koşarak iniyorum ve kutuyu almak için binanın ön kapısını açıyorum.

Kolumun altına sıkıştırıp arkamı döndüğümde ayaklarım altımdan çıktı-
Buttplant.

İrkildim. Antrenin zemininde yağ, toz ya da başka bir şey olmalı. Ama hızlı bir tarama yapıyorum ve zemin tertemiz.

Harika. İndirimli şaraba olan hevesim kursağımda kaldı. Ama şarabı zarardan korudum. Kutu hala kolumda sapasağlam duruyordu, ben de elimde değerli kargomla ayağa kalktım ve yol boyunca kığım ağrıyarak merdivenlerden yukarı çıkıp evime döndüm.

Eşyaları mutfak tezgahına bıraktım ve telefonumu kontrol ettim.
Yirmi dakika. Şık görünmek için yeterli bir süre.

Kendinize not: Yapılacaklar listenize düş almayı da ekleyin.

Hızlıca tuvalete giderken, cihaz bir mesajla titriyor.

Elodie: Tahmin et sana ne getirdim?

Bu çok hileli bir soru. Yanlış yapacağım için onun tahmin oyununu oynamak bile istemiyorum. Ama tüm arkadaşlarımdan gelen hediyeleri şiddetle seviyorum. Kokmuş gömleğimi çıkarırken cevap veriyorum.

Midilli mi?

Yaklaştın. Atları düşün.

Hmm. ikolatacı kankam bana ayarlayabileceği ateşli kovboyıar tanıyord mu? Bir kız hayal kurabilir. Bir elimde telefonum, egzersiz pantolonumu çıkarıyorum, bir cevap yazdırıyorum ve gönder tuşuna basıyorum.

Bir aygıra binecek ateşli bir kovboyıa randevu ?

Elodie: *Gelecek yılın Noel hediyesi için bir fikir yazar.* Her neyse, o değil, ama kesinlikle bu aygıra binebilirsin.

Külotumu yakındaki çamaşır sepetine atarken aynı anda hem heyecanlanıyor hem de dehşete kapılıyorum.

Bana markasını ve modelini söyle!

Sana göstersem iyi olur. Sonra uğrarım. Gitmem lazım. Müşteri geldi.

Yapılacaklar listeme *Elodie'yi görmeyi* de eklemem gerekecek, ama o kesinlikle parlak bir nokta olacak ve berbat bir yıldan sonra (ya da beş, ama kim sayıyor), parlak noktalarımın tadını çıkarıyorum. Telefonu makyaj masasına bırakıyorum, ardından geniş yağmur duşumda suyu açıyorum - hayatımdaki bir başka parlak nokta. Su ısınırken saçlarımı topuz yapıyorum.

On dakika sonra, banyodaki her yüzeyi buğulandıran fokur fokur bir duşun ardından popom artık ağrımıyor ve hindistan cevizi kadar tazeyim.

Küçük odayı dolduran tropikal vücut losyonu kokusuyla bir havlu kapıyorum. sırada telefonum tekrar çalıyor. Cihaza bakıyorum ama cam buğulanmış.

Görünüşe göre Elodie yine mesaj atıyor.

Birazdan cevap yazacağım. Önce bacaklarımı kurulumam lazım. Telefon aldı.

İ ekiyorım ama gülüyorum. Çok sabırsız. Sırtımı kurularken bakmadan aramayı yanıtlıyorum. "Bilmeceni özdüm. Bana bir

on vitesli vibratör. Adı Kovboy. Ve evet, bu gece test edeceğim." Sessizlik.

Beş uzun saniye boyunca cırcır böceklerinden başka bir şey yok.

Sonra bir boğaz temizlenir. Erkeksi bir boğaz.

Carter'ın yakışıklı yüzü ekrandan bana bakıyor. "Eğer bu bir ipucuysa, şimdi çıkıp senin için onu alabilirim," diyor ve daha yakından baktığımda, ön sahanlığımda olduğu için arkasındaki sokağımı görüyorum.

Donup kaldım, tüm saygınlığım duş buharıyla birlikte buharlaştı. Çıplağım ve az önce en iyi arkadaşıma göğüslerimi gösterdim.

OceanofPDF.com

GÜNÜN SÖZÜ

Carter

Bu sabah erken saatlerde evde kahvemi hazırlarken mutfaktaki günün sözü takvimimden bir sayfa kopardım.

Kelime lachrymose idi.

Kimsenin günlük hayatta kullanmadığı bir başka büyük kelime.

Ama bu yıl aldığım her gün yeni bir şey öğrenme kararına bağlıyım, bu yüzden çekirdekleri öğütücüye ölçerken on dolarlık kelimenin tanımını okudum - sık sık ağlayan birini tanımlamak için kullanılan bir sıfat.

Şimdi Rachel'ın blokunda volta atıyorum, ona giyinmesi için zaman tanıyorum ve bu süslü kelimeyi kullanmam gerekiyor. Hayır, lachrymose'u cümle içinde kullanmaya çalışmıyorum bile. Kimse bunu yapıp da ciddi olamaz.

Bunun yerine, beynimde yankılanan diğer kelimeyi bastırmak için çaresizce tekrar ediyorum - lachrymose, *lachrymose*, lachrymose.

Memeler. Memeler.

Memeler. Rachel'ın

memeleri.

En iyi arkadaşımın göğüsleri.

Ama hadi, *lachrymose*. Yapabilirsin.

Fillmore Caddesi'ne ulaştığımda duruyorum, derin bir nefes alıyorum ve sonra yoluma devam ediyorum.

Bir ayağım diğerinin önünde.

Ama şımarık güzellerin yanıp sönen reklam panosu çok güçlü.

Kalabalık alışveriş caddesinde yürürken bakışlarımı önce sağa, sonra sola çeviriyorum. Fillmore'un bu bloğunda zaman makinesi gibi çalışacak bir şey olmalı. Yanıp sönmeyi unutmak istediğimden değil. Ama unutmak *zorundayım*.

Kahve için en sevdiğim yeri tespit ettim. Daha fazla kafein kötü bir fikir olabilir.

Ama An Open Book bir blok . Yeni bir kitap alabilirim.

Ama şuraya bakın. Sanki bana seslenen bir umut ışığı gibi, caddenin karşısındaki ilginç hediyelik eşya dükkânının ışığını takip ediyorum. Adı Effing Stuff, sanki evrenin unutmama yardım et dualarıma cevabı gibi.

Rachel'a bir kupa
getireyim. Evet!

Devam eden bir kupa hediye etme oyunumuz var ve muhtemelen sıra bende. Eğer değilse, dikkat dağıtmak için kullanabilirim. Onu çıplak görsem de görmesem de arkadaş olduğumuzu ve hep öyle kalacağımızı söyleyen bir tane bulurum.

Kesin konuşmak gerekirse, yarı-buff.

Hmm, diğer yarısı çıplakken nasıl görünüyor?

Dur. Sadece dur.

Rachel çok güzel, bunu daha önce fark etmemek için kör olmak gerekirdi. Ayrıca komik, zeki ve nazik. Ayrıca kendini çok ciddiye almıyor, ki bunu seviyorum. Ama bunlar harika en iyi arkadaş özellikleri ve şu anda hayatımda ihtiyacım olan şey de bu.

Ayrıca, alt üst olmuş hayatında ihtiyacı olan son şeyin, erkek arkadaşının aniden ona sapıklık etmesi olduğuna eminim.

At gözlüklerimi takıp ilginç hediyelik eşya dükkânına giriyorum. Mükemmel kupayı gördüğümde kimseye belli etmeden "İşte bu," diyorum.

Yani, tamamen masum. Gökkuşağı saçan bir tek boynuzlu at var.
Göt.

Raftan o kötü çocuğu aldım ve doğruca tezgâha yöneldim. "Bir Gökkuşağını andıran tek boynuzlu at, lütfen," diyorum orada çalışan burnu halkalı kadına.

"Çok şirin. Küçük yeğenim tek boynuzlu atlara bayılır." Arkasında kancalara asılı çantaların bulunduğu rafları işaret ediyor. "Hediye çantası ister misin?"

Evet! Evet! Bu hediyein amacına ulaşacağı kesin. "Şu lütfen," diyerek pembe bir çanta seçiyorum.

Pembe masumdur.

On dakika daha ve blok etrafında bir tur daha attıktan sonra Rachel'ın evine dönüyorum. Yolda alarmım çaldı. *Saç kesimi sonra*. Vurdum

Ertele. Eğer , tekrar unutacağım.

Rachel'ın ulaştığımda, kupa el çabukluğum işe yaramıştı. Şimdi işin zor kısmı, hiçbir şey olmamış gibi evine girmek.

Ve hatalarımdan ders çıkarabildiğim için FaceTime yerine aradım.

Cıvıl cıvıl bir "Merhaba!" ile cevap veriyor.

Bu umut verici. Kendisi gibi görünüyor. Büyük Parlama Olayı onu hiç rahatsız etmemiş olmalı.

"Günaydın, Günişığı." İşte. Lisedeyken ona verdiğim lakabı kullanmak da sıfırlamaya yardımcı olacaktır. "Beni içeri almak ister misin?" diye sordum.

Bekle... Bu kulağa ayıp mı geliyor? *Beni içeri almak ister misin?* Yoksa sadece *bugün* mü edepsiz geliyor?

"Elbette," diyor.

Zil çaldı ve ben de merdivenleri çıktım. Oraya vardığımda çoktan kapıyı açmıştı. Kestane rengi saçlarını at kuyruğu yapmış, kot pantolon, siyah bir tişört giymiş ve şimdiye kadarki en tuhaf sırtışını takınmış.

Gözlerimi kaldırıp çantayı ona doğru ittim. "Sana bir kupa aldım. Yeni eve taşınma hediyesi."

"Oh." Çantadan kupayı alıyor, ama tepkisini göremeden, kirli düşüncelerimden başka odaklanacak bir şey aramak için evine bakıyorum.

Ah, mükemmel. Pencere kenarı minik bitkilerle kaplı. Buraya son geldiğimde onları fark etmemiştim. Yaprakları falan olan bir tanesini gösterdim. "Hey, bu bir kaktüs mü?"

"Hayır. Bu fesleğen. Ama yakın."

"Harika, harika," diyorum ve fesleğenin çöl bitkileriyle hiçbir ortak noktası olmadığından eminim, ama bu kadar soğukkanlı olması çok iyi. Yerden bir saksı almak için durup pencere kenarına doğru ilerliyorum. Onu da diğer bitki ailesinin yanına koyup kendimi meşgul ediyorum.

"Biberiye bu," diyor, parlak ve neşeli. Belki de normalden daha neşeli?

Bitkilere bakarken çenemi kaşıyorum, sonra pencere kenarının yanında yerde duran daha uzun bir tanesine bakıyorum. "Bu bir eğrelti otu mu?" Eğrelti otlarının neye benzediği hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen soruyorum. Yeşil olabilir mi?

"Hayır. Ama iyi tahmin. Uzun olan bir ficus. Ben ona Ficus Bob diyorum. Adını Juliet koydu. Onu bana o verdi. Yeni bir başlangıç bitkisi olduğunu söyledi." Rachel da benim gibi normalden biraz daha hızlı ve cıvıl cıvıl konuşuyor.

"Kız kardeşin için akıllıca bir hareket." Bob'un mumsu yapraklarına dokunuyorum. "Ben de bir bitki almak istiyordum," diyorum ve bu bir yalan. Ama bitkiler hakkında ne kadar çok konuşursam, göğüsler hakkında o kadar az düşünürüm. "Bob'u çok sulaman gerekiyor mu?"

"Ben biliyorum. Bob susuyor. Bu kupayı onu sulamak için kullanabilirim" diyor, ekstra neşeli bir şekilde.

Ve hey, eğer o garip değilse, benim garip olmama gerek yok. Ayrıca, konuşmamız gereken bitkiler var. Yavaşça etrafımda dönüyorum, görüşümü düz bir çizgide onunkine kilitlemeyi başarıyorum. "Bu mükemmel çünkü kupa, bilirsin, su tutar."

"Kupaların güzel yanlarından biri," diyor odanın diğer ucundan. "Ya da kahve, şarap ya da herhangi bir şey içmek için kullanabilirsiniz. Çay, Soda," diyorum, sonra göğüslerimi düşünmemek için başka içecekler düşünmek üzere duraklıyorum. "Meyve suyu belki."

"Meyve suyunu sevmiyorum. Ama şarap işe yarayabilir," diyor aynı ruh haliyle. Sanki olay hiç yaşanmamış gibi. "Alıştırmak ister misin?"

"Şarapla mı? Yani, tabii ki. Bir teslimatım var."

Başımı salladım. "Hayır. Bob'u sulamak istemiştin?"

"Oh, tabii. Ya da sen yapabilirsin. Kendi Bob'un için pratik yaparsın" diye teklif ediyor. Doğru ya. Evet. Belli ki bir Bob alacağım.

Açık planlı mutfığa doğru dönüyor. Boynunun altına bakmama konusunda iyi olduğum için onu takip ediyorum, o muslukla uğraşırken kutularla dolu tezgahın önünde duruyorum. Önce bir iç geçiriyor, sonra bir daha, en sonunda da bana saçmalamayan bir bakış fırlatıyor. "Carter. Bu, göğüslerini hiç görmemiş gibi davranacağımı söyleyen bir kupa, değil mi?"

Göz kırpiyorum.

"Ne? Hayır. İmkânı yok," diyorum, görüntüler beynime hücum ederken kekeleyerek

-Hayat arkadaşım, kamera karşısında çıplak, bir tanrıça gibi etrafından buharlar yükseliyor. Öpücükleri davet eden solgun bir ten. Tapılması gereken kıvrımlar. Et, artık kıyafetlerinin altında var olduğunu bildiğim o kadar çok muhteşem et.

Evet, onun bir kadın olduğunu hep biliyordum. Ama onu hiç *kadın* olarak düşünmemiştim. Seksi, şehvetli, göğüslerinin vadisinden su akan bir kadın. Yemyeşil kıvrımları, çukurları ve dudaklarımın gezebileceği yerleri olan bir kadın.

Ben çok kirli bir zihne sahip kötü bir adamım.

Ama küçücük mutfaktaki tüm alanı kaplayan fille uğraştığı için ben de rahatladım. O benden daha iyi bir insan.

Derin bir nefes veriyorum, her şeyi itiraf ediyorum. "Haklısın. Saçma sapan konuşmalar yapıyordum."

Çenesini kaldırıp bana sert bir kız sırtışı attı. "Öyleyse bu artık resmi olarak göğüslerini gördüm hatıra kupası."

O bizim kupa isimlendirme oyunumuzu oynarken ben gülüyorum. "Aynen öyle. Kimin umurunda?
Biz arkadaşız. Sorun yok."

Önemli bir değilmiş gibi omuz silkiyor. "Hiç değil. Hadi Bob'u sulayalım."

Teklif edilen kupayı alıp susuz bitkiye doğru ilerliyorum. İşim bittiğinde, inanılmaz bir şey başarmışım gibi omuzlarımı dikleştiriyorum. Bir bakıma öyle. "Artık bitki babası olmaya hazırım."

"Her erkeğin hayatında bir sonraki adımı atabileceği bir zaman gelir. Seninle gurur duyuyorum, Carter." Ne var biliyor musun? Ben de gurur duyuyorum.

Bir kupa üzerinde efsanevi bir yaratık, susamış bir bitki ve bir sürü insanüstü irade gerektirdi ama günün yeni kelimesinden neredeyse kurtuldum.

* * *

Oturma odasını yeniden düzenlemek bana daha da yardımcı oluyor. Bedenimi kullanmak her zaman zihnimi sakinleştirmiştir. Gerekirse bütün gün kanepesinin yerini değiştirebilirim. Doksan derece çevir. Tekrar çevir. Buraya getir. Oraya götür. Hiç fark etmez. Elimden geldiğince aktif kalmayı seviyorum.

Elimden geldiğince.

Ama California Caddesi'ne ve ötesindeki San Francisco şehrine bakan kanepeyi nihayet istediği yere yerleştirdiğine göre artık taşınacak bir şey kalmamıştır.

Kızılıcak rengi minderin üzerine çöküyor ve yanındaki koltuğu okşuyor. "İyi bir oturuşu severim," diyor.

Oturmak bana göre değil ama beni yanına çağırdığı için yanına uzanıyorum.

Çok yakın değil ama.

İkimiz de büyük cumbalı pencereden dışarı bakıyor, her zaman evim olan şehri içimize çekiyoruz. Ailem bir süreliğine Los Angeles'a taşındıktan sonra geri döndüğünde bile tepeleri, sisi, eğri büğrü sokakları ve bakımı imkânsız restoranlarıyla bu şehir beni hep çağırdı.

Buraya döndüğünden beri Rachel için de görünüyor. Şehrin akıp gidişini izlerken mutlu bir şekilde iç geçiriyor.

"Mükemmel," diyor, minnettarlıkla ve son zamanlarda pek görmediğim meşru bir gülümsemeyle bana bakıyor. Ben de ona gülümsediğimde omzumu sıkıyor. "Son birkaç yıldaki görüşümden tamamen farklı. Bu da demek oluyor ki, istediğim şey bu."

"Burada olmana sevindim. Olanlardan memnun değilim ama eve gelmen iyi oldu," diyorum.

Kararlılıkla başını sallıyor. "Evet, ben de."

Sesinde hüznün var, ama olasılık gibi bir şey de var. Belki bir parça umut. Sonra başını sallıyor, sanki o tehlikeli duygudan kurtuluyormuş gibi. Etrafında dönüyor, gülümsemesi artık gerçek. "Ve yarınki ayrılık partime geliyorsun. Buna ihtiyacım var. Bu gerçek bir yeniden başlangıç."

"Elbette," diyorum. "Bunu kaçırmazdım."

"Tata Olayı bir şeyleri değiştirmeyecek, değil mi?" diye soruyor, ses tonunda bir parça endişe var.

Alay ediyorum. "Tabii ki hayır."

"Güzel," diyor, sonra bana yaklaşıyor ve yarı sarılıyor.

Deniyorum. Yemin ederim, iyi olmaya çalışıyorum. Ama gözlerim. Şu yaramaz .

Gömleğinin üst kısmına bir göz atıyorlar.

Onu zihinsel olarak tekrar soymadan önce bakışlarımı ayırıyorum.

Bu olayı telafi etmek için bu gece 6 mil koşmam gerekecek.

Ama bunu unutabilirim. İhtiyacım olan şey bu ve belli ki onun da istediği şey bu, çünkü o gece saçımı kestirdikten ve sekiz mil koştuktan sonra -Evimde beni bekleyen bir teslimat var.

Bitki türleri konusunda pek iyi değilimdir ama bunu kesinlikle tanıyorum. Bu bir unutkan ficus.

Rachel'dan gelen not *bunu* doğruluyor. *Jane*'le tanış.

Sanki olay hiç olmamış gibi. Bu en iyisi, ama aynı zamanda beni biraz...ağlamaklı yapıyor.

OceanofPDF.com

TEK BOYNUZLU AT SIKIN İÇİN BİR GEORGIA O'KEEFFE DÜŞÜNDÜN MÜ?

Carter

Yanı başınızda bedava terapi görmek gibisi yok.

Ertesi sabah bulaşık makinesini boşaltıyor ve komşum Monroe'yu Rachel'in durumu hakkında bilgilendiriyordum.

Mutfak tezgahındaki bir tabureye oturmuş, takıntılı olduğum yeni Slayer single'ı kazanı sayesinde şimdiye kadarki en iyi cortadolarımdan birini yudumlarken beni dinliyor.

"Ve sonra bana bir bitki gönderdi," diyerek hikayeyi bitiriyorum.

"En sevdiğim kısma geri sarayım. Ona gerçekten bir tek boynuzlu at kupası mı aldın?"

Açık dolaba tabakları dizerken ona *şaşkın* bir bakış fırlatıyorum. "Anlaşılmadı mı doktor?"

Kıkırdayarak başını sallar. "Bence gayet açık olan şey, sakinle düşündüğün."

"Biraz sempati duyun. Diğer insanlara ne olduğunu umursadığınız şey bu."

"Teşekkürler. Son zamanlarda çok yetersizim." "Fark ettim," diyorum.

Fincanını bana doğru salladı. "Ama bu içecek için sana iltifat edeceğim. Kahve formunda seks gibi."

"Değil mi?" Yeni edindiğim espresso becerilerimle gurur duyarak söylüyorum. Kendi kendime öğrendim. Geldiği kadar lezzetli kahve yapmak bir bulmaca gibi. "Ben lanet olası bir rock yıldızı baristayım."

"Özgüvenin üzerinde çalışmalıyız, Carter," diyor ve telefonumun alarmı bir bildirimle yanıp sönerken bir içki alıyor - *Yarın sabah menajerinle golf oynayacağını unutma, seni zaman lordu.*

İnledim. Bununla uğraşmak istemiyorum. Golfü seviyorum ama aynı zamanda sponsorlarımdan biri olan Date Night hakkında menajerimle konuşmam gerektiğini de biliyorum. Bu konuşmayı olabildiğince erteliyorum.

Alarmı susturup Monroe'ya dönüyorum. "Ee? Ne yapacağım?"

Monroe ciddi bir bakışla beni sabitliyor. "*Olayı* nasıl atlatacağını bilmek istiyorsun," diyor, tırnak işaretleri çizerek.

"Evet," diyorum ısrarla. "Partisi bu akşam. Arkadaşı olarak orada olmam gerekiyor. Uzun zamandır arkadaşı. Akli başka yerde olan sapık bir piç olarak değil. Bu olay olduğundan beri, ben-" Başımı işaret ediyorum, sonra da elimi çırpma hareketi yapıyorum. "Üst katta daha fazla şeyin karışmasına ihtiyacım yok."

Bu kez gerçek bir sempatiyle başını sallıyor. "Anlıyorum," diyor ve sonra psikologlara özgü bir ağırlıkla duraklıyor. "Ama sende ve onda bazı bilinçaltı şeyler olup olmadığını düşünmek isteyebilirsin."

Kaşlarımı çatıyorum. "Çeviri lütfen, Freud."

"Sikinle düşünüyorsun dediğimde ciddiydim. Aklında sakin var." Bir süre düşündükten sonra klasik, şakacı üslubuyla ekliyor: "Ona tek boynuzlu at almışsın, dostum."

Yuvarlanma hareketi yaparak noktaları birleştirmemi bekliyor. İki saniye sonra bunu yaptığımda, başımı tezgâha düşürüp birkaç kez vuruyorum. "Tek boynuzlu atın kafasında bir sik var" diye mırıldanıyorum.

Yüzümü kaldırdığımda, Monroe yavaşça alkışlıyor. Göt herif. "İyi işti dostum," diyor. "Ama pembe çantanın sembolizmini de unutmayalım. Tek boynuzlu at kupasını *pembe* çantaya koymuşsun."

"Pembe masumdur, Jung," diye itiraz ediyorum ama dilim sürçüyor. O çok haklı. Bunu nasıl kaçırdım? "Bir kadına pembe bir çanta içinde tek boynuzlu at vermek, onunla yatmak istemen için yeni bir flört jargonu mu? Yeni flört kodları öğrenmek istemiyorum," diyorum ve sonra derin bir iç çekiyorum.

Randevu karşıtı dayanışma için boş bardağını kaldırıyor. Adamın da canı yanmış. Bana gelince, sırtımda hâlâ Quinn'in bir yıl önce nişan yüzüğüyle şehir dışına çıkma hareketinin lastik izleri var. "Seni anlıyorum."

Eski sevgilimi ve kalbime indirdiği baltayı bir kenara itip ona ukala bir sırtış atıyorum. "Gerçi, dürüst olmak gerekirse, tek boynuzlu bir penisim var."

Monroe bana boş boş bakıyor, sanki bunu bir cevapla onurlandırmayacakmış gibi. Yeterince adil. "Otuz saniye öncesine geri saralım lütfen. Beyninin delirdiği kısma."

Asıl mesele bu. Dün geceki sekiz millik koşuya rağmen, yeni bitkiye rağmen -bu bana Jane'i sulamam gerektiğini hatırlattı, ben de bir su şişesi alıp doldurdum- hâlâ Rachel'ı yeni şekillerde düşünüyorum.

Çılgınca uygunsuz yollarla.

Dün gece onunla ilgili kirli bir rüya gördüm ve bunu çözmek için bir randevu koduna ya da psikiyatrist bir arkadaşına ihtiyacım yok. Onu fırtınalı bir denizde elleri ve dizleri üzerinde bir salın üzerine koydum. Bu rüyanın onunla bir kumsalı ziyaret etmek istediğim anlamına geldiğini sanmıyorum, ona okyanusun hareketini göstermek istiyorum. Bir iş günü için fazla sıcak ve rahatsız bir şekilde uyandım. "Cidden, bu düşünceleri kafamdan nasıl atacağım? Artık bende de OKB mi var?"

Bir başkası için bu bir şaka gibi gelebilir. Ama ben gerçekten ciddiylim. Her gün nelerle uğraştığım düşünülduğünde, bu haklı bir endişe.

Monroe nereden geldiğimi biliyor ve ses tonumdaki ciddiyeti okumuş olmalı, çünkü onunki de değişiyor. Bu onun hastaları için ayırdığı ses. "Ben senin terapistin değilim," diyor ve bana o bildik uyarısını yapıyor, "ve sana teşhis koyamam, ama senin koyduğunu da sanmıyorum. Bununla birlikte, hayatlarımızda takıntılı olabileceğimiz karşılaşmalar olduğunu düşünüyorum. Beyin kimyası ne olursa olsun *herkes* buna takılabilir. Bir ebeveynin mastürbasyon yapan bir gencin yanına gitmesi gibi."

Ürperdim. "O günü atlatmam yıllarımı aldı." "Demek istediğim de bu."

Su şişesini tezgâha bırakıyorum, sonra bulaşık makinesine dönüp kap kacak sepetini alıyorum. "Pekâlâ. Gidip biraz daha çalışacağım," diyorum çatalları alıp çekmeceye yerleştirirken. "Ekstra antrenman için birkaç adam topla. Yeni bir hobi bul. Kanoya binin. Eminim kontratım buna izin veriyordur. Belki ahşap işçiliği. Zaten espresso yapımında ustalaştım. Zaten yeni bir şeye ihtiyacım var."

"Sakin ol Carter. Böyle durumlarda yapabileceğin en iyi şey onları kabul etmektir. Bunu Rachel'la zaten yaptın. Bu garipliği ortadan kaldırır. Eğer bu gece onun partisinde hala seni zorluyorsa, sadece bir şaka yap, gül ve sonra onun iyiliği için yoluna devam et. Muhtemelen senden çok daha fazla utanmıştır. Ve sonra, onunla arkadaş olmaktan hoşlanmanızın tüm nedenlerine odaklanın."

Bu harika. Sanki bir bilgi yarışmasında bir cevabı tutturmuşum gibi tezgâha vuruyorum. "Lisedeyken yapboz kulübünde partnerimdi," diyorum heyecanla. "Yeniden bir yapboz kulübü kurabiliriz. Bu kesinlikle arkadaşlığımızı pekiştirir."

"Harika. Belki partiden önce ona bir puzzle alırsınız," diyor ve sonra saatine bakıyor. "İlk müşterim birazdan burada olacak. Gidip ücretli bilgelik dağıtmam gerekiyor."

Pırıl pırıl parlayan gümüş espresso makinesini gösteriyorum. "Oh, bu bilgeliğin parasını ben ödedim."

"Doğru," diyor sırtarak, sonra tabureyi itip ayağa kalkıyor. "Ama işte sana bedava bir tavsiye. Bir Georgia O'Keeffe yapbozu deneyin."

Kaşıkları aklıma bir not düştüm. "Yeni bulmaca markası mı?"

"Evet, Carter. Bulmaca markalarını takip ediyorum," diyor kuru bir sesle. Sonra benimkinin yanındaki evdeki ofisine gitmek üzere ayrıldı.

Açık çekmecedan uzaklaşıyorum. Yirmi saniye içinde bu tabakları kaldırmayı bitireceğim. Sadece bu yapbozcu hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacım var. Tezgâhtan telefonumu alıp Georgia O'Keeffe'i Google'da aratıyorum.

Siktiğimin Monroe'su.

Vajinaya benzeyen çiçekler çizen sanatçı.

Terapist olan bir komşunun dezavantajı, hemen yanınızda sizinle alay edecek birinin olmasıdır.

Mesajlarıma tıklıyorum ve bir tane gönderiyorum.

Carter: Daha sonra bir teslimat için bak. Georgia O'Keeffe resimlerinden oluşan bir kitap. Bunu bir harita olarak düşün. En son gerçek bir dinozorla yakınlaştığında dünyada dinozorların dolaştığını biliyorum.

Monroe: Tencere.
Kettle.

Lanet olsun. O çok haklı.

Ama yine de bulmaca fikri hoşuma gitti. Yapılacaklar listeme *atlıyorum* ve *Look for non-unorn, non--Georgia O'Keeffe, non-pink puzzle*'ı ekliyorum.

Sonra, yeni bir takvim ögesi belirir. Rachel'dan bir davetiye. Açıyorum. *Su Jane, seni belalı bitki babası.*

Lanet olsun, ruhumun içine bak, kadın.

Kabul tuşuna basıyorum, unuttuğum su şişesini alıyorum ve Jane'i besliyorum. İşim bitince banyoya gidiyorum. Dişlerimi fırçalarken, şüphelendiğim şeyi doğrulamak için haftalık hap kabımı elime alıyorum. Evet. Bu sabah tam zamanında almıştım. Profesyonel futbolda yasaklı bir madde olduğu için Adderall alamıyorum ama yıllardır uyarıcı olmayan ilaçlar alıyorum.

Yardım ediyorlar.

Çoğunlukla.

Eminim Quinn öyle olmadığını söyleyecektir, ama her neyse. Arada sırada onu randevulara götürmek için geç kalmamdan hoşlanmamış olabilir ama evlilik teklifine evet dedikten sonra sirke katılmak için kaçan ben değilim. *Yüzüğümün* fotoğraflarını paylaştıktan birkaç hafta sonra pırlantasını *alıp* kaçtı ve sadece bir veda mesajı bıraktı: *Cirque du Soleil'de bir konserim var! Belki başka zaman buluşuruz.*

Yani, belki de ölümüm benim ara sıra geç kalmamla ilgili *değildi*.

Yine de, bunlar olmadan nasıl olduğumu biliyorum ve o zaman kendimden zevk almadım. İlaçlar her şeyi çözmiyor ama çoğu günlük anda var olmamı kolaylaştırıyor.

Mesela bu akşamki partide Rachel'la sürekli dostluk içinde olacağım. Ve Monroe'nun önerdiği gibi, dün hakkında şaka yapacak bir an bulmaya çalışacağım.

Dişlerimi fırçaladıktan sonra, antrenman yolunda golcümüzü almak için yola çıktım. Maç için şükürler olsun. Futbol, her şeyin sessizleştiği ve odaklandığı nadir anlardan biri. Beynim sahaya yerleşiyor ve yerini biliyor - bedenimle eşzamanlı çalışıyor. Top oynadığımda başka bir şey daha oluyor. Zaman mükemmel bir anlam kazanıyor. Saat benim düşmanım değil, dostum oluyor. Futbol oynarken her saniyenin geçişini hissedebiliyor ve her muhteşem anı yaşayabiliyorum.

Bu spor biraz sihir gibidir.

Ve son yirmi dört saatin ardından, futbolun zihnimde oynadığı oyunları arzuluyorum.

OceanofPDF.com

VE BU GECEKİ KIYAFET KURALI...

Rachel

İptal etmeliyim.

Kendime parti vermeyi seven değilim. Bu biraz kendini beğenmişlik.

Cuma akşamı kuyumcu dükkanımın tezgahının arkasında volta atıyor, Juliet'in beni bu *şenliğe* ikna etmesine izin verme kararımı ciddi ciddi tartıyorum. Fable'ı kendi takı tasarımları üzerinde çalışması için erkenden eve gönderdiğimden beri dükkânı tek başıma idare ediyorum.

Düşüncelerimle baş başa kaldığımda, bu geceyi bir kez daha sorguluyorum. Abartılı bir parti gerçekten yeniden başlamak için en iyi yol mu? Belki de evde kalıp üzerinde çalışacak yeni bir tarif bulmalıyım. Bu hafta başında harika yeni bir pişirme blogu keşfettim. Eminim yapabileceğim bir sürü eğlenceli şey vardır. Belki komşularımı tanıdıkça onlara da verebilirim.

Arka cebimden telefonumu çıkardım ve resmi boşanma partim için şehirde bulunan arkadaşım Hazel'a hızlıca bir mesaj attım. İptal edebileceğim bir parti. Onun yerine benim evimde bir şeyler içebiliriz. Belki arkadaşlarım da yemek yapmama yardım edebilir.

Rachel: Bir ile on arasında bir ölçekte, Juliet bana vermekte ısrar ettiği partiyi iptal ettiğim için beni ne kadar öldürürdü?

Hazel: Yüz. Ayrıca, neden, neden, ?

Sadece dükkanıma odaklanmalıyım. Bling and Baubles'ı büyütme için buradayım, zavallı benliğime dikkat çekmek için değil.

Tanrı biliyor ya, dün düşüncesizce telefona cevap vererek istemeden de olsa dikkatleri üzerime çektim. Ertesi gün mahcubiyet yaşamamamın tek nedeni Carter'ın bu konuda çok iyi davranmasıydı. Utancımı çok iyi idare etti.

On üzerinden on, mükemmel bir centilmen olan bir erkeğe kazara iki tane göstermenizi öneririm.

Ama benim yeni bekar ve eski kocası tarafından kaldırıma atılmış onur konuğu olduğum bir parti?

Bu gerçek bir bana bak olayı. Evliyken hiç parti vermedim. Hiç gevşemedim. Hiç gösterişli kıyafetler giymedim. Bunların hepsi *bana göre değil*.

Hazel yazarken -noktalar bana öyle söylüyor- bir metin daha ekliyorum.

Muhtemelen yapmam gereken daha çok yara sarma işi var. Limonlu cheesecake yaban mersinli barlar, Amelia Stone'un ayrılık şarkıları ve F Boys And Girls'ün yeni sezonunu izleyerek yapmalıyım. Karamelli kek bile pişirebilirim. Bir süredir ilk kez iyi bir gece uykusu çekeceğim. Yeni evimde pek iyi uyuyamıyorum. Sonra sabah HIIT dersine gireceğim.

Hazel: Birincisi, arkadaşlar kötü reality şovları tek başlarına izlemelerine izin vermezler, bu yüzden bunu yapmayı seçersen, sana katılmak için pijamalarımıyla geliyorum.

Cepleri var mı?

Hazel: Belli oluyor. Cepsiz pijamaların varlığını kabul etmeyi reddediyorum. Ama ikinci nokta şu: Bir ayrılıktan sonra etrafınızı arkadaşlarınızla çevrelemenin en iyi ilaç olduğunu gösteren gerçek anlamda araştırmalar var. Karamelli kekten bile daha iyi.

Biri bunu araştırıyor mu?

Hazel: Birileri her şeyi araştırıyor. Ve ben şimdiye kadar araştırılmış her şeyi araştırdım - bir noktada bir kitap için Google'da arattım.

Hmm. Muhtemelen öyledir. Çok sayıda aşk romanı yazdı ve tüm karakterlerinin başa çıkması gereken ciddi sorunları var. Ama aşkta başarısızlığımı kutladığım için kendimi suçlu hissediyorum. Boşanmak gerçekten parti verilecek bir şey mi?

Oh hey, eski sevgilim yıllarca gizli bir ikinci aile sakladı! Bir kadeh şampanya iç!

Belki de dükkânda kalıp envanter yapmalıyım. Yeni görünümle araştırmalıyım. Bir pazarlama kampanyası üzerinde çalışırım.

Hazel: Edward'ın sesi konuşuyor. Kapa çeneni. O konuşuyor. Aşağı.

Boş dükkânıma bakıyorum, bebeğimi desteklemek için *bir şeyler* yapmam gerekiyor. Burada zor birkaç hafta geçirdim. Memleketime dönmeye ve dükkânı burada, San Francisco'da açmaya karar verdiğimden beri zor birkaç ay geçirdim. Birkaç hafta öncesine kadar Venedik'e gidip geliyor, iki mağazayı da idare etmeye çalışıyordum. Şu anda burada yaşıyorum ve Venedik'teki mağaza hâlâ yüzmeye devam ediyor, müdürüm de orayı yönetiyor.

Ama bu dükkân henüz ayakları yere basmıyor. Zaman aldığını biliyorum, ancak tek harika günler sokağın yukarısındaki spa sahibinin bekarlığa veda partilerini ve şımartılmış ve masaj yapılmış arkadaş gruplarını buraya gönderdiği zamanlar oldu. Onunla tanışmadım bile. Belki de ona biraz kek yapmalıyım. Evet, bu gece yapmam gereken şey bu.

Hazel'a tekrar cevap veriyorum.

Rachel: Yirmi dakikadır müşteri gelmedi. Bu yüzden dükkanımdayım, arkadaşına mesaj atıyorum ve sokağın yukarısındaki spa sahibine bana iş göndermeye devam etmesi için rüşvet olarak kek pişirmeyi düşünüyorum.

O cevap verirken annemden de bir mesaj geliyor ama kapının üstündeki zil çalıyor.

Hurrah!

Bir bando takımının coşkusuyla telefonumu bırakıp müşteriye odaklanıyorum; sakalına biraz ak düşmüş yakışıklı bir adam. Özel dikim bir takım elbise giyiyor, pahalı bir saati ve platin bir alyansı var. Onu bir mil öteden tanıyabiliyorum; buraya karısı için bir şey almaya gelmiş.

Hey, büyük savurgan. Annene gel ve cüzdanını aç.

"Bling and Baubles'a hoş geldiniz. Size yardımcı olabileceğim bir şey olursa haber verin," diyorum. Beş dakika içinde kapatıyorum ama bundan bahsetmiyorum. Bazı dükkân sahiplerinin, kapanış saatinden beş dakika önce gelseler bile müşterilere neden hoş karşılanmadıklarını hissettirdiklerini hiç anlamadım. Son kontrol ettiğimde, kapanışa beş dakika kala hala *açıktı*. Neden birinin kendini kötü hissetmesine neden oluyorsunuz, özellikle de sizden bir şey satın alabileceklerse?

Tezgâha doğru, istediğini elde eden bir adamın buyurgan adımlarıyla yürüyor. Edward'ın yaptığı gibi. "Biraz yardıma ihtiyacım var," dedi. "Karım için küçük bir şeye ihtiyacım var. Geçen hafta doğum gününü kaçırdım."

Edward'ın diğer ailesini ziyaret ederken yaptığı gibi.

"Ah, bu çok kötü," diyorum, ses tonumdan *onun doğum gününü nasıl kaçırdığını* çıkarmaya çalışarak.

"Olur böyle şeyler. Şehir *dışındaydım*," diyor *rahatsız olamayacağım* bir tavırla.

Omuz silk.

Eski sevgilim de bana öyle demişti.

Pislik.

"böyle şeyler," diyorum sinirlendiğimi gizlemek için.

"Beklenmedik şekilde uzun süren iş toplantılarım oldu."

Çok tanıdık geliyor. *Sana inanıyor mu? Benim gibi yıllarca sana inandı mı?* Bağırarak istiyorum. Ama bağırmıyorum, onun yerine "O zaman ona ne almak istersin?" diye soruyorum.

Elini havalı bir şekilde sallıyor, patavatsızlıklarını parayla geçiştirebilen bir adam. "Onu özlediğimi söyleyen bir şey. Ve çok üzgünüm."

Boşanırken değerinizin yarısını almanıza ne dersiniz?

"Eminim çok üzgünsünüzdür. Belki üzerinde dolar işareti olan güzel bir kolye?" Parlak bir şekilde sordum. Yoksa alaycı bir şekilde mi?

Göz kırıyor. "Affedersiniz?"

Ateş et. "Özür dilerim," dedim, ciddiymdim. Kırgınlığımı bir müşteriden çıkaramam. "Size birkaç kolye göstereyim," diyorum, sonra onu bir vitrin rafına yönlendiriyorum. "Burada üzerinde çiçek olan güzel bir kolye var."

"Lotus çiçeklerini seviyor."

Dalgınca çıplak boynuma dokunuyorum, Edward'ın bir yıldan fazla bir süre önce bana benzer bir çiçek verdiği zamanı hatırlıyorum - üzerinde bir gül vardı. *En sevdiğin çiçek*, demişti. Ama onlar benim en sevdiğim çiçekler değil. Ben kır çiçeklerini severim. Diğer kadın gülleri seviyor olmalıydı.

Dişlerimi sıkıyor ve anılarla savaşmaya çalışıyorum. "Bunlar, kocalar seyahat ederken meydana gelen *küçük şeyleri* yumuşatmak için harikalar yaratıyor. Biliyor musun?"

Müşteri bakışlarını bana çevirip alay ediyor. "Toplantılar gibi mi? Benim toplantılarım vardı."

"Evet, toplantılar, elbette," diyorum, hatamı düzeltmeye çalışarak, ama bu da anılar kadar acı mı çıktı?

"Pazarlama ortağımla toplantı yapıyorlardı," diye ekledikten sonra ayakkabısının altındaki bir sakız parçasıymışım gibi bana bakıyor. "Sanırım başka bir yerden alışveriş yapacağım."

Söylediğim şeyin dehşeti yüzüme çarpıyor ama kendime gelmem birkaç saniye alıyor. "Çok özür dilerim. Kolye benim üzerimde. Bunu bir hediye olarak kabul edin," diye sesleniyorum, hatamı düzeltmeye çalışarak.

Ama bir hışımla topuklarının üzerinde döner ve kolyeyi almadan oradan ayrılır.

O gittikten sonra kapıyı kilitliyorum, sonra da kapının önüne yığılıp acı içinde inliyorum. Az önce yaptığım şeye inanamıyorum. Aptal bir anı yüzünden kendi işimi sabote ettim.

Kendini topla kızım.

Tezgâha yöneldim ve telefonumu aldım. Yanılmışım. Bu partiye kesinlikle ama kesinlikle ihtiyacım var.

Hazel'a mesaj atıp orada olacağımı söyledim. Annemin *partide iyi eğlenceler* mesajına *çok eğleneceğime* söz vererek yanıt veriyorum, sonra Carter'a mesaj atıp beni şenlikten eve bırakıp bırakamayacağını soruyorum. Evimden sadece beş dakika oturuyor. Hemen cevap verdi.

Eve bırakma mı? Oraya mı demek istiyorsun?

Hayır. Eve bırakayım. Eve bırakılmam gerekecek çünkü az önce bir müşteriye söylediklerimi silmek için ekstra büyük bir kadeh şampanyaya ihtiyacım olacak.

Carter: O zaman ben de kesinlikle seni alıyorum, çünkü bunu duymaya ihtiyacım var.

O çok tatlı biri. Dünü düşünmüyor bile. Hayatına devam ediyor. Bu bir ders olsun. Ben de boktan evliliğime devam edebilirim.

Boşanma partisi, işte geliyorum.

Beni için ona takvim davetiyesi gönderdim. İşte. Artık resmileşti.

* * *

Bordo dantelli büstiyer mi yoksa kırmızı çiçek işlemeli açık mavi olan mı? Bir saat sonra yatak odamdayım, duş sonrası iç çamaşırı seçeneklerimi tartıyorum.

Cevap mı? Az önce bir müşteriye söylediklerimi unutturacak her şey.

Evliliğin berbat olduğunu ve senin de öyle olduğunu gerçekten söyledim mi? Evet, evet, söyledim.

Bordoyu siktir et. Açık maviyi siktir et. Siyah kalbime uyması için siyah dantele ihtiyacım var. Büstiyerleri atıp yeni bir siyah sütyen ve külot takımı alıyorum.

Benden başka kimse tarafından görülmeyecekler ama sorun değil. Açıkçası, bu hafta insanların yakınında olmamalıyım. Bu ay. Bu ömür boyu.

Telefonumun başına geçiyorum ve Amelia Stone'un kulaklıklarında çalan yeni şarkısının sesini açıyorum. Bu bir ayrılık marşı ve bu kızın ihtiyacı olan şey de bu.

Külotumu giyip sütyenimi takarken hayatımın son bir saatini bastırarak kadar yüksek sesle çalıyorum. Dolabımın kapağını çekip açtığımda kırmızıyı gördüm.

Bir diva gibi diğer kıyafetlerimin önünde asılı duran bir sürü ışıltılı kırmızı, arkasındaki koro kızlarını gölgede bırakarak sahneye çıkıyor.

Ama o buraya nasıl geldi?

O kırmızı elbiseyi diğer kıyafetlerimin üzerine örtüp sonra da unuttum mu? O posta pulu büyüklüğündeki numara bana mı ait? Bir adım daha yaklaştım ve

üzerinde adımın yazılı olduğu kart askıda sallanıyordu.
Onu aldım, çıkardım ve açtım.

*Boşanmanızda ne giymeniz gerektiğine dair tek bir kural vardır
parti-sıcak bir şey. Seninle ilgilendim, seni güzel bekar
tanrıça, .*

Juliet içeri girmek ve bunu bu geceye bırakmak için şifresini kullanmış olmalı.
Kardeş hakları falan, içeri dalıp hediye bırakmak.

Ve bu herhangi bir elbise değil.

Hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan yakut kırmızısı, ışıltılı, payetli, body-
con bir elbise.

Bu bir ergenin mezuniyet balosunda giyeceği bir şeye benziyor. Ama benim bir genç kız vücudum yok. Kıyafeti düşünürken kartı avucuma vuruyorum. Sonra kartın diğer tarafında kız kardeşimin notunu : *Body-con elbiseler sadece gençler için değil. Otuzlu yaşlarında ve kadın vücuduna sahip kadınlar da bu elbiseleri giyebilir ve onları katledebilir.*

Aklımı okuyabiliyor. Her zaman yapabildi. Parmaklarımı payetli bana bak elbisemde gezdiriyorum. "Ben buna layık değilim," diye itiraf ediyorum elbiseye. "Bugün tam bir pisliktim."

Elbiseye her şeyi, her korkunç ayrıntıyı anlatmaya devam ediyorum, ta ki hepsi benden çıkana kadar.

Ve ne var biliyor musunuz? Yaşadıklarımın sonra onu kolyeyle boğmaya çalışmamış olmam kesinlikle mucizevi bir şey.

Ben bu elbiseyi hak ediyorum.

Ama önce sütyenden kurtulmalıyım. Kızları serbest bırakıyorum, sonra siyah danteli yatak odasına doğru sapanla fırlatıyorum. Bir lambanın üzerine düşüyor ve bu bir açıklama gibi geliyor - *ne istersem giyebileceğimi* ifade ediyor. *Üstüne komando mu? Tabii ki giyerim.*

Elbiseyi çekiştiriyorum, spagetti askılarını yukarı çekiyorum. Yakası derine iniyor.

Ve...merhaba! Aşağıda bir esinti var mı?

Etek ucuna bakıyorum. Hmm. Buna uyluk ortası boyu mu yoksa popo yanağı boyu mu diyelim?

Omuz silkiyorum. Her neyse.

Aynanın karşısına geçtim ve...vay canına. Bu küçücük şeyin içindeki ben miyim? Bunu Edward'ın yanında asla giymeziim. O kadınlarını klas sever. Kadınlarını ince sever. Ben bu gece zarif değilim. Ben büyük F ile Eğlence için bir reklam panosuyum.

Kulaklıkları çıkarıp masanın üzerine koyuyorum.

Yansımana "Siktir et onu," diyorum, sonra makyajımı yapıyorum, topuklu ayakkabılarımı giyiyorum, çantamı ve limonlu cheesecake yaban mersinli barları alıyorum.

Carter beni sekiz buçukta arıyor, geleceğini söyledikten beş dakika sonra, ama tam da onu göreceğimi düşündüğüm saatte -Carter zamanında. "Yoldayım," diyorum ve evimin merdivenlerinden inip ön kapıyı açıyorum. Bu parti için çok hazırım.

Carter, üzerinde koyu renk kot pantolonu ve her yönden vücuda oturan kayrak mavisi düğmeli bir bluzla verandada duruyor. Büyük pazularını sarıyor ve güçlü göğsüne yaslanıyor. Bonus olarak manşetleri kıvrıldığında ön kollarını da gösteriyor. Kısacası, gömlek yakışıklı arkadaşımı daha da yakışıklı gösteriyor.

Sadece yakışıklı bir adam, deneysel olarak falan.

"Hey, sen," dedim.

"Hey," diyor ama sesi boğuk çıkıyor, sanki tüm havası ciğerlerini terk etmiş gibi.

"İyi misin?"

Boğazını temizliyor, gözlerini kırıştırıyor, sonra biraz rahatsız görünen bir baş sallama hareketi yapıyor. "Görünüyorsun... vay canına."

"Aww. Bu çok tatlı." Eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum, vay be diyorum.

Vay canına.

, gözleri normalden biraz daha uzun süre üzerimde kaldı. Beni parıltılar içinde görmeye alışık değil, bu yüzden tüm bu mücevherlerin altında gerçekten ben olduğumdan emin olmak istemesi mantıklı.

"ışıl, değil mi?" Kalçamı sallayarak söylüyorum.

"Evet, birazcık," diye homurdanıyor, sonra çubukların olduğu tabağa uzanıyor. Ben kolumu diğer taraftan onun koluna geçirirken o da parmaklıkları alıyor.

"Size bu gece bir müşteriye ne söylediğimi anlatayım."

Arabasına doğru yürürken, kötü davranışımı geride bırakabilmek için ona ne söylediğimi anlattım.

Carter yolcu kapısını açarken beni temize çıkarırcasına, "Eminim bu konuda iki kere düşünmemiştir," diyor.

"Bizim gibi, dünle birlikte," diyorum gülümseyerek, içeri kayarak.

"Evet. Kesinlikle. Hatta buna gülebiliriz bile," diyor arabaya bindiğinde. "Ve bulmaca kulübümüzü yeniden kurarken buna gülebiliriz. Çünkü benim bir fikrim var."

"Oh! Söyle bana, söyle bana."

Ama o uzaklaşırken, telefonum yeni bir online yorum aldığıma dair bir bildirimle çalıyor. Gülümsemeyi bıraktım.

Açarken kendimi destekliyorum.

Bu dükkânın sahibi olan kadın, kendi işine bakması gereken koca ağızlı, aptal bir sürtük.

OceanofPDF.com

MERHABA, PEYNİR RENDESİ

Rachel

Benden sonra tekrarla, *maskaranı mahvetme*.

Carter tüm arkadaşlarımın toplanacağı Marina'daki partiye giderken bunu kafamın içinde tekrar tekrar söylüyorum.

Hıçkırıklarını içine çek.

Boğazımda bir yangın musluğundan gözyaşı fışkırtmakla tehdit eden yumruyla savaşıyorum. Cadılar Bayramı'nda ağlayan bir ölüm perisi gibi görünerek partiye girmeyeceğim.

Güzel Sanatlar Sarayı'nın önünden geçerken Carter dostça sohbet ederek, "Bugün erken saatlerde Google'da yeni bulmaca markalarını araştırdım," diyor. Bu da yardımcı oluyor, sıcak, gürleyen sesi sevdiğimiz tüm sıradan şeylerden bahsediyor. "Florence and Arlo adında yeni bir puzzle üreticisi var - ne kadar havalı bir isim, değil mi?"

"Çok havalı," diyorum, sesinin utancımı yatıştırmasına izin verirken sohbe bir şeyler katmaya çalışıyorum.

"Eminim kadın bere takıyordur ve adamın da sakalı vardır. Ama size şunu söyleyeyim, bulmacaları berbat değil," diyor Chestnut Caddesi'nin yakınındaki kırmızı ışıktaki yavaşlarken. "Beş yüz kırmızı jöleli fasulye ya da bin parçalı sıkıcı gri kaleler yok. İnternette sipariş verebilirim ya da daha iyisi, Noe Valley'de Puzzle Nerds adında bir dükkan buldum. Çöp kutularını karıştıran rakunların karikatürlerinin olduğu bir bulmaca var. Adı *Bir Memelinin Çöpü*

Bir başkasının..." Bana döndüğünde, hazine kelimesi ölüyor. "Ne oldu, Günışığı?"

Başımı sallıyorum, kötü bir eleştiriye verdiğim bu aptalca, son derece aptalca tepkiden utanıyorum. Zaten hepsi benim hatamdı. "Yok bir şey," diye mırıldanıyorum.

"Nefesini tutan bir çocuk gibi görünüyorsun," diyor.

Yumru o kadar büyüyor ki boğazımda bir canavar gibi çırpınıyor. Omuzlarım titrerken elimi ağzıma götürüyorum. "Ben iyiyim," diyorum yutkunarak.

"Değilsin," diyor. Işık değişir ve yıldırım hızında bir değerlendirmeye düz gitmek yerine sağa döner, ardından arabayı kaldırım boyunca manevra yaparak yeni boşalan bir yere park eder. Park etmenin bin parçalı bir yapbozu tamamlamaktan daha zor olduğu bir şehirde bu hiç de kolay bir iş değil.

Arabayı kapatıyor ve elini omzuma koyuyor. "Ne oldu?"

"Rimelim," diye geveliyorum, titreyerek. Ama artık çok geç. Yumru kazandı. Gözlerim musluk gibi.

"Rimelin iyi," diyor, sonra kolunu bana doluyor ve beni omzuna doğru çekiyor.

"İyi değil," diye .

"Karısını açıkça aldatan o ahmak yüzünden hâlâ üzgün müsün?" "O ahmak bana tek yıldızlı bir yorum bırakmış," diyorum boğuk bir nefesle. yüzümü omzuna doğru itiyorum. Beni görmesini istemiyorum. Kimsenin beni görmesini istemiyorum. Çok gülünç durumdayım.

Eli rahatlatıcı bir hareketle saçlarımın üzerinde kayıyor. "Bu berbat bir şey," diyor ve bana bunun bir şey olmadığını söyleyerek korkunçluğun üzerine yara bandı yapıştırmaya çalışmadığı için çok minnettarım. Bu hiçbir şey değil, bu bir şey. Ve bu benim hatam.

"Hepsi benim hatam," diyorum gözyaşlarım sel olurken. "Yine de berbat," diyor saçlarımı usulca okşayarak.

"Bunu hak ediyorum," diye ekliyorum, yüzümü ona doğru sertçe bastırarak. "Bunu hak *etmiyorsun*. Kötü bir gün geçirdin."

"Bu eleştiri beni mahvedecek. Zaten işimde zorlanıyorum. Buradaki dükkânım Venedik'teki gibi tutmuyor çünkü ben şehirden kaçıp yeni bir kasabada yeni bir dükkân açmanın ve herkesin geleceğine güvenmenin akıllıca olacağını düşünen bir aptalım."

"Hey," diyor, bu sefer kararlı bir şekilde. "Arkadaşlarınla bu şekilde konuşur muydun?"

"Ne taraftan?" Rahatlatıcı omzunun karanlık mağarasına doğru mırıldanıyorum. Asla ayrılmak istemiyorum. Buraya gömülüp kış uykusuna yatacağım.

"Kendilerine aptal demelerine izin verir miydiniz?" "Ben de öyleydim," diyorum.

"Olur böyle şeyler Rachel. Bir an yaşadın. Pişman olacağın bir şey söyledin. Sadece kendini toparlayıp devam etmelisin. Büyük bir yakalamayı kaçırdığım zamanki gibi. Geçen hafta Pioneers'a karşı oynadığımız maçta kaçırdığım gibi," derken pişmanlığı ses tonuna sızıyordu.

"Ve diğer takımın taraftarları kaçırdığın için seni alkışladığında çok kızmıştım. Ayaklarımı yere vurdum ve televizyon ekranında onları tersledim," diyorum.

Kıkırdıyor ve rahat yaklaşımı yüzümü biraz kaldırmama neden oluyor ama rimel izlerimi görmesine yetecek kadar değil.

"Dükkanıma gelen o adam mı? İncelemesinde bana aptal sürük dedi," diye itiraf ediyorum ve siyah beyaz olmasına ve internette sonsuza dek yaşamasına rağmen bunu yüksek sesle itiraf etmek utanç verici.

Carter ringdeki bir boğa gibi öfkeleni. "Ve o hilekâr bir pislik. Onu bulmamı ve yanlış kuyumcuyla yattığını söylememi ister misin?"

Carter'ın o gösterişli adamın lüks evine doğru yürüdüğü görüntüsü beni o kadar eğlendiriyor ki gözyaşlarım önce yavaşlıyor, sonra duruyor.

"Hayır, teşekkürler. Ama şimdi daha iyi hissediyorum."

Sonunda yüzümü kaldırıyorum ve Carter'ın hızla gizlenen dehşetine bakılırsa kendimi daha iyi hissediyor olabilirim ama görünüşüm için aynı şeyi söyleyemeyeceğim.

* * *

Sephora'nın dünyaya hükmetme stratejisi için Tanrı'ya şükürler olsun. Beş dakika sonra Carter mucizevi bir şekilde bu caddede başka bir park yeri buldu ve en yakın makyaj mağazasının önünde durdu. "Ne tür bir makyaja ihtiyacın olduğunu söyle, getireyim. Ayak işlerine bayılırım," diyor, yeni bir göz makyajı tüpü bulmaktan heyecan duyuyormuş gibi avuçlarını ovuşturarak.

"Mia Jane'den. Adı Evening Shade. Siyahına ihtiyacım var. Ama Jet Black olmasın. Studio Black aldığınızdan emin olun. Hacim vereni değil, su geçirmez olanı da değil, kıvrıcı ve yumuşatıcı olanı," diyorum.

"Evening Shade. Studio Black," diye tekrarlıyor ama sıcak kahverengi gözleri biraz donuklaşıyor ve ne yapmam gerektiği çok açık. Bugünün her saniyesinde beni kurtarmasına izin veremem.

"Cesaret edeceğim," diyorum, sonra bulduğum bir mendille yanaklarımı tekrar kuruluyorum.

"Ben de seninle geleceğim," diyor.

Bir asker nefesi daha alıyorum, sonra arabasından inip kaldırımda ona katılıyorum. Korkmamaya çalışıyorum. Gerçekten de öyle. Başımı dik tutuyorum ve dükkâna giriyoruz, elektrik mavisî saçlı bir kadın palyaço suratına aval aval bakıyor, sonra hızla rotayı düzeltiyor. "Tatlım, seni makyaj triyaj merkezine götürelim."

"Teşekkür ," diyorum.

On dakika sonra, elektrik mavisî makyaj meleği sayesinde yeniden yapılan makyajımla tekrar prezentabl görünüyorum.

Sorun şu ki, yeni bir sorun var. Daha önce fark etmemiştim ama parlak ışıkları altında Carter'ın Jackson Pollack gözyaşlarıyla kaplanmış kayrak mavisî gömleğini işaret ediyorum. "Gömleğini mahvettim," diyorum ve belki de su geçirmez maskaraya ihtiyacım var.

Omzundaki sandviç büyüklüğündeki mürekkep lekesine bakıyor. "Evet, yaptın Dumont," diyor ama biraz eğleniyor, hatta belki de gurur duyuyor.

Günü kurtarma sırası bende. "Gap kurtarmaya geldi" diyorum. Ben burada büyüdüğümde Chestnut'ın bu kısmında bir tane vardı, ama dışarı çıktığımda yakınlarda Gap yoktu. Görebildiğim bir Target ya da erkek mağazası da yok. Telefonumla konuşarak en yakın Gap'in nerede olduğunu soruyorum, çünkü onlar Starbucks gibi. Ama cevabı okuduğumda telefonumu sallıyorum: "Google en yakın Gap'in kapandığını söyledi."

"Hâlâ yas tutuyorum. Ama bunu giyebiliyorum," diyor Carter, korkunç derecede lekeli gömleğini . "Pazar günleri gömleğimle çamurla dolaşıyorum."

"Ama bugün Cuma," diyorum, yeni görevimin verdiği enerjiyle - ona yardım etmek. Şehre resmen taşındığımdan beri bana yardım etmekten başka bir şey yapmadı; kanepeyi kaldırmaktan beni gezdirmeye, omzuna salya akıtmama izin vermeye kadar.

Ve kahretsin, bir zafere ihtiyacım var. Bu dul kadının yapabileceği tek bir şey varsa, o da alışveriş yapmaktır.

Telefonla tekrar konuşup en yakın erkek mağazasının nerede olduğunu sorarken dikkatim sokağın sonundaki ikinci el mağazasına takılıyor. Daisy's Duds. "biliyorum. Haight-Ashbury'de bir tane daha var. Benim

Yoga öğretmenimiz Katie bir gece oraya gitti ve bize anlattı. Bir sürü kostümleri var ama kıyafetleri de var."

"Yine de geç kalacağız," diyor üzüntüyle. "Hayatta pek çok şeye geç kalıyorum."

Sempatik bir şekilde gülümsüyorum. "Yine de tüm alarmlarınla bunu kontrol altına almışsın. Ne de olsa dün evime tam zamanında geldin."

Gördün mü? Göğüslerin yanıp sönmelerini hafifletebilirim. Normal bölgeye geri döndük, sorun yok.

Kahverengi gözleri kararıyor, sonra bakışlarını bir an için benden kaçırıyor. "Doğru. Öyleydim."

"Ayrıca, bu gecikme benden kaynaklanıyor. Tamam mı?" Bir sonra kabul etti. "Hadi ," dedi.

"Yaşasın!" Kız kardeşime birkaç dakika geç kalacağımı mesaj atıyorum, sonra bir tarafı payetli elbiseler ve tüylü boalarla, diğer tarafı polis, doktor ve itfaiyeci üniformalarıyla dolu mağazaya giriyoruz. Mağazanın diğer tarafı ise raf raf kısa kollu düğmeli gömlekler de dahil olmak üzere günlük kıyafetlerle dolu. "Bakın! Bu, alışverişin kutsal kâsesi gibi. Yardımcı işçi gömlekleri," diyorum ve kolundan tutup onu, gömleklerin çoğunun mavi yakalı işlerde çalışan erkekler tarafından bağışlandığı belli olan X işaretli noktaya doğru çekiyorum - isimleri göğüs ceplerindeki yamalara dikilmiş.

Carter gömlek seçimine aval aval bakıyor. "Tesisatçı Jim ve Elektrikçi Chet arasında nasıl seçim yapacağımı bilemiyorum."

Tezgâhtan bir ses sesleniyor: "Size yardımcı olabilirsem haber verin, canlarım. Ben Angel."

Çarpıcı zümrüt rengi göz farı ve muhteşem tüylü boası olan kaslı bir adama dönüyorum. "Şimdilik böyle iyiyim," diye cıvıldıyorum, rafları hızlıca gözden geçirip doğru gömleği ararken. "Texaco'nunki güzel ama orta beden, o yüzden uymaz."

"Kaç beden giydiğimi nereden biliyorsun?" Carter soruyor.

Ona *beni ne sanıyorsun* bakışı attım. "Yaşamak için futbol oynuyorsun. Sen bir tuğla duvarsın. Sadece iri değilsin. Ekstra irisin," diyorum önümdeki iri yarı adamı hızla süzerek. "Boyun kaç? Altı-altı mısın?"

"Sadece önemli olan yerlerde," diyor göz kırparak.

Ve biraz telaşlandım. Söylediğini düşündüğüm şeyi mi söylüyor?

Tabii ki öyle, seni . O bir erkek.

Bana çükünün büyüklüğü hakkında böbürlenmeyen bir adam gösterin, ben de size bir cüce cin göstereyim.

Bakışlarımı tekrar raflara çeviriyor, hararetle ekstra büyük bir penis, yani ekstra büyük bir gömlek arıyorum.

Bir gömleğe ihtiyacım var. Hepsi bu kadar.

Ah! Bingo. Üzerinde *Magnus* yazan bir yama olan gri bir oto tamir atölyesi gömleği görüyorum. "Bay Six Six, bu sizin için mükemmel görünüyor," diyorum ve gömleği ona doğru itiyorum.

"Aslında altı üç yaşındayım," diyor, gerçek boyunu göstermek için elini başının üstüne kaldırıyor, sonra gömleğin üzerindeki isme bakıyor. "İsim uyuyor."

Carter ek iş olarak dildo mankenliği mi yapıyor?

Dur, seni pis sapık.

"Sadece büyük beden ama" diyorum, elimdeki işe bağlı kalmaya çalışarak. Gömlek bedenleri, çubuklar değil. Angel'a sesleniyorum, "Magnus'un büyük ve ekstra büyük bir gömlek bırakmış olma ihtimali var mı?"

Kıkırdıyor, büyük, gür, bariton bir kahkaha. "Magnus türünün tek örneğidir ama sizin için başka bir şeyim olabilir. Hemen döneceğim, canlarım."

"Yine de bunu dene," diyorum Carter'a, tam bir otoriter alışveriş modunda kalarak. "Umalım da büyük beden gibi olsun."

Carter bana sırtıyor, sonra da "O da öyle dedi," demeden önce acele etmiyor.

Şimdi terliyor muyum? Umarım terlemiyorsundur. Göğüs teri, body-con bir elbisede iyi bir görünüm değildir. "Git, git, git," diyorum, bir giyinme odası arıyorum. Onu bir soyunma odasına sokup gözlerden uzak tutmak, aynı şekilde onun edepsiz yorumlarını da aniden kirlenen zihnimden gizleyebilirdi.

Birkaç metre ötede bir kabin görüyorum ve onu oraya doğru itiyorum.

"Şimdi dene."

Carter içeri girdi ve mavi gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. Bunu biliyorum çünkü... o perde kabini zar zor kapatıyor. Şimdiye kadarki en küçük perde olabilir. Hiçbir şeyi gizlemiyor.

Mesela...

Carter'ın göğüs kaslarının genişliği.

Üzerlerindeki göğüs kılları.

Ya da o saçlar aşağı, aşağı, aşağı ve...

Karın kasları.

Günlerdir karın kası

var. Aylarca.

Sonsuza kadar devam ediyor ve o kahverengi saçlar gördüğüm en mutlu iz.
Boğazım kurudu.

Göğsüm sıcak.

Derim

karıncalanıyor.

"Buna ne dersin?"

Derinden gelen sesle sırıyorum. Röntgenci Tammy bakışlarımı soyunma odasının perdesinden ayırıp yanımda duran Angel'a çevirirken belki ben de çılgılık atıyorum.

"Seni korkuttuğum için üzgünüm, sevgilim."

Carter soyunma odasından çıkarken "Ben iyiyim," diye ciyaklıyorum... ve Tanrım, artık o kadar da iyi değilim.

Utanmadan göğsüne bakarken kalp çarpıntısı yaşıyorum. Tüm o kaslardan, altın rengi tenden, erkeksi sertlikten gözümü alamıyorum. Her yere.

Angel onaylarcasına ısılık çalar. "Merhaba. Elinizdeki rende için biraz peynir getireyim, çok teşekkür ederim."

Carter gülüyor. "Biraz spor yapıyorum."

"Az bile," diyor Angel, sonra Carter'a gömleği uzatıyor. "Bu senin bedeninin, sevgilim."

Arkadaşım soyunma odasına geri döndü. Hala hareket edemiyorum. Konuşamıyorum. Resmen burada sıkışıp kaldım.

Omzuma bir dokunuş ve ardından kulağıma bir *psst* geliyor. "*Çenen açık sevgilim,*" diyor Angel.

Yanaklarıma kırmızı sızarken, aç ağzımı kapatıyorum, stat yapıyorum, sonra zihnimi temizlemeye çalışıyorum.

Trafik ışıkları gibi şeyler düşünüyorum. Ve haşlanmış yumurta. Ve bir haftalık küflü ekmek.

İşte. Bu kadar yeter. Ben iyiyim.

Ama Carter yeni gömleğinin düğmelerini ilikleyerek soyunma odasından çıktığında, isim etiketine bakmadan duramıyorum.

Şu anda ruhumun içini görebildiğinden oldukça eminim.

Randy.

OceanofPDF.com

GÖMLEKSİZLİK AKŞAMDAN KALMA

Rachel

Carter'ın güçlü bir vücudu olduğunu hep biliyordum. Çok eskiden beri futbol oynuyor. Lisedeyken maçlarına giderdim.

Ama son sınıfta arkadaşlarımızla Stinson Plajı'ndaki gece yarısı şenliklerine gizlice gittiğimizde ve o da diğer çocuklarla gece geç saatlerde dalış yapmaya gittiğinde, daha zayıf ve sırık gibiydi. Karın kasları o kadar belirgin değildi. Üniversitedeyken bir gece onun yurdunda kaldığımda ve uyandığımda duştan çıkmış, havlusu kalçalarına kadar sarkmış bir şekilde içeri girdiğinde, zihinsel fotoğraflarını çekecek kadar uyanık değildim.

Şimdi anılarımda neyin eksik olduğunu biliyorum ve bu manzarayla benim arama girdiği için her gömlekten nefret ediyorum.

Yirmi dakika sonra Marina'daki butik otele vardığımızda hâlâ göğüs kafesimin şaşkınlığı içindeyim. Dışarı adımımı attığımda valenin gözleri açılıyor, sonra çok belirgin olan göğüs dekolteme takılıyor, ama bir anda Carter yanımda bitiveriyor. "Teşekkürler dostum," diyor adama, anahtarlığı avucuna sıkıştırarak

sonra beni uzaklaştırdı.

Her şey o kadar çabuk oluyor ki, adamın çok uzun süre bakıp bakmadığından emin *değilim*, ama otele girerken Carter'ın şaşırtıcı derecede sahiplenici yanını seviyorum.

Hemen bahçe katına çıkıyoruz ve özel süiti buluyoruz.

Sarı saçları bir pinup gibi kıvrılmış olan arkadaşım Elodie, süitin kapısının önünde durmuş, çizgi roman tarzı üç ayak parmağını yere vuruyor.

inçlik pompalar.

"Modaya uygun bir şekilde geç kaldın, Rach. Kız kardeşin de kadeh kaldırmak için can atıyor," diye azarlıyor benden cheesecake kalıplarını alırken. "Sana gönderdiğim Kızların En İyi Arkadaşı oyuncağıyla mı oynuyordun? Biraz terli görünüyorsun."

Bu kadar açık mı? Ayrıca vibratörler hakkında konuşmayı bırakması gerekiyor. Elodie'ye bakarken yan gözle Carter'a bakıp başımı sallıyorum ve ona, onun ve yalamak istediğim peynir rendesi karın kaslarının önünde seks oyuncaklarından bahsetmemesini söylüyorum.

Elodie gözlerini devirir. "Eminim Carter Kızların En İyi Arkadaşı'nın varlığından haberdardır. Bu sadece piyasadaki en popüler vibratör. Vibratörlerin eskiden Man-inator ve Deep Thruster gibi isimleri olduğunu hatırlıyor musunuz?" Bu isimleri söylerken aşırı erkeksi bir ton takınıyor. "Ya da daha iyisi," diyor, gözleri onun isim etiketinde, "Randy."

"Umarım Randy adında bir vibratör yoktur. Ya da bu konuda Dicky. Ya da Peter," diye ekliyor, seks oyuncağı muhabbetine benden çok daha rahat giriyor.

"Umarım ben de öyle olmamıştır," diyorum, vibratörün adının ne olduğu önemli olmasa da. Elodie'nin hediyesini kırıyorum ve bu gece Kızların En İyi Arkadaşı'nı kullanıyorum. Birkaç kez.

Artık bir tane kullanamayacağıma göre.

"Her neyse, günün kadınına çılmam gerekiyor. Senin için uygun mu Randy?" Elodie bana kolunu uzatırken Carter'a soruyor.

"Buna izin vereceğim," diyor şakacı bir şekilde.

Evet. Garip bir şekilde yanlış yerleştirilmiş şehvetin ani saldırısından muzdarip olduğum hakkında hiçbir fikri yok.

Tanrıya şükür.

Ayrıca, bu sadece geçici bir . Gömleksizliğin akşamdan kalması gibi.

Elodie beni kız kardeşimin yirmi ya da otuz kişinin katıldığı etkinliğe başkanlık ettiği tıklım tıklım dolu salonun önüne götürüyor. Juliet olağanüstü bir ayrılık partisi planlayıcısı ve kuyruklu bir piyanonun yanında dururken ısıltılı sahneyi inceliyor, bir yandan da kıvrımlarını saran siyah elbisesiyle zahmetsizce muhteşem görünüyor.

Rezervasyon yaptırdığı geniş süit, koyu ahşap duvarları, yeşil banker lambaları ve poker ve blackjack için fiş ve kartlarla dolu yeşil keçe masaları yöneten eski zaman kostümlü kart satıcılarıyla aynı anda hem şık hem de seksi. Birkaç yüksek masanın üzerinde Elodie'nin çikolataları yığınlar halinde duruyor.

Dükkânından, içinde trüfler, karameller ve bitter çikolatalı çöküşler olan robin yumurtası mavisi kutuları görünce ağzım sulanıyor. Şeker, bana gel, şeker.

Elodie aklımdan geçenleri okuyarak, "Biraz sonra alabilirsin," diyor. "Nereden biliyorsun?" Alay ediyorum.

"Çikolata transının işaretlerini tanımayı öğrendim. Tanrım, insanların çikolata transına girmesine bayılıyorum," diyor kız kardeşime ulaştığımızda.

Juliet'in arkasındaki duvarda, üzerinde gümüşü bir fontla *Celebrate chances* yazan bir pankart asılı. "Buradasın," diyor ve hızla parti patronu moduna geri dönmeden önce bana sarılıyor. "Bunu al," diyor ve şık takım elbiseli bir kadının pop müzik çalarak fildişlerini gıdıkladığı pırıl pırıl siyah piyanonun üzerindeki bardak altlıklarından birinden bana bir kadeh şampanya uzatıyor.

Kız kardeşim kendi şampanya bardağını kapıyor, yukarı kaldırıyor, sonra bir çatalı ona vuruyor. Kalabalık sessizleşiyor. Piyanist daha sessiz çalıyor, arka planda bir melodi, dikkati Juliet'e veriyor.

Odayı tararken nefesimi tutmaya çalışıyorum.

Hazel burada, kolunu Carter'ın üvey kardeşi olan erkek arkadaşı Axel'e dolamış. Elodie kalabalığın arasına karışmış, Venice Beach'ten bazı arkadaşlarımla takılıyor, örneğin bu geceyi kutlamak için emekli bir futbol yıldızı olan nişanlısı Gabe ile birlikte gelen TV yazarı dostum Ellie gibi. Arkadaşım Brooke da oyun kurucu kocası Drew ile birlikte burada. Kardeşim Sawyer burada değil ama son zamanlarda New York'ta çok çalışıyor ve yakında Petaluma'daki ailemizi ziyaret ettiğimde onu göreceğim.

Tüm bu dost yüzleri görmek son derece harika. Ama aynı zamanda garip. Evlilikte başarısız olduğum için buradalar. Tanrıya şükür burada Elodie, Juliet, Carter ve diğerleri gibi evlenmemiş başka insanlar da var. Umutsuzca hissetmeye çalıştığım bir gülümsemeyi yapıştırıyorum.

"Geldiğiniz için hepimize teşekkür ederim," diye başlıyor Juliet. "Muhteşem kız kardeşimi onun için bir parti düzenlememe izin vermeye ikna etmenin kolay olmadığını söylemek istiyorum. Rachel birkaç kez direndi. Ama ben onu kazanmaya alışkınım.

"Çocukken beni plaja götürmesi, alışveriş merkezine götürmesi, gizlice dondurma yemeye gitmesi için onu hep ikna etmek zorunda kalırdım. Bu sefer de onu ikna ettim, ama bu sadece bunu yaparak büyüdüğüm için değil." Juliet bana dönüyor, yüz ifadesi içten, yeşil gözleri şefkat dolu. "Bu partiyi seni sevdiğim için verdim Rachel. Ve eminim ki hepimiz seviyoruz. Bir sonraki aşamaya geçerken yanınızda olduğumuzu bilmenizi isteriz. Bırak

hayatınızın en güzel kısmı. Boşanmanın muhteşemliğini kutlayalım!" Kadehini kaldırıyor ve içten bir şekilde "Tebrikler!" diye bağırırken herkes alkışa boğuluyor.

Tek bir cesur kelimeyle -tebrikler- tüm endişelerim uçup gidiyor.

Evliliğimden ayrıldığım için mutluyum. Daha fazla zaman geçmeden gerçeği öğrendiğim için mutluyum. Artık gerçek, doğru, özgün bir hayat yaşadığım için mutluyum.

Yalan değil.

Kadehimi kaldırıyorum. "Aileye. Ve dostluğa," diyorum ve birkaç saniye boyunca gözlerim odanın diğer ucundaki Carter'inkilerle kilitleniyor ve sanki diğer herkes arka planda eriyip gidiyor.

Benim için dünyalara bedel bir şiddetle bakışlarımı tutuyor. Bir şefkatle de. Tüylerim diken diken olduğu için gözümü ondan kaçırmak biraz zor.

Bakışlarımı tekrar Juliet'e çeviriyorum. "Çok teşekkür ederim. İtici küçük kız kardeşin içine iticiliği sen koydun ve bunun için seni seviyorum."

"Seni seviyorum," diyor ve beni yanağımdan öpüyor, bu çok tatlı ve tüm duygularımı yeniden harekete geçiriyor.

Konuklar kumarhane masalarına yönelirken piyanist popüler bir Stone Zenith melodisi çalıyor. Juliet beni odanın bir köşesine çekip Hazel ve Elodie'yi de çağırıyor. Sadece biz kuşlar kaldığımızda Juliet muzip bir sırıtışla, "Ve size bir sürprizimiz daha var," diyor.

"Ne oldu?" Hem heyecanlı hem de endişeli bir şekilde soruyorum. En iyi arkadaşlarım vibratörler, küstah tişörtler ve ateşli, ateşli, ateşli elbiseler gibi güzel hediyeler veriyor ama aynı zamanda beni konfor alanımın dışına itiyorlar.

Juliet, Hazel'a başını sallayarak, "*Biri* bana daha önce pijama hayal ettiğini söylemiş olabilir," diyor.

Hazel cilveli bir şekilde omuz silkiyor. "Ben mi? O ben miydin? Peki, tamam. Tam benlikti."

"Bu düşündüğüm yere mi gidiyor?" İçimde bir umut kıvılcımıyla soruyorum.

Juliet hızla başını sallar. "Toparlandık. Yardım çılgınlıklarınızı duyduk. Ve bu parti gece yarısı sona erdiğinde, bir limuzin bizi alıp Elodie'nin evine götürecektir ve orada... bir pijama partisi vereceğiz! Sadece kızlar."

Nefesim kesildi. "Uzun zamandır pijama partisi vermemiştim."

"Biliyorum. Eski sevgilin birçok nedenden ötürü bir pislikti, ama kısmen eğlenceden nefret ettiği için. Artık evine döndün ve hayatın daha da eğlenceli olacak," diyor Juliet, sanki öyle olmasını sağlayacakmış gibi.

Vücudumu saran payetlere bakıyorum. "Ama sahip olduğum tek şey bu elbise. Carter beni eve götürecekti," diyorum ve onunla daha fazla zaman geçiremeyeceğim için biraz üzülüyorum ama belki de en iyisi onun... yani tüm vücuduyla yakın mesafede olmamamdır.

"Ona söylerim," diyor Juliet rahatça. "Ayrıca Hazel senin için pijama aldı ve Elodie'nin evinde."

"Cepleri var mı?" Merakla sordum.

Hazel gözlerini deviriyor. "Canavar gibi mi görünüyorum? Belli ki cepleri var. Ve orada da şarabımız var."

Elodie, "Cheesecake barlarını parti sonrasına saklayacağız" diyor.

"Peki ya Amanda?" Elodie küçük kız kardeşini tek başına büyüttüğü için soruyorum.

"Bir arkadaşında yatıya kalacak. Ev bizim," diyor Elodie. Vay be.

Burada bir boşanma partisi, orada da bir pijama partisi vereceğim.

Belki de Carter'ın beynimi hızla işgal eden seksi düşüncelerini silmek için yeterli olur.

Olabilir.

* * *

Gerçi biraz zor. Carter'la daha önce de partilere gittim. Piknikler, barbeküler, arkadaş toplantıları ve sayısız brunch.

Ama bu geceye kadar onun bir odada nerede olduğunun hiç ama hiç bu kadar farkında olmamıştım. Başka birinin nerede olduğunun hiç *bu* kadar farkında olmamıştım. Tüm konuklara merhaba derken bile Carter'a göz ucuyla bakmaktan kendimi alamıyorum.

Kardeşiyle sohbet ederken. Drew ile konuşurken.

Gabe ile barda içki içerken.

Ve şimdi, ben piyanonun yanında durmuş şampanya içerken ve Ellie ile Los Angeles'ta popüler bir TV dizisi yazarak geçirdiği hayatı konuşurken, Carter Gabe ile konuşuyor ve bizden bir metre ötedeler.

"Gigi ve ben seni çok özledik," diyor Ellie şakacı bir surat ifadesiyle.

"Ben de seni özledim." Son birkaç yılda Venedik'te edindiğim yeni dostlardan ayrılmak, ayrılmanın en zor kısmıydı. "Küçük sevgilim nasıl?"

"Annem *torun köpeğine* kafayı takmış durumda. Evet, aslında ona böyle seslenmeye başladı" diyor Ellie.

"Şey, tabii ki."

"Bu aynı zamanda ailemde dünyanın en iyi köpek bakıcısına sahip olduğum anlamına geliyor."

Ve biz yokken Gigi'yi çok fazla özlememeye çalışıyorum."

Gabe konuşmaya eğilip boğazını temizliyor. "Tatlım, bugün köpek bakıcısını dört kez aradın."

Gülmekten kırıldım. "Hiç şaşırmadım."

Ellie bakışlarını Gabe'e çevirdi. "Konuşmayı seven birisin. Annemin Gigi'yi FaceTime'a koymasını sağladın."

"Yakalandın," diyor Carter, bir arkadaşını suçüstü yakalamanın verdiği neşeyle. "Helikopter köpek babası gibisin."

Gabe, Carter'a hırlar ve Drew ile poker oynamakla ilgili bir şeyler homurdanır.

Gabe ayrıldığında, Ellie Carter'a el sallıyor ve o da çemberimize katılıyor, beni onun daha da farkında yapıyor ve... bekle... Bu nefis koku da ne? Bu onun vücut losyonu mu? Ve okyanus her zaman bu kadar sıcak mıydı?

Gerçi Ellie konuşmayı yönlendirdiği için oyalanacak vakit yok ve elini koluma koyarken bir açıklama yapmaya hazır gibi görünüyor. "Burada arkadaşların ve ailenle kendini yeniden yaratmana sevindim Rachel. San Francisco sana çok yakışmış." Carter'a dönüyor, patron modu aktif. "Ve sen de benim kızıma göz kulak oluyorsun?"

Carter kararlı bir şekilde başını sallıyor. "Kesinlikle."

"Güzel. Benim gözüm kulağım olsan iyi olur. Hastalanırsa ona çorba getirmeni istiyorum. Haftada en az bir kez onunla birlikte dizi izlemeni istiyorum," diyor ve ben gözlerimi deviriyorum. Aynı anda Ellie'nin benimle ilgilenmesini seviyorum ve ona durmasını söylemek istiyorum. Ben *o kadar* kırık değilim. Bunun dışında, çorba ve televizyon kulağa hoş geliyor, hasta olmasam bile. Belki de özellikle hasta değilken. "Ve kesinlikle ikinizin her zaman yaptığı o inekçe şeyi yapmanızı istiyorum," diye ekliyor Ellie.

"Bulmacalar," diyorum Carter'la birlikte, sonra devam ediyorum, "Merak etme."

Bu konuyla ilgileniyoruz."

Ellie bize çok sevimliymişiz gibi gülümsüyor. "Cidden. Siz ikiniz kardeş gibisiniz," diyor gülümseyerek.

Carter homurdanırken ben öksürerek gülüyorum.

Beni ona bakarken yakaladı mı? Onun hakkında kardeşçe olmayan düşüncelerim olduğunu biliyor mu?

Oh, kahretsin.

Oh, lanet olsun.

Olay hakkında çok nazikti. Ben de öyle olmalıyım.

Ellie, Gabe'e katıldıktan sonra, Carter ve ben yine piyanonun başında takılıyoruz. Ben şampanyamı yudumluyorum. O da birasından bir yudum aldı. Birkaç saniyeliğine sessiz kaldık, tuşların başındaki kadın belli belirsiz romantik bir melodi çıkarırken birlikte dinledik. Carter'ın sıcak kahverengi gözlerine bakıyorum ve biraz başım dönüyor.

Kardeşıme baktığımda hiç de öyle hissetmiyorum.

Ama Carter benim arkadaşım, bu yüzden garipliği bir kenara bırakıp yutkunuyorum ve "Beni daha sonra eve götürmeyi teklif ettiğin için tekrar teşekkürler. Ama Elodie'deki pijama partisi için kız kaçırdığım ortaya çıktı."

"Juliet bundan daha önce bahsetmişti. Kadeh kaldırdıktan hemen sonra bana doğru yürüdü."

Bu tam Juliet'e göre. "Sorumluluk sahibi olmayı seviyor. Her şeyin."

"O zaman doğru mesleği seçmiş," diyor bana gizli bir gülümsemeyle. "Şimdi, bu pijama partisinde yastık savaşı olacak mı?"

Başımı sallayarak gülüyorum. "Yastık kavgası yok."

"Çok kötü," diyor, sonra biraz özür dileyerek ekliyor, "Ve sorun değil. Zaten erken yatmam gerekiyor."

Uyku konusunda disiplinli. Çoğu sporcudan daha fazla ve bunu anlıyorum. "Evet, öyle," diyorum parmağımı sallayarak. "Saat on birde çıkman gerekiyor. On bir buçukta yatakta ol."

"Tek başıma olacağım için eve dönerken Taylor Swift çalabileceğim anlamına geliyor."

"Sen ve senin Taylor takıntın."

"Ne diyebilirim ki? O sadece beni tanıyor," diyor pop yıldızına olan bağlılığından utanmadan.

Bu adamı ben de tanıyorum. Bir arkadaş olarak. Biz buyuz işte. "Kesinlikle Puzzle Nerds'e gitmeliyiz. Ne zaman müsait olursan," diye ekliyorum.

Şurada.

"Pazartesi gecesi maçımız var. Bu yüzden yarın gece oyun moduna girmem gerekiyor. Pazar günü de bütün gün. Açıkçası Pazartesi yok" diyor ve ardından bir günlük kirli sakalla kaplı çenesini kaşıyor. Yoksa iki gün müydü? Belki daha fazla? Belki de nefis bir sakal başlangıcı. Bu kıllar dokunulduğunda nasıl hissettirir? "Ama Salı işe yarayabilir."

Tüylerine dokunmak için mi?

Doğru ya. Bulmaca edinme.

"Mükemmel," dedim. Bulmaca kulübümüzü yeniden başlatacaktık. Bu güvenli. Bulmaca seksi bir şey değil ki. Mumlar yakıp hafif bir müzik çalmazsınız ve yapboz parçalarını birbirine geçirirken birbirinize çilek yedirmezsiniz.

"Sadece sen ve ben. Eski günlerdeki gibi."

Tüm o yanıp sönen olaylardan önce. "Hadi yapalım. Ve arabaya erken geldiğin için tekrar teşekkürler. Ve makyaj için. Ve her şey için. Sana çok şey borçluyum."

"Senin yok. Ama sorun değil."

Yine de bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum. "Ve sanırım iyi bir teşhir bir diğerini hak ediyor," diyorum. İfadesi bir an boş kaldı, neredeyse kafası karışmıştı, ben de kekeledim: "Daisy's Duds'da. Bilirsin işte... erkek göğsü gibiyken."

Sırıttırıyor. "Man-chest-y? Biz buna böyle mi diyoruz?"

Çenemi kaldırıyorum. "Evet. Ama bunun bir Scrabble kelimesi olduğuna söz veremem."

"Belki bir gün." Bira şişesini kaldırıyor, bir yudum alıyor ve ben dudaklarına bakıyorum. Dolgun, gür dudaklarına.

Onlarla ilgili düşüncelerimi göz kırparak uzaklaştırıyorum ve odaklanıyorum. Ben bir lazerim. "Her neyse, ben de tam bunun nasıl aynı şey olduğunu düşünüyordum. Yani, tam olarak değil. Tamamen aynı değil. Biri size bir filmde R derecesi kazandırır. Diğerisi ise sadece aval aval bakma isteği uyandırır."

Tamam, belki lazer değildim.

Dudakları seğiriyor. "Gawk, Rachel?"

Gah. Bunu daha da kötüleştiriyorum. "Sadece söylüyorum-"

"-Ne demek istediğini anlıyorum." Beni rahat bıraktı. "Bu konuda şaka yapabilmemiz güzel. Belki bir hatıra Man-Chest-y kupasına bile ihtiyacımız olur."

"Evet, çöp bulmacamızı çözdüğümüz zaman için."

Bira şişesini şampanya kadehime doğru uzatıyor. Yeterince dostça bir an, bir anlaşmayı mühürlüyor. Ama ben onun çenesini inceliyorum, gözleri yüzümde geziniyor ve yemin ederim aramızda yeni bir elektriklenme var. Bundan ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum.

Biraz heyecan verici ama biraz da korkutucu.

* * *

Saat on bire yaklaşırken, birkaç kadeh şampanya içtim. Birkaç el poker ya da belki blackjack kazandım. Muhtemelen ikisini de.

Carter bizimkinin yanındaki masada kardeşiyle takılıyor ve kartlarını kontrol ederken bana çenesiyle bir selam veriyor.

Ben de gülümsüyorum, sonra poker oyunumda bahsi yükseltiyorum, pota bir çip daha atıyorum. Koltuğumda kıpırdanıyorum, ısıltılı kıyafetimin altında serbest dolaşan göğüslerim titriyor. Bu elbise sihir gibi. Günümün fiyaskosundan sonra kendimi daha iyi hissediyorum.

"Kendimi bir çip daha artıracığım," diye ilan ediyorum.

Krupiye - kare çeneli, bıyıklı bir adam, "bıyıklar seksi mi" anlamında seksi olabilir ama olmayabilir de - hafifçe güler. "Pokerin bu şekilde işlediğinden emin değilim."

"Hadi ama Scotty. Bırak onu," diye Juliet onu cesaretlendiriyor. Ya da daha çok talep ediyor.

Satıcı bakışlarını yavaşça bana çeviriyor ve dudaklarını yalayarak, "Elbette, senin için bunu görmezden geleceğim," diyor, gözlerini benden ayırmadan.

Oh.

Benimle flört mü ediyor?

Uzun zaman oldu ama bunun flört etmek olduğuna eminim.

O ilgilenirken ben de yüzümü Juliet'inkine yaklaştırıyorum. "Scotty benimle flört mü ediyor? Ve ben ondan hoşlanıyor muyum?"

Gülüyor. "Bilmiyorum, Rach. Sen biliyor musun?"

Omuz silkiyorum. Söylemesi zor. İçimdeki kabarcığın flört etmekten hoşlandığı kesin. "Flört etmek keyiflidir," diyorum.

Bana beşlik çaktı. "Gördün mü? Sana partinin eğlenceli olacağını söylemiştim."

", flörtöz bir eğlence," diyorum karşılık vererek. Her şey eğlenceli.

Her şey şenlikli.

Elodie, Juliet'in yanından bakışlarımı karşılıyor. "Eğlenceden bahsetmişken, daha önceki soruma hiç cevap vermedin..."

Kaşlarımı çatıyorum. "Oh, Man-inator'un nasıl olduğunu mu bilmek istiyorsun?"

Juliet kıs kıs güler. "Evet, anlatın bize. Ama lütfen gerçek adını kullanın. Man-inator cidden iğrenç."

Omuzlarımı dikleştirip düzgün davranıyorum. "Bilmen gerekiyorsa, bu gece Kızların En İyi Arkadaşı'nı çıkaracaktım."

Scotty'nin bakışları tekrar bana döndü. Dağıtmak için başka tarafa bakıyor ama sanırım hâlâ dinliyor. İşin bir avantajı sanırım, kafası güzel ve azgınlarla dolu bir partide kart dağıtmak.

"Pijama partisiyle tarzını mı bozuyoruz yani?" Elodie sevimli bir sırıtişla soruyor. "Ya da bekle. Benim banyoma girecek ve

Bu mu?" Çenesinin komik bir şekilde açılmasına izin veriyor. "Rachel, seni kötü kız. Onu buraya çantanda mı soktun?"

"Kapa çeneni. Senin evinde kendimi tatmin etmeyeceğim." "Benim standartlarım var." diye ekliyorum.

Scotty gülümsüyor, sonra elini yüzünün önünde sallıyor. Evet, kesinlikle dinliyor.

Scotty boğazını temizlerken Elodie, "Bu klas bebek için sadece evde sevişmek yeterli," diyor.

Kartımı başıyla işaret ederek, "Sende ne ?" diye sordu.

Bacaklarımın arasında bir ağrı.

Doğru ya. Elimi kastediyor.

Dürüst olmak gerekirse, hangi oyunu oynadığımızı bile unuttum, bu yüzden kartlarımı kapalı olarak koydum ve "Yirmi bir mi yoksa full house mu aldım?" diye sordum.

Elodie umutla, "Ya da ikisi birden," diyor.

Belki de hepimiz oyunun izini kaybettik.

"Görünüşe göre sen kazanıyorsun," diyor Scotty, sonra bakışlarını benimkilere dikerken, "Rachel," diye ekliyor.

Adımı biraz şehvetli bir şekilde mi söyledi? Biraz davetkar? Bıyık sevip sevmediğime bir an önce karar vermeliyim.

Henüz cevabım yok, bu yüzden sırtıyorum, sonra arkadaşlarımla önemli konuya dönüyorum. "Yarın gece. Şarapla, kirli hayal gücümle ve *Man-inator*'la randevum var," diyorum ve ardından etkili olması için bir kükreme ekliyorum.

Kıkırdıyorum.

Hepimiz kıkırdıyoruz.

"Ya da," diyor Elodie, kırmızı tırnaklarını keçeğe vurarak, muzip soprano tonu zekice bir fikri olduğunu söylüyor. "Beni dinle. Belki de gerçek ata geri dönebilirsin."

İlk içgüdüm alay etmek ve gülmek. Biriyle takılmak için oraya geri dönmek saçma bir fikir. Ama bir sonraki içgüdüm başımı eğip önerisini düşünmek. Hem *de çok*. Bir kadeh kaldırıyorum. "Biliyor musun? Bu hiç de fena bir fikir değil," diyorum tam Carter yanımdaki masaya geldiğinde.

Elimde şampanyayla dönüp bakıyorum, belki biraz müstehcen bir şekilde. Belki dudağımı ısırarak kadar bile.

Çünkü... Carter ve göğsü. Carter ve karın kasları. Carter ve onun mutlu izi.

"Geç oluyor. Gitmem gerek," diyor ve bir elini koluma koyuyor. "Sadece iyi geceler demek istedim."

Omzumu sıkıyor. Arkadaşça. Ama beni de karıncalandırıyor, tam kalçalarımın arasında.

Ve bu gece iyi fikirlerle dolu olduğum için, kadehimi kaldırıp gözlerinin içine bakıyorum ve "Biliyor musun? Sanırım artık gerçek ata binmek istiyorum."

Juliet hoots. Elodie alkışlar.

Scotty boğazını temizler. "Yardım etmekten mutluluk duyarım." Donup kaldım.

Birinin haraç olarak gönüllü olmasını beklemiyordum.

Bakışlarımı işveli satıcıya çeviriyorum ama ne diyeceğimi bile bilemiyorum. Bana asılmayalı yıllar olmuştu. Nasıl cevap vermeliydim? Carter'a dönüyorum, beni dikkatle izliyor, yüz ifademi inceliyor, belki de desteğe ihtiyacım olup olmadığını soruyor.

Yutuyorum. *Yut.*

Ne yapacağımı şaşırdım.

Carter uzun ve ağır bir süre bakışlarımı tuttuktan sonra satıcıya, "Teşekkürler ama pozisyon zaten dolu," diyor.

Elodie hayali bir şapka çıkarıp "Deh, Carter!" diye bağırarak sessizliği bozana kadar masa birkaç saniye sessiz kalır.

Gülümseyerek daha yakına eğiliyor. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı, Sunshine?" Bir Kızın En İyi Arkadaşı, şu anda mı?

Eyerin mi?

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyorum.

Ben daha tek kelime edemediğim dönüp uzaklaşıyor. O bardan çıkıp gözümün önünden gidene kadar ağzım açık ve şok edici bir şekilde ona bakıyorum.

OceanofPDF.com

PARLAK FİKİRLER

Carter

Ertesi sabah koşarken partideki sahneyi tekrar yaşıyorum. Ama kendimi sorgulamıyorum.

Doğru şeyi yaptığımdan emin olmaya çalışıyorum.

Şafak söktükten biraz sonra Divisadero Caddesi'nden aşağı doğru koşmaya başlıyorum, ardından Presidio'dan geçip görkemli köprüye doğru kıvrılıyorum. Golden Gate Köprüsü'nün üzerinden sis geçiyor, buradaki çoğu sabah için tipik bir durum, ama özellikle de Eylül sonundaki sabahlar için.

Kafamda oynadığım bir oyunla ondan kaçmaya çalışıyorum. Sisle yarışırken, spor ayakkabılarımın kaldırırma her vuruşunda aynı şeyi fark ediyorum: Rachel'ı bıyıklı adamdan kurtarmak doğru şey olduğu için teklif ettim. Kahretsin, Ellie bana Rachel'a göz kulak olmamı söyledi. Sürüden gelen emirlere uymalıyım. Ne de olsa arkadaşlar bunun içindir.

Bu kararla birlikte eve doğru dönüyorum, kız kardeşimin en sevdiği şarkı listesindeki neşeli müzik kulaklarımda çınlıyor.

Yol boyunca telefonumda bir hatırlatma yanıp sönüyor: *Maddox'la buluşma BUGÜN. 1,5 saat sonra.*

Alta Plaza Park'a yaklaştığımda sokağımdan bir blok uzaktayım, bu yüzden hızımı yavaşlatıp yürüyorum. Kalbim çarpıyor ve ter sırtımdan aşağı kayarak tişörtümün üzerime yapışmasına neden oluyor ve kalçalarım iyi bir yanma ile çılgılık atıyor. Antrenman sonrası hissi en iyisi. Seks dışında hiçbir şeyden egzersiz kadar zevk almıyorum.

Evime ulaştığında Monroe sert bir baba gibi yan taraftaki terasında duruyor, saatine dokunuyor, kollarını sıvamış kolundaki dövmeleer görünüyor. Zıtlıkların adamı - bir profesör gibi hırka giyiyor ama kolları mürekkeple kaplı. Ayrıca otuzlu yaşlarının ortalarında ama haksız bir şekilde hâlâ yirmili yaşlarındaymış gibi görünüyor. Erkeklerle dışarı çıktığımızda iki ya da üç kez kartını aldılar. Bu çok saçma, özellikle de herifin tıp doktoru olduğunu düşünürsek.

"Artık bir köpek , değil mi?" .

"Kafein alma ihtiyacımdan zamanı anlayabiliyorum" diyor.

Merdivenleri çıkarken parmağımı kaldırdım. "Avcıyı çalıştırmam için bana iki dakika ver. Önce kasıklarımı esnetmem gerek."

Telefonunda bir zamanlayıcı ayarlama gösterisi yapar. "Tamam. Bana partiyi anlatmak için iki dakikan var."

Aman Tanrım. İşte başlıyoruz. Sağ bacağımı büküp ayak parmaklarıma uzanırken, "Sanırım ikinci el mağazasında küçük bir rol değişimi oldu," diye başlıyorum.

"Şimdi, rol değişimi derken onun ikinci el pijama altlarını, sizin de üstleri giydiğinizi mi kastediyorsunuz?"

Boştaki elimle ona bir kuş işareti yapıyorum. Rachel'ın gözyaşlarını görmezden gelerek, "Her neyse, bazı nedenlerden dolayı yeni bir tişöte ihtiyacım vardı," diyorum. Monroe kaşını kaldırırsa da görmezden geliyor ve o fikrini değiştirmeden ben devam ediyorum. "Üstümü değiştiriyordum ve üzerimde tişörtüm yokken odadan çıktım."

"Ne kadar düşüncelisin."

"Ve bu şey haline geldi," diye devam ediyorum. "Olanlar hakkında şaka yapmamızı söylemiştin ya? Daha sonra partide o bu konuda şaka yaptı, sonra ben de şaka yaptım ve her şey yatıştı... yani bir süreliğine."

Kaşları kalkıyor. "Altmış saniye. Devam et."

İyi şeylere geçelim bari. "Uzun lafın kısıası, partiden ayrılmadan hemen önce ata binmek istediğini söyledi, ben de gönüllü oldum."

Monroe doğruldu ve sanki aklımı kaçırmışım gibi bana baktı. "Bu pek de her şeyi geride bırakmak sayılmaz, değil mi?"

Bir elimi kaldırdım. "Şimdi bir saniye bekle."

"Tabii. Kırk beş saniyen daha var." Kollarını kavuşturuyor.

"Yardım etmek zorundaydım. Satıcı herif ona asılıyordu. Belli ki ondan hoşlanmıyordu. Ama kız oraya geri dönmek istediğini söyleyince

şapkasını ringe attı." Bu düşünceyle alay ettim. *Şu adam*. Bu ne cüret. "Ben de *asla olmaz* dedim."

"Ah, anlıyorum. Siz sadece beyaz şövalyelik yapıyordunuz."

Şimdi anlıyor. "Rachel ciddi bir şekilde *beni kurtar* titreşimleri yayıyordu. Yapılacak tek şey buydu."

Bir elini kalbinin üzerine koyar. "Ateşli kankana çakmayı teklif etmek ne kadar asilce."

"Sakin ol doktor. Yakında onu göreceğim ve her şeyi halledeceğim." İçeride ona bir cortado yaptıktan sonra, son sözlerini gözden geçirdim. Rachel onunla birlikte olmaya çalıştığımı mı düşünüyor?

Kahretsin. Bunu salı gününden daha önce düzeltmem gerekecek. Ama önce menajerimle Randevu Gecesi hakkında konuşmalıyım. Bu toplantıyı unutamamam çok kötü.

Oradan aceleyle çıkmadan önce takvimimden günün kelimesini yırtıp atıyorum.

Jouissance. Fransızca kökenli, zevk veya keyif anlamına gelir.

Takvimim bile beni çağırıyor.

* * *

Genelde yüzüklerimi takmam. Büyükler ve dikkat çekmeye meyilliler. Sanırım yılın en büyük maçını kazanmanın amacı da bu.

Ama ikizleri giymeyi sevdiğim iki yer var. Birincisi, spor salonunda futbol arkadaşlarımla buluştuğum zaman çünkü takımım Renegades, karşı şehirdeki rakibimiz Hawks'tan daha fazla Büyük Oyun kazandı ve her iki takımdaki çocuklarla da arkadaşım.

Diğeri golf sahasında çünkü takım sahibiyile orada karşılaşabilirim. O da golf sahasının sahibi olduğuna göre, yollarımızın kesişme ihtimali çok daha yüksek.

Wilder Blaine oyuncularının parmaklarındaki mücevherleri görmeyi seviyor. Tamamen onun ayrıcalığı. Adam bizim çok güzel maaşlarımızı ödüyor, en iyi koçları ve antrenörleri işe alıyor ve genel menajerinin en iyi oyuncuları seçmesini sağlıyor.

Hainler iyi işleyen bir makine ve onlar için oynadığım için çok şanslıyım.

Alarm matrisim sayesinde tam zamanında parkura yanaştığımda valeye selam verip Venmo'dan iyi bir bahşiş bırakıyorum. Maddox LeGrande'ı aramak için doğruca kulüp binasına gidiyorum. Menajerim her zaman erkencidir. Bu

Zaman yönetiminin ona bu kadar kolay gelmesi beni biraz kıskandırıyor.

Kapıyı iterek açıyordum ki tiz bir ses "Anne, bu Carter Hendrix! Seksen sekiz numara."

Arkamı döndüğümde bir kızın -belki dokuz ya da on- bir metre öteden bana baktığını görüyorum. "Sen benim en sevdiğim Hain'sin!"

"Ve sen benim en sevdiğim hayranımsın."

Haki pantolon ve polo giymiş bir kadın eldivenli elini kızın omzuna koyar. "Grace, sana üyeler hakkında ne demiştim? Onları rahat bırak, tatlım."

Kulübün yeni golf profesyoneli olduğundan emin olduğum anneye doğru yürürken "Sorun değil," diyorum. "Burada çalışıyorsun, değil mi?"

"Biliyorum. Ben Alice," diyor kadın ve sonra çocuğunun omzunu sıkıyor. "Ve bu küçük baş belası da bugün peşime takıldı."

"İyi sorun çıkarmayı severim," diyor Grace. "Ve bugün bir delikten vuracağım."

Kapıyı çalması için ona bir yumruk uzatıyorum. "Bu tavrını sevdim," diyorum kapıyı geri vururken.

"Şans için bir fotoğraf çekebilir miyim?" diye soruyor kız.

Alice bana özür dileyen bir bakış attı. "Üyelere sormamamız gerekiyor. Sormak zorunda değilsiniz."

Bu endişeyi gidermek için elimi sallıyorum. "Ama istiyorum," diyorum ve sonra annesi telefonuyla fotoğraf çekerken kendinden emin küçük çocuğun yanında diz çökmek için eğiliyorum.

"Carter, madem ben bir delikten vuracağım, Pazartesi günü büyük bir av yapabilir misin? Bu adil olur," diyor Grace yoğun bir şekilde.

Lanet olsun, bu çocuktan harika bir menajer olur. Çok iyi bir müzakereci. "Sanırım bu ayarlanabilir," diyorum. Bu konuşma sponsorluklarımla ilgili müzikle yüzleşmekten daha eğlenceli, bu yüzden Grace'le yaklaşan oyun hakkında biraz daha sohbet ediyorum.

Birkaç dakika sonra vedalaşıp içeri giriyorum.

Maddox tezgâhın yanında duruyor ve beni bekliyor gibi görünmediği için rahatlıyorum. Takımın faturalarını ödeyen adamla sohbet etmekle meşguldü.

Wilder Blaine, sıfırdan gelip Vegas'ta emlakçılık yaparak para kazanan belalı bir milyarder gibi görünüyor. Golf kıyafetleri bile özel dikim gibi görünüyor, ama tiki değiller. Siyah pantolon giyiyor ve

koyu gri gömlek. Sanki *bana bulaşmayın* der gibi. Adamın eklemlerinde de mürekkep var, sanki Strip'teki en kötü mülklere yıkım topu götürmeden ve yerine yeni güzellikler inşa etmeden önce asi bir motorcu çetesinde gece boyunca sürmüş gibi - ekibe fon sağlayan binalar.

Yanlarına yaklaştığımda bana döndü. "Günaydın Hendrix," diyor çenesini rahatça sallayarak.

"Günaydın, efendim." Ona efendim demeden edemem. "Bana Wilder diyebilirsin."

"Hayır, gerçekten yapamam," diyorum dürüstçe.

Maddox gülüyor, sonra Wilder'ın karanlık bakışlarıyla karşılaşıyor. "Korkarım müvekkilimle olan bu savaşı kazanamayacaksınız."

"Ama denemeye devam edeceğim. Sizi kendi işinizle baş başa bırakayım," diyor Wilder, Maddox'un omzuna vurduktan sonra gözlerimin içine bakarak. "Ama *sizi* daha sık görmeyi umuyorum."

Neden bu yorumu bana yöneltiyor? "Burada, kulüpte mi?"

"Daha çok... şehir etrafında. Ama sadece işe yararsa." *Her ne olursa olsun*, işe yarasa iyi olur diyen bir gülümseme takınıyor. Bu belirsiz not üzerine, dikkati bayanlar tuvaletinden bize doğru koşan, golf pantolonu ve polo giyen küçük bir sprite üzerinde yoğunlaşıyor.

"Ben hazırım baba," diye sesleniyor ufaklık koşarak ona doğru giderken.

"Hadi şu dersi yapaalım tatlım," diyor sıcak bir şekilde, sonra kolunu kızına doluyor.

"Ve Grace de bana öğretmeye yardım edecek. Annesiyle birlikte" diyor Wilder'ın kızı.

Ona Mackenzie'nin kısaltması olan lakabıyla hitap ederken ebeveyn gururuyla, "Yakında beni golf sahalarında mahvedeceksin, Mac," diyor. Sonra yetkili adam çenesini sallayarak başını sallıyor ve bakışları elime takılıyor. "Yüzükler iyi görünüyor, Hendrix."

Çocuğuyla birlikte gitmeden önce "Teşekkürler efendim," diyorum. Kulak misafiri olmadığında Maddox'a dönüyorum, biraz şaşırılmış bir halde. "Bu da neydi şimdi?"

"Sanırım kızının golf dersini kastetmiyorsunuz."

"Kastetmiyorum."

Menajerim sürüş alanına doğru başını salladı. "Hadi konuşalım."

Bu iki kelimeden nefret ediyorum. Okulda neredeyse her gün olduğu gibi başım beladaymış gibi hissediyorum.

Bu rahat bir geri dönüş değil.

Golf sahasında geçirecek sadece otuz dakikam var. Saat on buçukta, yarınki ve ardından Pazartesi günü maçtan önce son kırmızı bölge oyun planı çalışmamız için Renegades tesisinde olmam gerekiyor.

Yürürken Maddox, "Randevu Gecesi'yle ilgili bir sorunumuz var," diyor.

Bunun olacağını biliyordum ama yine de korkuyordum. "Borçlu olduğum videoları istiyorlar, değil mi?"

Başını sallıyor, teslim olmuş ama bir o kadar da kararlı. "Öyle, dostum."

Bir elimi yüzümde gezdirip inliyorum. "Çok isterdim ama Quinn'in ipler, çarşaf lar ya da tavandan sarkan lanet olası bir hulahop üzerinde dönmesi gibi küçük bir sorun var."

Eski sevgilim ve ben, son zamanlarda popülerliği artan bir randevu uygulaması olan Date Night için harika randevularda birlikte bir sürü video çekecektik. Hawks'ın oyun kurucusu, kurucusu Zena Palladium'u tanıdığı için birkaç yıl önce beni bu uygulamayla tanıştırmıştı. Uygulamayı zaten kendi başıma kullanıyordum ve çok seviyordum, bu nedenle sponsorluk açısından benim için mükemmel bir uyumdu. Randevulaşmayı seviyorum. Kadınları tanımayı seviyorum. Özel biriyle zaman geçirmeyi ve onu anlamayı seviyorum. Kadınlar harika bulmacalardır. Date Night'tan bahsetmek kolaydı, çünkü Zena uygulaması aracılığıyla gerçekten randevuya çıkan birini istiyordu. O zamandan beri sözcülüğünü ben yapıyorum ve ortaklık altın değerinde.

Banka hesabım için.

Takım için.

Benim için.

Anlaşmadan birkaç ay sonra Quinn'le uygulamada tanıştım ve lanet olsun, bu Randevu Gecesi'ni iyi gösterdi. Gerçek romantizm için bir altın madeni gibi. Profesyonel topçu ve akrobat, tıpkı uygulamanın *Find the One* sloganıyla vaat ettiği gibi gerçek aşkı internette keşfeden iki sporcu. Onlarla yaptığım sözleşmenin bir parçası olarak Quinn ve ben randevularımızın fotoğraflarını ve videolarını uygulamada yayınladık, onlar da bunları sosyal medya pazarlamalarında kullandılar.

Siz de Randevu Gecesi'nde gerçek olanı bulabilirsiniz.

O kadar iyi gitti ki Zena Wilder ile de bir anlaşma imzaladı ve takımın resmi pazarlama ortaklarından biri oldu. Quinn'e evlenme teklif ettiğimde, Zena daha fazla para verdi. Kontratımı yükseltti ve Quinn'le birlikte şehirdeki çiftlerin eğlenebileceği harika buluşma yerleri gösterirsek beni sonsuza dek seveceğini söyledi.

Ama bütün aşk hikayeleri biter.

Benimki Quinn'le, benimki de Randevu Gecesi'yle.

Quinn'le ayrıldıktan sonra uygulamaya geri dönmeye hiç niyetim yoktu. Zena ilk başta soğukkanlıydı. " etme. Endişelenme. Yeniden biriyle çıkmaya başlaman için acele etme," demişti bir yıl önce Maddox ve benimle yemek yerken.

Şimdi, zamanın dolduğu izlenimine kapılıyorum. Ama tekrar çıkmak mı? Kalbimi tehlikeye atmak mı? Bu, kana susamış bir pas avcısı tarafından dövölmekten daha kötü. "Tekrar biriyle çıkmaya hiç niyetim yok. Ne zaman olacağımı da bilmiyorum. Ek videoların ücretini geri ödeyebilir miyim?" Maddox'a sordum. Param var. Zarifçe çekilebilirim.

"Yapabilirsin," diyor nazikçe. "Gerçi Zena oraya gitmemeyi tercih eder."

Güçlü bir kadını kızdırma şifresi. Ama anlıyorum. Bir anlaşma imzaladım. Ben piyasadan çekilinceye kadar bekledi. Tekrar çıkmakla ilgilenmemem, bana olan ilgisini kaybettiği anlamına gelmez.

"Wilder'ın da onu mutlu etmeyi tercih edeceğinden eminim," diye ekliyor Maddox. Evet, beni neden daha çok görmek istediğini şimdi anlıyorum.

Uygulamada etrafta. Şehirde. Genel olarak etrafta.

"Yani, sözleşmemi yerine getirmek için uygulamadan birini bulmam ve mutlu bir çift gibi görünerek şehirde dolaşmam mı gerekiyor?" Siz ve özel sevgiliniz için beş harika randevuyu gösterme fikri kulağa acı verici geliyor.

"Bak, bir ilişkiye hazır olmadığını söyleyebilirim. Buna saygı duyuyorum. Ama onlara bu videoları borçlusun, bu yüzden bir fikrim var - bu randevuları yapmak istediğin bir kişiyi bulmak yerine, beş ilk randevu yapmaya istekli olur musun?"

Bunu içime sindiriyorum ama uzun sürmüyor. İlk buluşmalar kolaydır. Bağlılık yok. Söz vermek yok. "Muhtemelen."

"Kimse karınla tanışmak zorunda olduğunu söylemiyor," diye beni rahatlatıyor. "Güzel. Çünkü böyle bir şey olmayacak."

"O halde Zena'nın sözleşmeyi beş ilk buluşma etrafında yeniden düzenlemesini sağlayabilirsem, anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirmeye razı olur musun?"

Hiç hareket alanım yok; hayır diyemem. Ve Zena'yı kızdırmak ya da Wilder'ı hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Artı, Maddox oldukça iyi bir uzlaşmayla geldi. Beş ilk randevu boyunca numara yapabilirim. "Yaparım. Çünkü... sen harikasin," diyorum.

Bana profesyonel bir sırtışıla bakıyor. "Ben yaparım. Sadece o profili yeniden etkinleştir

Bugün Zena senin çaba gösterdiğini göreceğ, tamam mı?"

Daha iyisini yapabilirim. Arka cebimden telefonumu çıkarıp, uzun süredir kullanılmayan ve dijital örümcek ağlarıyla kaplanmış uygulamaya geçiyorum. Sonra profilimi açıyorum - ekran adım Başkalarıyla İyi Oynar - ekranda Maddox'a kanıtı gösteriyorum. "Al bakalım."

Menajerim etkilendiğini belli eden bir şekilde kaşını kaldırıyor. "İşimiz bitince Zena'yı arayacağım."

Tees'e ulaştık ve Maddox taşıdığı iki sopadan birini bana verdi. Sıraya giriyorum, büyük bir vuruş yapıyorum ve şuna bakıyorum. Top yükseliyor ve ileriye doğru uçarken zihnim de uçuyor.

On adım öndeyim.

Bu *ilk* buluşma zaten tanıdığım biriyle olsaydı daha kolay olmaz mıydı? Çünkü benimle ilk buluşmaya gelmesini isteyebileceğim biri olduğundan eminim - tabii ki platonik olarak. Dün gece Rachel bana bir iyilik borcu olduğunu söyledi. Öyle mi? *Tabii ki hayır*. Ama bana yardım eder mi?

Kesinlikle evet.

Tek yapmam gereken onu sadece beni sağa kaydırmak için bir profil oluşturmaya ikna etmek.

OceanofPDF.com

TATLI, VURULAMAZ BEN

Rachel

Akşamdan kalma olmamam iyi bir şey. Ama diğer taraftan dün gece iskambil masasında söylediğim her şeyi hatırlayabiliyorum.

Bu bon motta olduğu gibi...

Gerçek ata geri dönmek istiyorum.

Oof.

Ve megafon ağzım için birkaç kadeh şampanyayı bile suçlayamam.

Kafam iyiydi. Bitişikte ayıktım. Dudağımı ısırduğım ya da Carter'a iyi geceler demeye çalışırken gözlerini kaçırdığım için içkiyi suçlayacak kadar bile sarhoş değildim.

Geri sarma düğmesi nerede?

Ama iyi tarafından bakarsak, en azından Cumartesi günü dükkânımda müşterilerim olacak, böylece Carter'a ne diyeceğim diye düşünmeyeceğim. Seçenekler arasında şunlar var ama bunlarla sınırlı değil: *Beni ve libidomun bindiği atı kurtardığın için teşekkürler* ve... *evet, ben senin hakkında çok kirli düşünceler besleyen kötü bir kızım.*

Fable birkaç turistle sohbet edip onları Fisherman's Wharf'a ayak basmaktan şiddetle vazgeçirirken, ben de birkaç gencin erkek arkadaşlarından biri için hediye seçmesine yardım ediyorum. Gül pembesi göbeği açıkta bırakan bluzu ve simsiyah saçları olan genç, kalın altın zincirlerin sergilendiği vitrine bakıp çenesine vuruyor. "Gümüş olanı var mı?"

"Var," diyorum, sonra çekmeceye uzanıp ona bir erkek için tasarlanmış gümüş bir zincir gösteriyorum. "Bunun hakkında ne düşünüyorsun?"

Kızıl saçlı arkadaşı - koyu pembe göbeği açık bir bluz giyen
-Heyecanla gaz çıkarır. "Evet. al, Soph."

Sophie olduğunu tahmin ettiğim kız bilgece başını sallıyor, sonra göz göze geliyoruz. "Erkek arkadaşım internetten altın zincirlere bakıyor. Ama ben altından hoşlanmıyorum, bu yüzden ona gümüş bir zincir alırsam, taktığı şeyi beğendiğimden emin olabilirim. Ben buna bencilce bir hediye diyorum."

Bu çok hoş bir kurnazlık. "Zekice bir plan," diyorum gülümseyerek. "Keşke üniversitedeki erkek arkadaşım kargo pantolon giyerken de bu kadar zeki olabilseydim."

"Çok yalaka," diyorlar hep bir ağızdan.

"Bunu onun için paketlememi ister misin?" Ben sorarım.

"Bu harika olur. Teşekkür ederim," dedikten sonra Sophie'nin bakışları, üzerinde ışıltılı bir kalp bulunan küçük, narin bir zincire takılır. Arkadaşını yanına çağırır. "Aud, gel de şuna bak."

Ben her şeye rağmen bencilce olmayan hediye paketlerken, turist hanımlar el sallayarak ayrılıyor ve içlerinden biri son bir kez "Yemin ederim Fisherman's Wharf'a gitmeyeceğim" diyor.

Fable havayı yumruklar. "Zafer."

Kızlar kalpli kolyeleri denerken ona eğlenerek başını sallıyorum. Telefonları yerine bana döndüklerinde Sophie'nin "Nasıl görünüyoruz?" diye sormasına şaşırıyorum.

"Arkadaşlık hedefleri gibi," diyorum, sorulduğu için minnettarım.

Sophie kolunu arkadaşına doluyor - tahminimce Audrey'e - ve sıkıyor. Bana arkadaş grubumu hatırlatıyorlar. Yetişkin erkeklerle iletişim kurma becerilerimi kaybetmiş olabilirim ama kızlarla sorunsuz takılabiliyorum.

"Bunları da alacağım," diyor Sophie. "Benden."

"Aman Tanrım," diyor Audrey ve sonra kollarını arkadaşına doluyor. "Teşekkür ederim."

"Bu hiç de bencilce *bir* hediye *değil*," diyorum.

Onlar kolyelerini takarken, ben de tabletime alışverişlerini giriyor ve telefonu kaydırmak için çeviriyorum.

"Keyfini çıkarın," diyorum ve çıkar çıkmaz dışarıda, mağazanın önünde selfie çekiyorlar.

Hurrah!

Belki de gençlerin talihimi döndürebilirim. Bu da bana her zaman müşterilere iyi davranmam gerektiğini hatırlatsın.

Artık dükkânda sadece Fable ve ben varız. " tatlılar," diyor Fable tezgâhtan. "Neredeyse yeniden on yedi yaşında olmak istememe neden oluyorlar."

Birkaç bileziği toparlamak için vitrin rafına yönelirken ürperiyorum. "Hiçbir şey beni yeniden on yedi yaşıma döndüremez. Evliliğimi ikinci kez yaşamak zorunda kalırım. Hayır, teşekkürler."

Ama Fable hülyalı gözlerle mağazanın penceresinden dışarı bakıyor. "Tekrar on yedi yaşında olsaydım," diye düşünüyor, "Calypso'nun beni hayatımın filminde oynayacağına bahse girerdim. *Belalı Mücevher Tasarımcısı Büyük Zamanlar Geçiriyor.*" Bu oyunu seviyor ve bakışlarını bana çevirip değerlendiriyor.

"Bana iyi birini versen iyi olur," diye uyarıyorum onu. "Bunu en son oynadığımızda bana Brynnie'yi vermiştin, vajina kokulu mumlar satmasıyla tanınan bir kadın. Sen de kendine senden az on yaş genç, on yedi yaşında Emmy kazanmış birini verdin."

"Şşşt. Yaşımı belli etme," diyor.

Arka cebimden telefonum çıkıyor. Elime aldım. Carter'ın adı ekranda yanıp sönüyor ve yanaklarım alev alıyor. Bu garip bir tepki, ama daha da garibi midemde oluşan takla. Yine on yedi yaşındayım, kendimi liseye dönmüş gibi hissediyorum. Fable'a "Bu telefona cevap vermem gerekiyor," diyorum, sonra dükkânın arkasındaki küçük ofise giriyorum ve kapıyı kapatırken cevap veriyorum.

"Hey," diyorum, havalı görünmeye çalışarak, sanki dün geceki berbat anı tekrarlamıyormuşum gibi. Son zamanlarda bir makara oluşturacak kadar çok berbat an yaşadım.

"Merhaba," diyor ve ben o iki kelimedeki tonunu okumaya çalışıyorum. Dudağımı ısırmamın tuhaf olduğunu mu düşünüyor? Sanki internette dalga geçilebilecek dudak ısıranlardan biri olmaya hak kazanmışım gibi mi?

Bir şeyleri düzeltmem gerekiyor, özellikle de ses tonunu okuyamadığım için. "Dinle Carter," diyorum, prova yapmadan konuya giriyorum. "Dün gece partide söylediklerim hakkında. Sadece eğleniyordum ve düşünmeni istemiyorum-"

Ama şimdi buradayım ve sırada ne var bilmiyorum. *Bütün gece seni soyduğumu düşünmeni istemem. Oh, ve bu sabah da, pijama partisinden eve döndüğümde ve sonunda seni hayal ederken kalçalarımın arasındaki ağrıyla ilgilendiğimde?*

O anıyı hatırladıkça kıvranıyorum.

Ama o kadar güzel bir anı ki zihnim boşalıyor ve bedenim biraz eriyor.

"İşe yaradığına sevindim. O adamın sana asıldığını ve senin onu istemediğini söyleyebilirim" diyor.

Ohhh.

Dün gece ben vampir gibi davranırken o sadece süper kahramanlık yapıyordu. Gerçekten berbat ettim. "Yani, sadece şampanya konuşuyordu," diyorum . "Söylediğim o şey." Tanrım, neden onun önünde tekrar edemiyorum?

Çünkü yirmi dört saattir aralıksız azgın olmanızın sebebi o.

"Şampanya filtresi," diyor. "Bu bir şey."

Gülüyorum, mizahın gerginliği azaltmasına minnettarım. "Şampanya gözlüğünden daha iyi."

"Kesinlikle. Ve dinle, umarım... um, kaba biri gibi görünmemişimdir," diyor. "Sanki bir şey yapmaya çalışıyormuşum gibi...ba-"

Korkunç kelimeleri bile söyleyemiyor. *Sana vurmak.* Harika. Sadece harika.

"Sweet Unbangable Me" benim yeni marşım olacak. "Lütfen. Çok cesurdun. At üstünde gelen bir prens gibiydin," diyorum, bu at benzetmeleri de neyin nesi? "Bir tek boynuzlu at," diyorum, yine saman yapmaya çalışarak. "Günü kurtaran bir tek boynuzlu at. Sen kışından gökkuşağı çıkaran bir tek boynuzlu attın."

"Evet, belki o türden değildir."

Tamam, belki de bu en iyi iltifat değildi. "Bahse girerim sen daha çok ateş püskürten bir tek boynuzlu ata benziyorsun, sadece gökkuşağı ateşi püskürüyorsun. O yüzden gökkuşağı ateşin için teşekkür ederim" diyorum ve biri beni susturabilir mi?

"Sorun değil," diyor, sonra boğazını temizlemek için bir süre bekliyor. "Ve... Şimdi kurtarılmaya ihtiyacım var."

Tanrıya şükür. Hayatıma devam etmek ve bu garip anı geride bırakmak için fazlasıyla istekliyim. "Beni ara."

Ağır bir iç çekişle, "Randevu Gecesi'ne birkaç video borçluyum." diyor.

Büyük sponsorlarından biriyle ilgili soruna dalıyor ve işi bittiğinde Quinn'in boğazını yumruklamak istiyorum. Ondan daha önce nefret ettiğimden daha fazla nefret ediyorum. "Quinn'i bulmamı ve Strip'teki tüm iç çamaşırlarını yakmamı ister misin?"

Gülüyor ama sonra gülüşü kayboluyor. "Hayır, ama belki onun yerine benimle bir randevuya çıkarsın?"

Dün gece hissettiğim karıncalanma, sıcak bir kıvılcıma dönüştü.

OceanofPDF.com

ÇOK HOŞ BİR ŞEKİLDE KURNAZ OLABİLİRİM.

Rachel

Onu doğru duymamın imkanı yok.

Dün geceki o korkunç dudak ısırmadan sonra bana çıkma teklif ediyor olamaz, değil mi?

Ayrıca, en iyi arkadaşımın çıkma istiyor muyum?

Hayır, hayır ve kesinlikle hayır.

Çünkü o zaman randevu kötü giderse ne olacaktı? Yine yapayalnız kalırdım. Hayır, teşekkür ederim.

"Randevu mu?" Biraz rahatsız bir şekilde soruyorum.

"Platonik bir randevu," diye düzeltiyor hemen ve ben de rahat bir nefes alıyorum. Tanrı'ya şükür. Ama şimdi *bunu* söylediğine göre, kendimi biraz hayal kırıklığına uğramış hissediyorum. Evet, Carter'la çıkmak berbat bir fikir olurdu ama birkaç tehlikeli saniye için kendimi... istenmiş hissettim.

Ve istendiğini hissetmek güzeldi.

Göğsümde bir sıcaklık ve sersemlik var.

Ama bu yabancı hissi üzerimden atıyorum. Belli ki arkadaşım tarafından istenmeye ihtiyacım yok.

"Elbette," diye ekliyorum, neşeli bir şekilde.

"Sen bir tanrıçasın," diyor. "Gerçek bir randevunun yanına bile yaklaşmak istemiyorum, bu yüzden menajerim beş ilk randevu ayarlıyor. Ve eğer sen ve ben yaparsak benim için çok daha kolay olacak. Arkadaş olarak. Ben de düşündüm ki belki Puzzle Nerds olayını yapabilir ve bir kısmını kaydedebiliriz."

"Elbette," diyorum, hem Puzzle Nerds'ü hem de ona yardım etmeyi çoktan kabul etmiş olmama rağmen. "Profilimi bu gece hazırlayacağım."

"Sen en iyisisin," diyor ve ekliyor, "Antrenmana gitmeliyim."

"Mağazaya dönmem gerek."

"Tekrar teşekkürler,

Rachel." "Her zaman."

Telefonu kapatıyorum, dün gecedен sonra aramızda bir tuhaflık olmadığı için rahatlamış olsam da küçük ofisimden çıkarken hâlâ küçük bir hayal kırıklığı hissediyorum.

Tam zil çalarken dükkânın önüne dönüyorum. Krem rengi dökümlü bir bluz giymiş, hayatımda gördüğüm en mükemmel ten rengine sahip bir kadın, köpüklerin arasından yükselen Afrodite gibi süzülerek içeri giriyor.

Dinginliğin resmidir. Hatta sakın kokuyor. Sanki lavanta kokusu ondan yayılıyor ve beni huzur ve uyum duygusuna sürüklüyor.

"Bling and Baubles'a hoş geldiniz. İhtiyacınız olan her konuda size yardımcı olmaktan mutluluk duyarız."

Parmaklarını birbirine geçiriyor. "Harika. Kesinlikle biraz yardıma ihtiyacım var."

"Ne yapabileceğimizi bize bildirin. Ben Rachel, buranın sahibiyim. Bu da Fable.

Burada çalışıyor ve kolyelerimizin bir kısmını da o tasarlıyor."

Fable, Yarım Kabuktaki Venüs'e doğru başını sallıyor. "Nemli teninizle muhtemelen her şeyin içinde iyi görünürsünüz," diyor.

Kadın gülümsüyor, çok etkilenmiş gibi göğsünü tutuyor. "Teşekkür ederim." Bana dönüyor, gülümsemesi genişliyor. "Size bir sorum var."

"Elbette," diyorum.

"Mutsuz musun?" diye soruyor sakın bir gülümsemeyle.

Bu garip bir soru. Kafam karıştı, "Hayır, mutsuz değilim.

Neden?"

"O zaman neden başkalarının mutluluğuna gölge düşürüyorsun?"

En az benim kadar şaşkın görünen Fable'a bir bakış atıyorum. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Negatif enerjin için özür dilemelisin," diyor bana, sesini hiç yükseltmeden, tonunu hiç değiştirmeden. Sadece ürkütücü bir dinginlikle bakışlarımı tutuyor.

"Özür dilerim?" ama . Beni .

"Olumsuz havan tüm bloğu etkiliyor Rachel," diyor ve kolunu arkasına atarak pencereye doğru ilerliyor. Cumartesi trafiği akıp gidiyor

-Koşucular, yürüyüşçüler ve aileler mutlu bir şekilde öğle yemeğine, yogaya, kombucha'ya gidiyorlar. Ama burada, kötü enerjim yüzünden azar işitiyorum.

Fable boğazını temizler. "Affedersiniz. Siz kimsiniz?"

"Ben Ava. Ve bu çeyrekten gelen olumsuzluk o kadar güçlü ki, bunu spa'mın bulunduğu caddede bile hissedebiliyorum. Haven Spa'nın sahibiyim." Sonra elini kaldırıyor, boğazındaki zinciri buluyor, bluzundan çekip çıkarıyor ve benim sattığıma benzeyen ama birebir aynısı olmayan pembe altın bir lotus kolyesini ortaya çıkarıyor.

Nefesim kesildi.

Hayır, lütfen hayır, lütfen bu kadının düşündüğüm kişi olmasına izin verme. "Kocam bunu bana doğum günüm için aldı. *Başka bir mağazadan.*"

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Dilimde özürler oluşuyor ama o kadar karışık, o kadar dağınık ki nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.

İnternetteki bir eleştiride bana aptal sürtüğ diyen adamın karısı.

Ama bu en kötü şey değil.

Aynı zamanda benim gizli bağışçım oldu, arkadaşlarını yüz bakımı ve sıcak taş masajlarından sonra alışveriş yapmaları için buraya gönderdi.

"Çok özür dilerim," diyorum kendimi azarlanmış bir çocuk gibi hissederek.

Ava ellerini birbirine bastırıyor ve "Sana şifa enerjisi göndereceğim Rachel," diyor. Sonra sakinleştirici bir nefes alarak, bir savaşçı gibi kararlı bir şekilde yüzünü kaldırıyor. "Ama evrenle iyi bir uyum içinde müşterilerimi artık sana gönderemem."

Dönüyor ve San Francisco öğleden sonrasına doğru yelken açıyor.

* * *

Kolyemdeki kitap şeklindeki tılsımı döndürüyorum ve terapistimin rahat koltuğunun arkasındaki resimdeki karla kaplı kulübeye bakıyorum. Burası ev gibi ve sıcak. Çorak kalbimin tam tersi.

Bugün pazartesi sabahı ve Ava'nın iki gün önce benim hakkımda yaptığı yerinde değerlendirmenin etkisinden hâlâ kurtulabilmiş değilim. "En kötüsü de... Sanırım haklı," diye itiraf ediyorum, sıcak kanepeye daha da gömülerek.

Elena Alvarez benim terapistim ve yakın zamanda yüz yüze seanslara başladık, ancak ben Venedik'teyken yakınlaştırma yapıyorduk. Öğrendiğimde

Edward'ın gizli hayatı, gizli kız arkadaşı ve gizli ailesiyle ilgili korkunç gerçeği öğrendiğimde o kadar yıkılmış, o kadar kırılmışım ki ne yapacağımı bilememiştim. Elodie araya girmiş ve benim adıma bir randevu istemişti. *"Onu yıllar boyunca gördüm ve bana bazı zor konularda yardımcı oldu. Ona güvenebilirsin,"* dedi Elodie.

Bu beni ikna etti. Yani, Alaska büyüklüğünde güven sorunlarım var. "O haklı mı, Elena?" Ben soruyorum.

Elena benden birkaç on yıl yaşlı, saçlarında gümüş rengi var ve sesinde her zaman dinlediğini söyleyen bir tutku var. Hiçbir şeyi kaçırmıyor. "Senin negatif enerjinin *onun* spasını etkilediğini düşünüyor muyum? Tanrım, hayır. Bu çok saçma ve spa'sının enerjisinden sorumlu olan kişi de kendisi," diyor gözlerini devirerek. "Ama belli ki karşılaşma seninle kalmış. Bence daha önemli soru şu: Bakış açınız işinizi ve hayatınızı etkiliyor mu?"

Alay ediyorum. "Belli ki."

"Peki, bunu nasıl değiştirebilirsin? Bu hafta tutumunuzu değiştirmek için farklı olarak yapabileceğiniz tek şey nedir?"

"Anladığım kadarıyla cevap 'daha fazla şarap ve şeker tüketmek' değil," diyorum alaycı bir sırıtışla. Ya da belki umutlu bir gülümsemedir. Çünkü bu harika bir çözüm olurdu.

Gülümsüyor ama başını sallıyor.

Elena gerçek bir cevap vermeme bekliyor. Bu hafta değişmek için ne yapabilirim? Çünkü Seren Kraliçesi Ava haklıydı. Daha iyisini yapmalıyım. Havalı gençlerle olduğu gibi dünyayla da etkileşim kurmalıyım.

Ama nasıl?

Bu akşam Carter'ın futbol maçı var ve ben de gidiyorum tabii ki.

Yarın platonik randevumuz var.

Oh, biliyorum, biliyorum!

Onu her gördüğümde güneş ışığı gibi olacağım. Randevumuz da dahil. Ağlamak yok, kötü eleştiriler hakkında konuşmak yok, daha fazla yuvarlanmak yok.

Bunu söylemek üzereydim ama bir şey beni durdurdu. Carter'la platonik bir randevum olduğunu ifşa etmem gerekecek ve bunu Elena'ya söylemek istemiyorum. Bu şu anda cevabı olmayan daha fazla soruyu gündeme getirir.

O yüzden şimdilik o kısmı atlıyorum. "Carter'a bir kupa getireyim," diyorum.

Ama Elena boşuna en iyi değil. Müşterilerinin zor şeylerden kaçmasına izin vermez. "Bu tavrını değiştirmene nasıl yardımcı olacak Rachel?"

Lanet olsun.

Kar biraz bulanıklaşana kadar resme bakıyorum, ama son zamanlarda Carter hakkında aklımdan geçen çılgınca uygunsuz düşüncelere kilitleniyorum. Onlara ses vermek istemiyorum. En büyük umudum, arkadaşlığı iki katına çıkarırsam yok olacakları.

Ve eğer onun bana kötü şeyler yaptığına dair fanteziler kurmayı bırakırsam, bu muhtemelen yardımcı olacaktır.

Bakışlarımı resimden ayırıp terapistimin sıcak, açık mavi gözleriyle buluşuyorum ve dürüstçe cevap veriyorum. "Başkalarına odaklanmak yardımcı olacaktır. Başka biri için güzel bir şey yaparak. *Bu* belki de bu bir metrelik yarıçapa pozitif enerji getirebilir," diyorum, kendimi işaret ediyorum, sonra ona umutlu bir bakış atıyorum, sanki *doğru cevabı aldım mı?*

"İşte böyle," diyor Elena gururla.

Ve şuna bakın, kişisel bakım sınavını geçtim.

* * *

Pazartesi akşamı Elodie'yle birlikte futbol maçına giden yeni bir kadını. Elli metre çizgisindeki koltuklarımızdan, Teksas'ta bir tezahürat yarışmasına katılıyormuşum gibi bağıyorum.

Carter üçüncü çeyrekte uzun bir spiralin peşinde sahanın derinliklerine doğru uçarken, boğazım düğümlenene kadar bağıyorum. "Hadi, hadi, hadi, hadi!"

Topa yaklaştığında zıplıyor ve uzanmış kollarıyla topu yakalıyor... parmak uçlarıyla.

"Evet! böyle yaparsın!" .

Topu yakınına çekerek, kapsama alanının dışına doğru dönüyor ve Elodie de benimle birlikte tezahürat yapıyor. "Evet, seksen sekiz!"

Oyun durunca bana döndü, parlak gözleri sorularla parlıyordu. "Birileri bu gece çok heyecanlı."

"Peki, o oyunu izledin mi?"

"Evet, sihirli elleri var," diyor ama gözleri benimkilere kilitli kalıyor.

O kararlı bir yaban arısı. "Hâlâ onun atına binmek istiyor musun?" "Kapa çenenini," diyorum.

"Peki, sen?"

"Elodie," diye

azarlıyorum.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Ona cevap vermedim. Sahada, Hainler tekrar toplanıyor ve ben tüm pozitif enerjimi oyuna veriyorum.

Yepyeni havam bir tür şans tılsımı olmalı çünkü iyiler kazanır.

Maç bittikten sonra Elodie ve ben stadyumdan çıkıyoruz ve Carter'ı oyuncu girişinin dışında buluyoruz. Maç sonrası takım elbisesinin içinde rahat ve neşeli bir şekilde takımın koşucusu Malik Hamlin'le sohbet ediyor.

Carter turnikelerden ona doğru geldiğimizi fark ettiğinde sırtışı genişliyor. Ayrılırken Malik'in omzuna bir şaplak attı, sonra da yanımıza geldi.

Malik çenesini bana doğru eğiyor. "Selam Rachel," diyor el sallayıp gitmeden önce.

"İyi oyundu Malik," diye sesleniyorum.

Carter bize ulaştığında Elodie'ye selam verdi ve beni kucakladı. Sıcak, dostça bir sarılma. Ne onunla ne de onunla ilgili kötü şeyler düşünmeyi reddediyorum.

Beni yere bıraktığında, ona aldığım hediye almak için çantama uzanıyorum. Üzerinde peynir rendesi karikatürü olan kupayı ona uzattım: "*Rendelenmiş gibi görünmüyor musun?*"

"Aww, bu erkek göğsünü gördüm hatıra kupası," diyor.

Artık onu becermek istediğimi asla bilmeyecek. Gördün mü? Ben de hediye verirken el altından davranabilirim.

OceanofPDF.com

İLK BULUŞMA NASIL SABOTE EDİLİR

Geç kalktım. Kimseye söyleme.

Sırrın benimle güvende.

Teşekkürler. Minnettarım.

Rachel: Yerleri mi temizliyorsun? Dolapları düzenliyor musun? Ya da Jane'i sulamak için sana verdiğim o harika kupayı kullanıyor musun?

Jane! Siktir! Hemen döneceğim.

Tamam, şimdi tatmin oldu. Yardım çılgınlıklarını duyduğun için minnettar, çünkü o alarmı kötü bir çocuk gibi ertelemiştim.

Kötü bitki babalarını algılamak için özel bir yeteneğim var.

Kadınları kızdırmayı severim. Onları yalvartmayı. Ayrıca dün dolaplarım düzenlenmişti. Çok teşekkür ederim.

O zaman gel benimkini yap lütfen. Yoksa bunun için yalvarmalı mıyım?

Carter: Buna karşı değilim.

Lütfen Carter. Tanrım, lütfen gel de kilerimi düzenle.

Aferin kızıma. Çok büyük bir ödül kazandın.

Ev işlerini yapacak başka biri! Yaşasın!

İlk randevumuzda Puzzle Nerds yerine bunu mu yapmak istiyorsun? Kendime çeki düzen vermemi mi istiyorsun?

Rachel: Dolaplarımın durumunu düşünürsek, kulağa harika bir ilk randevu gibi geliyor! Ben de masaj yaptırmayı ve uyuklamayı severim. Yani şekerleme randevusu benim için de uygun.

Ben tabaklarınızı kaldırırken siz de uyusanız nasıl olur? Eminim bunu yaparsam Randevu Gecesi kontratımın geri kalanından kurtulmama izin verir.

Sabotaj için hazırım! Dışçide bir randevu bile deneyebiliriz. Birlikte temizlik yaptırmak ister misin?

O zaman arabamın lastiklerini değiştiririz.

Rachel: Ve pasaportlarımızı yenilemek için bir devlet dairesine gidebiliriz.

Aslında bu çok . Bilmiyor musun?

Rachel: Kimse hükümet kadar iyi sikişemediği için mi?

Yani, biliyorum. Ama bu dışında.

Bilmiyorum, Carter. Amaç bu gibi görünüyordu.

Carter: Şimdi sen söyleyince, pasaport bürosunda bir seks randevusu kesinlikle Randevu Gecesi'nde mega izlenme alırdı. Bunu atlayalım.

Yeterince adil. Ama ciddiğim, Puzzle Nerds yapacağımızı sanıyordum.

Carter: Başarısız biri gibi mi görünüyorum? Tabii ki görünmüyorum. İşte bu yüzden maçtan sonra geç saatlere kadar ayaktaım, ilk buluşma fikirlerini özenle araştırıyorum çünkü mevcut planımızı basitçe sırtlanmayı ve geriye dönük olarak 'buluşma' kelimesini atamayı reddediyorum. İki bölümlük bir şey yapacağız - Bulmaca İnekleri ve başka bir şey. Ama harika ilk buluşmalar için ne kadar çok seçenek olduğu hakkında bir fikrin var mı?

Bu sizi çok edebilir ama ben etmiyorum. Bin yıldır flört piyasasından uzağım.

O zaman seni aydınlatayım. İnternete göre akşam yemeği ve sinemaya gitmek sizi kara listeye aldırır. Bar çok kötü bir fikir. Ve kahve çok dünde kaldı. Sanki ilk randevu artık bir reality şov zeka yarışması gibi. Onu kanoya bindirin! Onu bir boya ve şarap stüdyosuna götürün! Antika alışverişi yapın! Turist gibi davranın!

Rachel: Lütfen asla ama asla turistler gibi davranarak bir randevuya çıkmayacağına söz ver. Canlı aksiyon rol yapma çok fazla iş gibi geliyor.

Carter: Rol yapmak istediğim tek yer yatak odası.

Carter: Yukarıdaki metnin uygunsuz olabileceği dikkatimi çekti.

Rachel: Peki 'hükümet gibi sikiş' öyle değil miydi?

Hey, bu senin vicdanın, Günişığı.

Bunun için tövbe etmeye çalışacağım. Ya da... fikir! Eğer gerçekten sabotaj yapmak istiyorsanız, belki de ilk buluşma hilesi, buluşma bitmeden önce kaç tane uygunsuz şey söyleyebileceğinizi görmek olmalıdır.
Zaten iyi .

Carter: Uygunsuzluğun, uyuklamanın ve masajın aslında kalbinize giden yol olduğu hissine kapılıyorum.

Pedikür de. Bu da neden biriyle çıkacağıma dair hiçbir fikrim olmadığını açıklıyor.

Carter: O zaman internete erişiminin olması iyi bir şey çünkü bir numaralı flört kuralı, onu tanıırken hoşlandığı bir şey yapmaktır.

Rachel: Pedikürcü lisansını aldığın için çok heyecanlıyım!!!!

CANAVAR VE BEN

Carter

Demek gerçeküstü böyle bir şeymiş.

Ertesi akşam evimden tam vaktinde çıktım ve Rachel'ı ilk randevuya götürmeye kesinlikle hazırdım. Sadece onun için araştırdığım bir randevu. Aslında heyecanlandığım bir randevu.

En iyi Henley'imi bile çıkardım.

Bu lacivert olan benim iyi şans tişörtüm. Planlamadan tıraş losyonuna ve özel kıyafetlere kadar, Rachel'la bu gece gerçek bir randevu gibi.

Ama öyle değil.

İşte mesele de bu.

Görevimiz, Date Night ile her seferinde bir ilk buluşmanın hesabını sormak.

Evimin ön kapısını kapattıktan sonra camdaki yansımama son bir kez bakıyorum.

Mükemmel miktarda kaşıntı. Dişlerimde bir şey yok. Nefesim nane ferahlığında.

Onu öpmüyorsun.

Birkaç adım öteden tanıdık bir ses düşüncelerimi böldü.

"Ve şimdi, doğal ortamında tespit edilen Kuzey Amerika'nın Clueless Male'sini modern vahşi doğasına girerken nadiren görüyoruz. Nasıl süslendiğini izleyin. Geleneksel çiftleşme ritüeli olan çirkin suratını kontrol etmeye nasıl katıldığını gözlemleyin."

Mağdur bir iniltiyle, terasında telefonunu bana doğru tutmuş, videosunun kırmızı ışığı yanan Monroe'ya dönüyorum. *Şaka mı yapıyorsun?* "Bunu sen mi kaydettin?"

"Randevu Gecesi taahhüdünüze yaptığım katkı için bana daha sonra teşekkür edebilirsiniz."

"Pek olası değil," diyorum.

"Kendine gelirsin," dedikten sonra telefonu indiriyor ve viski olduğu anlaşılan bir bardakla değiştiriyor. "Sana şans dilemek için çıkarken seni yakalamayı umuyordum ve çabalarım vahşi yaşam doğa fotoğrafçılığı ile ödüllendirildi." Memnun bir iç çekişle, anın tadını çıkararak bir zafer viskisi deviriyor.

Zaferden vazgeçmekten başka bir şey yapamıyorum. "Savaş alanında tekrar buluşacağız doktor," diyorum ve merdivenlerden arabama doğru ilerliyorum. Bugün antrenmandan sonra sokağa park etmiştim. Garajıma da park edebilirdim ama arabamdan tam iki santim daha uzun bir yer beni çağırıyordu. Önümden geçen ya da arabayla geçen herkese paralel park etme hünerimi göstermekten başka çarem yoktu. Baskı altında performans göstermeyi severim ve tek bir denemede arabayı tamamen içeri soktum.

Buranın ihtişamından vazgeçmek neredeyse utanç verici ama arabama atlayıp Bling and Baubles'a doğru yola çıkıyorum. Rachel birkaç dakika önce kapattı ve onu oradan almamı söyledi.

Bir park işini daha başardım, çok teşekkür ederim. Dükkâna doğru ilerliyorum. Rachel tezgâhta, sırtı kapıya dönük, vitrinlere spreyci sığıyor, sonra da siliyor.

Kapıya vuruyorum.

Etrafında dönüyor.

Nefesim kesildi.

O *Rachel*'la çıkıyor ve lanet olsun.

Kestane rengi saçları bir bukleye toplanmış, birkaç tutamı yüzünü çerçeveliyor. Tenine yapışan ve benimkini cızırdatan parlak pembe bir üst giyiyor.

Temizlik malzemelerini bırakır ve kapının kilidini açmaya gelir. "İçeri gelin. Randevu öncesi videosu için yeni bir fikrim var. Ama senin çekmen gerekiyor. Kendim yapmayı denedim ama ellerimi kullanmam gerek."

Ellerimi kullanmak istiyorum. Onun üzerinde.

"Elbette," diyorum kabaca, bu gece ne kadar haksız yere seksi görüldüğüne alışmaya çalışıyorum. Bu meme görme olayı bana ne yaptı? Bazı şeylerin kilidini açtı

İçimdeki canavarla g re ip onu kafesine geri sokmalıyım.

Kapıyı arkamızdan kilitledikten sonra beni ana tezgâha doğru yönlendiriyor ve işaret ediyor. "Burada dur," diyor.

Basit talimatlar. Güzel. İçimdeki canavarın şu anda kaldıracılabileceği tek şey bu.

"Ve telefonunla  ek. Çünkü bunu Randevu Gecesi için d zenleyeceksin. Ya da düzenlemesi için birine vereceksin. Ya da nasıl yaparsan yap," diyor rahat bir tavırla. Belli ki bu gecenin bir arkada a yardım etme yönünü sevir. Ben de onu takip etmeliyim.

"Doğru," diyorum arka cebimden telefonumu alıp kamera simgesine basarken.

Ama ba ımı kaldırdığımda, neredeyse dudaklarımdan bir gümbürtü kaçacaktır; hayvani bir gümbürtü. Saçlarını indiriyor ve buklelerini silkeliyor. Bir  ampuan reklamına mı girdim?

Eğer  yleyse, yeni bir hayalim var. Bir  ampuan reklamının içinde yaşamak.

"Saçını mı a ıyorsun?" Sesim sert bir cızırtıyla çıkıyor. "Hayır," diyor parlak bir gülümsemeyle. "Topuz yapıyorum."

Yukarı, aşağı, hepsi iyi. Bütün gece sa ına bir şeyler yapmasını izleyeceğim. Bana harika bir randevu gibi geldi.

"Sadece kayda bas," diye ekliyor. "Sana göstereceğim."

Uyuyorum, telefonu çekim için konumlandırıyorum. "Hazır. Ba la."

Kameraya bir gülümseme gönderiyor. "Merhaba. Sevgilim beni içten alacak ve bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz hanımlar? İçten geceye böyle geçmeniz gerektiği anlamına geliyor," diyor parmaklarını  ıklatarak. "Hazırlanmak için yaptığım ilk şey  u: Saçımı sade bir kabarıklık oluşturacak şekilde taramak."

Sa  tokasını tutuyor, ardından saçlarını ba ının üzerinde geriye doğru bükerek boynunu ortaya çıkartıyor.

Boğazım kurudu.

"Sonra, eğlenceli bir randevu takısı takıyorum," diyor ve tezgâhtan bir kolye alıp hızla takıyor. "Ve son değişiklik için?  st m  gündüzden geceye ayarlıyorum," diyor ve ardından kollarını omuzlarından sıyırıp aşağı doğru kıvrarak daha fazla muhteşem teni ortaya çıkartıyor.

Daha  p lesi bir cilt.

Vücudunun daha fazla çıplak santimi.

Monroe bir konuda haklıydı. Bu gece kesinlikle çılgın bir randevudayım.

"İşte böyle," diyor, sonra duraklıyor ve ekliyor, "Ateş etmeyi bırakabilirsin, Carter."

Doğru ya. "Elbette," diyorum, sonra videoyu bitirip telefonumu kaldırıyorum.

Arkama baktığımda, narin zinciri çekiştirirken yüzünü buruşturduğunu görüyorum. "Ahh. Yardım edebilir misin?" diye soruyor. Sonra dönüp bana ensesini gösteriyor. "Sanırım kolyem saçıma takıldı. Çıkarıp yeniden takabilir misin?"

Parfümünden tehlikeli bir ipucu yakalayıp yaklaşıyorum. Portakal çiçeği gibi kokuyor ve birdenbire sizi saran bir arzu gibi. Aynı anda hem tehlikeli hem de baştan çıkarıcı. Tokayı çözüyorum, saç tutamlarını nazikçe serbest bırakıyorum.

"Teşekkür ," diyor, rahatlamış görünüyor.

"Sorun değil," diye mırıldanıyorum.

Ama tokayı hemen yeniden yapmam.

Mesele şu ki, benim ellerim iyidir. Harika eller. Benim işim onları kullanarak futbol toplarını havadan çekmek. Tam kontrol sahibi olmak.

Ellerim bile sigortalı.

Ama şu anda hiç de sabit hissetmiyorlar. Nazik bir dokunuşa nasıl tepki verdiğini öğrenmek için parmağımı ensesinde, sonra da kürek kemikleri boyunca gezdirmek için can atıyorum.

Ve o kadar da nazik olmayan birine.

Meraklı ellerimin her türlü dokunuşuna.

Gözlerimi kapatıyorum, görüntülerle savaşıyorum, sonra kolyeyi tutacak iradeyi buluyorum.

Onun ensesini öpmediğim için bir ödülü hak etmiyorum ama yine de kendime bir ödül veriyorum.

OceanofPDF.com

PARLAK NESNE, İŞİNİ YAP

Carter

Bir ikolata dükkanına girmek, neredeyse yeni bir yürüyüş parkuru keşfetmek veya yeni bir geçiş rotası denemek kadar güzeldir.

Parlak nesne, DEHB beynimde işini yap.

Rachel'in arkadaşının Hayes Valley'deki dükkânına girer girmez Elodie's Chocolates'teki seçenekler dikkatimi çekmeye başladı.

Çöküşün şehvetli aroması havada süzülürken, beni portakal çiçeği kokusundan tatlı kokusuna sürüklüyor.

Kazan-kazan.

"Buranın hiç de güzel kokmaması çok kötü," diye kestirip atıyorum.

Rachel burnunu havaya kaldırıp koklarken kuru bir sesle, "Ben de aynı şeyi düşünüyordum," dedi.

Çikolataya bulanmış durumdayız ve burayı tensel saldırı için seçmemiş olsam da, ihtiyacım olan şekillerde üzerimde işe yarıyor. Şu an çikolata bölgesindeyim.

Küçük ikolata kareleri, trüfler ve çılgınca renkli bonbonlardan oluşan tezgah vitrinlerine göz atıyoruz; bazıları şampanya ile kırmızı, bazıları fleur de sel ile yeşil, bazıları pralin ile mor. Elodie renkli çikolataları çok seviyor ve bu onun kreasyonlarındaki imzalarından biri.

Dükkân, bir Salı akşamı bile oldukça kalabalık. Elodie'nin genç kız kardeşi tezgâhın arkasında çalışıyor, ikiz sarı saç örgüleri pembe

şal desenli bandanasıyla hediye kutularının zilini çalıyor. Elodie, saçlarını siyah şal bandanasıyla geriye atmış, bir müşterinin Ekvador ve Guatemala çikolataları arasındaki farkla ilgili sorusunu yanıtlıyor.

Birkaç saniye sonra işi bittiğinde bizi fark ediyor, sonra tezgâhın etrafında koşuşturuyor, ellerini kiraz kırmızısı önlüğüne sürüyor.

"Masanız hazır, Bay Hendrix ve Bayan Dumont. Size yerlerinizi gösterebilir miyim?"

Rachel gözlerini kırptırır, sonra da şaşkın bir gülümsemeyle, "Evet, teşekkür," der.

Elodie, Rachel'a önünden yürümesini işaret ediyor, sonra bana özel bir gülümseme atıyor. Yardımına minnettar kalarak ona karşılık veriyorum. Bizi dükkânın arkasındaki küçük kafeye götürüyor ve iki kişilik, kırmızı, pelüş bir masaya yönlendiriyor. Masanın üzerindeki beyaz kartta *rezerve* yazıyor.

Elodie onu kapıyor ve önlüğün kesesine sokuyor. Rachel oturuyor ve bana *ne oluyor* der gibi bakıyor. Hiç de öyle olmadığım halde masumca omuz silkiyorum.

Elodie rolünü mükemmel bir şekilde oynayarak omuzlarını dikleştiriyor ve "Bana çikolata konusunda uzman olduğunuz söylendi, Bayan Dumont. Ben de sizin için şefin seçtiği çikolatalardan bir seçki hazırladım," diyor karşımdaki pembeli kadına.

"Vay canına. Teşekkürler," diyor Rachel, hâlâ biraz şaşkın görünüyor. "Tatlıları severim."

"Doğru yere geldiniz. Şimdi, beklerken size çikolatalı bir içecek getireyim mi? Acı Biberli Bitter Çikolatamızı sevebilirsiniz. Yanında tekila da var."

Rachel'ın kehribar rengi gözleri, *satıldığını* söyleyen bir parıltıyla ışıltıyor. "Evet, lütfen." Elodie komplocu bir şekilde başını sallıyor. "Biri bana ateşli sevdiğini söyledi."

diyor, sonra dikkatini bana çeviriyor ve daha fazla çivili kakao seçeneği sıralıyor. İçinde viski olan bir tanesini seçiyorum, çünkü neden gelmiş geçmiş en iyi iki tadı birleştirmeyeyim ki?

"Birazdan döneceğim." Elodie arkasını dönüp gitti. Dükkân kalabalık olsa da, küçük kafenin bu bölümünde sadece Rachel ve ben varmışız gibi hissettirecek kadar uzaktayız. Yaşlı bir çiftin hemen yanındayız, bir yandan tablette sessizce bulmaca çözüyor, bir yandan da çikolata atıştırıyorlar.

Arkadaşı gidince Rachel şaşkınlıkla bana bakıyor. "Bütün bunları sen mi planladın? Her şeyi ayarladın mı?"

Sandalyede arkama yaslandım, kendimi oldukça iyi hissediyordum. "Sen turist gibi davranmak istemedin, ben de başka bir şey bulmak zorunda kaldım.

randevumu etkilemek. Ve dün geceki araştırmamdan çıkardığım en önemli sonuç, flörtünüzün nelerden hoşlandığına odaklanmak oldu." Parmaklarımla sayıyorum. "Tatlıları seviyorsun. Baharatlı şeyleri seviyorsun. Arkadaşlarını seviyorsun. Bu yüzden Elodie'nin küçük bir çikolata tadımının uygun olacağını düşündüm. Dükkân sahibini aradım ve bize dükkândaki en iyi masayı ayırmasını istedim."

Rachel elini ağzına götürüyor ve sonra başını sallıyor. "İnanamıyorum," diyor ve onun randevuya inanmayışını sevsem de biraz şaşıyorum. Her şeyi bir kenara bırakmak bana o kadar da büyük bir mesele gibi gelmiyor. Bu geceyi planlamak eğlenceliydi ve açıkçası bir erkeğin yapması gereken şeydi.

"Gerçekten mi?" Bastırıyorum.

"Çok... *düşünceli*." Sanki bu kelimeyi yıllardır söylememiş gibi. Sanki diline yabancıymış gibi. Dudaklarının kenarını ısırtıyor, sonra bir elini yüzünün önünde sallıyor, gözleri parlıyor.

Oh, kahretsin. Yine ağlayacak mı?

Onun yerine sakinleştirici bir nefes alıyor. "Bu gece beklediğimden daha fazlası oldu."

Ona iyi davranmak onu ağlatır mı? Hiçbir fikrim yok. Muhtemelen en iyisi durumu hafife almak. "Sana başarısız biri olmadığımı söylemiştim."

Başını sertçe sallıyor. "Öyle olmadığını biliyorum ama kastettiğim bu değil Carter," diyor yumuşak ve kırılgan bir sesle.

Samimiyeti onu güldürme ihtiyacımı etkisiz hale getiriyor. "Ne demek istiyorsun?"

Titreyerek nefes veriyor. "Edward beni etkilemek istediğinde, her zaman bir finans arkadaşının ona bahsettiği yeni bir restoranı seçerdi. Genellikle benim planladığım bir şeyi kaçırdı. Evde bir akşam yemeği. Ya da bir doğum günü. Ya da arkadaşlarla dışarıda bir gece. Bu yüzden bu süslü yemeklerle telafi ederdi. Silverlake'de bir shabu-shabu mekanı, içeri girebilmek için gizli el sıkışmasını bilen birini tanımanız gerekirdi. Santa Monica'da, ülkeden kaçmış bir şef tarafından işletilen, Edward'ın parayla atlayabileceği uzun bir bekleme listesi olan bir Arjantin biftek lokantası. Los Feliz'de bir sonraki Gordon Ramsay'den eğitim almış ama sonra kendi işini yapmak için kaçmış bir kadın tarafından açılmış bir tatlı dükkânı."

"Tamam," diyorum dikkatle, devam etmesini bekliyorum. *Bunu yaptığımı* ima etmediğinden emin olmalıyım.

"Ben de onunla giderdim. İnciler takardım. Sade siyah bir elbise. Sommelier bir şişe şarap getirip tıpasını açar, Edward da şarabı karıştırır ve bunun yeni favorim olacağını söylerdi. Sonra da bana

Londra'ya, Singapur'a ya da Milano'ya yaptığı iş seyahatleri, yaptığı anlaşmalar ve duyduğu hikâyeler. Yollardan gelen bitmek bilmeyen hikayeler. Tanıştığı uluslararası bankacı, *hayatını değiştirecek bir yolculukla* Nepal'i baştan başa yürümüştü. Yunanistan'da Kalimnos'a tırmanan ve tanrıyı deneyimleyen finansçı" diyor, ses tonunda alaycı bir değişimle. "Bunların hepsi aldatmacanın bir parçasıydı."

Oraya gitme. Beni o pislikle aynı kefeye koymayın. "Yaptığım bu değil," diyorum, sesimde bir uyarı var.

"Hayır, Tanrım hayır," diyor telaşla, sonra bir elini ön koluma koyuyor, yumuşak parmaklarını etrafımda dolaştırıyor - kelepçelerim kıvrıldığı için ten tene temas ediyor. "Yaptığının bu olmadığını biliyorum. Bu çok farklı. Bu..." Yüzünü eğip başını sallıyor. "Bunu söylerken kendimi çok bencil hissediyorum."

"Söyle," diye ısrar ediyorum.

Yüzünü kaldırıp bakışlarımı tutuyor. "Bu benimle ilgili. Yaptığı her şey onunla ilgiliydi," diyor biraz şaşkınlıkla.

"Güzel. Bu senin için. *Bu* seninle ilgili," diyorum. Rachel'ın çıtayı bu kadar düşük tutması beni üzüyor. Sevgilinizin istek ve arzularını dikkate almanın asgari bir standart olduğunun farkında olmaması.

Ama bunu söylemek benim için kolay. Aldatan bir şarlatanla evli olan ve başka bir aileyi de yanında tutan ben değildim. Rachel zaten onun tarafından kandırıldığı için kendini hırpalıyor. En azından ona saygı ve nezaketin nasıl olduğunu gösterebilirim.

Ve bir kadını dinleyen bir adamın karşısında oturmanın nasıl bir his olduğunu da. Ve en önemlisi, kadının bunu hak ettiğini.

Kolumu daha sert sıkıyor. "Ne diyeceğimi bile bilmiyorum ama... teşekkür ederim," diyor.

"Rica ederim," diyorum, kolumdaki eline bir bakış atma tehlikesi geçirerek. Gözleri biraz donuk, sanki milyonlarca kilometre uzaktaymış gibi, ama başparmağını kasın üzerinde gezdiriyor. Parmakları tehlikeli bir yolda ilerliyor. Vücuduma endorfin zerk ediyor, bu yüzden oyun suratımı takınıyorum, vücudum çatırdarken bile biraz metanetimi koruyorum.

Bıraktı.

Onun dokunuşunu özlüyorum.

Ama muhtemelen o lanet parmağıyla beni tahrik etmeyi bırakması en iyisi. Özellikle de Elodie parlak bir gülümseme ve iki fincan çikolatayla gelmişken.

İlkini Rachel'ın önüne koydu. "Ben buna Bazıları Sıcak Sever diyorum."

"Güzel isim," diyor Rachel.

Elodie diğerini önüne koyuyor. "Bu With A Kick," diyor. "Ve yakında özel tadımınızla geri döneceğim."

Rachel yine sırtıyor. "Bu kırmızı halı muamelesi."

"Ve sen bunu hak ediyorsun," diyorum. Bırakın bir erkeğin bir kadını alt etmesini, bu bir arkadaşın yapması gereken en temel şey.

Fincanımı kaldırıyorum, onunkine vuruyorum ve içiyorum. Çikolata zengin ve acı-tatlı, viski ise iyi ve güçlü. "Vay be. Elodie çikolata satma işine girmeli."

Rachel kendininkini içiyor, sonra başıyla onaylıyor. "Ona bir dükkân açmasını söyleyelim."

"Bunu daha önce düşünmemiş olabilir, değil mi?"

"Sadece bir ipucu vermenin faydası olur."

"Kariyer Doktorları gibiyiz," diyorum.

Yan masamızdaki adam tabletinden kaldırıp boğazını temizledikten sonra arkadaşına "Yeni bir yüz losyonu duydum. C vitamini ile yapılmış. Cildinizi sıkılaştırıyormuş."

"Cildimi sıkılaştırmam gerektiğini mi söylüyorsun?" diyor .

"Hepimizin cildimizi sıkılaştırmaya ihtiyacı var" diyor.

Rachel saklayamadığı bir gülümsemeyle yüzünü eğip *onun bir cilt doktoru olduğunu* söyler.

"Kulağa iğrenç geliyor." diye fısıldadım. "Elimde değil. Uygunsuz biriyim."

"Çok münasebetsizsin," diyorum.

Kupasını kaldırıyor, bir yudum daha alıyor, sonra memnuniyetle iç çekiyor. "Çikolatayı seviyorum."

"Biliyorum Rachel. Biliyorum."

Ve randevu kralı olma hissini uzun sürmeyeceğini biliyorum. Rachel'a odaklanmak kolay. Tıpkı antrenman yaparken ya da oynarken futbola odaklandığım gibi.

Ama benim randevularla sorunum bu değil.

Sorun şu ki, ilk buluşma sadece bir yanılsamadır. İyi hissettirmesi gerekiyor. Sizi baştan çıkarması gerekir. Sonra bir bakmışsınız, ona teklif ediyorsunuz, yüzük alıyorsunuz ve bam. O da bir anda

Kasabaya on bin dolarlık elmasıyla gelir ve onu yeni bir hayata başlamak için kullanır.

Mesele para değil. On bin dolarımı geri istemiyorum. Ama bir ilişkinin zorluğuna ya da acısına da ihtiyacım yok.

En iyisi bu ilk buluşma hissinin tadını çıkarmaktır. Yakında kaybolacak. Hep geçmiştir. Her zaman da geçecek.

Birkaç dakika sonra Elodie, her birinde beş çeşit çikolata bulunan, birbirinin aynısı iki şık siyah tepsiyle geri döner. "Çikolatacı tarafından elle seçildi" diyor ve ardından her bir ikramı işaret ediyor. "Her tepside... cevizli şekerleme, şampanyalı trüf, bitter karamelli kare çikolata, tarçınlı Aztek baharatlı bonbon ve portakal kabuğu rendesi aşılannmış kare var."

Rachel arkadaşına gülümsüyor. "Bunun her sabah evime gönderilmesini sağlayabilir misin? Bu benim yeni kişisel bakım rutinimin bir parçası. Çikolata diyetine giriyorum."

"geçmiş en iyi diyet," diye cevaplıyor Elodie, sonra el sallıyor. "İyi eğlenceler."

İki kere söylemene gerek yok. "Sanırım yapacağım," diyorum ve sonra bir çikolataya uzanıyorum.

Ama Rachel da bir tane kapınca, beynim Times Meydanı'ndaki ışıklı tabelalar gibi aydınlanıyor. "Dur!"

"Ne?" diye soruyor, endişeli görünüyor.

Hak ettiğimden daha fazla sevinerek telefonumu aldım. "Kameraya gülümse."

"Doğru ya," diyor gülerek. "O kadar iyi vakit geçiriyordum ki unutmuşum."

"Yapmadım," diyorum ve yüzü hemen ekliyorum, "Yapmadım demek istedim.

unut. Ama harika vakit geçiriyorum."

"Güzel."

"Bir dahaki sefere video çekmek için de bir hatırlatıcı ayarlasam iyi olur," diyorum ve gülümsemesi bir mum sönmüş gibi kayboluyor.

Benimki de titriyor.

Çünkü bir sonraki randevum onunla olmayacak.

Bu düşünceden o da benim kadar hoşlanmıyor mu? Hiçbir fikrim yok ama birkaç saniyeliğine içim burkuluyor. Videoyu çekmek için telefonu kaldırdığımda elimden kapıyor. "Kimse beni görmek istemiyor. Çikolataya aşık olan futbol aygırını görmek istiyorlar."

Şüpheli bir kaşımı kaldırıyorum. "Böyle bir şey olduğunu sanmıyorum." "Oh, öyle. Kesinlikle öyle," diyor biraz flörtöz bir tavırla.

"Bunun hiçbir kadının flört *profilinde* olmadığına *eminim*-Çikolata seven *profesyonel oyuncu* arıyorum."

"Belki benimkindedir," diyor.

"Sonra kontrol edip bakarım."

"Bunu sen yap. Şimdi ye," diyor ve ben de karamelli çikolata karesini ağzıma atıyorum. Eriyor ve ben inliyorum. Müstehcen bir şekilde. Bitirdiğimde, uzun ve tatmin edici bir "Vay canına" çektim.

Bitir tuşuna basıyor, telefonu bırakıyor ve platin bir mücevher satışı yapmış gibi bana gülümsüyor. "Sanki çikolata krizi geçirmiş gibisin."

Gözlerimi deviriyorum. "Evet. İşte bu "

"Ve kadınlar bundan hoşlanacak. Bir çeşit O suratı yaptın."

O yüzünü görmek isterdim.

Ve bu çılgınca uygunsuz düşünce üzerine, tüm dikkatimi Rachel'ın dudaklarının zevkle ayrıldığı, sırtının kamburlaştığı, ayak parmaklarının mutlulukla kıvrıldığı görüntülere değil, bu randevuya yöneltmek için elimden geleni yapıyorum. Bu çikolatadan çok daha iyi.

Telefonu elime alıp tekrar kameraya tıklıyorum ve selfie moduna getiriyorum. "Bu seri tamamen harika ilk randevularla ilgili, o yüzden dürüst olalım," diyorum kameraya. "Bir kadının keyif alması, bir randevuyu iyi yapan bir numaralı şeydir."

Telefonu ona doğru çeviriyorum. "Rachel, iyi vakit geçiriyor musun?"

Baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle, "En iyisi." diyor. Şampanya trüfünü pembe dudaklarının arasında patlatıyor, sonra da zevkle gözlerini deviriyor. "Bu çooooook iyi," diyor, saf, şehvetli bir övgüyle. Çikolata tarafından tahrik edilen bir kadın.

Bu, tam burası, flört hedeflerinin zirvesi. Sadece uyarılma değil, gözlerinde parlayan mutluluk da.

Trüf mantarından bir ısırık daha alırken, onu en son ne zaman böyle gördüğümü hatırlamaya çalışıyorum. Belki de kocasıyla tanışmadan önce? Onu bile bilmiyorum. Edward'la birlikteyken mutsuz değildi ama daha düğmeleri ilikliydi. Daha dengeli. Onunla birlikte olduğu beş yıl boyunca onu arkadaş grubuyla dışarıda gördüğümde, biraz Sofistike Rachel rolünü oynuyormuş gibi görünüyordu.

Belki de Edward'ın olmasını istediği kişi buydu. Onun dengeli, zarif karısı.

Şimdi, o sıyrılıyor. Biraz aptal, çokça flörtöz, ve çok kirli.

Yirmili yaşlarımızın başında bir partiden sonra bir gece geç saatlerde evimde uyuyakalan, sonra sabahın erken saatlerinde krep, krep, krep diye mırıldanarak etrafta dolaşan kadın. Rüyasında krep gördüğünü söylemişti. Sonra mutfığa gitti ve harika bir tarçınlı rulo krep yaptı.

Renegades'teki ilk yılımda kapımı çalan ve "İlk resepsiyonun için tebrikler. Bakalım Cats ile Careers bulmacasını bir akşamda yapabilecek misin?"

O 500 parçalık bulmacaya sadece iki saat içinde kimin patron olduğunu gösterdim.

Birkaç saniye daha kaydediyorum, ancak yeterince görüntü aldığımda telefonu bir kenara bırakıyorum ve sadece arkadaşlığın tadını çıkarıyorum.

Çikolatayı birlikte bitiriyoruz, her bir parçayı överek. Bitirdiğimizde boş tabağımı sallıyorum. "Yalayarak temizlemek ister misin?"

"Beni kışkırtma. Yapacağım," diyor, sonra dilini çıkarıp

o.

Eminim bunu Edward'la hiç yapmamıştır. Ve ben rekabetçi olduğum için "Birden ona kadar ölçeklendirirsek, bir randevu için çikolata kafe ne kadar harika?" diye sormadan edemiyorum.

Tavana bakarken çenesine vuruyor ve ardından "Tarih Doktorları yüz veriyor" diyor.

"Arjantin et lokantasından daha mı iyi? Sıcak bir shabu-shabu mekan mı?" Ben soruyorum.

"Çok daha iyi," diyor. "Bana çikolata alırdı ama beni hiç çikolata tadımına götürmezdi."

Bu beni hiç şaşırtmadı. Ama yine de beni iğrendiriyor. "O *asla* Seni hak ettim," diyorum, bunu zaten bildiğinden emin olmama rağmen.

Hüzünlü bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Biliyorum." Duraksıyor ve biraz da boyun eğerek ekliyor: "Ders alındı."

Ama dostum, bu çok zor bir ders. Keşke o pisliğin kokusunu daha önce alsaydım. Düğünde bunu sezdim ve mutlu çift el ele koridorda yürürken alkışlamak kabul ediyorum demeden önce itiraz ettim.

Yine de, zeki yabancılar bile her zaman işaretleri göremiyor. Monroe, Quinn'in *iyi bir insan* olduğunu düşünüyordu - hep birlikte beyzbol maçına gittiğimizde söylediği sözler tam olarak *bunlardı*. Bir tazi kadar saçmalık dedektörü olan Axel bile eski sevgilimden hoşlanmıştı.

onun ziyaretleri. Onu o kadar çok sevdim ki, onunla evlenmeyi düşündüm. Sonra bum, sonra görüşürüz.

Yine de aklımda bir fikir filizlendi ve geçmişten kararlılıkla yukarı doğru itildi. Ya Rachel üniversiteyi bitirdikten sonra Edward'la hiç tanışmasaydı? Ya ben birkaç yıl önce seri tekeşlilik yoluna girmeseydim? Ya altı ya da yedi yıl önce, yatıya kaldığında krepler hakkında mırıldandığı sabah başka bir şey olsaydı?

ol, dostum. Sakin ol.

Rachel bir arkadaş ve hepsi bu. Ben on beş yaşımdayken de hayatımdaydı, otuz beş yaşıma geldiğimde de yanımda olacak.

Ve Quinn tarih oldu. Edward da öyle. *Ya olursa diye* bir şey yok.

* * *

Çok geçmeden ayrılıyoruz, çıkarken Elodie'ye teşekkür ediyoruz. *Bir Memelinin Çöpü* bulmacasını almak için Noe Valley'deki Puzzle Nerds'e gidiyoruz.

Dönüşte dedim ki, "Bulmaca kulübü mü? Gelecek hafta mı? Antrenmanlarla oldukça meşgulüm ve bu hafta sonu da seyahat ediyoruz."

"Maçın New York'ta." diyor ve programımı ezbere bilip bilmediğini merak ediyorum.

"Evet, öyle. Yine de Salı günü görüşebiliriz." "Bu bir plan," diyor.

Bir plan, bir randevu değil.

Çok kötü. Bu sadece... biraz fazla kötü.

Evine vardığımda kaldırıma yanaşıp motoru durduruyorum. Bir an için seçeneklerimi tartıştım - burada vedalaşmak ya da arabadan inip onu kapıya kadar geçirmek.

Burada arabada kalsaydım benim için daha kolay olurdu. Ama şehirde gece vakti ve bu çok aptalca.

Dışarı çıktım ve onu merdivenlere kadar yürüttüm. Ama yukarı çıkmadım. Eğer ön kapıya varırsak onu çok fazla öpmek isterim.

Harika ilk randevuların böyle bir etkisi vardır.

* * *

Daha sonra, evde yalnızken, huzursuz oluyorum. Genelde günün sonunda daha huzursuz.

Sahip olamayacağım şeyleri istiyorum.

Sahip olmamam gereken şeyleri.

Bu uzun süreli arkadaşlığı mahvedebilecek şeyler.

Yatağıma uzandığımda, alışkanlıktan olsa gerek, telefonumu bir kez daha kontrol ediyor ve yarınki takvimimi gözden geçiriyorum.

Ama beynimi başka bir şey kurcalıyor. Daha ilginç bir şey. Uzak bir olasılık.

Bu çok saçma ama yine de yapıyorum, Randevu Gecesi'ne tıklıyorum.

Rachel'profilini açtığımda, eklediği kelimelere aptalca gülümsüyorum.

Çikolata seven bir profesyonel arıyorum.

OceanofPDF.com

SIKTIR GIT, FLUTTERS.

Rachel

Pazar günü, fırından nachos tepsisini alıp sinirli bir *gümbürtüyle* mutfak tezgahının üzerine koyarken bir gözüm televizyon ekranında. Juliet ve Elodie oturma odasında, kanepemde kamp kurmuş, maçı izliyorlar.

Ama evimde dolaşırken bile ona yapışmış durumdayım.

"Hadi ama! Bu pas müdahalesiydi," diye bağıryorum New York'ta ülkenin öbür ucundaki hakemlere. "Berbatsın, hakem."

Juliet koltuktaki yerinden dayanışma için bir kolunu havaya kaldırıyor. "Sen söyle kardeşim."

Televizyon ekranına doğru ilerledim ve parmağımı, Leopard güvenlik görevlisinin topu yakalamaya çalışan Carter'ın göğsüne bir kol darbesi indirdiğini gösteren anlık tekrara soktum. "Gördün mü? PI. Büyük PI."

Elodie bilmiş bir bakışla şarabını yudumluyor. "Evet, bu *büyük bir PI'ydi*, Rach," diye papağan gibi tekrarlıyor.

TV yayını hakemlerin görüşmesine odaklanıyor. "Şaka mı yapıyorsunuz? Bu beyin bilimi değil," diyorum onlara. "Bunu tartışmanıza gerek yok."

Bariz bir şekilde ortada olan şeyi fark etmesi beş saniye kadar uzun süren baş hakem sonunda faulü çalar. "Otomatik ilk hak," diyor siyah beyaz çizgili adam.

Oh. Bu ne sürpriz.

"Sana söylemiştim," diyorum, ellerimi kalçalarımaya koyuyorum ve...oops. Aslında ekrana tükürdüm. Ama kollar bunun içindir. Benimkinin ucuyla sildim.

Mutfığa dönmek için arkamı döndüğümde, Elodie ben giderken bana hâlâ o gözlerle bakıyor *-ne düşündüğünü biliyorum gözleriyle.*

"Bunlar ne için?" Parmağımla bir daire çizip çilli yüzünü işaret ederek soruyorum.

Tezgâhtaki tabağa nachoları koyarken, "Bugün fazlasın," diyor. "Ekstra Carter'ca, açık olmak gerekirse."

Beni teşhis etmenin
yolu. Bu kadar açık
mı?

Benim için de çok açıktı. Şu anda onun adını anmak bile midemi bulandırıyor. Beş gece önceki randevudan beri karnım bunu çok yapıyor. Zihnim de bugün oldukça meşguldü. ve sokağın aşağısındaki spor salonunda HIIT dersine gittiğimden beri aklımda saçma sapan fikirler dönüp duruyor. Kesinlikle yüksek sesle söylememem gerekenler. Aklımdan bile geçirmemem gerekenler.

Her şeye rağmen arkadaşlığımıza odaklanacağıma yemin ettim. Geçen hafta bunu oldukça iyi yaptım. Onu düşünmekten bile kaçındım, bunun yerine fantezilerimde genel bir Hemsworth seksi kullanıyorum. Hayallerimin yapay zekalı erkeği gibi bir şey.

"Liseden beri yaptığım gibi," diyorum, kendimi hatırlattığım kadar onlara Carter'la aramızdaki skoru da hatırlatıyorum.

Biz arkadaşız. Sadece arkadaşız. Hepsi bu.

Siktir git, flutters.

Nefis, peynirli güzellik tabağını ekibime geri getirip kanepenin önündeki sehpayaya koyuyorum. Televizyon ekranı cumbalı pencerenin yanındaki duvara dayalı, çünkü Carter'ın geçen hafta mümkün olmasına yardım ettiği manzarayı engellemek istemedim. Tam olarak Meme Günü'nde.

Gergin oyun reklama girerken Elodie, "Evet, ikinizle ilgili her şey *tıpkı* lisedeki gibi," diyor.

Juliet bir cipsin üzerine biraz zeytin, peynir ve guac koyuyor, sonra da uzun uzun "Eee, aranızda neler oluyor?" diye soruyor.

Hiçbir şey. Ama son zamanlarda aklımda hâlâ çıkması gereken dört ilk randevuyla ilgili çılgınca bir fikir var.

Yine de çılgın fikirlerimi dile getirmekten çok korkuyorum. Belki de arkadaşımaya ve kız kardeşime bile aptal gibi görünebilirim. İçgüdülerime yeterince güvenmiyorum.

düşündüklerimin normal mi yoksa çılgınca mı olduğunu bilemiyorum. Aslında içgüdülerime hiç güvenmiyorum. "Söylenecek bir şey yok," diyorum.

Elodie öksürür. "Saçmalık."

"Biraz daha şarap ister misin, Els?" Masumca sordum.

"Hadi, Rach. Mağazamda senin için her şeyi yaptı," diyor. "Bütün o randevuyu *senin için* ayarladı."

Elodie'yle çikolata randevusunu ilk kez konuşmuyoruz. Ertesi gün bana mesaj attı ve ***dün gece çok mutlu görüldüğünü*** söyledi, sonra ***da*** ekledi, ***siz ikiniz bir çift gibi görünüyordunuz.***

Ben de ***"Değiliz!" diye*** cevap verdim.

"Randevu harikaydı. Ama *tamamen platonikti*," diyorum, sonra bir cips ısıırıp bitiriyorum ve ekliyorum: "Bana çıkma teklif ettiğinde açıkça belirttiği bir şey vardı. Randevu Gecesi içindi. Onlarla bir sponsorluğu olduğunu biliyorsun."

"Evet, onu uygulamanın her yerinde görüyorum," diyor Juliet bir cips daha alırken rahatça.

Ne gibi? Kadınlara asılmak gibi mi? İçimde sıcak bir kıskançlık patlaması alevleniyor, onu kızgın bir öfke takip ediyor. Uygulamadaki kadınlarla mı takılıyor? Bana yalan mı söylüyor? Edward'ın yaptığı gibi mi?

Kalbim ters dönmüş bir çamaşır makinesi gibi dönüyor. "Ne demek istiyorsun? Flört ettiğini mi görüyorsun? Kime asıldığını anlayabiliyor musun? Randevulara gidiyor mu? Ne görüyorsun?"

Bugünlerde uygulamaların nasıl çalıştığını zar zor anladığım için bilmek istiyorum. Onları üniversitede ve sonrasında birkaç yıl kullandım ama Edward'la internette tanışmadım bile. Ben büyük bir mağazada mücevher satın alıcısıyım, o da şirketin bankacılarından biriydi. Yedi yıldan fazladır uygulamalardan uzak duruyorum. Modern randevularda bir ömür boyu.

Juliet hafifçe güler. "Hayır, büyükanne. Onu biriyle flört ederken ya da konuşurken *göremezsin*. Uygulamalar böyle çalışmaz."

Oh. Doğru. Tabii ki. Ama başka kadınlarla konuşuyor .

Tabii ki öyle. Sponsoruna dört randevu daha borcu var. Tabii...

"Tabii, doğru. Bunu biliyordum," diyorum ve şarap beni aptal hissettirmedeği için merlot şarabımı alıyorum. Bunu kendi başıma yeterince iyi yapıyorum.

"Ama birkaç yıl önce Quinn'le Randevu Gecesi'nde çektiği videoları gördüm ve şimdi de 'beş harika ilk randevu' reklamı yayınlanıyor," diye devam ediyor Juliet, boştaki eliyle kahverengi saçının bir tutamını döndürerek. "Ve tabii ki ikinizin buluşma videosu da var."

Elbette bunu biliyordum. Videoyu birkaç gün önce yayınlamadan önce bana gösterdi. Hatta ben de onayladım. Ama şimdi uygulamayı kadınlarla konuşmak için kullandığını düşünmeden edemiyorum. Gözlerim seğiriyor.

Kız kardeşimin dudakları bir sırtışla *kıvrılıyor*. "Aman Tanrım, ondan çok hoşlanıyorsun," diyor ve sonra muzaffer bir edayla nacho'ya uzanıyor.

"Hayır," diyorum, umutsuzca bu düşüncüyü çalışarak. "Öyle değil."

"O zaman ne gibi?" Elodie dikkatle soruyor.

"Onunla hiçbir şekilde ilgilenmiyorum," diyorum ve ekrandaki aksiyon birinci hakta döndüğü için oyun tarafından kurtarılıyorum.

Yoğun bir şekilde televizyona bakıyorum. Cipsleri sıkı sıkı yerken, Renegades oyun kurucusu Malik Hamlin'e pas verirken tüm dikkatimi maça, sadece maça veriyorum. Koşucu sahanın aşağısına doğru koşuyor, önce bir çalımdan, sonra Carter onu bloklarken bir diğerinden kaçıyor. Malik sonunda yere düştü ama bir ilk hak daha kazandıktan sonra. Carter elini uzatıyor ve ayağa kaldırıyor, sonra avuçlarını tokuşturuyorlar. Ben de alkışlıyorum. Birkaç oyun sonra, Carter kısa bir pasla kolayca son bölgeyi geçiyor.

"Evet!" Bağırıyorum.

Gol bölgesinde oyun kurucusuyla avuçlarını tokuşturuyor, sonra saha kenarına doğru koşarken kaskını çıkarıyor. Sırtışı saf bir coşku. İyi yapılmış bir işin heyecanı. Alnından boncuk boncuk terler süzülüyor ve gözlerinin siyahı lekeleniyor. Takım arkadaşlarına beşlik çakıyor.

Aptalca gülümsedim.

Elodie kuru bir sesle, "Ondan hoşlanmıyor gibi görünüyorsun," diyor.

"Platonik bir randevuydu," diye ısrar ediyorum. Bunu ne kadar çok söylersem, ekrandaki muhteşem, seksi, tamamen yapılı aygıra bakarken hissettiğim bu çırpınışlar o kadar çabuk duracak. Umarım. Gerçekten umuyorum.

"Elbette," diye ekliyor Elodie, *siz ne derseniz deyin* başını sallayarak. "Platonik randevularda her şeyi göze alan pek çok erkek görüyorum."

"Bir sponsor için," diye ekliyorum. "Bir sponsor. Bana platonik randevu teklif ettiğinde bana ne dediğini hatırlatmama izin verin." Boğazımı temizliyorum, sonra Carter'ın sözlerini tekrarlarlarken erkeksi bir ton takınıyorum. "*Gerçek bir randevunun yakınından bile geçmek istemiyorum, bu yüzden menajerim beş ilk randevu yapmam için her şeyi ayarlıyor. Ve eğer ilkini sen ve ben yaparsak benim için çok daha kolay olacak. Arkadaş olarak.*"

Mikrofonu düşürme

taklidi yapıyorum.

Juliet kaşlarını çattı.

Elodie iç çekiyor.

Sonra kız kardeşim bir kanepa yastığını kapıyor ve huysuz bir çocuk gibi yere fırlatıyor. "Pazar günümü mahvettiğin için teşekkürler."

Elodie kanepeye daha da gömülür. "Ve düşündüm de, senin üzerinden vekaleten yaşayacaktım."

"Ben de öyleydim," diye araya giriyor Juliet.

"Ah, benim zavallı küçük bekâr arkadaşlarım. Birbirimize destek olmamız gerekecek," diyorum ve yanımdaki kız kardeşime yan gözle bakıyorum. "Ama sen aslında uygulamalardasın, Juliet. Neden benim aracılığım la yaşamam gerekiyor?"

Bakışları beni yakıyor. "Randevu geçmişimi gördün mü?"

, ben de yaşadım ve hiç hoş değil. Ama benimki de değil. "Evetsizi hub'ı tarafından kandırılan kadınla tanıştırabilir miyim?" Sahte bir gülümsemeye sordum. "Lafı açılmışken, Edward'a yeni doğan bebeği için bir hediye göndermeliyim. Üçüncü çocuğu. Adam benimle evliyken kız arkadaşını üç kez hamile bıraktı." Yine içimi sıcak bir utanç dalgası kapladı. Ne kadar aptalmışım. Beni aldattığını öğrendiğim gün kendimi yıkım topuyla vurulmuş gibi hissettim. Venedik'teki mağazada envanter yapıyordum ki, arkadaş olduğum bir müşteri bana "Görünüşe göre kocanın ikizi Palm Springs'te!" diye bir mesaj gönderdi.

Görünüşte masum bir mesaj sel kapılarını açmıştı. Ama bu Edward'ın tek yumurta ikizi değildi. Edward ve çocuklarının annesiydi, çölde salıncakta oyun oynamanın tadını çıkarıyorlardı. Diğer kadın üzerinde güller olan bir tişört giymişti.

Tüm o iş seyahatlerinde gittiği yer orasıydı. Sahilden birkaç saat ötedeki diğer ailesini görmek için. Bana verdiği gül kolye birden çok anlamlı gelmeye başladı. Gül kolye onun içindi. O gül aşığıydı.

Yıkım topu beni o zamanki gibi sarsmıyor, ancak bir yıldan uzun bir süre sonra bile, kalbin, incinmenin ve aşağılanmanın artçı şokları içimde sekiyor.

Acımı yutuyorum ve burada kız kardeşim ve arkadaşım la birlikte güçlü kalıyorum. "Bir daha asla biriyle çıkmayacağım. Bir daha asla aşık olmayacağım. Vibratörümle evleneceğim ve ondan pilli çocuklarım olacak." Bu bir bekarlık ilanı.

Juliet kolumu sıkıyor. Elodie başını diğer omzuma yaslıyor. Juliet,

"Vibratör yeğenlerimi büyötmeye yardım edeceğim," diyor.

"Teşekkür ederim," diyorum, somurtarak ama minnettar. Sonra

çalışıyorum. *Bu*

utanç ve çırpınışlar.

Ama kamera tekrar seksen sekize döndüğünde, şapkasını saçlarının üzerine indirirken, küçük kahverengi dalgalar dışarı çıkarken, son zamanlarda beni rahatsız eden çılgın fikirden kurtulamıyorum.

Yapamıyorum işte.

Belki de biraz nefes aldırmalıyım.

Ve burası güvenli bir alan. Elodie ve Juliet benim insanlarım. "Size aklıma gelen bir fikri anlatmam gerekiyor," diyorum Leoparlar ele geçirirken.

Bakışları bana yöneldi. "Ne oldu?" Juliet gözlerini kocaman açarak soruyor. "Biraz vahşi. Hazel'ı askere almalıyız," diyorum.

"Tabii ki," diyor Elodie ve çok geçmeden New York'taki kızıl saçlı arkadaşımızı FaceTime'dan arıyor.

"Peki, toplantı onurunu neye borçluyum?" Hazel telefonumdan söylüyor.

"Bu çılgınca olabilir..."

Hazel'in yeşil gözleri parlıyor. "En iyi fikirler her zaman *bu çılgınca olabilir* diye başlar."

Ama bu fikir aynı zamanda... akıllıca, faydalı ve garip bir şekilde güvenli görünüyor. "Yani Carter'ın Randevu Gecesi'ne dört randevu daha borcu var," diyorum ve sonra onlara ne düşündüğümü söylüyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, aklımı kaçırdığımı söylemediler. Cevap oybirliğiyle *kabul* edildi.

* * *

Ertesi gün dükkâna gittiğimde kuyruk yoktu. Ama alıştığımдан biraz daha fazla müşteri var. Ve trafikteki bu artışa alışabilirim.

Belki şansım yaver giderse daha da fazla sürebilirim.

OceanofPDF.com

ÇOK ÖRÜLEBİLİR SAÇLAR

Yoldayım! Yürüyorum ve mesajlaşıyorum.

Seni , Günişığı.

Bir kızın adımlarını atması gerekir. Bugün şimdiden 10 milyon attın mı?

Carter: On iki milyon.

Gösteriş.

Carter: Şey, sen sordun.

Yemek getirmemi ister misin?

Carter: Buraya geldiğinde bir şeyler sipariş edeceğiz. Bulmaca bende ama Date Night az önce ulaştı ve sizin için de uygunsa videodaki yorumları yanıtlamamızı istiyor. Sanırım hit oldun.

Öyleydin.

Carter: Evet, eminim senin Date Night hayranların vardır. Zaten bazılarını okudum ve saçınla ilgili yorumlar vardı.

Saç şeyim mi?

Carter: O saç çevirme şeyini yaptığında, o zaman hepsi yukarıdaydı ve kırpılmıştı ve bir tür seksiydi.

Fransız kıvrımı mı?

Bu. Evet. Bir sürü yorum aldım.

Saçıma mı yorum yapıyorlardı?

Saçların çok güzel Rachel. Öyle işte.

Birisi saçını örmek istediğini söyledi.

Gerçekten mi? Gerçekten mi?

Carter: Bu seni şaşırttı mı?

Rachel: Üç soru işareti ne kadar şaşırdığımı açıkça göstermiyor mu? Daha önce kimse saçımı örmek istediğini söylememişti.

Carter: Çok örülebilir saçların var.

Şu anda da güzel görünüyor. Aşağı, aynen böyle, omuzlarının etrafında sallanıyor.

Seni pencerede Jane'in yanında görüyorum. Bana bakıyorsun. :)

Yakalandın.

JACKASS KOLTUK

Carter

Düşünecek olursanız, kanepeler en tehlikeli mobilya parçalarıdır.

Buna karşılık yatağı ele alalım. Onunla neye bulaştığınızı bilirsiniz, uyurken ya da sevişirken.

Bir de basit bir sandalye var. Genellikle oturmak için kullanılır ama arada sırada bir kadını arkasına yatırıp sert bir şekilde vurabilirsiniz. Çoğunlukla, henüz kaldırmadığınız kıyafetleriniz için bir iniş pistidir.

Ama bir kanepede?

Dostum, bunlar mobilya dünyasının şekil değiştirenleridir ve seninle uğraşırlar. Bazen oyun konsolunuzla dünyanın sonunda zombilerle savaşırken arkadaşlarınızla takılabileceğiniz bir yerdir.

Ama şimdi? O bir ahmak.

Salı gecesi Rachel'in birkaç santim uzağındaki bu gümüş grisi koltuk minderine park etmiş, onun portakal çiçeği losyonunun, şampuanının, parfümünün ya da vücut losyonunun kokusunu tekrar tekrar sürmek istediğim bir dalga gibi alıyorum.

Birbirimize sokulmuş, telefonumdaki Randevu Gecesi yorumlarına bakıyoruz. Bu kanepenin benden bir çıkarı mı var? Beni test mi ediyor? *Hey, orospu çocuğu, şu anda istediğin kadına bu kadar yakınken bana ne yapacağını bulmaya çalış.*

Rachel parlatılmış gök mavisi bir tırnağını küçük ekrana doğrultuyor. "Şuna bak," diyor ve ben dikkatimi bir saniye daha onun parmağında tutuyorum, hatta

Gerçi dikkatimi çektiği şey bu değil. Ama güzel elleri var ve bileklerini bu kanepede olduğu gibi tutturursam başının üstünde nasıl görüneceklerini hayal ediyorum. Eğer onu altıma alırsam.

Kanepe tanımımı gözden geçirmeme izin verin. Bu kanepe bir iblis.

İlk buluşma videomuzdaki yorumlara göz atarken kirli düşünceleri göz ardı etmeye çalışıyorum, göreve odaklanıyorum.

SanFranDude3 yazıyor: ***Teşekkürler, Carter. Hepimize yol gösterdiğin için gerçekten minnettarım. Sanki herhangi bir adam buna kadar yaşayabilirmiş gibi.***

"Ah, zavallı adam," diyorum sahte bir sempatiyle, sonra aşağı kaydırıp bir kadından ona gelen cevabı okuyorum.

Çünkü randevunuzu almak, onu bir çikolata dükkanına götürmek ve sonra onu dinlemek zor mu? Oh, bekle. Çoğu erkek için öyle. Hepiniz nasıl çıkılacağını öğrenmelisiniz.

"Burn," diyor Rachel, sonra memnun bir gülümsemeyle bana dönüyor. "Şu haline bak, dışarıdaki tüm erkeklere günlerini gösteriyorsun."

"Bazı erkeklerin romantizmde başarısız olması benim suçum değil. Suçlanacak kişi ben değilim." "Kesinlikle," diyor, sonra telefonu kapıyor ve omuzlarını silkeliyor.

"Cevap vereceğim."

Bir yorum yapıyor. ***Carter bu adamları mı gösteriyor? Yoksa onlara nasıl çıkılacağını gizli kodunu mu veriyor?***

Yazılı cevabına kaşlarımı kaldırıyorum. "Yaptığım şey bu muydu?"

"Sayılır," diyor, sonra dudaklarının kenarını ısıırıyor, bir şeyi tartıyormuş gibi görünüyor. Sanki konuşmak üzereymiş gibi. Onun yerine ekranı bana doğru sallıyor. "Yani, şu yoruma bak."

Aman Tanrım, o en iyi erkek arkadaş.

Alay ediyorum. Bunun doğru olduğundan hiç emin değilim.

"Katılmıyorum."

"Bilmiyorum," diyor, sonra bir an duraksıyor ve gözlerinde yine o bakış beliriyor. Aklında bir şey olduğunu söyleyen. "Geçen gece bir tür erkek arkadaş hedefin vardı ve bu beni düşündürdü..."

"Ne hakkında?" İçimden seksi, daha fazla seksi, daha fazla seksi ve sonra arkadaşlığa dönmeyi düşündüğünü sakın davranmaya çalışarak soruyorum.

Kahretsin. Bu işe yarar mı ki? Sevişip sonra tekrar arkadaş olabilir misiniz?

Bilmiyorum. Bu vahşi düşünceleri kapatmalıyım. Onlar ahmak kanepenin suçu. Portakal çiçeği de sorumlu, lanet olsun.

Ama şu anda gözlerindeki o bakış? Umutla karışık bir yaramazlık. Belki o da benimle aynı cinsiyettedir.

Bir vuruş daha. Bir nefes daha, sonra ekliyor: "Geçen gece senin maçını izlerken aklıma çılgınca bir fikir geldi."

Seni çırılçıplak soymamı ve inleyip kıvranana ve ağzımı amına sokmam için yalvarana kadar her yerini öpmemi içeriyor mu?

Bunun arkadaşlığımız için olabilecek en kötü şey olduğuna eminim ama beynim buna kilitlenmiş durumda. "Beni ara," diyorum, sesim arzuyla paslanmış.

Sanki tüm dikkatini bana istiyormuş gibi telefonu bırakıyor, ama sokağa çıktığı andan itibaren benim dikkatimi çekmişti.

"Bunu yorumları okumadan önce düşünüyordum Carter," diye başlıyor. "Çünkü seninle o randevudan gerçekten keyif aldım. Ve bu bana biriyle çıkmanın nasıl bir şey olduğunu bilmediğimi fark ettirdi. *Gerçekten*. Bir erkek gerçekten umursadığında," diyor ve oh kahretsin. Seks trenini durdurmam gerek çünkü Rachel'ın Dirty Town'a gitmediği açık. Duygusal Kıyıları'a gidiyor ve buna saygı duyuyorum. Saygı . "Yani, Edward'la olan her şey yalandı. Ama sonra seninle... Her şey çok yeni ve harikaydı. Bana kız arkadaş dersleri umuyordum."

Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Benden yatak odası dersleri mi istiyor? Sahte bir randevu mu? Başka bir şey mi? "Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum, ama sadece bilmek istiyorum..." durdu ve sakın bir nefes aldı, "...bir erkeğin dışarı çıktıklarında bir kadına nasıl davranması gerektiğini. Bu yüzden 'kız arkadaş dersleri' dediğimde, beni arkadaş olarak Randevu Gecesi'ne borçlu olduğun o dört randevuya daha götürüp götüremeyeceğini ve bir erkeğin bir kadına nasıl davrandığını bana gösterip gösteremeyeceğini soracaktım." Sesi yükseliyor, umut ve beklenti dolu.

Tereddüt ediyorum. Rachel'la arkadaş olarak çıkmak istiyor muyum? *Çıkmak* gibi mi? Birlikteymişiz gibi daha fazla zaman geçirmek tüm kararlılığımı test edecek gibi geliyor.

Ama şu anda gözlerindeki bakış paha biçilemez. Az önceki sözleri kulaklarımda yankılanıyor. *Biriyle çıkmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Gerçekten. Bir erkek gerçekten umursadığında.* Ve o böyle söyleyince, ona hayır diyemiyorum. Dünyadaki her güzel şeye sahip olmasını istiyorum. "Evet. Çok isterim."

Alkışlıyor. *Gerçekten* heyecanla alkışlıyor. "Hatta belki Randevu Gecesi'nin adı *Nasıl Çıkılır* olabilir diye düşünüyordum. Yorumlarda söylendiği gibi. Nasıl Çıkılır dizisi olabilir. Gerçekten kabul edeceklerini düşünüyor musun?"

Sesi o kadar hevesli geliyordu ki yapabileceğim tek şeyi yaptım. O anda menajerimi hoparlörden aradım ve ona fikrimi söyledim.

Maddox dikkatle dinliyor ve sonra soruyor: "Randevuda ne giymeli? Randevuda ne konuşulur, bu tür şeyler? Nereye gitmeli?"

Rachel şiddetle başını sallar. "Evet, kesinlikle. Ne yapmalı, nasıl harika bir randevu geçirmeli. Bazılarımızın hiçbir fikri yok ama ben bir sürü araştırma yapıp eğlenceli yerler ve yapılacak şeyler seçebilirim," diyor ve ardından bazı seçenekleri sıralıyor.

Bunu gerçekten düşünmüş.

"Beş ilk buluşma yerine bunu gerçekleştirebilir misin?" Maddox'a sordum.

Hiç tereddüt etmedi. "Onları arayacağım. Ama bu işi halletmiş say." diyor ve ben de hoşça kal deyip bitir tuşuna basıyorum.

"Bum. Ben randevu doktoruyum," diyorum bir avucumu diğerinin üzerine koyarak.

"Sen en iyisisin," diyor Rachel, bariz bir rahatlama ve heyecanla. "Çılgın fikrime güleceğini sanmıştım."

Oh, lanet olsun.

Onunla yatmayı düşünüyordum ama tek istediği birinin ona iyi davranması.

"Yemin ederim gelmiş geçmiş en iyi platonik erkek arkadaş olacağım," diyorum ve bunu kastediyorum. Ama aynı zamanda beni içine soktuğu şey için kanepeye lanet ediyorum.

* * *

On dakika sonra Maddox iyi haberi e-postayla gönderdi. Randevu Gecesi planımızı beğenmiş ve Zena yakında yemeğe çıkmak istiyor. Rachel ve ben bunu kutlamak için Tayland yemeği sipariş ediyoruz - Buluşma Gecesi aşkını, bekleyen yemek buluşmasını değil. Yemek geldiğinde mutfak tezgâhında yiyoruz çünkü artık onunla o aptal kanepede oturmayı reddediyorum.

O kadar güçlü
değilim. O kadar iyi
değilim.

Yemek yiyeceğiz, sonra onu eve götüreceğim, sonra otuz bir çekeceğim ve yarın ilk arınmama başlayacağım.

Kirli düşüncelerden arınma.

"Aklıma bazı fikirler geldi. Şimdi, randevu olarak yeni ve havalı bir restorana gitmek istemiyorsam umarım sorun olmaz," diyor.

"Çok Edward," diyorum. "Anladım."

"Aynen öyle. Ama yapabileceğimiz başka pek çok şey var. Mesela bir randevu için çiftçi pazarına gitsek nasıl olur?" Rachel yemek çubuklarıyla baharatlı bir patlıcan parçası alırken şöyle diyor. "Çünkü randevuları araştırıyordum ve

ama bir çiftçi pazarında nasıl randevuya çıkılacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Yani, senin var mı?"

Şey, evet.

Bu günlerde böyle bir şey var. Ama bunu ona söylemek kabalık mı olur? Randevu konusundaki bilgisizliği yüzünden kendini daha kötü hissetmesini istemiyorum. Yine de dürüstlük muhtemelen en iyi politikadır. "Evet, onlarla çıktım," diyorum. "Quinn ile ve daha önce de Sasha ile. Izzy'yle bile."

Pürüzsüz, gerçekten pürüzsüz. Neden biraz daha eski kız arkadaş yoluna girmiyorsun?

Çenemi kapatmak için Pad Thai'den bir ısırık aldım.

"Güzel. Çünkü çiftçi pazarlarını severim, ama biriyle nasıl çıkacağımı bildiğimi sanmıyorum," diyor, eski sevgililerimden bahsetmemden hiç etkilenmemiş gibi görünüyor. Ne de olsa bu arkadaşlık geçmişimizin bir parçası.

Ama sesi de heyecanlı geliyor ve gerçekten iyi bir soruyu gündeme getirdiği için onun coşkusuna odaklanıyorum. Eriştelerimi bitirdikten sonra biraz su yutuyorum ve "Bu gerçekten çıkmaya başlayacağınız anlamına mı geliyor? İşimiz bittiğinde mi?"

Sorduğum anda, bir piton tarafından boğuluyormuşum gibi hissediyorum.

Başını sallayarak kıs kıs gülüyor. "Tanrım, hayır." O da titriyor. Ama sonra, derin bir nefes aldıktan sonra, "Ben sadece... bilmek istiyorum. Bir gün için. İleride." Çubuklarını bırakıyor, kurnaz olmayan gözleri benimkilerle buluşuyor. "Şimdi değil, yarın değil, yakın bir zamanda değil, ama bir gün gerçekten aşık olmak istiyorum. Gerçek anlamda. Her iki kişi için de aynı anlama geldiği zaman."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Bunu senin için istiyorum," diyorum.

En iyi arkadaşım aşk istiyor. Yemeğimizi bitirdiğimizde bana bir dizi izlemek isteyip istemediğimi soruyor, ben de evet diyorum. Gecenin bitmesine hazır değilim.

O kanepeye dönüyor, ben de dizüstü bilgisayarımı alıp Webflix'te *Privilege*'in yeni bir bölümünü buluyorum.

En azından romantik değil. Bir saatlik bölümün sonlarına doğru, kara kara düşünen başrol oyuncusu Bryan çöpünü dışarı çıkarırken ve gölgeler karanlık ve önsezili bir hal alırken, Rachel bakışlarını bana çeviriyor. "Bahse girerim yan komşusu onu gözetleyen yeni patronudur," diye fısıldıyor.

Kahretsin, bu harika. Ama ben de oyunlarda iyiyim, o yüzden ekliyorum, "Ve Bryan diyecek ki, *seni orada görmedim*."

Beş saniye sonra Bryan irkilir ve adama "Seni orada görmedim" der.

Gülüyorum, sonra yumruklarımızı tokuşturuyoruz. "Artık senaryo doktorları biziz."

Bölüm bitip ekran bize yeni bir bölüm sunduğunda Rachel başını sallıyor. Koltuğa daha da gömülüyor ve çok geçmeden, Bryan patronuyla yüzleşirken gözleri kapanıyor ve nefes alış veriş i düzene giriyor.

Onu olması gerekenden daha uzun süre ama tam da istediğim kadar izliyorum. Başka yere bakamıyorum. Omuzları hafifçe inip kalkıyor, saçları yüzüne dökülüyor ve halinden memnun görünüyor.

Sanki bu gece istediğini almış gibi - ona iyi davranabilecek bir adamdan kız arkadaş dersleri.

Ama yine de vücudumu onunkine doğru kaydırmak ve onu her yerinden öpmek istiyorum.

Bu da demek oluyor ki... Kirli düşüncelerden arınmaya başlamadan önce bir şeyi daha halletmem gerekiyor.

Sessizce koltuktan kalkıp üzerine bir battaniye örttükten sonra ışıkları söndürerek yatak odama gidiyorum.

OceanofPDF.com

DUŞ ŞOVU

Rachel

Ow.

Balenlerim içime giriyor.

Karanlıkta el yordamıyla ilerliyorum, bir dirseğimin üzerinde yükselirken şeytani sütyenimi çekiştiriyorum. Kot pantolonumun düğmesi de beni rahatsız ediyor ve onu çözüp uykuya geri dönmek üzereyim, ama bu battaniyenin içinde dönüp duruyorum ve... ohhh.

Yine kanepemde uyuyakalmışım. Son zamanlarda bunu çok sık yapıyorum. Kanepede uyuyakalıyorum. Ama sonra bir daha asla yatağında uyuyamıyorum.

Uykulu kalacağım, lanet olsun. Yorgun kıcımlı yatağıma başarıyla taşıyacağım.

Canavar gibi bir esnemeyle -bu iyi, bu çok iyi- , sonra bu karmakarışık battaniyeyi üzerimden itiyorum. Ayağa kalkarken gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum.

Gözlerimi ovuşturarak, çoraplarımla karanlık oturma odamdan geçip yatak odama gidiyorum ve kapıyı iterek açıyorum. Şu aptal kıyafetleri çıkarayım, sonra yastıklara gömüleceğim.

Makyajım umurumda bile değil. Rakun suratla uyanacağım.

Her neyse.

Yatağa giderken gömleğimi çıkarıp yere atıyorum, sonra kot pantolonumun düğmelerini açıp fermuarını da indiriyorum. Bir esneme daha beni sararken, yatağın ayak ucunda duruyorum, kotumu aşağı sıyrıyorum, gözlerim dalgın dalgın kapanıyor, o sırada su sesi duyuyorum.

Sesle donup kalıyorum, kot pantolonum ayak bileklerimde, kafam ters dönmüş, ellerim çıkardığım kotun üzerinde.

Bu duşun sesi.

Bu garip baş aşağı duruştan etrafa bakıyorum. Bu...

Carter'ın büyük boy yatağı.

Bir anda her şey yerli yerine oturdu. Kanepesinde uyuyakalmışım. Yatak odasına girdim. Ve banyosundan bir metre uzaktaydım.

Duş aldığı yerde.

Çünkü, kutsal dumanlar, bu bakış açısından, banyo kapısı yarı açıkken, onun çıplak bacaklarını görebiliyorum.

Beni baş aşağı, üzerimde... bugün giydiğim donla görebilir mi? Oh, harika. Kırmızı dantelli olanlar. *Kız arkadaşımınla seks eğitimi dersi almak istiyorum diye* bağırlıyorlar.

Meme Günü'nden sonra bunu asla unutamayacağım.

Ona sadece memelerimi göstermekle kalmadım, uyurgezer bir şekilde yatak odasına girdim ve çıplak soyundum.

Gerçekten pürüzsüz, Rachel.

Dikkatlice, yüzüstü düşmemek için, yavaş çekimde kotumu yukarı çekiyorum. Diz hizasına geldiklerinde yüzümü kaldırıyorum ve...

Vay be.

Banyo aynasında çoğunlukla çıplak bir adamın gözleri dolu dolu.

Lavabosunun üstündeki makyaj masası yeterince geniş, yeterince büyük ve bana yağmur duşunun manzarasını sunacak kadar düşünceli.

Carter'ın yapılı olduğunu biliyordum ama çıplak sporcuların yer aldığı, güçlü vücutların hareket halinde görüldüğü ama hiçbir *parçanın* görülmediği iddialı bir spor dergisi fotoğrafında oynayacakmış gibi görüldüğünü bilmiyordum. Aynadan biraz uzağa döndüğü için gerçekten müstehcen bir şey göremiyorum. Kot pantolonumu biraz daha yukarı çekerken, gözlerim biraz iffetli duş sahnesini yutuyor, altın tenini, kalın kalçalarını, güçlü baldırlarını ve kıcının kenarını okşayan su damlacıklarını katalogluyor.

Harika bir götü var ve ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Güçlü sert, beni sikerken o götü kavramak nasıl bir his olurdu? İçime girerken bacaklarımı kıcına sarmak?

İşte bu kadar. Ben resmen bir röntgenciyim. Bir duş röntgencisi. Durmak zorundayım. Arkadaşının yatak odasına girmemen, banyonun yarı açık kapısından bakmaman ve o banyo yaparken bakışlarını çalmaman gerekiyor.

Toparlan.

Aynaya bakmamaya çalışarak kotumu sonuna kadar çekerken nefesimi tutuyorum.

Ama kotumun fermuarını bulduğumda, başarısız olduğumu fark ediyorum. Hâlâ Carter'ın gülünç derecede seksi yansımasına bakıyorum.

Atılmış tişörtümü alıp hemen giyerim, sonra da sıvışırım. Sessizce, uzun kollu tişörtümü almak için birkaç adım atıyorum, sonra nefesim kesiliyor. Sesi yutmak için elimi ağzıma götürdüm.

Sadece görkemli bir şekilde çıplak ve yıkamıyor. O lezzetli bir şekilde X-rated ve mastürbasyon yapıyor.

Carter sert sikini uzun ve sağlam bir şekilde çekiştiriyor. Göğsümde biriken şehvet dolu iniltileri vakumlamak için dudaklarımı sıkıca büzüyorum. Gömlek elimde, omurgamı duvara dayayarak kapı çerçevesine yaslanıyorum. Burada giyinip eve gideceğim.

Gecenin geri kalanında ve kirli düşüncelerimin sonsuzluğuna kadar vibratörümü becereceğim yer.

Ama bakışlarım hâlâ aynadaki sahnede takılı kaldı.

Kendine çok güveniyor. Uzun, kalın ve -bunu düşündüğüme inanamıyorum çünkü sikler doğaları gereği güzel değildir; komik görünümlü, sarkık şeylerdir- ama Carter'ın siki sadece büyük değil. Çok güzel.

Beni hipnotize ediyor. Bir tür çizgi film karakteri gibiyim, transa girmişim.

O elin benim elim olmasını o kadar istiyorum ki. Başım dönüyor. Kalçalarım titriyor.

Bundan kurtulmalıyım. Sessizce sol kolumu kolluğun içine sokuyorum. Ses çıkarmak istemiyorum. Hemen giyineceğim, sonra da gideceğim...

Oh lanet olsun. Yumruğunu kafasından aşağı kaydırıyor, sıkıyor.

Kalçalarımı sıkıyorum, sanki bu merkezimdaki enfes ağrıyı hafifletecekmiş gibi. Gömleğimi çekip arkamı dönüyorum, kotumun fermuarı hâlâ açık. Ama gitmek için bir adım attığımda, uzun, gırtlaktan gelen bir inilti kulaklarımı selamlıyor. Sonra nefesi bir kelimeye dönüşüyor.

Ve bir vahiy.

Hayatım boyunca duyduğum bir kelime ve skoru değiştiriyor.

Hareket edemiyorum. Gidemiyorum. Yanıyorum. O harika tanıdık, iki heceli isimden atırıyor. Omzumun üzerinden son bir kez bakıyorum.

Sol elini o kadar vahşice beceriyor ki, sağ avucunu duş duvarına çarpıyor.

Bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şey.

O kadar tahrik olmuş ki, sarsılırken duvara tutunmak zorunda kalıyor. Eli, vahşi bir bulanıklıkla uzunluğu boyunca uçuyor.

Okşarken çok aceleci, çok amaçlı, nefesi hızlı geliyor.

Sonra, ısırlmış bir inilti ve o kelime bir kez daha homurdanıyor, "Siktir, Rachel. Evet..."

Titriyor. Eline geliyor.

Kime? Bana.

Ben sessizce giyinip gitmeye çalışırken, o bana yapıyordu. *Tüm zaman boyunca.*

Vücudum fırlatılmak üzere olan bir roket gibi ateşleniyor. Şehvet ve özlemle uğulduyorum. Ama Carter musluğa uzandığında, mantığım yeniden harekete geçiyor. Tüm bu hormonların ortasında bir yerden bir ses *defol git* diyor. Arkamı dönüp yatak odasından çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum,

Sonra da duşta su kesilince panik içinde oturma odasında duruyorum.

Kalayım mı, gideyim mi? Eşyalarımı alıp gideyim mi? Yürümek için çok geç ve bir Lyft çağırmam gerekecek.

Arabanın gelmesine daha birkaç dakika var. Bu süre içinde Carter muhtemelen şortunu ve tişörtünü giyecek, sonra da bana veda etmek için buraya gelecekti.

Buraya gelirse, *bu haldeyken* onu görmem gerekecek.

Vücudum şehvetle titrerken. Yanaklarım arzuyla kızarıırken. Külotum sıırılsıklam. Ve dilimde yalanla -oh hey, yeni uyandım, kesinlikle bana *mastürbasyon yaptığını izlemedim.*

Şu anda onunla yüzleşmem. Ama onun evini de terk edemem.

O uyuyana kadar burada sıkışıp kaldım. Sonra, ne kadar tahrik olduğumu görmeden sıvışabilirim.

Kanepeye dalıyorum, ince battaniyenin altına giriyorum ve sonunda pantolonumun fermuarını çekiyorum. Sonra yastığın etrafına kıvrılıyorum ve tekrar pozisyon alıyorum.

Gözlerimi kapattım.

Ama tek görebildiğim yepyeni fantezimin makarası.

Carter'ın eli sikinin üzerinde. Tekrar tekrar ve lezzetli bir şekilde.

Kıvraniyorum.

Kıvrınmayı bırakmalıyım.

Uyuyorum. Uyuyorum. Uyuyorum.

Birkaç dakika sonra, hala uyanıktım ama ayak sesleri arttıkça uyuyormuş gibi yapıyordum. Sonra daha yakın ve kaçınılmaz olarak daha yakın.

Numara anlayabilir mi? Onu boşalırken izlediğimi biliyor mu? Hâlâ aşırı derecede tahrik olduğum belli mi?

Oturma odasında, kanepenin arkasında durduğunun yoğun bir şekilde farkındayım.

Bir battaniye usulca omuzlarıma iniyor, sonra tüm vücuduma. Beni daha büyük bir yorganla örtüyor.

Ve... onun gibi kokuyor.

Ben öldüm.

Sadece ölü.

"İyi geceler Günışığı," diye fısıldıyor karanlığın içine.

Ayak geri çekiliyor, yatak odasının kapısı gıcırdayarak kapanıyor ve ben ay ışığında onun kanepesinde yalnız kalıyorum.

Onu kandırdım.

Ve şimdi etrafım onun temiz, sabunlu kokusu ve kaçınılmaz görüntüleriyle çevrili.

En çok da kafamın içinde yankılanan sesinin gırtlaktan gelen hırıltılı tınısıyla.

Rachel.

kadar sayıyorum. Yüze kadar.

Umarım uyuyordur.

Umarım öyledir.

Ama daha fazla bekleyemem.

Elimi kotuma sokup çaresizce rahatlamaya çalışıyorum. Gülünç derecede ıslağım.

Vücudum *teşekkürlerini* sunuyor.

Buna çok ihtiyacım var. Çabucak kendimi okşuyorum, parmaklarım aç klitorisimi ödüllendiriyor. Derimin altında kıvılcımlar uçuşuyor ve rahatlama o kadar hissedilir ki neredeyse ağlayacağım.

Banyoyu tekrar tekrar izliyorum.

Elleri uçuşuyor. Kalçaları pompalıyor. Kıçı esniyor.

Ama en önemlisi, her şeyin ötesinde, adımları mırıldandığı döngünün oynamasına izin verdim. *İki kez.*

Orgazmım hiçbir uyarıda bulunmadan bana çarpıyor, tüm vücudumu sarsıyor. İçimden bağılıyor, haykırıyor ve onun adını haykırıyorum. Ama gerçekte, boşalırken sessizce onun için acı çekiyorum.

Orgazm azalana ve karıncalanmalar geçene kadar bunun ne anlama geldiğini tam olarak kavrayamıyorum.

Benim onu istediğim kadar o da beni istiyor.

OceanofPDF.com

SOL EL GECE KREMI

Rachel

Kaplumbağa kabuğu gözlüklü, dost canlısı, çilli kadın bana bir soru soruyor. Ellerini uzatarak bana iki bilezik gösteriyor. "Altın mı? Yoksa pembe altın mı?"

Kendime dükkânımda olduğumu hatırlatıyorum ve müşterinin sol bileğindeki altına, ardından sağ bileğindeki pembe altına bakıyorum.

Sol, sağ.

Sağa, sola.

Güzel soru.

Carter solak mı? Hep sağ elini kullandığını düşünmüştüm. Sağ elindeki çatalla yemek yiyor ama sol elindeki çatalla...

Bakışlarımı kaldırıyorum ve onun hevesli gri gözleriyle buluşuyorum. "Sol," diyorum hızlıca, sonra hatamı göz kırparak düzeltiyorum. "Sağ demek istedim. Pembe altın tam sana göre. Senin renginle."

"Oh, güzel. Ben de o tarafa bakıyordum," diyor, sonra kararlı bir şekilde başını sallıyor, altın olanı çıkarıp diğerini saklıyor. "Bunu alacağım."

"Harika. Senin için zili çalacağım," diyorum ve tabletimi alıp dikkatimi dün geceye değil, şu anda buraya vermeye zorluyorum. "Günün iyi geçiyor mu?" Bileziğin bilgilerini girerken havadan sudan konuşarak soruyorum.

"Öyleyim. Sorduğun için teşekkürler. Sen?"

Harika, eğer harika en müstehcen sırrın ağırlığını taşıdığım ve bunun beni anlamına geliyorsa. Zar zor konsantre olabiliyorum ve yarı-

Sizin gibi müşterilere yardım etmek için dolaşırken heyecanlanıyorum VE NE YAPACAĞIMA DAİR HİÇBİR FİKRİM YOK, BU YÜZDEN BANA YARDIMCI OLABİLİR MİSİNİZ LÜTFEN?

"Harika," diye cevap veriyorum büyük bir sırtısla, sonra ona miktarı söylüyorum ve o da telefonuyla tablet ekranına dokunuyor. Teşekkür edip vedalaştıktan sonra çekip gidiyor.

Yüksek sesle rahat bir nefes aldım. *Dün gece başıma gelen en çılgınca şeyi ağzımdan* kaçırmadan bir müşteri karşılaşmasını daha atlattım *ve size sikimin not edildiği zamanın tüm kirli ayrıntılarını anlatabilir miyim? Sonraki adımları birlikte çalışabiliriz, lütfen.*

Yemin ederim ki aklımdaki durum göz önüne alındığında bugün çalışabilmem bir mucize. Kız arkadaşlarıma detayları mesaj atmayı düşündüm ama Carter'ı tanıyorlar. Dün gece başıma gelenleri herhangi biriyle paylaşmak çizgiyi aşmak gibi geliyor, bu yüzden sırrı bütün gün içimde tuttum ve dışarı çıkmak istiyor.

Bir boğaz temizleniyor. Birkaç adım ötedeki Fable'a dönüyorum. Bakır saçları yüzünü çerçeveleyiyor, bir yandan da küçük bir penseyle bir kolyenin tokasını düzeltiyor. "Bugün çok neşelisin Rachel. Ava'ya tüm iyi hislerin sende olduğunu söylememi ister misin?"

Aşırı azgınlığımı hafifletmek için gülüyorum. Yani, aşırı mutluluğum aşırı azgınlığımı örtüyor. "Evet, lütfen eski *velinimetime* haber ver."

Sonra, bu dakikanın geri kalanında -tamam, küçükten başlayalım- dün geceyi düşünmemek için cesurca elimden geleni yapıyorum.

Birkaç saniye sonra kapı çınlıyor ve benim yaşlarımda bir kadın içeri giriyor. Beni tanıyormuş gibi yanıma yaklaştı.

Ateş et. Bu Ava'nın beni parçalamak için gönderdiği bir arkadaşı mı? *Çevrimiçi inceleme TSSB'si* diyebilir misin?

"Merhaba. Yardımcı olabileceğim bir şey olursa haber verin," diyorum parlak bir sesle, umarım spa ekibinden değildir.

"Randevu için bir şeye ihtiyacım var," diyor ve sonra bir sırrı varmış gibi kıkırdıyor. "Geçen haftaki randevuda giydiğin türden bir şey."

İrkildim, sonra noktaları birleştirdim. "Gerçekten mi?"

"Evet, bu kombinasyon ateş gibiydi," diyor. "Ben de saçlarımı toplayacağım."

Fable gözlerinde gururla yaklaşıyor. "Rachel o gece çikolata kafede iyi görünüyordu, değil mi? Bir tür parıltısı vardı."

Kadın heyecanla Fable'a başını sallıyor, sonra bana dönüyor. "Görünüşe göre hâlâ biliyorsun."

Yanağıma dokunmak için elimi kaldırıyorum. Tenim sıcak hissediyor. Yaramaz şeyler düşündüğüm ona da belli oluyor mu?

"Eğlendik," diyorum, ruhumdan fırlamakla tehdit eden kelimeleri gizlemek için gülümserken.

Dün gece en iyi arkadaşımın yanına gittim ve o bitirene kadar da gitmedim. Şimdi, lütfen vibratör koleksiyonum için bir kolye al.

"Bunu tekrar yapacağınızı duydum," diyor.

Onu mastürbasyon yaparken izlemek mi? isterdim. "Yaptın mı?" Dikkatlice sordum.

"Bugün uygulamada bir nasıl yapılıp serisi hazırladığınızı gördüm. Sabırsızlanıyorum" diyor.

Vay canına. Randevu gecesi hızlı geçiyor.

"Diğerlerini izliyor olacağım," diye ekliyor, sonra bir an yüzümü inceliyor. "Biliyor musun, bir tür parıltınız var. Yüz kreminin adını öğrenmeyi çok isterim."

"Gizli krem," diye ağzımdan kaçırdım.

Fable bana döndü. "Ne? Bu yeni bir marka mı?"

Tanrım, ağzım bir hain. Çenemi kapatmam lazım. "Yani adı Gizli Gece Kremi," diyorum ama bu gerçekten daha iyi değil. "Sanırım şirketin adı Left-Handed Dreams. Ama eve gidince kontrol edeyim."

Müşteri meraklı bir şekilde kaşlarını çatıyor. "İlginç bir isim."

"Biliyorsun, bugünlerde orijinal bir isim bulmak zor," diyorum rahatça.

"Doğru," diyor ve gidiyor.

Fable bana saçmaladığımı söyleyen bir bakış fırlatıyor. "Solak Rüyalar" mı?

Bugün neyin var senin?"

Dün gece kötü bir kız oldum ve arkadaşımı gözetledim ve şimdi en iyi arkadaşımın aletini düşünmeyi asla bırakmamakla lanetlendim. Ayrıca bir dahaki sefere onu gördüğümde gözlerimle ne yapacağım?

"Bugün tüm iyi hisleri hissediyorum," diyorum.

"Öyle diyorsan öyledir" derken şüpheciydi.

O işine dönüyor, ben de kendi işime dönmek üzereyken telefonum bir mesajla çalıyor.

Çıkardım ve Carter'ın adını gördüm. Heyecandan nabzım hızlanıyor ve dükkânın arka tarafında yazdığı metni okumaya karar veriyorum. "Hemen döneceğim," diyorum.

Fable'a söyle, sonra küçük ofisime gir ve kapıyı kapat.
Mesajı açtığımda kalbim hızla çarpıyor.

Carter: Randevu Gecesi şimdiden Nasıl Çıkılır serisinin tanıtımını yapıyor. Sanırım bir sonraki randevunun ne zaman olduğunu ve ne yapacağımızı belirlemeliyiz? Yetki sende, Sunshine.

Cevap yazmaya başlıyorum, ama bitirmeden önce başka bir mesaj geliyor. Çok iyi .

Carter: Not: Antrenmandan yeni çıktım. Koçlar bugün bizi çok çalıştırdı. Bir süre çocuklarla çalışacağım ama randevu gibi şeyler planlamak isterseniz bu gece boşum.

Ayrıca sen çok kötü bir kızsın.

Kahretsin. O biliyor. Beni yakalamak üzere.

Kalbim çılgınca çarpıyor. Ama en iyisi sakın davranmak. Eğer bana hak ettiğim cezayı verecekse, bunu hecelemesini sağlayacağım. Günahlarımı sunmayacağım.

Öyle miyim? Bir sebebi var mı?

Lütfen bu sebepten demeyin. Sadece bir dakikalık kötü bir şeydi. Yemin ederim. Tamam, belki iki. AMA ADIMI SÖYLEDİN! İKİ KEZ! RSVP YAPMAK İSTEDİM!

Çünkü sürekli dikkatimi dağıtıyorsun. O bulmacayı hiç yapmadık. Belli ki benim bulmaca yeteneğimden korkuyorsun, yüzden tek çözüm bu gece bana biraz kek pişirmen ve ben de seni yeneceğim.

Kocaman bir iç geçirdim. "Tanrıya şükür," diye mırıldandım.

Ne yaptığımı bilmiyor. Ama bu mesajları burada, küçük ofisimde açmam da iyi oldu. Çünkü *sorumlu sensin* mesajından, *seni alıyorum mesajına* kadar *yanıyorum*.

Evet, Carter, beni al. Beni istediğin yere götür. Sadece götür beni.

Mesele şu ki... kız arkadaş derslerine hazır ama bu yatak odası pratiğine de hazır olduğu anlamına mı geliyor bilmiyorum.

Eminim öyleyimdir. Bir gece, ne zararı var ki? Onu gerçekten istiyorum. Artık bununla savaşılabileceğimi sanmıyorum. Özellikle de onun da beni böyle düşündüğünü bildiğimden beri.

Ama emin olmak istiyorum. *Benden* gerçekten hoşlanıp hoşlanmadığını bilmeliyim. Belki de arkadaşlarından oluşan bir şaplak bankası vardır, bilemiyorum. Belki de birçok farklı kadına otuzbir çekiyordur ve benim numaram dün gece sıraya girmiştir. Belki de gecenin karanlığında inleyen adımın hiçbir anlamı yoktur.

Edward sağ olsun, neyin normal olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Edward'ı diğer kadınıyla sevişirken hiç görmedim. Ya da bana, bu konuda.

Bu akşam Carter'ı gördüğümde dün gecedен bahsetmeyeceğim. O küçük külçeyi bir süre daha kendime saklayacağım. Ama belki durumun sıcaklığını *ölçebilirim*. Bahislerimi korurken onu hissederim.

Hmm.

Bu gece için kolay bir kaçış kapısı *olan bir randevu* planlamak isteseydim ne yapardım? Bir dakika boyunca tavana bakıp seçenekleri gözden geçiriyorum. Bir randevu uzmanı değilim, ama son birkaç gündür randevu nasıl yapılır makalesi üstüne makale okuyarak derinlemesine bir ders aldım. Bir kızın çıkarma düğmesine ihtiyacı olduğunu öğrendim.

Dün gecedен sonra, paraşütümü çekmeye hazır olmalıyım.

Bu da şarap yok demek. Karanlık köşeler yok. Düşük ışıklı odalar yok.

Son mesajı sayesinde buldum.

Bir gülümseme oluşuyor ve kendimi oldukça zeki hissediyorum. Brownie teklifini göreceğim ve yükselteceğim.

Süt ve çikolata parçacıklı kurabiyelerin seksi bir tarafı yok. Bu mükemmel bir sis perdesi.

* * *

O akşam, Juliet'in izniyle üzerinde siyah karikatür bıyıklar olan pembe önlüğümü giyiyorum. Bıyık adında bir kedisi var, onun da bıyığı var.

Şimdi, bu bıyıklı önlüğü kılık gibi kullanacağım.

Mutfağında un, beyaz şeker, esmer şeker ve kabartma tozunu ölçerek tüm kurabiye malzemelerini hazırlıyorum. Vanilyayı tezgâha koyuyorum, ardından iki yumurta, tereyağı, mikser ve bir paket çikolata parçacıkları. Fırını önceden ısıtıyorum. Mutfak eşyaları çekmecesinden şanslı spatulamı alıp mikserin yanına yerleştiriyorum.

Şurada.

Bu gece ne getirirse getirsin hazırım, ister kurabiye ister sik.

Ama Carter on dakika geç geldiğinde, belden yukarısını düşünmüyorum.

Çünkü onun sıcak kahverengi gözlerine ve yüzüme kilitlenişine bakıyorum. Sonra beni gördüğüne sevinmiş gibi hafif bir gülümsemeyle kıvrılan ağzına.

Aletini düşünmüyorum, çünkü tek düşünebildiğim onun yumuşak, gür dudakları.

Ve umutsuzca onu öpmek istiyorum.

OceanofPDF.com

BİR DICK İNCELEMESİ

Carter

Bana dedektif diyebilirsin.

Rachel bu gece kapalı görünüyor ve ben ipuçlarını topluyorum.

İlk olarak, randevularımızı planlamak için geldiğimde, kutudaki bir kriko gibiydi.

Kapıyı açtı, sonra bir amigo kız gibi yanağıma bir öpücük kondurdu.

Şimdi, bir tepsi kurabiyeyi fırına sürüp zamanlayıcıyı ayarlarken, "Size bir içki getireyim mi?" diye soruyor. Ama sesi yeni bir sitcom'da *parlak ve neşeli sunucu* rolü için seçmelere katılıyormuş gibi çıkıyor.

"Elbette. Her zaman bir bira ya da köpüklü suya hazırım."

Başını öne eğiyor. "Ya da süt? Süt kurabiyelerle iyi gider mi?"

Bir bardak süt içmek istediğimden emin değilim. *Eğlenmek için*. "Bir LaCroix harika olur," diyorum.

"Harika bir fikir! Ben de," diyor, sanki ikimizin de aynı memleketten olduğunu yeni öğrenmiş gibi ve *OMG bu çok havalı değil mi?*

Evet, ben Müfettiş Poirot'um. Şüpheli bir şeyler var çünkü Rachel şarabı seviyor, kurabiyelerle bile.

Buzdolabından iki köpüklü su aldı ve birini bana doğru itti. Aldım ve "Neyin var senin?" diye sordum.

Önlüğündeki bir topak kurabiye hamurunu silkeleyerek gözlerini benden kaçırıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Soru zifiri çıkıyor.

Konservesini açarken ona bir el salladım. "Sen biraz... kapalıydın." "Ben mi?" Boştaki elini göğsüne götürdü, sanki ben başka biri hakkında konuşmak. "Evet, senden."

"Ben iyiyim. Tamamen iyiyim. Sadece yoğun bir gündü. Nasıl olduğunu bilirsin. Meşgul, meşgul, meşgul. Müşteriler. Ki bu iyi bir şey. Çok iyi, değil mi? Evet, istediğim şey bu. Müşteriler!" Hızlıca bir içki içmek için konuşmayı uzun süre kesiyor. "Yani, özellikle geçen haftadan sonra. Ve aman Tanrım, sana o adamın karısından bahsetmiş miydim?"

Lanet olsun, konuşmasının hızından başım dönüyor. "Sik eleştirisi bırakan adam mı?"

Abartılı bir şekilde başını sallıyor, sonra da teneke kutuyu yüksek bir sesle tezgâha bırakıyor. "Evet. Karısı geldi. Meğer sokağın yukarısındaki spa'nın sahibiymiş ve benim yepyeni düşmanım sayılır. Hazel'a söyledim, Hazel da onun adını beyaz tahtaya yazdı. Hazel'ın beyaz tahtasını biliyorsun, değil mi?"

Ne oluyor be? Yine aynı şeyi yapıyor, topaç gibi dönüyor. "Hazel'ın beyaz tahtasını bilmiyorum," diyorum, sonra mutfak tezgahına yaslanıp arkadaşımın nesi olduğunu anlamaya çalışırken bir içki alıyorum.

Rachel mutfakta dolaşıyor, bir yandan konuşurken bir yandan da pişirme malzemelerini temizliyor. Bana kendimi hatırlatıyor, zihni ağzıyla birlikte koştururken bir şeylerle meşgul oluyor, bir şeyler yapıyor. "Onu rahatsız eden şeyleri yazdığı bir beyaz tahtası var. İnsanlar, yerler ve olaylar," diyor Rachel ve ben Hazel'ın lanet olası beyaz tahtasıyla ilgileniyormuş gibi yapmaya çalışıyorum, yemin ederim çalışıyorum ama umurumda değil.

Çünkü Rachel bu gece Rachel değil.

Helyumdaki Rachel gibi. Rachel çarpı on porsiyon kafein. Ve Rachel hakkında bildiğim bir şey varsa, o da berbat bir yalancı olduğudur.

Son senemizde arkadaş grubumuzla Stinson Plajı'nda şenlik ateşine gittiğimiz ve çok geç saate kadar dışarıda kaldığımız zaman gibi. Sokağa çıkma yasağını bir saat geçtikten sonra onu evine bıraktım ve suçu üstlendim. "Benim hatam, Bay ve Bayan Dumont. Zamanında çıkmak için alarm kurmayı unutmuşum. Benim hatam," dedim.

Basit ve inandırıcıydı ama sonra Rachel devam etti. "Ve telefonum son zamanlarda uzaylı gibi oldu. Yemin , garip bir Marslı yaşam formu onu ele geçiriyor. Merhaba uzaylı. Neden benim telefonumun alarmlarıyla da oynuyorsun?"

Ailesi kandırılmamıştı. Onu korumaya çalıştığım için bana da kızmışlardı. Şimdi bu saçmalıklarla neyi örtbas ediyor?

Lavaboya bir karıştırma kabı koyarken, "Şimdi de sik eleştirisini bırakan adam ve sik eleştirmeninin karısı yönetim kurulunda," diye ilan ediyor.

Oh, kahretsin. İçimde ona ne olduğuna dair bir his var. Ya kız arkadaş dersleriye? Şimdi de korkmaya mı başladı? Ona açıkça sormalıyım ama bunu söylemenin en iyi yolunu bulmalıyım. Rachel şu anda hassas. Her zaman hassas olmuştur. Ama özellikle romantik konularda hassas. Bir mutfak havlusu kapıp tezgâhı silerek kendimi meşgul ediyorum, o da hemen beyaz tahtayla ilgili başka bir hikâyeye başlıyor.

"Axel de bir zamanlar oradaydı," diyor ve ekliyor, "Kardeşin." Kim olduğunu unutmuş olabilirim diye.

Ama kırıntıları lavaboya boşaltırken artık tahmin etme havasında değilim. Zor bir antrenman geçirdim. Koç bizi iliklerimize kadar çalıştırdı. Evet, futbolu seviyorum ama aynı zamanda yorucu. Bazılarının düşündüğünün aksine sonsuz bir enerjim yok.

Ayrıca, iyi bir erkek arkadaş sorardı. Ve Rachel fikrini değiştirse de değiştirmese de, ona mükemmel bir platonik erkek arkadaş olacağıma söz verdim.

Başıyorum.

Zamanlayıcı öterken ve o kurabiyeleri çıkarırken, kafamda birkaç konuşma oyunu oynuyorum. Sonra yazı tura atıp birini seçiyorum.

Kutuyu yere bıraktım. "Hey, Rachel?"

"Evet?" diye cıvıldıyor bir sonraki kurabiye partisini fırına sürerken.

"Bana sürpriz bir doğum günü partisi verdiğin zamanı hatırlıyor musun? Yirmi beş yaşına geldiğimde?"

Yeni bir zamanlayıcı ayarlarken yüzünü buruşturuyor. "Evet?"

"Doğum günümde beni kaya tırmanışı spor salonuna götüreceğini söylemiştin. Getirmem gereken şeylerin bir listesini göndermiştin. NFL'e bile sorduğunu ve oyuncu sözleşmelerinde kaya tırmanışı spor salonlarına izin verildiğini söyledin."

Fırın eldiveniyle yüzünü kapatıyor. "Hatırlatma bana."

Yaklaşıyorum ve bezi çekiştiriyorum, böylece bana bakıyor. "Gerçekten neler oluyor? Tüm bu kız arkadaş dersleri şeyi ve randevuları, ve senin devam ettiğin ve Hazel'ın hakkında konuşacağımızı sanıyordum.

Beyaz tahta. Belki fikrini değiştirdin. Belki de değiştirmedin. Ama yolunda gitmeyen bir şeyler var ve önemseyen bir erkeğin kadınında bunu nasıl ele alacağını bilmek istiyorsan, işte ben nasıl ele alırdım." Bakışlarımla buluştuğundan emin olduktan sonra nazikçe ama kararlı bir şekilde ekliyorum: "Konuş benimle."

Yutkunuyor. Bakışlarımla karşılıyor. Eldiveni tezgâhın üzerine koyarken alt dudağı titriyor.

Vay anasını. Bir şeyler gerçekten yanlış. Daha duyarlı olmalıydım. "Ne oldu?" Biraz telaşla sordum.

Yüzünü başka yöne, oturma odasındaki pencereye doğru çeviriyor.

"Ne oldu? Sik kafalının biri yine boktan bir yorum mu bırakmış?"

Başını sallıyor. "Hayır."

" zaman ne var? Beni ."

Yüzünü kaldırır ve bir nefes alır. "Benden nefret edeceksin. Çok özür dilerim. Bunu yaptığıma inanamıyorum. Ben gelmiş geçmiş en kötü arkadaşım," diyor, sesi titrek ve endişeli.

Ve bu beni tamamen mahvediyor. Dört randevumuzdan da vazgeçiyor. Bu beni olması gerekenden çok daha fazla rahatsız ediyor. "Ne oldu? Söyle gitsin," diyorum, sakın olmaya çalışıyorum ama değilim.

Çok sinirlendim.

"Dün gece seni izledim," diye mırıldanıyor, zar zor duyuluyor. Ve ben hâlâ hiçbir şey anlamamıştım. "Beni mi izledin?"

"Dün gece kanepenizde uyandım ve yatak odanıza girdim. Evimde olduğumu sandım. Orada olduğumu fark etmemiştim. Senin evinde uyuyakaldığımı fark etmem bir dakika sürdü," diyor, kelimeler bir gayzerden fişkırır gibi dökölüyor. "Yatağa girmek için giysilerimi çıkarıyordum ve banyo kapınızdan birkaç adım hiçbir şey olmadan nerede olduğumu fark ettim ve gördüm ki..."

Durdu. Ama noktaları birleştirebiliyorum. Kahretsin, onları birleştirebilir miyim? Belki de utanmalıyım.

Ama ben değilim.

Ben sadece değilim. Vücudumla, cinsel dürtülerimle, yalnız uçuşlarımla ilgili değil. Beni duşta bulmasını istedim mi? şimdi düşünüyorum da, belki de bilinçaltımdaki bir parça bunu istiyordu.

Belki de fark ettiğimden daha uzun süredir Rachel'la bir açılış yapmak istiyordum. Belki de budur.

Ama dün gece ne olduğu konusunda net olmasını istiyorum. "Ne gördün Rachel?"

Çevirisi: Ne kadarını gördünüz?

"Kendi sikimi incelemeye yetecek kadar."

Vay be. Çekip gittiğini söyleyeceğini sanmıştım. Ama bu? Bu daha iyi. "Özür dilerim. Yatak odanda iç çamaşırlarıma kadar soyunmuştum ve yatağına girmek üzereydim ama nerede olduğumu fark ettiğimde beni duyacağından, duştan çıkacağından ve sonra yine göğüslerimi unutacağımdan korktum," diyor ve beynim nefis görüntülerle doluyor - o benim yatağımda, o iç çamaşırlarıyla, o, dün gece benden sadece birkaç adım ötede. "Elimden geldiğince hızlı ve sessizce giyindim ama aynada seni görebiliyordum ve kıyafetlerimi alıp kaçmalıyım. Ama ne yapacağımı bilemedim. Donup kalmıştım ve umarım beni affedersin, tek kelime bile etmeyecektim ama bu gece nasıl davranacağımı bilmiyordum. Bütün gün nasıl davranacağımı bilemedim."

Ellerimi omuzlarına koymak isteyerek ama bunun doğru zaman olup olmadığından emin olamayarak bir adım daha yaklaşıyorum. Onun yerine, "Nefes al." diyorum.

Derin bir nefes alır. Sonra bir tane daha. "Çok üzgünüm," diye ekliyor.

Ama ben değilim. İyi bir gizemi severim ve zihnim her bir ipucunu bir araya getirene kadar başka bir şey yapmama izin vermez. "Yani bunca zaman beni mi izledin?" Sesim alçak ve belki biraz kirli.

"Evet, ama sadece bir dakikalığına. Özür dilerim," diyor yine.

Özür dilemeyi siktir et. Onay istiyorum.

"Ben bitirene kadar izledin," diyorum.

"Evet," dedi, sesi perişan geliyordu. "Kapı yarı açıktı ve seni aynada gördüm."

"Ve sen başka tarafa bakamadın," diyorum ve yüzümdeki ukala sırıtışı silmek için elimden yapıyorum. Yemin ederim, yapıyorum. Ama yüzümde gizlice belirebilir.

Yüzüme bakıyor, kehribar gözlü suçlu bakışları benimkileri yakalıyor. Nefesi hızlanıyor. "Yapamadım."

Şu anda arkadaşlığı siktir et.

Ben bir kadın isteyen bir adamım. Ve o kadın kendini gösterdi. "Neden beni izledin?" Soruyorum, bastırıyorum, zorluyorum.

Oynuyorum.

Yanakları pembeleşiyor. "Ben... hoşuma gitti," diyor ve sonra bunu söylediğine inanamıyormuş gibi gözlerini kapatıyor. Gözlerini açtığı anda, o irisler artık özür ya da suçluluk duygusuyla dolu değildir. Onlar titreyen günahkâr

İtiraflar. "Seksiydi. Ateşliydi. Gerçekten ateşliydi. Başka tarafa bakmaya çalıştım. Ama yapamadım."

Her yerim cızırdıyor. "Kanepeme dönüp uyuyormuş gibi yaptığında ne yaptın?"

İrkildi. "Uyumadığımı biliyor muydun?"

"O zaman bir şeyler ters gibiydi. Çok sessizdin. Şimdiye kadar bir araya getiremedim." Sırıtarak zarları attım. Ama şu anda bu kesin bir bahis gibi geliyor. "Ne yaptın?"

Bakışlarımı doğrudan karşılıyor. Omuzlarını dikleştiriyor. Sonra fısıldıyor, "Aynı."

Evet, evet. Lanet olası evet.

Rachel karanlıkta, battaniyenin altında, amıyla oynarken ben yatak odamdaydım, yine sertleşmiş, yine azmıştım. İstiyordum. Diliyordum.

Bir oda ötede, kendine dokunuyordu.

Şu anda onu yatağa atmak için can atıyorum. Ama bu muhteşem, kırılgan, inanılmaz kadına zaman ayıracağım. Bu adama ne yaptığını bildiğinden emin olacağım. Bunun için imza attı. İsteddiği şey bu. Kız arkadaş dersleri. Bildiğim bir şey varsa o da şudur: Bir erkek kadınına hem yatakta hem *de* yatak dışında iyi davranmalıdır.

"Kendinle oynarken ne düşünüyordun?" diye soruyorum. "Senin hakkında," diyor tüy gibi bir sesle. "Tek düşündüğüm sen."

Yakamın altında sıcaktan daha fazlası var. Bir orman yangınıym. "Başka? Geldiğimde adını nasıl söylediğimi düşündün mü?"

Nefesi kesiliyor, seksi bir ses titremeye dönüşüyor. "Yaptım," diye fısıldıyor. "Bana başka bir şey söyle, Günışığı."

"Evet?" Sesi titriyor.

"Sert boşaldın mı? Sen benim kanepemdeyken ve ben yatağımdayken, uyumaya çalışırken ama başarısız olurken çünkü hala tahrik olmuştum? Duşta seninle seviştiğimi düşünerek sertleştin mi?"

Vahşice başını sallıyor. "Ben yaptım."

Artık o ukala sırtısla savaşıyorum. Hiç karşı koymuyorum. Pis ruhumu ele geçiriyor. "Seni öpebilir miyim?"

Umut dolu gözler ve hevesli bir sırtısla cevap veriyor. "Sadece öpüşmekle bitmezse."

Bu yepyeni bir kız arkadaş dersi gibi hissettiriyor. Ve Rachel beni hemen kaydettirebilir.

ORANTILILIK

Carter

Kanepesini taşıdığım günden beri Rachel'ı öpmeyi sayısız kez düşündüm.

Ben de bu senaryoyu kafamda canlandırıdım ve zihnimden silmeye çalıştım.

Ama bir kez bile mutfakının parlak floresan ışıkları altında, bıyıklı bir önlük giymiş, vanilya ve çikolata parçaları gibi kokarken onu ilk kez öpeceğimi hayal etmemiştim.

Her şeyin bir ilki vardır ve ben bunun için buradayım. Ama bir futbol maçında olduğu gibi, haberin içeriğini okumak iyi bir fikirdir. Ve Rachel benden çok daha kısa.

Onu mutfak tezgahına kadar geri götürdüm, kalçalarından tuttum ve mikserin yanına kaldırdım.

Şurada.

İkisi bir arada. Öpüşme yüksekliği mükemmel ve ben de onu *böyle* öpebilirim, bacaklarının arasından.

Kalçalarını dürttükten sonra V'ye yerleşiyorum, sonra yanaklarını kavırıyorum ve ağzımı onunkine bırakıyorum.

Başım dönüyor.

Dudakları. Kesinlikle lezzetli dudakları. İnanılmaz ağzı. Sıcak ve uysal. Benim için kolayca ayrılıyor, onu derinden öpmem için beni davet ediyor. Ağzımı onunkine mühürlerken, sertleşmiş aletimi onun merkezine bastırıyorum. Bir inilti

onu öperken benden kaçıyor. O da benimkine kendi sesiyle karşılık veriyor; yumuşak, dayanılmaz derecede seksi bir ses ve ben onu bir başka ateşli öpücükle yutuyorum.

Dudaklardan, dişlerden ve dilden oluşan bir öpücük. Yüzünü tutan ellerimden. Bedenlerimiz birbirini arıyor.

Yaklaşmaya çalışıyorum, onu bana karşı hissetmeye ihtiyacım var. En iyi arkadaşımı beni şaşırtan bir açlıkla iyice öpüyorum. Tatlı ağzını keşfederken sikimi ona sürtmemi sağlayan bir şevkle. Tadı kurabiye hamuru ve bastırılmış şehvet gibi.

Şimdiye kadar kurabiyelerin seksi olduğunu hiç düşünmemiştim.

Ama onlar lanet olası bir afrodisyak. Yüzünü daha sıkı kavıyorum. Onu tüketmek istiyorum. Bu kadına her şeyi yapmak istiyorum. Ona dokunmak, onu okşamak, onu becermek, onu memnun etmek.

Bütün gece ona iğrenç şeyler söyle.

Evet, ona kirli kalbimle ilgili gerçeği söylemek isterdim.

Yatağa yayılmış halinin görüntüleri kapalı gözlerimin önünden geçiyor. Onu yerken, bağlarken, kıkına şaplak atarken, işaretlerken.

Yavaşlamam lazım, böylece kafayı yemem. Frene basıp vites küçülterek yavaş ve boğucu bir öpücüğe, kirli bir eziyete geçiyorum. Bacaklarını etrafıma sarıyor, ayak bileklerini kotumun bel bandına bağlıyor.

Dudaklarının köşesini öpüyorum, sonra dilimi dudaklarının kenarında gezdiriyorum. İnanılmaz derecede seksi bir öpüşme daha yaşıyoruz, sonra öpüşmeyi kesip onun şehvetli bakışlarıyla buluşuyorum ve bu yepyeni manzarayı kataloglamak için birkaç saniye ayırıyorum. Dağınık saçları, şişmiş dudakları ve gözlerindeki parıltı.

Bu sersem bir bakış ve daha önce hiç görmemişim.

Belki de bu bir dur işareti olmalı. Ona arkadaşlık, temel kurallar, beklentiler ve yarın ne olacağı hakkında sorular sormak için bir hatırlatma.

Ama araştıran eli çenemi tutup beni kendine çektiğinde, sormak istediğim tek bir soru bile kalmıyor.

Önlüğünün bağlarıyla oynarken ona "Bunu üzerinden çıkaracağım," diyorum. O da benim Henley'imın eteklerine uzanıyor. "*Bunu çıkarabilir miyim?*"

Utangaç, biraz cilveli, ama sesi bir soruyla yükseliyor. Sinirleri tarafından kovalanıyor. Sanki beni çırılçıplak soymasını istediğime dair güvenceye ihtiyacı varmış gibi.

"Çıkar şunu" dedim.

Gülümsüyor ama sonra bunu saklamaya çalışıyor, kumaşı tutup yukarı çekerken dudaklarını büzüyor. Ona yardım ediyorum, gömleğimi yere atıyorum.

"Tanrım, Carter," diyor ürpererek, sonra ellerini göğüs kaslarımın önüne kaldırıyor.

Ama dokunmuyor. Sadece bakıyor. Her yere. Dolaşan gözleri, titreyen parmakları ve o kadar hevesli ki bana ne isterse yapmasına izin vermek istiyorum.

O istediği için.

Ama giyinik olmasına bir saniye daha dayanamam.

Kısa sürede önlüğü çözüyorum, ama gömleğini çıkarırken zamanlayıcı bip sesi çıkarıyor.

"Kurabiyeler! Yanacaklar," diye bağıyor ve tezgahtan için hamle yapıyor.

Kalçasına sert bir elle dokunarak onu durduruyorum. "Hareket edemeyecek kadar seksi görünüyorsun.

Orada kal. Seni tam burada istiyorum, Sunshine."

Arkamı döndüm, fırın eldivenini aldım ve kurabiyeleri çıkardım. Tepsiyi diğerlerinin yanına, soğutma rafının üzerine koyuyorum. Sonra fırını kapatıyorum. "Bir sonraki parti daha sonra gelecek. Önce sen," diyorum, sonra eldiveni tezgâha atıp ona dönüyorum, ayrılmış bacaklarının arasında duruyorum, önlüğü bir kez ve tamamen çözüyorum, sonra kışının altına kaydırıyorum. Bir parmağımı çenesinin altına sokuyorum, gözlerimin içine bakmasını sağlıyorum, ihtiyaçlarını okuyorum. Bu *dersler* fiziksel olana da uzanmalı. "Kanepemde tek başına yaptığından daha sert boşalmanı istiyorum. Bir erkeğin senin zevkine ve *sadece* senin zevkine takıntılı olmasının nasıl bir his olduğunu sana göstermek istiyorum," diyorum ve ben bir zihin okuyucu değilim. Sadece iyi bir dinleyiciyim.

Dün gece bana biriyle çıkma konusundaki isteklerini anlattı. Keşfetmek için *Bir erkeğin bir kadına nasıl davrandığını.*

Bir erkek gerçekten önemseydiğinde.

Yatakta da aynısını istediğini anlamak için roket bilimci olmaya gerek yok. *Sadece* doğruyu söyleyen bir adam. Kolay. Çok kolay. Ama bir erkek de sormalı. Onun da yüzde yüz katıldığından emin olmalı. Ben de "Bunu istiyor musun Rachel?" diye sordum.

"Lütfen. Evet, lütfen. Yap şunu. Şimdi," diyor ve bu sefer ellerini nereye koyacağından emin değil. Kendini yüzde yüz bana dokunmaya adanmış durumda. Çevik parmakları, mutlu izime ulaşana kadar karın kaslarıma doğru çılgınca bir koşuyla göğüs kaslarımdan aşağı kayıyor. Kot pantolonumun bel bandına geldiğinde, elini kendi elimle kapatıyorum, sonra avucunu ereksiyonumun çıkıntısı üzerinde kaydırıyorum.

Tepkisi altın değerinde. Şaşkın bir heyecan soluğu. Merak da. Belki biraz korku.

Ama bu korkuyla yüzleşmek için daha sonra zamanımız olacak. nce bana ne yaptığını bilmesini istiyorum. Ellerini tekrar göğsüme götürüyorum ve gülümsüyor, belki de vücudumu keşfederken biraz seks sarhoŐu.

Güzel. Çok iyi. Beni istediği gibi kullanabilir. "Bunu sevdim. Ellerini üzerimde hissediyorum," diyorum ona.

Gömleğinin eteklerini parmaklıyorum, sonra çenesini öpüyorum. Sersemlemiş bir nefesle boynunu uzatıyor, daha fazla öpücük istiyor, bir yandan da göğsümde, kollarımda, karın kaslarımda geziniyor. Bu şekilde birbirimizi dudaklarımız ve parmaklarımızla keŐfediyoruz.

Giderken gömleğini kaldırıyorum, karnını santim santim ortaya çıkartıyorum, yumuşak etine dokunuyorum.

Ama bu şimdilik yeterince yavaş. Gömleğinin geri kalanını çekiŐtirerek çıkartıyorum ve sanki üzerinde adım yazan bir hediyenin paketini açmışım gibi oluyor.

Kutsal iç amaŐır.

"Şu haline bak. Bu kadar seksi bir sütyen giydiğini kim bilebilirdi?" Hayranlıkla başımı sallayarak söylüyorum. Pembe dantelli, göğüslerinin arasında işlemeli bir iek var ve ben onu ısırıp koparmak istiyorum. Bir parmağımı kumaş yaprağının üzerinde gezdirip onunla oynuyorum. "Güzel şeylerden hoşlanıyorsun," diyorum ve sesim şaşırmış gibi çıkıyor. Rachel Dumont'la ilgili bu özel ayrıntıyı bildiğim için şaşırmış hissediyorum.

"İstiyorum," diyor ama gülümsemesi kayboluyor. Yerini gerginlik alıyor ve "Beğendin mi?" diye sorarken cesarettten kararsızlığa geçiyor.

Bu açık değil mi? Yüzünü incelemek için başımı eğiyorum, ama ifadesi benim için cevap veriyor - onun için net değil. Neden ters döndüğünden emin değilim ama bu ayrıntısından ne kadar hoşlandığımı *ona* göstermem gerekecek. "ok seviyorum," diyorum ve yüzümü göğüslerinin arasına gömüyorum. *Merhaba, mutlu yer, ben senin içindeyim.* O portakal çiçeği kokusu, yumuşak teni, saçlarımdaki parmakları.

Ama, bekle.

Parmakları hâlâ kararsız.

Ben olduğum, arkadaş olduğumuz ve bu bir çizgi olduğu için gergin olup olmadığından emin değilim.

Ya da dün gece bana bir erkeğin bir kadına nasıl davrandığı hakkında söyledikleri yüzünden. Neler olduğunu sormalıyım. Gerçekten sormalıyım. Ama tadı o kadar güzel ki, göğüslerine ve açıkta bıraktığı bedenine kondurduğum öpücöklere dalıp gidiyorum.

"Daha fazlasına ihtiyacım ," diye mırıldanıyorum, sonra ellerimi sırtına uzatıp sütyenini çıkarıyorum. Omuzlarını silkiyor ve danteli tezgâha savruluyor.

Evet.

Elbette, onu yarı çıplak gördüm. Ama hayır, hiç görmedim.

Çünkü yanlışlıkla telefona cevap veren çıplak var. Bir de çıplak tahrik olmak var.

İkincisi, sertleşmiş meme uçları, kızarmış bir göğüs ve dokunuşum için çok istekli bir kadınla geliyor. "Rachel," diye mırıldanıyorum, bu muhteşem güzellikleri avuçlarken sesim sıcak bir yaz gününde kuru bir kabuk gibi.

Ellerime bakıyor, memelerini sıkıyor, etlerini yoğuruyor. "Büyük ellerin var," diyor, büyülenmiş gibi.

"Var," diyorum ama eklemiyorum *ve büyük göğüslerin var*. Çünkü bu biraz dangalakça. Ama bu avuç içi gerçekten *güzel*. Ben oynarken, onun bakışlarıyla karşılaşırım. "İnanılmaz hissediyorsun."

"Öyle mi?" diye soruyor ve yine o sinirler ortaya çıkıyor. O endişeler. Belki de bu ilk seferimiz olduğu için endişeleniyordur. Neyse ki onu kalbimin ve sikimin derinliklerinden rahatlatabiliyorum.

"Tanrım evet," diyorum ona.

Uzun bir iç çeker, belki de rahatlamıştır. Endişeleri her ne ise kaybolup gitmiş gibi görünüyor.

Belki de ne olduğunu sormama gerek yoktu. Belki de sadece ona arzumu *göstereceğim*.

Ona ağızla, aletimle, ellerimle ve sözlerimle memnuniyetle göstereceğim. Bir dakikamı daha ellerimle göğüslerini okşayarak, meme uçlarını parmaklarımın arasında yuvarlayarak, başparmaklarımı üzerinde, üstünde ve altında gezdirerek geçiriyorum, ta ki nefes nefese kalıp inleyene kadar. Göğüslerini tekrar tekrar öpüyorum, emiyorum, nefes nefese kalana kadar dilimle ve dudaklarımla okşuyorum.

Yüzümü kaldırdığımda, "Sanırım Jane işe yaramadı." diyorum. Gözlerini kırptırıyor, zar zor odaklanıyor.

"Ne?"

"Bitki. Bana bunları hiç unutturmadı," diyorum, sonra bir meme ucunu çimdikliyorum.

"Öyle mi?"

"Hayır. Bir. Bit," diyorum ve sinir bozucu kot pantolonunun fermuarını açabilmek için bırakıyorum. Kalçalarını kaldırarak bana yardım ediyor, böylece kotu kalçalarına kadar indirebiliyorum.

Ve... Ben müstehcen bir şekilde inledim. "Tanrım. Eşleşiyorlar," diyorum aptalca, ama şu anda *aptalca* düşünmemi kim bekleyebilir ki?

Külotu pembe dantelli ve sırlıklam. "Bunca zamandır böyle iç çamaşırları giydiğini bilmediğime inanamıyorum," diyorum ama sonra bu yorumu tekrarlıyorum.

Tabii ki hangi külotu giydiğini hiç bilmiyordum. On yılı aşkın süredir arkadaşız. İlk defa *arkadaşça olmayan bir* davranışta bulunduk.

Belki de bir sonraki çizgiyi geçmeden önce kurallar koymamız gerekiyordur. "Rachel," diyorum ciddi bir şekilde.

Kıpırdamadan duruyor. "Evet?"

"Bundan emin misin? Yani, sonuçta hala arkadaşız. Arkadaşlığımızı mahvetmek istemiyorum," diyorum.

Bana homurdanıyor. "Anı mahvetme. Sadece sik beni. Lütfen sadece sik beni. Daha açık anlatabilir miyim?" diye soruyor ve işte yine o. Cesur Rachel. Tüm Rachel'ları severim ama yatakta bu yönünü seviyorum.

Hem de çok.

"Hayır, ama belki yapabilirim," diyorum, sonra beni hevesli gözlerle izlerken kotunu ve külotunu çıkarmayı bitiriyorum. "İçindeki son şüphe kırıntılarını da sikip atacağım için." Ellerini tutup kotunun düğmesine götürüyorum. "Aletimi çıkar."

Sonra elleri hevesle fermuarı aşağı kaydırıyor, kot pantolonumu boxer külotumla birlikte aşağı itiyor.

Sikim serbest kalıyor ve onu gördüğüm için çok mutlu oluyorum.

Ve evet, belki de dün gece beni basmasını istemiş olabilirim. Çünkü

Bu.

Onun tepkisi. Kocaman gözler. Ayrılmış dudaklar. *Zihninin soruyu sorduğu an.*

Mesele şu ki, ben iri bir adamım. İşimi iyi yapabilmem için iri olmam gerekiyor. Her ne sebeple olursa olsun -ister şans, ister iyi talih, isterse de orantılılık deyin- *her yerde* irilikle kutsanmışım.

Yutkunuyor. "mı?"

Bunu söylediğini duymak çok ateşli.

Ama bunu öğrenmesi onun için daha da eğlenceli olacak. Elini tutuyorum, saftımın etrafına sarıyorum. "Duruma göre değişir, Günışığı," diye mırıldanıyorum, sonra o beni okşarken mutlu bir şekilde iç çekiyorum. Yukarı, aşağı, sonra başının üzerinden.

"Ne üzerine?" diye soruyor, trans halinde, yukarı doğru bir vuruşta.

"Ne kadar ıslaksın. Ve eğer seni beni sonuna kadar götürecektense kadar azdırdıysam," diyorum, sonra bir elimi kalçalarının arasına kaydırıyorum, parmaklarımı tüm o kaygan ıslaklığın içinde kaydırıyorum. Mmm. Evet. İpeksi ve ateşli ama onu daha da ıslatmalıyım. Onu çılgına çevirmeliyim. Aletimi bırakıyor, omuzlarımı kavrarken kalçalarını benim için kaldırıyor.

İşte bu kadar. Öğrenmenin yolu bu.

Bana ıslak amını sunarak inleyip tezgâhın üzerinde eğilene kadar istekli klitorisini okşuyorum.

Sadece emin olmak için...

Bir parmağımı içine sokuyorum ve nefesi kesiliyor. Parmağımı kıvrıyorum, sonra başparmağımla klitorisinin üzerinde lezzetli bir daire çiziyorum. Bir parmak daha ekliyorum. Sırılsıklam oldu. Sonra kulak memesini ısırđım. "Ne düşünüyorsun, Sunshine? Sence sikim artık sığacak mı?"

"Bilmiyorum. Belki beni becerirken bana bir beden dersi verebilirsin," diyor dudağını ısırarak.

Alevler içinde kalıyorum. "Hızlı öğreniyorsun," diyorum parmaklarımı gevşetip dudaklarıma götürerek tadını emerken. "Siktir, çok tatlısın."

"Ve sen ," diyor, dudakları yukarı kıvrılıyor.

"Sanırım benim kirli halimi seviyorsun." Cüzdanımdan bir prezervatif alıyorum, sonra cüzdanı tezgâha fırlatıyorum. Folyoyu açarken bir an için centilmen rolü oynuyorum ve soruyorum: "Seni yatağında becermemi ister misin? Bu daha kolay olur mu?"

Kadın kararlı bir şekilde başını salladığı için aklından geçenleri biliyor. "Daha önce hiç mutfak tezgâhında sikilmedim," diyor hınzır bir zevkle dolu bir fısıltıyla.

Üstünü örterken sikim zonklıyor, ona bir ilki yaşatmaya hevesliyim. Önlüğü çıplak teninin altında tutarak onu tezgahın kenarına yaklaştırıyorum. Kendimi hizalıyorum ve başımı onun kaygan sıcaklığına sürtüyorum. Bakışlarını bulduğumuz yerden ayıramıyor gibi görünüyor. Gözleri bize kilitlenmiş.

"Hoşuna gitti mi? Sevişmek üzereyken nasıl göründüğümüzü?"

"Hoşuma gidiyor."

Acele etmiyorum. Sadece bir iki santim içeri itiyorum. Elleri dışarı fırlayıp omuzlarımı kavırıyor. "Acıyor mu?"

Başını sallarken yüzünü buruşturuyor.

"Ama hoşuma gitti." Kaşlarım çatıldı.

"Emin misin?"

Tırnaklarını bana batırıyor. "Evet. Bana daha fazlasını ver."

Onu inkar etmeyeceğim. Bir iki santim daha sokuyorum ve dişlerini sıkıyor.

"Rachel," diyorum temkinli bir şekilde. "Durabiliriz. Başka bir şey deneyebiliriz-"

"-Birkaç endüstriyel güçte vibratörle uzun süreli bir ilişki içindeyim. Gerçek bir şey istiyorum ve şimdi istiyorum."

Sanki onu reddetme şansım varmış gibi.

Biraz daha yaklaşıyorum. Gözlerini sıkıca kapatıyor. Ama çenesi sabit, beni devam etmeye teşvik ediyor: "Hepsini. Bana her şeyini ver."

Ben bir meşaleyim. En iyi arkadaşımın yatakta böyle olduğunu bilmiyordum. Hevesli, aç, korkusuz.

Ve böylece açıldı.

Yolun geri kalanını içeri kaydırıyorum ve o da nefesini içine çekiyor.

"Tanrım, Carter.

Sen çok büyüksün-"

"-Çok ıslaksın, bebeğim. Bu yüzden beni bu kadar iyi alıyorsun. Çok tahrik oldun. Aletimi bu şekilde alabiliyorsun."

Titriyor, sonra gözlerini açıyor. "Evet, son zamanlarda seni biraz azdırdım."

"Güzel. Bu gerçekten çok iyi," diyorum, sonra birkaç santim geri çekiliyorum, amının dar, sıcak cennetine geri batmadan önce ona tekrar nefes alması için zaman veriyorum.

Bu sefer titriyor.

"Gördün mü? Hepsi senin yüzünden."

"İçimdeki büyük aletle bir ilgin olduğuna eminim," diyor.

Başını geriye atmasını sağlayan yavaş, kışkırtıcı bir hamle daha yapıyorum. İnleme. Küfür.

"Evet, ama beni iyi bir kız gibi karşılıyorsun," diyorum.

"Öyle miyim? İyi bir kız mı?"

"Aletimi çok..." Boğazına bir öpücük konduruyorum. "Güzel..." Bir tanesini çenesine koydum. "Kızım."

Ağzını kendi ağzımla kapatıp içine giriyorum ve onu sonuna kadar dolduruyorum. Sonra bacaklarını kışımın etrafında daha yukarı kaldırıyorum. "Tezgâhın kenarına tutun bebeğim."

Bir elimi kalçasına doladıktan sonra diğer elimi kalçalarının arasına götürdüğümde onu kavırıyor.

Onu becerirken, onunla ilgileniyorum. Her hamlede klitorisini okşuyorum, ta ki sırtını dönüp nefes nefese kalana ve sonra "Evet, evet, evet" diye bağırana kadar.

Titriyor ve sarsılıyor, sonra yüksek sesle bağıarak sikimin üzerine boşalıyor.

Bu şimdiye kadar duyduğum en seksi ses ve son kısıtlama parçalarımı da yok . Kurabiyeleri, arkadaşlığı, randevuları ve nihayet ona sahip olmanın vahşi heyecanı dışında her şeyi unutana kadar onu mutfak tezgahının üzerinde sertçe beceriyorum.

Yüksekten indikten sonra, yepyeni bir düşünceye kapılıyorum. Ya bunu çok uzun zamandır istiyorsam?

OceanofPDF.com

RANDEVUSUZ VE ULTRA SEKSI

Rachel

Beynim bana aynı anda çok fazla soru yöneltiyor ve *bundan sonra ne olacağı, bunun ne anlama geldiği ve nereye gideceğimiz* konusunda trafik polisi olmaya hazır değilim.

Bunun yerine pratik şeylere odaklanıyorum. Banyomda kendime çeki düzen veriyorum - seks sonrası temizlik dansı yapmayalı uzun zaman oldu ama bisiklete binmek gibi bir şey. Bisiklete bindikten sonra külotunuzu değiştirmeniz gerekiyorsa, o zaman tayt ve sweatshirt giyiyorum.

Sırada kurabiyeler var. Mutfığa tek başıma dönüyorum ve bir tabağa biraz koyuyorum. Pişmemiş hamuru buzdolabına koyuyorum. Son partiyle başka zaman ilgileneceğim.

Onları oturma odasına getirirken biraz ağrım var ve bu *tamamen yeni bir şey*. Bacaklarımın arasındaki bu gergin-geniş his. Ama değil. İyi bir antrenmandan sonra hissettiğin duygu gibi.

Tabağı sehpayaya koyduktan sonra mutfığa dönüp bardaklara biraz süt dolduruyorum ve bu tahmini *çok* daha acı verici olarak revize ediyorum.

O kadar hızlı yürümesen iyi olur.

Ben bir tepsi süt taşıırken Carter misafir banyosunun köşesinden , biraz kambur duruyor. Bana bakarak kaşlarını kaldırdı. "İyi misin?"

"Neden sordunuz? Paytak paytak yürüdüğüm için mi?" Gülüyor. "Şey, evet."

Çenemi kaldırarak, "Ben bir seks taciriyim," diyorum.

Ve bu da yeni. En iyi arkadaşım ile seks yaptıktan sonra bir şaka yaptım. Bu normal mi? Böyle mi oluyor? Carter'a sormak üzereydim ama sonra bu fikri hemen kapattım. Aslında başka kız arkadaşlarıyla yatıp yatmadığını bilmek istemiyorum. Ama artık çok geç. Karanlık düşünce zihnimde bir kasırğa gibi dolaşıyor. Izzy önce arkadaşı değil miydi? Birkaç yıl önce ben Los Angeles'tayken onunla çıkmıştı ama bana sevgili olmadan önce arkadaş olduklarını söylemişti sanki.

Ve o artık tarih oldu.

Aman Tanrım. Libidom tam bir aptal. Ya bu bizim başımıza gelirse? Ya ben Izzy-i-fied olursam?

"Trouper ya da değil, yardım etmeme izin ver," diyor ve tepsiyi alıp sehpayı taşımak için içeri giriyor.

Bu gerçeküstü. Hâlâ gömleksiz ve her ne kadar bundan sonra başımıza gelecekler konusunda çılgına dönmüş olsam da, düşük kıyafet taahhüdünü cidden takdir ediyorum. Hem çıldırıp hem de bir erkeğin sırtına hayran olabilir misin? Evet, evet hayran olabilirsin. Yani, o kaslar. O güç. Beni becerirken sırtı nasıl görünüyor? Ya da kıcı? Bir ara aynanın önünde seks yapabilir miyiz?

Ona sapıklık etmeyi bırakmalıyım. Yetişkin gibi davranmaya başlamalıyım.

Şimdi. Hemen şimdi yapacağım.

Kanepeye yerleşip kurabiyeleri ve sütü işaret ediyorum. "Üç farklı süt çeşidim var. Badem sütü, yulaf sütü ve yüzde iki. Kurabiyelerle hangisinin daha lezzetli olduğunu görebiliriz. Bu bir süt ve kurabiye tat testi," diyorum ve seks öncesi planıma geri dönüyorum.

Kaçış yolumu o kadar iyi ayarlamıştım ki, üç çeşit süt aldım ve tüm bu ayrıntılı kurabiye tat testini planladım, böylece rahatsız edici anlarla yüzleşmek zorunda kalmayacaktım.

Ama bunu beklemiyordum, *yani bundan sonra ne olacağını.* Ama işte burada, cehennem gibi garip ve umarım süt ve kurabiye her şeyi kolaylaştırır.

Carter kurt gibi sırtarak bir kurabiye kapıyor ve bir ısırık alıyor. Çiğnerken inliyor. Sonra yarısı yenmiş kurabiyeyi biraz meydan okurcasına tabağa bırakıyor. "Lezzetli."

Şok olmuş bir şekilde ona göz kırpıyorum.

"Kuru kuru aldın." "Ben o kadar erkeğim,

Rachel."

"Hiç sütün yoktu," diye ekliyorum.

Sırıltısı genişliyor. "Kurabiyelerin yanında süt sevmem."

kesildi. "Seni vahşi. Senin hakkında bunu nasıl bilemedim?"

"Sanırım birkaç sürpriz hazırlıyorum," diyor.

Bakışlarım leğen kemiğine kayıyor. "Kesinlikle paketleniyor. Gizli sikin gibi."

Ondan bir kahkaha patlar. "Gizli penis mi, Rach? Bu benim bir aletim olduğu gerçeğinin gizli olduğu anlamına mı geliyor? Çünkü bunu gizli bir doğum lekesi, gizli bir ayak parmağı, gizli bir ikinci penis gibi söylüyorsun."

"Sanırım iki penisiniz varsa, bir kızı buna alıştırmak muhtemelen iyi bir fikirdir. Yani başka bir penisiniz varsa gizli penis işe yarar."

"Senden başka bir sik sakladığımı mı düşünüyorsun?"

Ürperdim. "Umarım olmaz. İki sikinle başa çıkabileceğimi sanmıyorum. Tek bir süper boy bana yeter. *Gizli* süper boy alet," diyorum ve ben de gülümsüyorum ve sonra bir şey kafama dank ediyor.

Bu hiç rahatsız edici değil. Hem de hiç. Bir kez daha Racheling ve Cartering yapıyoruz. O üstsüz kurabiye yiyor, ben de bir tane alıp süte batırıyorum ve onun aleti hakkında şakalaşıyoruz.

Bu normal geliyor.

Sözlerini bitirdiğinde koltuk minderlerine yaslanıp kollarını minderlerin üzerine uzatıyor, burada evindeymiş gibi. "Peki, bu süt ve kurabiyenin tadına bakma olayı da örtbas etme çabalarının bir parçası mıydı?"

Tüh. Beni çok iyi tanıyor. Daha önce onunla nasıl konuşacağımdan emin değildim, bu yüzden saçmalayarak kendimi korudum. Hâlâ emin değilim ama bu da yeni bir şans. Seks için şansımı denedim. İletişim için de bir şans vermeliyim. Skoru bilmem gerekiyor ve etrafında dans etmektense doğrudan öğrenmeyi tercih ederim.

Kurabiyei bıraktım ve yüzümü ona döndüm. "Pişirdim çünkü bu gece ne olacağını bilmiyordum - seni böyle düşündüğümü söyleyecek cesareti bulabilecek miydim, yoksa bu seni korkutup kaçırarak mıydı, bu yüzden bir paraşüt istedim. Yapacak normal bir şeyimiz varsa, o zaman aynı şeyi istemesen de olur diye düşündüm. Seks olayı."

"Sana mastürbasyon yaptığımı gördün ve *seks olayını* istemediğimi mi düşündün?"

Omuz silkiyorum, biraz çaresiz. "Carter, erkekler konusunda içgüdülerime pek güvenmiyorum."

Bir süre sessiz kalıyor, yüz ifadesi düşünceli bir hal alıyor. "Ama bana güveniyorsun?"

"Elbette," diyorum hemen. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Seviyorum," diyor. "Her zaman öyleydi. Sadece bana karşı dürüst olmanı istiyorum."

Yeni olan başka bir şey? Birine inanmak. Birine güvenmek. Her şeyi ikinci kez tahmin etmemek. Bu çok güzel bir duygu. "Tamam. İşte başlıyoruz. Daha önce bana dokunduğunda -göğüslerime- bana gerçekten dokunmak istediğine dair biraz güvenceye ihtiyacım vardı. Çünkü ertesi gün her şeyi ikinci kez düşünmek istemedim."

Gözleri beni sabitliyor. "Beni ikinci kez tahmin etme, Günişığı. Bir şeyi beğenip beğenmediğimi sorabilirsin. Ben de sana gerçeği söylerim. Ama şunu bilmelisin, ben seni istedim. Sadece seni. Seni hala istiyorum," diyor, sesinin yoğunluğu da bir güvence.

"Belki de bu öğrenmem gereken bir seks dersiydi. Bir şeyden hoşlanıp hoşlanmadığınızı sormanın sorun olmadığını." Kendimi savunmasız hissediyor ama bunu söylemem gerektiğini itiraf ediyorum. Sevişirken beni okuyabiliyordu. Korkularımı dile getirmek zorunda değildim ve bunu takdir ediyorum. Onları hissetti ve benimle ilgilendi. Ama aynı zamanda ne istediğimi ve neye ihtiyacım olduğunu da sorabilirim. Bu daha önce hiç yapmadığım bir şey. Bunu yaparken kendimi hiç rahat hissetmedim.

"İstedğin şeyi istemek eğlencelidir. Ve evet, bu gece kendini kötü hissettiğini önceden de söyleyebilirdim. Ama bunun nedeninin sikini gözden geçirmiş olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Yüzümü kanepenin yastığına gömüp inliyorum. "Bunu asla unutamayacağım."

Bir eli omzuma dolanıyor. "Bir dahaki sefere duşa gel," diyor alçak bir sesle. Zevk sırtımdan aşağı iniyor ve yüzümü bakışlarına kaldırdığımda gözleri sıcaklıkla parlıyor.

"İstedim," diyorum, o bunu bilse de. Ama bu sefer gerçeği tam ve eksiksiz olarak itiraf etmek iyi hissettiriyor. Ne istediğimi söylemek ve karşımdakinin yalan söylemediğini bilmek -güvenmek- harika hissettiriyor.

Başparmağını omzumda gezdiriyor, öyle ki eşofmanımın kumaşında küçük bir vızıltı hissedebiliyorum. "Sanırım duşta bana katılırsan aklımı kaçırmam. Ya da beni yatakta elimde sikimle bulursan."

Bu son derece seksi görüntü aklımın bir köşesine yerleşti. Yakın zamanda gideceğinden emin değilim. "Çok mastürbasyon yapar mısın? Ve evinizin farklı yerlerinde?" Kısık bir sesle soruyorum. Çünkü bu itiraf zamanı gibi geliyor. Ve tüm detayları anlatmasını istiyorum.

"Evet. Her gün, kolayca. Yatak odası, duş, bazen kanepede. Yalnız yaşıyorum. Çok enerjim ve çok meşgul bir beynim var. Yani evet, yürütebilirsin"

yatakta *kendime bakarken* gördüm."

Yutkunuyorum ama bu içime dolan sıcaklığı azaltmıyor. "Ben de," diye itiraf ediyorum.

Dudaklarını yalıyor, sonra minnettar bir ses çıkarıyor. "Bunu görmek istiyorum."

Ben de istiyorum. Beni yatakta bulmasını istiyorum. Üzerime tırmanmasını ve bitirmeme yardım etmesini istiyorum.

Gelecek zamanlardan bahsetmek bana cesaret veriyor. O haklı. Süt ve kurabiyelerin arkasına saklanamam. Onunla bir sonraki seferi istiyorum ve arkadaşlığını her zaman istiyorum. Her şeyi istiyorum, lanet olsun. Daha dik oturuyorum, elini omzumdan çekiyorum ve iki elimle sıkarak kucağıma koyuyorum. "Bu seks olayını dört buluşma yaparken yapsak nasıl olur?"

İşte. Aşırı açıklama yapmadan, gevelemeden, saçmalamadan veya geri adım atmadan kendimi ortaya koydum.

Çenemi kapattım ve bekledim.

Ama uzun sürmez. Yavaş, seksi gülümsemesi kalbime dokunuyor. Güneşin doğuşu gibi, her yerimi ısıtıyor. Parıltısının tadını çıkarmak istiyorum. Yüzümü ışığa doğru kaldırıyorum. Acıyan ruhumu iyileştirmesine izin veriyorum.

Çünkü hâlâ canım
yanıyor. Hala ağrım
var.

Hala kapalıyım.

Yine de Carter'la, kalp acısından güvende hissediyorum. Acıdan korunmuş. "Bakalım doğru anlamış mıyım?" diyor. "Bana yardım etmek istiyorsun."

Randevu Gecesi sözleşmesi ve seni mümkün olan her şekilde tekrar tekrar boşaltmama izin ver?" Sehpayı işaret ediyor. "Ve bana kurabiye de yedirecek misin?"

Şimdi.

Hepsini şimdi istiyorum. Hepsini birden. "Her şeyden bir tane alacağım," diyorum kirli vaatlerinden ürperirken.

"Güzel. Ama muhtemelen sana iki ya da üç tane vereceğim. Yatakta cömertimdir."

Hâlâ üstsüz olduğu için de yatakta değil. "Ama bundan bir şey anlamıyor değilim. Seks olayını da anlıyorum ve sen bana kız arkadaş dersleri veriyorsun."

"Ben varım," diyor.

İsteğimin kolaylığından dolayı memnuniyetle iç çektim.

Carter ellerimi bırakıp başımın arkasını kavırıyor ve öpmek için yaklaşıyor.

Yumuşak... ve hassas.

Ayak parmaklarım

kıvrılıyor.

Uzuvlarım gevşedi. Bu sefer nazik. Daha çok okşar gibi. Tezgâhta beni öpme şekliyle tam bir tezat oluşturuyor. Ben de bu tür öpücüklerden daha çok istiyorum. Beni kollarında eriten türden.

Ama çok erken bitiyor. , öpücüğü temizlemeye çalışır gibi başını sallıyor.

"Sorun nedir?" Endişe benden asla uzak olmadığı için soruyorum.

Bir elini çenesinde gezdiriyor. "Önce sormalıydım."

Gözlerimi deviriyorum. "Carter, beni öpmek için battaniye iznin var. Az önce beni tezgahın üzerinde bir rock yıldızı gibi siktin. Daha fazlası için anlaşıştık. Beni istediğin zaman öpebilirsin."

"Öyle mi?" Sesi şüpheli geliyor.

"Evet," diyorum ısrarla ve bunu sorması çok hoş. Her konuda iyi olduğumdan emin olmak istemesi hoşuma gidiyor. Ama bu gereksiz.

Yine de ikna olmuş görünmüyor. "... sanki bir şey-"

Ohhh.

Bitirmedi. Ama geri kalanını tahmin edebiliyorum. Suskunluğu rıza konusunda değildi. Bedava öpücüklerin kız arkadaş derslerinin bir parçası olup *olmadığını* merak ediyor.

Çünkü öpücükler duygulara yol açabilir.

Kalbim sinir bozucu bir şekilde çarpıyor. Yapışkan olabileceğimden endişelenmesi beni biraz hayal kırıklığına uğrattı. Ama mantıklı olarak anlıyorum. Beni yönlendirmek istemiyor. Ama ben yönlendirilmek istemediğim için sorun değil. Bir erkek arkadaş istemiyorum. Beni incitebilecek birini istemiyorum. Gerçek bir romantizme hazır değilim ve uzun bir süre de olmayacağım. "Carter, biz arkadaşız," diyorum, onu rahatlatmaya çalışarak. "Arkadaş kalmak istiyorum. İkimiz de daha fazlasını istemiyoruz. Ama sanırım ikimiz de seks istiyoruz," diyorum, flört düğmesine biraz daha sert basarak.

Bu bana yaramaz bir gülümseme kazandırdı. "Yaparız."

"Yani, beni istediğin zaman öpebilirsin. Bunu seks olayının ve kız arkadaş derslerinin bir parçası olarak düşünün. Sanki biz..." Daha önce aklıma gelen kelimeyi aradım. "Randevulaşmamak."

Kahverengi gözleri parlıyor. "Ben de daha önce kafamda böyle adlandırıyordum."

"Ve biz çıkmıyorken... bekle. Seksin randevusuzluktaki karşılığı nedir?"

Kaşları çatılıyor. "Bu cinsiyetsizleştirme değil. Ben asla cinsiyetsizleşmek istemiyorum. Ve cinsiyetsizleştirmek diye bir şey de olmamalı."

Sehpadan telefonumu alıp öneklere bakıyorum. O da bana yaklaşıyor ve birlikte internetteki öneklerin listesine bakıyoruz. "Oh! Ekstra bir seçenek." Denemek için deniyorum. "Ekstra seks. Belki, ama bu da seksin ötesinde bir şeymiş gibi geliyor."

"Seksin ötesinde ne var? Sakın söyleme. Seksin ötesinde bir dünyayı bilmek istemiyorum," diyor, sonra ekrana, sonra da gözlerinde hınzır bir parıltıyla bana bakıyor. "Süper," diyor, bu kelimenin üzerinde lezzetli bir ikrammış gibi duruyor.

"Süper seks yapıyoruz," diyorum, ben de başımı sallıyorum, bu çok hoşuma gidiyor. Ancak listeye bir kez bakarken, biraz daha iyi hissettiren başka bir ön ek var. O bana dönerken ben de ona dönüyorum ve hep bir ağızdan "Ultra seks yapıyoruz" diyoruz.

"Hadi ultra seks yapalım ve randevulaşmayalım," diyor.

"Anlaştık," diyorum, sonra bir kurabiye daha alıyorum ve ısırmadan önce süte batırma gösterisi yapıyorum. O da bir tane kapıyor ve kuru kuru ısırmış gibi yapıyor.

Atıştırırken, bir sonraki randevumuzu planlıyoruz.

İşimiz bittiğinde, daha önce kafamdaki tüm sorularla yüzleştiğim için memnunum. Ama bir konu hala kafamı kurcalıyor. Bırakmak istiyorum ama yapamıyorum. Boğazımı temizliyorum. "Carter?"

"Öyle mi?"

"Izzy ile önce arkadaş mıydınız?"

"Huh. Bir süredir onu gerçekten düşünmemiştim," diyor, onu gündeme getirdiğim için biraz afallamış görünüyor.

Ama bana cevap vermedi, ben de üsteledim. "Öyle miydin? Bana ondan bahsettiğinde öyle olduğunu söylediğini sanıyordum."

Gözlerinde pişmanlık gibi bir şey parlıyor. "Sayılır. Hayden'ın bir arkadaşı," diyor. Hayden onun takımında golcü. "Ve hep birlikte karaoke falan yapardık."

Şeyler. Eski sevgilimle Los Angeles'tayken kaçırdığım her şey. O şeyleri Carter'la yapıyor olabilirdim. Ama geçmişî ya da geçmişteki seçimlerinizi değiştiremezsiniz. Sadece şu anda daha iyilerini yapabilirsin.

"Ve sonra hepimiz Japantown'a gittikten sonra bir gece görüşmeye başladık" diye ekliyor, ama bu sözlerde bir tür kesinlik var.

Yine de bilmem gerek. "Yani o bir arkadaşı ama şimdi hayatında değil mi?"

Çenesi titriyor, sonra uzun bir nefes veriyor. İçinde bir miktar kızgınlık var. Bir şeyler hakkında konuşmak istemediğinde ara sıra böyle olur. "Rachel, o *eski* bir arkadaş değil. Ayrıca, bir randevuyu kaçırdığımda ilişkimizi bitirdi," diye homurdandıktan sonra bir elini saçlarında gezdiriyor.

Hassas bir noktaya dokundum. "Sorduğum için özür dilerim," diyorum, çünkü kimse eski sevgililer hakkında konuşmayı *sevmez*. Özellikle de Carter.

Elini umursamaz bir şekilde sallıyor. "değil. O eski bir sevgili. Hepsi bu."

Aynı zamanda *eski* bir *arkadaş*, bu da beni endişelendiriyor. Ama konuyu uzatmayacağım. Çünkü konunun bir kısmı eski arkadaşlarının onu tam olarak anlamamış olması. Bazen geç kalıyor. Bazen unutuyor. Belki de onlara DEHB'sinden bahsetmemiştir. Sebep her ne olursa olsun, Izzy'nin hayatındaki yokluğu konusunda ısrar etmeyeceğim. "Anlıyorum," diyorum, bu konuda elimden geldiğince iyimser olmaya çalışarak.

"Güzel. Şimdi başka bir şey hakkında konuşalım."

"Ne gibi?" Tekrar bir yara açmamak için onun önderlik etmesine izin vererek soruyorum.

Sırıttırıyor, sonra kalçalarımı tutuyor ve hızlı bir hareketle beni kucağına çekiyor, böylece ona biniyorum.

"İstediğin şeyi istemek gibi. İlk ben gideceğim." Duraklıyor, gözleri hiç şüphesiz çok kirli düşüncelerle parlıyor. "Ne kadar ağrın var?" diye soruyor kalçalarını kaldırıp içime doğru sürtünürken. Sikinin sırtını tekrar hissetmeme izin veriyor. Yarı sertleşmiş.

Yarın yürüyebileceğimden emin değilim. Ama ilkinden sonra zar zor hareket edebilmeme rağmen HIIT derslerine gitmeyi bırakmadım.

Ayrıca, ayrılık partimde istediğim şey buydu. Ben de kalçalarımı döndürerek onun büyüyen ereksiyonuna karşı sallanmaya başladım. Ona ne kadar iyi bir öğrenci olabileceğimi gösterme zamanı. "Yani, bir hafta kadar önce tekrar ata binmek istediğimi söylemiştim," diye yardımsever bir şekilde işaret ediyorum.

Bir elini kaldırıyor ve başparmağını çene çizgimde gezdiriyor. "Bana binmelisin bebeğim," diyor ve artık tamamen sertleşmiş durumda.

Titriyorum ve beni tekrar öpebilmek için yüzümü yaklaştırıyor. Bu öpücük eğlenceli. Dudaklarımın kenarını ısıyor. Sonra çene çizgimi ısıyor, giderken mırıldanıyor. Kulağıma ulaştığında, lobunu ısıyor.

Carter ısıtır mı? Beni ısırmasını istiyor muyum?

Sanırım biliyorum. Ama sorayım mı? Söylemeliyim, çünkü az önce bundan bahsettik. Ama nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum.

bir gece. Bu kadar sormak da yeter. Dudaklarıma yeni bir öpücük kondurduğunda zaten düşünemediğim için bunu başka zaman anlayacağım.

Bu sahiplenici.

Ve bir gece içinde Carter Hendrix'in sert, yumuşak ve alaycı öpüşebildiğini öğrendim.

O da böyle öpebilir, sanki bana sahipmiş gibi.

Ve o da tam olarak bunu yapıyor, ben onu kanepede o kadar ileri gidene kadar sürüyorum ki, yüzünü göğsüme çektiğimi ve kelimeler olmadan bir şey istediğimi zar zor fark ediyorum.

Bu da yeni bir şey. Sormak için vücuduma güvenmek. İçgüdülerime güvenmek.

* * *

Sabah, o çoktan gitmişken, banyo aynasına bakıyorum, elimi boğazımdan göğsüme doğru götürüyorum. Sağ göğsümün üzerinde bir iz var. Koyu kırmızı bir çürük.

Hiç tahmin etmediğim kadar çok seviyorum.

OceanofPDF.com

GÜZEL EŞARP

Rachel

Cumartesi sabahı Elodie'nin evine girdiğim anda, arkadaşım tamamen işine odaklanmıştı. Mutfak tezgahındaki tabureleri işaret ediyor, sonra bileğine dokunuyor. "Amanda seramik dersinden dönene kadar on dakikan var."

"Başlığı sana mesajla verdim," diye nazlanarak tezgâha doğru ilerliyorum. Juliet de burada, gözleri kocaman ve hevesli, şimdiden Büyük Çarşamba Gecesi Sevişmesinden Öyküler'i bekliyor. Bugün hep birlikte ailemle öğle yemeği yemek için Petaluma'ya gidiyoruz. Arabayı Elodie kullanacak, bu yüzden onun evindeyiz. "Yetmedi mi?" Alay ediyorum.

Elodie itiraz etmeden başını sallar. "Metin sayılmaz."

"Hikâyenin tamamına ihtiyacımız var, hem de hemen," diye söze giriyor kız kardeşim, sonra da tabureyi kapıp bana doğru itiyor. Otoriter bir şey. "Otur. Dökül. Paylaş."

Altmış saattir yüzümden silemediğim tatmin olmuş bir gülümsemeyle - Carter'la son O'mun üzerinden bu kadar zaman geçti - taburede doğrulup çeneme vuruyorum. "Nereden başlasam...?"

Elodie bana sertçe bakıyor. "Taktığın atkıya ne dersin?"

Kanka okumanın yolu.

Ama saatin ilerlemesine rağmen onlarla eğleneceğim. Eğlence, yakın zamana kadar pek sahip olmadığım bir şey. Boynuma ustalıkla sarılmış yumuşak, açık mavi şifon elbiseyi elime alıyorum. "Oh, bu mu?"

Juliet gözlerini devirir. "Masum rolü yapma. Bana eşarpları ve balıkçı yakaları öğreten sensin."

Elodie sanki çok mağdur olmuş gibi inliyor. "Mon cheri, lütfen bana küçük kız kardeşine boğazlı kazakları hiç öğretmediğini söyle. Hâlâ Amanda'nın o iğrenç şeylerin varlığından haberdar olmadan hayatını sürdürmesini umuyorum," diyor ürpererek.

"Juliet'e boğazlı kazakları öğretmek *zorunda kaldım*," diyorum soyadımı taşıyan esmer baş belasını işaret ederek. "Sekizinci sınıfta Bahar Şenliği'nden sonra eve Teksas büyüklüğünde bir morlukla geldi. Bir dansta meyve kokteyli içerken kırmızı Solo plastik bardağın kırılıp boynuna sürtünmesiyle ilgili ayrıntılı bir hikâye anlatmıştı."

Juliet irkilir. "Uh. Kapa çeneni. Bunu hafızamdan silmeye çalıştım."

"Morluk mu yoksa berbat yalan söyleme becerilerin mi?" Ben soruyorum.

"Onları nereden aldığımı merak ediyorum," diye karşılık veriyor Juliet.

Elodie sempatik bir ses tonuyla Juliet'e döner. "Örtbas etme sanatını daha yetenekli birinden öğrenmelisin. Ben."

"Evet, tabii ki. Fransız yatılı okulunda geçirdiğin yıllar sana beceriler kazandırmış," diye takılıyorum.

"Çikolata becerileri ve yaşam becerileri," diyor Elodie, sonra da sanki Clue temalı bir akşam yemeği partisinde beni silahsızlandırıyormuş gibi eşarbımı çekiştiriyor.

Kanepede yatan, kötü ağızlı Carter'dı.

Juliet rahatsız edici morluğu işaret ediyor. "İşte bu olanlarla ilgili her şeyi açıklıyor," diyor.

Morluğu sıkıca kavıyorum. "Biraz daha büyüdü," diyorum savunmacı bir şekilde, belki biraz da korumacı.

Elodie açıkça onaylayarak mırıldanıyor. "Kirli detayları bekliyordum," diyor, işaretimden açıkça memnun. "Ve bu iyi bir başlangıç."

Hafta başında tek başına yaptığı duş seansını keşfettiğimi onlara söylemek istemesem de -bu özel bir konu- ikisi de ondan kız arkadaş dersleri almayı planladığımı biliyor. Geçen Pazar maçı izlediğimizde beni cesaretlendirmişlerdi. Evet dediğini de biliyorlar.

Ama ilk kez ayrıntılara girebiliyorum. "Bildiğiniz gibi Çarşamba gecesi geldi ve olaylar birbirini izledi. Ve şimdi buna sahibim," diyorum, hala izden gurur duyarak. Onunla bu kadar gurur duymam garip mi? Neden bu kadar çok sevdiğimi bilmiyorum. Seviyorum işte.

Elodie ocağın üzerindeki saate bakar. "Özellikler. İşaretin ötesinde. Şimdi."

Hayatımın en ateşli seksini hatırladıkça karnım zonkluyor. Onlarla oynamayı bırakıyorum. "Beni mutfak tezgâhımda, sonra kanepemde becerdi ve seks sırasında, seksten önce ve seksten sonra en pis şeyleri söyledi. Obur biri ve beni yiyip bitirmek ister gibi öpüyor. Yüzünü göğsüme bastırdım ve sonra beni dişleriyle emdi ve bu çok ateşliydi. Yatakta tatlı değil. Bana gül yaprağı demiyor, değerli aşkı olduğumu söylemiyor ve beni sevdiğini tekrar tekrar söylemiyor. Sadece beni güzelce ve sertçe beceriyor."

Bu iki kişilik bir seks incelemesiydi, değil mi?

Yine de meydan okurcasına çenemi kaldırıyorum.

Kısmen şu anda hissetmek istemediğim boğazımdaki aptal yumruyu saklamak için. Bu yumru bana Edward'ın sevişme ne kadar kandırıldığını hatırlatıyor. Aşırı romantik jestler, mırıldanan sözler, içimdeyken tatlı sevgi gösterileri.

Sanki beni kandırabileceğini düşündü. Pislik herif haklıydı. Beni kandırdı.

Ama Elodie'nin Edward kısmına takılmadığı açık. Carter detaylarına takılmış durumda. "Lanet olsun. Onu klonla," diyor.

"O kirli, tutkulu ve *gerçek*," diye ekliyorum, sonra biraz üzgün bir şekilde omuz silkiyorum, hala geçmişe olmak istediğimden daha fazla takılı kalmış durumdayım. "Edward'ın bunlardan herhangi birini kastettiğini düşünmekle ne kadar aptallık ettiğime inanamıyorum."

Sanırım iki adam arasındaki zıtlığı düşünmeden edemiyorum. Düşünmeliyim. Ama bu çok zor.

"Tatlım," diyor Elodie, beni yandan kucaklayarak. "Edward kötü bir büyücüydü. Karanlık romantik büyüler yapıyordu."

"Bir büyüye kapılmıştın," diye ekliyor Juliet.

"Ondan gelen tüm o aşırı romantizm. Sözler, eylemler, hediyeler," diye mırıldanıyorum ama sonra omuzlarımı düzeltiyorum. "Sonra Carter çıkageldi ve bir gecede, *bir erkeğin istediği kadını nasıl becerdiğini sana göstereyim*, dedi." Çürüğe tekrar dokunuyorum, ona yepyeni bir şekilde bağlandığımı hissediyorum.

Şimdi neden bu kadar çok sevdiğimi biliyorum. Bu bir kanıt. Boş lafların tam tersi. Güvenebileceğim bir şey.

"Sorarak seni üzmemek istemedim," diyor Elodie. Her zaman açık sözlü ve sert olmuştur. Bunu kolay elde etmedi. Kendini pek çok yönden geliştirmesi gerekti. Sonuçta tanıdığım en güçlü insanlardan biri oldu.

ve aynı zamanda en doğrudan olanlardan biri. "Ben sadece iyi şeyleri duymak istedim. İyi, değil mi? Onunla tüm bu olanlar hakkında iyi hissediyor musun?"

Bir elimi koluna koydum ve onu rahatlatmak için sıktım. "Bu çok iyi. Seksin böyle olabileceğini bilmiyordum. Bana çok ama çok odaklanmış durumda."

Carter'ı düşündükçe göğsümden aşağı bir sıcaklık yayılıyor. Bana nasıl dokunduğunu hatırladıkça.

Elodie, "O zaman ayaklarını ıslattığın kişinin o olması iyi bir şey," diyor.

Juliet ahems. "göre ayaklarından daha fazlası ıslanıyor."

Gülüyorum, sonra da önceki endişelerimden kurtulmaya çalışıyorum. "Evet, aynen öyle. Sadece birkaç hafta boyunca hiçbir taahhütte bulunmadan ateşli, kirli, tutkulu seks yapacağım gerçeğine odaklanacağım. Güvendiğim biriyle."

"Carter'ın sana karşı bir şeyler hissedip hissetmediğini hep merak etmişimdir," diyor, sanki bu konu üzerine düşünüyormuş gibi.

"Ben de," diyor Juliet.

"Ne?" Kız kardeşime döndüm.

"Onun titreşimlerini algılayamayacak kadar genç olduğumu mu düşünüyorsun?"

"benden hoşlanmıyordu," diyorum, bunun doğru olduğundan eminim.

Ama Elodie, o zamanlar ne Carter'ı ne de beni tanımıyor olmasına rağmen soru soran bir kaş kaldırdı. Onunla üniversiteden sonra tanıştım. Yine de, "Belki lisede senden hoşlanmıyordu. Ama uzun zamandır arkadaşsınız. Senin seksi olduğunu ilk kez aklından geçiriyor olamaz."

Carter beni daha önce de böyle düşündü mü? Mesela ben evliyken? Evlenmeden önce mi?

"Yani, onu daha önce hiç böyle düşünmedin mi?" diye ekler, sonra saate bakar. Amanda her an eve gelebilir.

Başımı salladım. "Hayır. Çok fazla kişiyle çıktı. Her zaman çok çıkardı. Ben sadece arkadaşıydım," diyorum, soru karşısında biraz afallamış bir halde. Ama şimdi merak ediyorum, acaba onu hiç bu şekilde düşündüm ve bir şeye dönüşmeden önce bu düşünceyi bastırdım mı? Ama bunu bilip bilemeyeceğimden ya da bunun bir önemi olup olmadığından emin değilim. Muhtemelen bunu da geçmişte bırakmak en iyisi. "Ve ikimiz de *sadece* arkadaş olmak istiyoruz." Ekliyorum. "Yani bu dört randevu. Kız arkadaş dersleri. Sonra işimiz biter."

"Peki Elena'ya söyleyecek misin?" Elodie sorar.

Bu güzel bir soru. Terapistimle bir hafta kadar daha görüşmeyeceğim ve açıkçası şu an için en iyisi de bu. Henüz Elena'ya bir şey söylemek istediğimden emin değilim. Belki de kimsenin bana dikkatli olmamı söylemesini istemediğim içindir ve o da bunu kesinlikle söyleyecektir. Ama dikkatli davranıyorum. Bu plan

Dikkatli ol. Kalbime karşı çok dikkatli davranıyorum ve daha fazla hatırlatmaya ihtiyacım yok.

Herhangi birinden.

Neyse ki ben daha soruya cevap veremedim kapı açılıyor ve şehrin en şık on iki yaşındaki kızını içeri giriyor.

"Hey, böcek," diyor Elodie, anne sesiyle. Anne ve babası bir yıl önce ölmüş ve Elodie kendisinden çok daha küçük olan kız kardeşine bir nevi bekar anne olmuş.

"Hey, Els," diyor kız kardeşi kollarındaki bilezikler şingirdarken. Üzerinde tığ işi bir üst, bol bir kot pantolon, iki paçalı bir pantolon ve üzerine özenle çizdiği beyaz Converse spor ayakkabılar var.

"Merhaba Rachel. Merhaba Juliet," diyor kız kardeşime ve bana, sonra başını yana eğip bakışlarımla buluşuyor. "Ailenin evinde Halo oynayabilir miyiz?"

Gülüyorum. "Tabii ki. Sawyer da orada olacak. Hafta sonu için şehre döndü. Halo'yu çok sever."

"Onu yeneceğim," diyor Amanda ve doğruca odasına yöneliyor.

Juliet kuru bir sesle, "Kendine güveni tam bir sorun," diyor.

"Evet, bunun üzerinde çalışman gerek," diyorum ve Elodie'nin koluna dokunuyorum. "Ama onun dışında iyi gidiyor, değil mi?"

Elodie başını sallar. "Çoğu zaman," diyor.

Yaşadıkları göz önüne alındığında bugünlerde *çoğu zaman* iyi bir hedef gibi görünüyor.

* * *

Annemlere vardığımızda ağabeyim çoktan gelmiş, kapıyı açmıştı. Elodie ve Amanda'yı içeri aldıktan sonra Juliet ve beni durdurdu. Sanki kabulümüzü tartan bir nöbetçi gibiydi.

"Bunlar benim sorun çıkaran kız kardeşlerim değil mi?" diyor. "Doğru, doğru. Sanki kötü olan bizmişiz gibi," diyor Juliet.

Kara gözlerini bize dikti. "Beladan bahsetmişken, hayatında dövmem gereken yeni adamlar var mı?"

Her zamanki ağabey tipi sorusuna gözlerimi devirerek "Hiç kimse," diyorum.

Juliet onunla alay . "Sanki sana söyleyecekmişim gibi."

İçeri girip aileme selam veriyorum, ailemle vakit geçirdiğim için minnettarım. Böyle günler San Francisco'ya geri dönme sebebim.

Anne ve babama mutfakta ögle yemeği hazırlarken yardım etmek. Hayatlarından haberdar olmak için. Kardeşime her konuda zor anlar yaşatmak için. Sawyer ve Amanda'nın video oyunları oynamasının keyfini çıkarmak için.

Yemek masasında annem Carter'ın nasıl olduğunu sorduğunda biraz garip geliyor.
öyle.

"Harika," diye cıvıldıyorum, sonra kendimi için salatadan bir ısırık alıyorum. Ben de
Yarınki maçına gitmek için sabırsızlandığımı söyleme. Pazartesi günkü randevumuz için sabırsızlanıyorum. Ve o randevudan sonra bana gelmesini gerçekten sabırsızlıkla bekliyorum.

Kardeşim meraklı bir bakışla boğazını temizliyor. "Güzel eşarp. Plastik kırmızı bir Solo bardakla mı kesildin?"

OceanofPDF.com

BAZILARINI KAZAN, BAZILARINI KAYBET

Carter

"Seksen sekiz numara... geniş alıcıda. Carter Hendrix!" Renegades spikerinin tanıdık sesi, ben tünelden sahaya koşar adımlarla girip ev sahibi kalabalığa el sallarken duyuluyor.

Tezahüratlar kulakları sağır edecek kadar güzel. Maçtan hemen önce bir doz doğal ilaç gibi. Takım arkadaşlarımla yanından koşarak geçerken onlarla avuçlarımı tokuşturuyorum, kalabalıktan ve gelmiş geçmiş en iyi taraftarların önünde yaşamak için bir oyun oynamanın katıksız heyecanından güç alıyorum.

Sıranın sonuna geldiğimde, son oyuncunun adı anons edildi - hepimizin takımımıza liderlik etmesine güvendiğimiz adamın.

"Dokuz numaralı oyun kurucunuz... Beck Cafferty."

Çelik bakışlı füze adam birkaç yıl önce ilk Büyük Oyun galibiyetimden hemen sonra takımımıza takas edildi ve Cafferty ilk yılında bizi Büyük Oyun'a götürdüğü için dünyanın en şanslı köpekleriyiz.

O zamandan beri geri dönmemiş olmamız çok kötü. Açgözlü olmaktan nefret ediyorum -aslında, bu oyunda açgözlü olmayı seviyorum- ama Şubat ayında ayakta kalan son takım olmak isterim.

Üç yüzük benim işimi görür, çok teşekkür ederim.

Bu sezon şu ana kadarki derecelerimiz çok iyi olmasa da sağlam. Her şey olabilir ama ben sezonun geri kalanında kendi sahamızdaymışız gibi ilerlemek istiyorum. Taraftarlarımıza ve tüm futbol dünyasına birkaç yıl önce neden üst üste iki kez kazandığımızı göstermek istiyorum.

Yazı tura atışından sonra Hamlin'le birlikte saha kenarına doğru koşuyorum, ilerlerken elli metre çizgisine bakıyorum.

Tamam, bir bakıştan daha fazlası.

Belki de Rachel'ı ararken uzun ve aç bir bakış. İşte orada, ekibin bir kısmıyla birlikte -Monroe burada, Rachel'ın kız kardeşiyle birlikte ve yanındaki de Rachel'ın erkek kardeşi. Hepsi kankaydı ve Rachel, Sawyer'ın şehre döndüğünden bahsetmişti. Ailem de burada. Genelde iç saha maçlarında gelirler. Ama bakışlarım yarın gece göreceğim kadında kalıyor. Tribünlerde *iyi* görünüyor, benim için geliyor.

Çok iyi.

Hamlin koluma vurarak beni kendime getirdi. "Bugün hayranların mı var Hendrix? Mucizeler gerçekleşir," diye mırıldanıyor.

"Bu doğru. Arada bir birinciliği kapıyorsun," diyorum ve sonra işe koyuluyoruz.

* * *

İki sayı gerideyiz. Maçın bitmesine bir buçuk dakikadan az kaldı. Üçüncü ve uzun. Cafferty oyunu başlatırken ben de toplanma yerindeydim. Hızlı bir baş hareketiyle pozisyonumu alıyorum ve topa hareketleniyorum.

Sahanın aşağısına doğru uçuyorum, boşa çıkıyorum, Caff topu bana doğru fırlattığında bir güvenlik kaçıyorum. Yarışıyorum, on beş, şimdi de bitiş çizgisine on metre uzaklıktayım ve lanet olsun, sıcak ve hızlı geliyor.

Kollarım başımın üzerinde ve top yanımdan geçip gitmekle tehdit ediyor. Sıçradım ve tek elimle o orospu çocuğunu yakaladım.

Avucumun içinde sallanıyor.

Bugün olmaz, futbol.

Onu omzuma doğru çekiyorum, sonra da tam bitiş çizgisinde göğsüme götürüyorum.

böyle yaparsın!

Birkaç saniye sonra, Hamlin benimle avuçlarını tokuşturdu. "Dostum, o topu lanet omzunla yakaladın."

"Yaptım amına koyayım," diyorum, sonra göğüslerimizi çarpıştırıyoruz. Bazı oyunlar insanı ateşler. Elli metre çizgisine bir bakış atıyorum. Yemin ederim, onu buradan seçebiliyorum. Tezahürat yapıyor, bağırıyor, heyecandan sesi kısılıyor. Evet, umarım o golü görmüştür. Umarım onu da benim gibi ateşlemiştir.

Cafferty de beşlik çakarak bana katılıyor. "Elebaşı! Sen ve senin sirkin yakalıyor," diyor.

Birkaç yıl önce son Büyük Oyun'a çıktığımızda, onun paslarından birini kaskımın yan tarafından yakalamıştım.

"Ben End Zone Ringleader'ım," diyorum, bu yeni lakabı alıp sahiplenerek.

Ekstra sayı için saha kenarına giderken de tüm enerjim yerindeydi. "Hadi yapalım şu işi, D. Kilitle şunu," diyorum sayı iyi olduğunda ve kickoff dönüş takımı sahaya yöneldiğinde.

Hamlin, "Belki de Hendrix'in bugün daha heyecanlı olmasının *başka bir* nedeni vardır," diyor.

Ona soru soran bir bakış attım.

"*Hayranlarınız*," diyor sırtarak, sonra bana bakarken Cafferty'nin kolunu dürtüyor. "Sanırım burada *biri olduğu* için."

"Öyle mi? Kim bu özel kişi, Hendrix?" Cafferty kışkırtıyor.

Erkeklerle yapılan bu sohbet, beşlik çakmak, ağırlık odasında arkadaşınızı görmek ve soyunma odasında çene çalmak kadar normaldir.

Ama birkaç saniyeliğine, olmak istediğimden daha fazla suskun kaldım. Rachel bir arkadaş. Her zaman bir arkadaştı. İkisi de Rachel'ı *tanıyor*. Bu sezon iç saha maçlarımızın çoğunda saha kenarının demirbaşı oldu.

Sorun şu ki, geri dönüşümü şekillendirirken ona ne diyeceğimi bilemiyorum.

Kimse kendini yanlış hissetmiyor.

Birisi çok fazla.

Ve *sadece bir arkadaş* yalan gibi geliyor.

Ben D şikkını seçip geçiştiriyorum. "Tezahürat bölümümün bu kadar büyük olması zor, değil mi?" diyorum ve kasıklarımı işaret ediyorum, çünkü boyut, herhangi bir çöp konuşmasının üstesinden gelmenin en kolay yoludur.

Özel ekipler ayrılıp savunma sahaya çıkarken Hamlin, "Egon gibi," diye karşılık veriyor.

Şu anda tamamen işimize, maça odaklanmış durumdayız. Savunma Kurtları durdurmak zorunda. Ama Kurtlar gıcırıyor ve iki büyük oyundan sonra bir gol attılar.

Sefalet içinde inliyorum. Saha golü atmak için sadece 13 saniyemiz var.

Kendi bölgemizin derinliklerinde başlıyoruz, Cafferty uzun oynuyor ve topu bana doğru fırlatıyor. Bir şahin gibi, koşarken onu takip ediyorum. Parmaklarımda hissedebiliyorum. Topu içeri çekmeye ve yeterli zaman kala saha dışına çıkmaya bu kadar yakıным.

Ama birdenbire bir köşe oyuncusu yolumu kesti ve topu bana ulaşmadan yere düşürdü.

Sınır dışı yok. Süre bitiyor ve ben acı içinde inlemiyorum. Başım eğik sahadan çıkarken çaresizlik içinde küfrediyorum. Bu bir maç ama sadece bir maç değil. Her maç önemlidir.

Bir şeyleri tekmelemek istediğim ama tekmelemediğim birkaç boktan dakikadan sonra kendimi toparlayıp aileme ve arkadaşlarıma merhaba demek için tribünlere doğru yola çıktım. Önce, annem ve babam.

"Zor bir kayıp evlat," dedi babam. Ben onun için hep *çocuktum*. Hep *çocuk* kalacağım. Gerçekten umurumda değil.

"Evet, berbat," diye mırıldanıyorum. Benden her zaman mutlu olmamı beklemiyor. Güzelmiş.

Annem saçımı karıştırıyor ve her zaman iyi tarafından baktığı için, "Ama o yakalayış harikaydı" diyor.

"Teşekkürler anne."

Gerçekten ne *hissettiğimi* söylemiyorum - *iyi geldi*.

Yüzümü kaldırıyorum. Bundan daha fazla kaçamam. Arkadaşlarımı görmek zorundayım. Rachel'ın yanına gittiğimde, kendimle ilgili daha da büyük bir hayal kırıklığına uğruyorum. Onunlayken garip bir duygu bu. Ama belki de genel olarak garip bir duygu değildir. Hoşlandığım kızları hep etkilemek istemişimdir. Kız arkadaşınızın tribünde olduğunu bilmek maça her zaman ekstra bir şey katar. Sizi zirvede görmesini istersiniz.

Elbette Rachel benim NFL'deki sayısız maçıma geldi ama bu, birlikte yattıktan, çikolatalı kafede buluştuktan ve kız arkadaş dersleri almaya karar verdikten *sonra* geldiği ilk maç.

Kendim için, takımım için, işim için, taraftarlar için kazanmak istiyorum.

Ama kehribar gözlü kadınla aramdaki mesafeyi kapattığımda, hayal kırıklığı içime biraz daha sert bir şekilde çöküyor - onun için de kazanmak istiyordum.

Ve o benim kızım bile değil.

"Hey, geldiğin için teşekkürler," diyorum biraz ağır bir sesle. "Harika maçı. Zor bir mağlubiyetti," diyor.

"Evet."

Başka bir şey söylemiyorum. Kısmen söyleyecek bir şeyim olmadığı için, ama aynı zamanda onu kollarımla sarma dürtüsünün üstesinden geldiğim için. Onu kendime yaklaştırmak. Ona bu gecenin ne kadar berbat olduğunu söylemek, sonra yüzümü birkaç saniyeliğine boynuna gömmek ve portakal çiçeği kokusunu içime çekmek.

Kaybın acısını çıkar.

Onun yerine, arzularımdan kurtuluyorum. Ona göre hareket edemem. Anlaşmamız bu değil. Rachel'la olan bu şey geçici. Oyun sonrası rahatlığı için değil.

Ekte uzun süre kalamam. Koç bu mağlubiyeti açıklamak isteyecektir. Muhabirler sorular soracak. Gitme vakti geldi, ben de gidiyorum, skor tabelası mağlubiyeti bana doğru gösteriyor.

* * *

O gece evde yalnızken Rachel mesaj attı.

İyi misin? Kendinde değil gibiydin.

Futbol bu. Kazanırsın ve kaybedersin.

Konuşmak istersen, ben buradayım.

Hayır. Ben iyiyim.

Moralimin bozuk olduğunu bilmesine gerek yok. Telefonumu kapattım ve dünyayı .

OceanofPDF.com

BİR DENİZ KESTANESİ ŞEYSİ

Carter

Ertesi sabah sisin içinde uzun bir koşu, kaybı geride bırakmamda harikalar yaratıyor.

Bu bana odaklanabileceğim başka bir şey veriyor - yol kat etmek. Günün kelimesi de öyle. *Endemik*.

Belirli bir yerde veya bölgede büyümek veya var olmak anlamına gelir. Koşarken, dünü aklımdan çıkarmak için kafamda evirip çeviriyorum.

San Francisco'ya özgü sis gibi, yaşamak için oynadığım oyuna özgü inişler ve çıkışlar gibi, Pazartesi sabahı oyun kuruculuğunun NFL'deki Pazartesi günlerine özgü olması gibi.

Altı mil sonra duş alıp işe gidiyorum. Yol boyunca Cafferty'nin yakınlardaki evine uğruyorum. Şehrin diğer futbol takımının rakip oyun kurucusu olan kocası Jason ile birlikte yaşıyor. Bizimle geçirdiği ilk sezonda McKay'le gizli gizli görüşüyordu. Sonunda bana itiraf ettiğinde, rakibiyle çıktığı için kızmamıştım. O zamanlar, dost olduğumuz için bunu benden bütün bir sezon boyunca saklamasına kızmıştım. Ama ben kin tutmam. Hayat bunun için çok kısa.

Ayrıca, başka şeyler için de ona zorluk çıkarmayı seviyorum. *Hiç* araba kullanmak istememesi gibi.

"Bir zamanlar tam da bu nedenle araba almamış mıydın?" Arabama bindiğinde sordum.

Sırıttırıyor. "Şoförüm varken neden araba kullanayım?"

Başımı sallıyorum, eğleniyorum. Bu gevezelik iyi bir şey. Dikkatimi dağıtmama da yardımcı oluyor.

Ama trafikte dolaşırken, Cafferty boğazını temizleyene kadar hâlâ ruh halime takılı kalmış bir şekilde bir süre sessiz kalıyorum. "Jason seni Cadılar Bayramı partimize davet etmemi istedi."

Bu beni aklımdan çıkardı. "*Parti* kelimesini söylemek senin için zor muydu Caff?"

"Hayır" diye homurdanıyor.

"Söylemesi zor geldi," takılıyorum, çünkü pek sosyal bir kedi değil.

"Değildi," diyor.

"Partilerden nefret ediyorsun," diyorum.

İç çekiyor. "Onlardan *nefret etmiyorum*." "Onlardan biraz nefret ediyorsun."

"Hayır, cidden. Onlara aldırımıyorum," diyor ama sesi biraz fazla itiraz ediyormuş gibi çıkıyor.

Işıklarda yavaşlıyorum. "Neden göbeğine partilerden hoşlanmadığını ?"

Bana donuk bir bakış fırlattı. "Parti vermek *benim* fikrimdi. Partileri sever. Ben yapalım dedim."

Ahh, bu mantıklı. Olaydan rahatsız değil. Olaya ayak uyduruyor. Adamı için bir şeyler yapmak istiyor.

"O zaman I am kesinlikle yapmak sen a Tişört o
"Bay Uzlaşma" diyor.

"Teşekkürler," diyor kuru bir sesle ve ekliyor: "Birini getirebilirsin. Belli ki."

Getirmek isteyeceğim tek kişi en iyi arkadaşım. "Teşekkürler, Caff. Rachel'a sorarım," diyorum ama sonra bir kez daha susuyorum. Bu gece onu görme düşüncesi bile ruh halimi düzeltmiyor. Kötü ruh halim endemik.

Yolun geri kalanında hiçbir şey söylemedim. Tesise vardığımızda, arabadan inmeden önce sert bir "Hendrix" ile beni durduruyor.

Ona döndüm. "Evet?"

"Senin yaptığını ben de yaptım. Zor, dostum. Ama dünün seni etkilemesine izin verme. Sadece bir maçı," diyor.

Herif beni çok iyi tanıyor.

"Teşekkürler," diyorum, moral verici konuşmasını takdir ederek.

Takım toplantısına gidiyoruz. Koç neyin doğru neyin yanlış gittiğini açıklıyor. Ama günün sonunda yanlış giden şey şuydu.

oyun parmaklarımızın arasından kayıp gitti.
Özellikle benimkini.

* * *

O öğleden sonra antrenman bittiğinde Cafferty'yi evine bırakıyorum. Kapının kolunu tutarken, "Rachel'a partiyi söylemek için alarm kurdun mu?" dedi.

Oh, kahretsin. Unutmuşum amina koyayım. "Sağ ol dostum," diyorum, sonra telefonumu alıp kuruyorum.

"Sorun değil" diyor, sonra yumruklarımızı tokuşturuyoruz.

Takımdaki çoğu kişiyle DEHB'm hakkında konuşmuyorum. Buna gerek yok. Bunun için bir poster çocuğu olmakla ilgilenmiyorum. Bununla yaşamak ya da en üst düzeyde başarılı olmak gibi konularda reklam yapmayacağım.

Bu benim numaram değil. Sadece başa çıkmam gereken bir şey. *Her zaman* uğraşmak zorunda olduğum bir şey.

Ama Beck farklı. Sosyal anksiyete ve panik atakla mücadele etti. Bazen hâlâ da yaşıyor. Bazı sorunlarını benimle paylaştı, ben de ona göz kulak oluyorum. O da beni kolluyor.

Sanırım bugün buna ihtiyacım vardı. Ruh halimi kabul edecek birine ihtiyacım vardı. Bay Mutlu olmaya, elebaşı rolü oynamaya o kadar alışmışım ki. Ama bu hoş bir duygu, bu alan... biraz kapalı olmak.

Yine de bunu başkasına gösterebileceğimden emin değilim.

* * *

Bu akşam oyunu gerçekten geride bırakmalıyım. Yirmi dört saat oldu. Kaybın üstesinden gelmeliyim. Çiftçi pazarındaki randevumuz için Rachel'ı aldıktan sonra bunu takıntı haline getirmekten vazgeçmek kolay olacak.

Özellikle de harika görüldüğü için. "Şu haline bak," diyorum onu kapıda karşılayıp ıslık çaldıktan sonra içeri buyur ederken.

Rachel bana tatlı ve baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle bakıyor. "Teşekkürler," diyor.

Ve bakmaya devam ediyorum. Kot pantolonu ve omzundan aşağı sarmakla kalmayıp bir parça beyazı ortaya çıkaran siyah üstüyle kesinlikle yenilebilir.

Dantel.

Aslında, *teşekkürler, lanet iç çamaşırı*. Şimdi bütün gece markette sert olacağım.

"Sen de oldukça iyi görünüyorsun," diyor, Henley ve kot pantolonumun içinde beni bir aşağı bir yukarı süzerek.

"Evet, ama *sen*," diyorum, çünkü ona iltifat etmeden duramıyorum.

Yanaklarında bir kızarıklık belirliyor. "Sen çok fazlasın. Beni çok iyi hissettiriyorsun."

Pfft. "Bir şey değil," diyorum ve evet, tek ihtiyacım olan ona odaklanmak. Artık o aptal kaybı düşünmeyeceğim. Ruh halimde bir saniye daha kalmayacağım.

"Soru?" Kapısını kapatıp sürücü koltuğuna oturduktan sonra soruyorum. "Evet?"

"İç çamaşırlarınla bana işkence etmeye mi çalışıyorsun?"

"Bu işkence mi?" diye soruyor masumca, bakışları sergilenen beyaz dantelli kayışa takılıyor. *Benim için*.

"Evet, öyle" diyorum, sonra da sikiyorum. Parmağımı kayış boyunca , onun tenini de fırçalamak için zaman ayırıyorum. "Saf işkence," diye fısıldıyorum.

Bakışlarımız kilitlendi. Kehribar rengi gözleri titriyor ve *beni istediğin zaman öpebileceğini söylediğimde ciddi olduğumu* söylüyorlar.

Kötü ruh halimi dikiz aynasına koyan uzun süreli, randevu başlangıcı öpücüğü için eğildim.

Ama markete giderken garip bir şekilde dikkatim dağıldı. Bu sefer oyun yüzünden değil. Yapamadığım yakalamanın kafamdaki anlık tekrarı değil, ona söylemek istediğim şeyler.

Bir hafta önce söyleyeceğim şeyler. *Kaybettiğimiz için üzgünüm, benim hatamış gibi hissediyorum ve keşke daha hızlı hareket etseydim, topu daha iyi takip etseydim, daha yükseğe uzansaydım* gibi.

Boğazımda düğümlenen o şeylerin hiçbirini söylemiyorum.

Kendime izin vermeyeceğim. Bu erkek arkadaş ya da en iyi arkadaş bölgesi ve burada, bu kimsenin olmadığı yerde, bundan kurtulmam için ikimiz de yeterli değiliz.

* * *

Arada sırada Ferry Building'de Pazartesi geceleri çiftçi pazarı kurulur. Ferry Building'in en büyük pazarı olması nedeniyle tezgahlar kalabalıkla dolup taşıyor.

modaya uygun bir yer. Tam körfezin üzerindedir ve su üzerindeki yıldızlı gökyüzünün muhteşem manzarasının yanı sıra kabinlerde harika yemekler sunmaktadır.

İçeri girdiğimizde çiçek satan birkaç satıcının yanından geçiyoruz. Rachel'in dikkati kova kova tomurcuklara takılıyor, onları hayranlıkla seyretmek için yavaşlıyor, sonra biraz kokluyor.

Durdu. "Pekâlâ, kır çiçekleri dikkatimi dağıtmadan videoyu çekelim."

"Hadi yapalım," diyorum, sonra onu yanıma getiriyorum ve telefonumu kaldırıyorum, çiçek ve meyve satıcılarının güzel bir görüntüsü olduğundan emin . Kayda başlıyorum. "Bazı insanlar çiftçi pazarında nasıl randevulaştığınızı merak ediyor olabilir," diyorum.

"Öyle olduğumu biliyorum," diyor. "Ama bunun neden harika bir ilk randevu olduğuna dair bazı fikirlerim var."

"Onları kendine saklama."

Tezgâhları göstermek için arkasını işaret ediyor. Benimle omuz omuza çarpışarak, "Sevgilinle etrafta dolaşabilirsin," diyor. "Birini tanımak bir kafede ya da barda oturmaktan ziyade yürürken daha kolay olabilir. Yürümek, görülecek pek çok şey olduğu anlamına gelir. Ve yürürken gördüğünüz her şey hakkında konuşabilirsiniz."

"Tüm çiftçi pazarı büyük bir sohbet parçası," diyorum ve ihtiyacım olan şey de bu. Bu buluşma, ona söylediklerim ve söylemediklerimle ilgili tüm bu tuhaf düşünceleri kafamdan bir kez ve sonsuza dek atacak. "Bunu bir oyun bile yapabiliriz. Mesela, gidip buradaki en tuhaf ürünleri bulalım."

Tezgâhları dolaşıyoruz, önce patlıcanlarda duruyoruz - çünkü bir çiftçi pazarında nasıl patlıcan şakası yapmazsınız ve bu mor sebzeler büyük. Ama bir sonraki stantta bir alabaş buluyor, cinayet işleyecekmiş gibi görünen yaprakları olan soluk yeşil soğanlı bir şey. "Bu yapraklar beni öldürmek istiyor," diyorum kamerasına.

"Onları geçme, Carter," diyor.

Sonra, karnabahara benzeyen neon yeşili bir sebze buluyoruz. Ama aynı zamanda brokoli. O ateş ederken ben onu tutuyorum. "Şimdi dürüst olalım, bu brokolinin kuzeni mi yoksa karnabaharın mı?"

"Belki de deniz kestanesiyle akrabadır," diyor ve sonra bana bunun Romanesco brokolisi olduğunu söylüyor. "Ve tadı da güzel."

"Sözüne güveniyorum," diyorum.

"Ya da senin için pişirmeme izin verebilirsin. Çiftçi pazarlarının bir başka güzel yanı da bu. İki bölümden oluşan bir randevunun başlangıç noktası olabilirler. Alışveriş ve yemek" diyor umutlu bir ifadeyle.

Ama biraz da imalı.

Bu da kamerayı kapatma zamanının geldiği anlamına geliyor. "Yemek yemek istiyorum," diyorum kısık bir sesle ve onun noktaları birleştirmesine izin veriyorum. Bunu yapmak zor olmasa gerek.

Dudakları aralanıyor ve açgözlü bir nefes dudaklarında geziniyor. Ah kahretsin, ben de onu herkesin içinde öpmek için yanıp tutuşuyorum, ama bunu yaparsam Randevu Gecesi bayram eder. Aramızda bir şey olduğunu söylerler ve insanlar Quinn ve benim için yaptıkları gibi heyecanlanırlar ve sonra birlikte olmadığımızı söylemek zorunda kalırım.

Gerçek değil.

Sadece ders

için.

Siktir et onu.

Ne yaptığımızı kimseye açıklamak istemiyorum. Bu özel bir şey ve bu gecenin geri kalanının da özel olmasını istiyorum.

Şu andan itibaren.

"Buradan çıkmak ister misin?" Sessizce soruyorum ama bir ses düşüncelerimi bölüyor.

Birkaç metre öteden gür bir ses. "Dostum. Dün geceki mağlubiyet berbattı."

İnledim ama sonra gülümsedim. Bir hayranla karşılaşmamız kaçınılmazdı.

Arkamı döndüm. Renegades tişörtü giyen bir adama "Hey, dostum," diyorum. Onu tanımıyorum ama yüzündeki sempatik ifade bana sıkı bir hayran olduğunu söylüyor.

"İyi oyundu Hendrix. Ama zor bir mağlubiyetti. Cafferty neden topu devirdi?"

Hemen başımı salladım. Oyun kurucumun suçu üstlenmesine izin vermeyeceğim. "Benim hatam, onun değil. Sahanın daha aşağısında olmalıydım."

Bir dakika daha oyun hakkında konuşuyoruz, ama adam bir dahaki *sefere kazanacaksın* diyerek gittiğinde, ruh halim hiç istemediğim oyuna geri dönüyor. Bu aynı zamanda Rachel'a söylemediğim şeylere geri döndüğüm anlamına geliyor.

Cafferty'ye yaptığım gibi, birkaç tezgâhta daha durduğumuzda sessiz kalıyorum. Rachel havadan sudan konuşmaya çalışıyor ama o beni bir yere çekene kadar çoğunlukla homurdanıyorum.

sessiz bir köşede, pazardan uzakta, iskelenin yanında. "Hey, kız arkadaş dersleri zamanı," diyor.

Kafam karışmış bir şekilde göz kırpmıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Bence bir şeylerin üstünü örten sensin," diyor nazikçe. "Ve belki bu kız arkadaş derslerinin bir parçası olarak, bana bunun ne olduğunu söyleyebilir ve yardım edip edemeyeceğimi görebilirsin. Çünkü sanırım ben ne olduğunu biliyorum."

Yutkundum, yakalanmama ramak kalmıştı. "Öyle mi?"

Tıpkı Cafferty'nin yaptığı gibi beni mükemmel bir şekilde okuyarak, "Hâlâ maçtan dolayı üzgünsün," diyor. Belki de iyi bir poker suratım yoktur.

Kendimi aptal gibi hissederek irkildim. Lanet olası bir çaylak gibi hissediyorum. "Bir şey yok," diye mırıldandım.

Güven verici bir dokunuşla elini koluma koyuyor. "Bu senin işin. Bu senin tutkun. Bu senin aşkın. Kaybettiğin için hayal kırıklığına uğradıysan sorun değil. Zor bir kayıptı."

Çene tiklerim. Öyleydi. Ve bir gün sonra bunun için heyecanlanmamalıydım. "Sorun yok."

"Carter," diyor inkarımı yutmadığını belli eden bir ses tonuyla. "Bu konuda konuşmak istememeni anlıyorum. Ben de seni konuşturmak istemiyorum. Sadece kötü günleri anladığımı söylüyorum. Benimki seninkinden farklı. Televizyonda beni izleyen insanlar yok, ama işte kötü günlerim oldu ve sen de benimkileri atlatmama yardımcı oldun."

Ah, olsun. O haklı. Bana açıldı. Onu ve nedenini biliyorum.

İçimi çekiyorum ve sonra bir dilim kırılğanlık sunuyorum. "Harika bir erkek arkadaşla sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu görmeni istiyorum, kaybettiği için üzülen birine değil," diye itiraf ediyorum.

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve gözleri parlıyor. Kahretsin. Onu yine ağlatıyorum.

"Rachel, seni üzmemek istemedim."

"Üzgün değilim," diyor, biraz titreyerek, ama aynı zamanda gülümsüyor mu? Ne haltlar dönüyor burada?

"Üzgün değil misin?"

Kararlı bir şekilde başını sallıyor. "Bana gerçeği söylediğin için mutluyum. Bilmek istiyorum. Bana karşı açık olman hoşuma gidiyor."

Onu içeri almalıydım. Her zaman Bay Mutlu olmaya çalışmamalıydım. Ona gerçeği söylemeliydim, erkek arkadaş bölgesi olsa bile.

"Kaybettiğimizde bazen huysuzlaşıyorum," diye itiraf ediyorum, sonra omuz silkiyorum, biraz çaresiz, biraz savunmasız.

Ya da belki çok. Bu benim için de yeni bir şey. Duygularım hakkında böyle açılmak.

"Bu çok mantıklı. Bazen ben de kötü bir gün geçirdiğimde huysuzlaşıyorum," diyor ve sonra etrafındaki kalabalığa bakıyor. "Ve kötü bir gün geçirdiğimde, *herkesin* etrafında olmak istemiyorum." Alnını çıkışa doğru eğiyor. "Peki, buradan çıkıp yemek yapmak ister misin?"

Üzerimden gerçekten bir yük kalkmış gibi. Dün gece onu kapattığımdan beri hissettiğim bir ağırlık. *Kendimi* kapattığımdan beri. "Seviyorum."

Çıkarken bir çiçek tezgahına uğrayıp ona bir buket kır çiçeği alıyorum. Ayrılırken ona uzatıyorum. "Bunlara bayıldım," diyor, onları koklayarak.

"Biliyorum."

Gözlerindeki ifadeye bakılırsa bu akşamki dersten ikimiz de bir şeyler öğrenmişiz.

* * *

Evime gidip akşam yemeği hazırlıyoruz - deniz , biraz patlıcan ve mantar ve daha önce aldığım piliç çevirme. Yemek pişirirken ona daha önce söylemediğim şeyleri anlatıyorum. "Bilmek isteyeceğini düşünmemiştim," diye itiraf ediyorum.

"Ama bilmek istiyorum," diyor.

Arkadaşınız olarak eklemedi.

Bunu eminim. Ve eminim benim sorun yok.

Gerçekten. Olmak zorundayım.

Yemeğimiz bitmek üzereyken telefonumun alarmı çaldı. *Rachel'a Cadılar Bayramı partisini sor.* Ekranı tarıyorum.

Okurken gözleri parlıyor. "Bir parti mi?"

"Giyinmeyi sever misin?"

"Evet," diyor.

"Güzel. Ama yemeğimizi bitirdikten sonra seni soymak istiyorum."

Peçetesini bir tabağın yanına koyuyor. "tesadüf. Benden bu kadar."

OceanofPDF.com

YÜZLEŞME ZAMANI

Rachel

Bileceğimi hiç düşünmediğim üç şey.

1. Carter'ın yatağı benimkinden daha büyük ve önümüzdeki bir saat içinde sırtüstü yatarak çok zaman geçireceğim.
2. Bana dokunduğunda kahverengi gözleri sıcaktan erimiş hale geliyor.
3. Geçen hafta üzerimde bıraktığı izlerin son kalıntılarını keşfettiği için diyelim.

Yatağının ayak ucunda duruyoruz. Gömleğimi çıkarmış, parmaklarını göğüslerimin üzerindeki morluğun kenarında gezdiriyor, büyülenmiş gibi bakıyor ve bundan gurur duyuyor gibi görünüyor. "Bu sana çok yakışmış," diye mırıldanıyor derin ve özlem dolu bir sesle. Gözlerini ondan alamıyor.

"Bütün hafta boyunca benim sırrımmış gibi hissettim," diye itiraf ediyorum.

Yüzünü ona doğru eğiyor, biraz saygıyla öpüyor. "Sana daha fazla sır verebilirim," diyor ve geri çekilerek üzerindeki işaretin son izlerine bakıyor.

Elini beyaz dantel styenimin üzerinde gezdirirken etime dokunuyor. "Ama önce, geçen gece yatakta ne istediğini sormanın eğlenceli olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?"

Nasıl unutabilirim ki? Bu bana öğrettiği ilk derslerden biriydi. Hayatımın bu noktasında bilmem gereken bir Şey. Ama eğitimimin bir parçası olmayan bir Şeydi. "Biliyorum."

Memnun bir sırıtışla Henley'sinin kumaŐını çekiştiriyor. Talimatı verirken "Gömleğimi çıkar," diye geveliyor. "Beni soyman hoşuma gidiyor." Sesinde sıcaklığın yanı sıra bir parça kırılganlık da var.

Bunlar benim için yepyeni ve harika hissettiren iki Şey - bir erkekte sıcaklık ve kırılganlık.

Titreyen ama heyecanlı parmaklarımla eteğine uzanıyorum ve yavaŐca sıyrıyorum, kaslarının ve teninin ortaya çıkmasının tadını çıkartıyorum. Elbiseyi çıkardıktan sonra ellerimi tutup göğsüne bastırıyor, sonra da göğsünde gezdiriyor, ben titrerken o da titriyor.

Hava karardıktan sonra onun hakkında çok Şey ğreniyorum. Ellerimi göğsünde ve karnında gezdirmemden çok hoşlanıyor. Omuzlarına, gğs kaslarına, karın kaslarına dokunmamdan hoşlanıyor. Ben de onun vücudunun haritasını çıkarmayı seven bir haritacıyım.

"Yatakta yapmaktan hoşlandığım bir Şey var," diyor ben onu daha fazla keşfederken biraz hülyalı bir Şekilde.

"Ne oldu?"

KeŐfimi durduruyor, ellerimi bir an için ellerinin arasında tutuyor. "Konuşmaya ihtiyaım var. Sana yapmak istediğim Şeyleri söylemem gerek. Seni kelimelerle çalıŐtırmak istiyorum."

Bunu onun hakkında biliyordum, ama o bunu bu kadar açık bir Şekilde söylerken bacaklarımla arasında bir nabız atıyor. "İŞe yarıyor. Devam et," diye fısıldıyorum.

"Güzel," diyor kotumun üst düğmesini açıp fermuarıyla oynarken. "nk seni yatağıma yatırmak ve yüzümü kalçalarının arasına gömüp uzun bir süre geçirmek istiyorum. Bu senin için uygun mu?"

Onun derslerini çok seviyorum. "Evet," diyorum, her zamanki hevesli ğrenciliğimle.

Bir parmağını çenemin altına sokuyor ve bir soru daha sorarken bakışlarıyla buluŐmamı sağlıyor: "Sence bu hoşuna gider mi, tatlım?"

Hoşlanıp hoŐlanmadıđımı sormadı. Geçmişimin bana kendi hoşlandığım ve hoŐlanmadıđım Şeyler hakkında pek fazla ipucu vermediğini biliyor. Ama bana fantezilerimi vermek istiyor. Onları gerçeğe dönüŐtürmek. Ve ben de onunla birlikte onların ne olduğunu keşfetmek istiyorum. Bu yüzden, ondan bir ipucu alarak, davetkar bir Şekilde "ğren." diyorum.

Carter çenemi biraz sertçe kavlıyor, başparmağını çene çizgime bastırıyor. Sertçe. Tıpkı geçen gece göğsümü ısırıldığı gibi. "O zaman şimdi seni çırılçıplak soyacağım ve yiyip bitireceğim," diyor.

Bir telaşla önce kot pantolonumu, sonra da dantelli sütyenimi çıkardı. Beni yatağa doğru itiyor, açlığı gözlerinden, nefesinden, hatta meme uçlarından belli oluyor.

Onlar zor.

Meme uçlarını mı seviyorum? Bu benim bir sapkınlığım mı? Sanırım olabilir.

Ama külotumu sıyırıp bir elini karnıma götürdüğünde ve beni yatağa ittiğinde sapkınlıkları düşünecek zaman yok.

Biraz agresif ama hoşuma .

Yatağa doğru kayıyorum ve o da beni takip ediyor. Gözlerini kısarak beni ayak bileklerimden yakalıyor. Sonra o büyük ellerini bacaklarımdan dizlerimin iç kısmına doğru kaydırıyor ve beni tamamen açıyor.

Birkaç saniye boyunca hareket etmiyor. Sadece inerken amıma bakıyor. Gözlerinin bu şekilde üzerimde olması biraz rahatsız edici. Bakışları çok yoğun, çok acımasız. Çok farklı. Daha önce kimse bana böyle bakmamıştı. Bakışını kesiyor ve yüzünü kalçama doğru eğip yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra başını tekrar kaldırıp bakışlarımla buluşuyor. "Bir erkek kadınına nasıl bakar bilmek ister misin?"

"Evet."

"Sana *bu* adamın ağzıyla seninle nasıl ilgilendiğini göstereceğim."

Başka sözüm yok. Arzu dolu, titreşen bir sinirden başka bir şey değilim.

Ama bir erkek bana oral seks yapmayalı ve bunu kastetmeyeli uzun zaman olmuştu. Ve Carter kalçalarımın iç kısmını öptüğünde tam olarak rahatlayamıyorum. Tenime karşı mırıldanırken bile hâlâ gerginim. Zihnim sorularla dolup taşıyor.

İçimdeki tüm bu arzuyla ne yapacağım? Ya çok fazla arzum varsa? Ya almazsa? Ya-

"Aman Tanrım," diye inliyorum, klitorisimi öptüğünde. Bu sesi ruhumun merkezinden gelen bir nefes takip ediyor.

Bana karşı hınzırca gülümsediğini hissedebiliyorum. Şimdi onun arzusunu tamamen hissediyorum. Ve rahatlıyorum.

Saniyeler içinde ellerim saçlarında ve amıma Fransız öpücüğü konduruyor. Çok titiz, öpüyor, emiyor, döndürüyor ve fiske vuruyor. Tüm ıslaklığımı rızkıymış gibi yalayıp yutuyor.

Futbol oynar gibi bir kadının üzerine atlıyor. Hiçbir şeyi saklamıyor. Dudakları ve ağzıyla bana taparken her şeyi yatağa bırakıyor.

ve dil.

Tırnakları kalçamı sıyrıyor ve elleri beni iyice açarak bacaklarımı tutuyor, böylece ağzına boyun eğmek zorunda kalıyorum.

Onun da arzusuna.

Saçlarını tutuyorum, inleyene kadar beni yemesini izliyorum, kıcımı sertçe kavırıyor ve... oh, Tanrım... o kadar tahrik olmuş ki yatakta tepiniyor.

Onun ihtiyacı çok pis ve güzel bir görüntü. Yüzüne karşı sallanıyorum, tüm keşkeleri bırakıyorum, tamamen teslim oluyorum.

Ama aniden durur ve ayağa fırlar.

Gerginlik bana geri çarpıyor. Bacaklarımı kapattım. "Ne? Her şey yolunda mı?"

"Senden bir şey yapmanı istiyorum," diyor kot pantolonunu saniyeler içinde çıkarırken, sanki bir kıyafet çıkarma yarışmasına katılıyormuş gibi.

"Anlat bana." Sesim çaresiz geliyor. İyi olduğumuzu bilmek için çaresiz hissediyorum. "Yüzüme otur," diyor.

Ohhh.

Oh,

evet.

Boxer külotunu çıkarırken nefes nefese evet diyorum.

Aleti sertleşmiş ve zonkluyor. Çekiştiriyor. Neredeyse aklımı kaybediyordum. Yatağa geri dönüyor, kalçalarımı tutuyor ve beni üstüne çekiyor. Nazik değil. Sert ve aç. "Sür beni, bebeğim. Kendini tutma."

Bunun bir seks dersi mi yoksa Carter'ın talebi mi olduğunu bilmiyorum ama ikisini de kabul ediyorum. "Daha önce hiç böyle yapmamıştım," diye fısıldıyorum.

Gülümsemesi iğrenç. Gururla da dolu. "Önce onu bana ver. Şimdi ver."

Kıçıma sertçe vurarak beni ağzına yaklaştırıyor. Bir an için ne yaptığımı *düşünüyorum* ve bu biraz saçma geliyor - amımla bir adamın yüzünü becermek.

Ama emir emirdir.

Üstüne çıktım ve beni aşağı çekti. Tutunacak bir şeye ihtiyacım olduğu için yatak başlığına uzanıyorum. Ona karşı sallanırken arkama bakıyorum, bakışlarım sert vücudunun uzunluğunu sikine kadar geziyor.

Kalın, aç ve ucundan sızıntı var.

Acı çekiyorum ve bu acıyı onun yüzünde kovalıyorum. Onun oyun kitabından bir sayfa alarak, ben de geri çekilmiyorum. Başımı arkaya atıp adını haykırana kadar onu ; ağzını, tırnaklarını ve dudaklarını. Benim dünyam

Ben patlarken, kaotik, erotik bir mutluluk diyarına batarken, siyah ve güzel oluyor.

Onunla daha çok zaman geçirmek istediğim bir yer.

Her nasılsa, kalçalarımı kavrayıp beni nazikçe üzerinden kaldırdığında gece daha da güzelleşiyor. Gözlerinde karanlık bir yoğunlukla beni altına çekiyor, karnıma binerken bana ateşli bir şekilde bakıyor. Aç horozunu okşuyor. "Göğüslerini sıklameme izin ver."

Bunun tek bir cevabı var. "Evet."

Sanki ona krallığın anahtarlarını vermişim gibi görünüyor, üzerimde hareket ediyor, göğsümün üzerine oturuyor, sonra o büyük aleti göğüslerimin arasına kaydırıyor, ben de onları birbirine iterek açgözlü siki için sıcak bir tünel oluştuyorum.

"O günden beri onlarla oynamak, onlara dokunmak istedim. *Onları becermek*. Göğüslerini sevmek. Sadece onları seviyorum."

Neden bilmiyorum ama *bu* itirafı beklemiyordum. Beni yarı çıplak görmesinin onu etkilediğini düşünmemiştim. Yanılmayı o kadar çok seviyorum ki, "Beni sert sık." diye fısıldıyorum.

"Öyle mi?" Bu kaba saba bir soru. "Yap.

Kullan beni."

"Oh, siktir, bebeğim," diyor. Sonra daha hızlı pompalıyor, bir eli yatak başlığında, diğeri saçlarımda. Göğüslerimi birbirine yaklaştırıp ona daha fazla sürtünme sağlarken, ona bakıyorum ve o farklı...

Yatakta, Carter'ı serbest bırakıyor. Ham ve vahşi ve onun bu yönünü deneyimlemek çok heyecan verici.

Adak olarak dilimi çıkardım. Bütün vücudu titriyor. İtmeyi bırakıyor ve sikini dudaklarıma sürtüyor. "Ucunu yala bebeğim," diyor, ağzımı daha fazla açmaya zorlayarak. "Dilinle beni kızdır."

Çaresizliği afrodizyak etkisi yapıyor ve az önce boşalmış olmama rağmen tekrar fişkırdığımı hissedebiliyorum. Dilimi başının etrafında döndürüyorum, sonra diyorum ki, "Bir dahaki sefere aletini nasıl emeyeceğimi öğrenmek istiyorum. Bana sonuna kadar nasıl alacağımı öğretmeni istiyorum. Öğretecek misin? Yapabilir misin?"

Titriyor, gözlerini sıkarak kapatıyor. "Sikeyim evet," diye mırıldanıyor ve gözlerini açtığında aşağıya doğru kayıyor ve ağzını benimkine yaklaştırıp aç bir öpücük konduruyor. "Seni şimdi becermek zorundayım."

Mecbur. Zorunda.

"Evet. Zorundasın,"

diyorum.

Komodinden bir prezervatif alıyor, beni dört ayak üzerine yatırıyor ve arkamda sıraya giriyor.

Eğer o Carter'sa, sanırım ben de Rachel'ım. Çünkü daha önce hiç söylemediğim şeyleri söylüyorum. Söylemeyi sevdiğimi keşfettiğim şeyler. Mesela... "Sik beni."

"Seni çok iyi becereceğim," diyor içime gömülürken.

O ittikçe tekrar tekrar söylüyorum. Sanki söylemeye bağımlıymışım gibi. O da duymaya bağımlı gibi.

Beni güzelce ve sertçe beceriyor ve bir elini kalçalarımın arasına kaydırarak, tekrar kendimden geçmeme şu kadar kalana kadar beni çalıştırıyor. Nefes nefese kaldığımda omzumu ısıyor, etimi emiyor ve bana karşı kirli kalbime dövme yapmak istediğim bir kelime mırıldanıyor. "*Benim.*"

Bağırıyorum, tüm seslerimiz odayı doldururken ben parçalanırken yüksek, hayvani bir ses. Homurtular, tokatlar, sonra içime boşalırken son bir kükreme.

* * *

Birkaç dakika sonra kemiksiz bir şekilde yatağında bir orgazm bulutunun üzerinde süzülüyorum. Yanımdaki terli adama dönüyorum, o da zor nefes alıyor. Parmağımı pazılarında gezdiriyorum. "Yatakta nasıl olduğun hakkında hiçbir fikrim yoktu," diyorum, daha önce sadece kafamda olan bir şeyi yüksek sesle konuşarak.

Bu apaçık bir ifade. Ama bunu içimde tutmak istemiyorum.

"Evet," diyor gülümseyerek, sonra yine o kırılganlıkla ekliyor: "Ama bilmek hoşuna gidiyor."

Göğsüm karıncalanıyor. Biraz titriyor. "İyi bir sırrım varmış gibi hissediyorum."

Omzumdaki çiçek açmış çürüğü öpüyor. "Sen de benim sırlarımı öğreniyorsun. Bir tane daha ister misin?"

Kendi tarafıma dönüyorum. "Evet."

Yanağımı okşuyor. "Bu gece kalmanı istiyorum."

Bu yarı emir yarı rica. Sanki yatıya kalmanın kesin bir şey olmadığını biliyor. Sanki beni burada istese bile bunu talep edemezmiş gibi.

"Sır bu mu?" Ben soruyorum.

"Burada kalmanı istediğimi mi? Evet. Ama diğer sırrım şu," diyor ve başparmağını çenemde gezdirirken bakışlarını tutarak bir soluk alıyor. "En iyi arkadaşım ile sevişmekten ne kadar hoşlandığım."

Titriyorum. Bu bir seks iltifatı ama sanki daha fazlası varmış gibi geliyor. Sanki ben de onun için yepyeni bir keşifmişim gibi.

Boynuma sokuluyor ve bu seks sonrası şefkat bağımlılık yapıyor. "Ve seni sabah da becermek istiyorum."

Oh. Demek bu yüzden geceyi benimle geçirmek istiyor. Sekse kolay erişim. Bir an için göğsüm bu farkındalıkla ağırlaştı.

Ama bu aptalca çünkü bu bir seks olayı. Aşırı seks yapıyoruz. *Arkadaş olarak.*

Ayrıca, bütün orgazmları ben de istiyorum. "Kalmak istiyorum," diyorum ve bu doğru.

Sabah daha fazlasını istiyorum. Bu anlaşmanın kaçınılmaz sonu gelmeden ve sadece arkadaşlığa dönmeden önce alabildiğim kadarını istiyorum. Tek garanti bu ve buna odaklanmam akıllıca olur -arkadaşlığa- çünkü yatak odasından çıktığımızda geriye kalacak olan şey bu.

Temizlenip yatağa girdikten sonra beni kendine çekiyor ve bir kolunu karnıma dolayarak beni sıcak, çıplak tenine yaslıyor.

Boynumu, omzumu ve saçlarımı öperek uzunca bir süre geçirirken, sanki buraya kolay erişim için ya da arkadaşlık için gelmişim gibi hissetmiyorum. Ta ki esnemeye ve "Benimle Jason ve Beck'in Cadılar Bayramı partisine gel." diye mırıldanmaya başlayana kadar.

"Randevusuz mu?"

"Bir randevu," diyor uykulu bir şekilde, sonra da .

Bana çıkma mı yoksa çıkmama teklifi mi etti bilmiyorum ama her iki durumda da evet diyorum.

OceanofPDF.com

TEHLİKELİ ZEMİN

Carter

Burası da erkek arkadaş bölgesi, sabah nefesi.

Dişlerimi fırçaladığım için benimki gitti. Peki ya Rachel?

Banyodaki makyaj masasının üzerine onun için fazladan bir diş fırçası bıraksam hakarete uğrar mı? Yoksa minnettar mı olurdu? Aynaya bakıyorum, bir elimi yataktaki dağınık saçlarımda gezdiriyorum.

Ah, siktir et. Bazı şeyler evrenseldir. Kimse uyandığında gökkuşağı gibi nefes alan bir tek boynuzlu at değildir.

Bir çekmeceyi çekip açıyorum, dişçiden gelen hediye paketleri sayesinde fazladan bir diş fırçası alıyorum ve mermer tezgâhın üzerine koyuyorum.

Biraz ayarladım. Hmm. Fincanın yanına bıraksam nasıl olur? Evet, bu işe yarar.

Karanlık yatak odasına dönüyorum, şafağın ilk ışıklarının yarısı pencerelerden içeri süzülüyor. Saat altı ve o hâlâ mışıl mışıl uyuyor.

Ama tamamen uyanığım ve kaçmak için can atıyorum. Yine de gitmeden önce, göğsümdeki ani bir dürtü bana yatağın onun tarafına gitmemi söylüyor.

Onu kontrol etmek için.

Sessizce çoraplarımın ilderleyip ona bakıyorum ve Rachel'ın yatağımdaki gerçeküstü görüntüsünü seyretmek için duraklıyorum. Arkadaşımı görmek tuhaf ama aynı zamanda... harika bir şey. Bunu göreceğimi hiç düşünmemiştim. Burada olacağını hiç hayal etmemiştim. Bu kadar hoşuma gideceğini bilemezdim.

Şimdi o burada olduğuna göre, bu *yeni* duygular kafamın içinde ön ve merkezde yer kapmak için itişip kakışıyor.

Bu çılgın fikirlerin bazılarını yakmak için gerçekten koşmam gerekiyor. Oturma odasına açılan yatak odasının kapısına bakıyorum. Gitmeliyim. Ona bir sürüngen gibi bakmayı bırakmalıyım. Ama kahverengi saçlarının birkaç teli dudaklarının arasında dalgalanıyor. Uykusunda onlara üflüyor, onları yüzünden uzaklaştırmak için ince ama cesur bir çaba sarf ediyor.

Kalbim sıkışıyor. Yavaşça saç tellerini fırçalıyorum, parmaklarım yumuşak yanağının tozunu zar zor alıyor. Yüzüne dokunmayı bırakmak istemiyorum ama buna mecburum. Bırakıyorum, sonra yutkunuyorum, sanki sadece o anı değil, vücudumdaki bu titreşimi de silebilirmişim gibi.

Tam arkamı dönmek üzereydim ki omzundaki çürük gözüme çarptı. İçimde bir gurur dalgası kabarıyor, onu ilkel sahiplenme duyguları kovalıyor.

Bunu ona ben yaptım. Onu orada bıraktım. Ve o bunu sevdi. Daha iyi düşünmeden önce, eğildim ve onu uyandırmamayı umarak çürüğünü öptüm.

Kıpırdanıyor, ama sadece bir saniyeliğine.

Bunu ona vermeyi çok sevdim. Tekrar tekrar yapmak istiyorum. O kadar çok ki buradan hemen çıkmam gerekiyor.

Kulaklıklarımı takıyorum, oturma odasında bıraktığım spor ayakkabılarımı alıyorum ve bağcıklarını bağlıyorum. Kapıdan çıktıktan sonra ona koşuya çıktığımı mesaj atıyorum.

Sonra da bu yeni arzuları yakmak için elimden geleni yapıyorum.

* * *

Kırk beş dakika sonra kapıyı açıyorum. Endorfinler içimde yarışıyor, ter göğsümden aşağı kayıyor ve kendimi iyi hissediyorum.

Hayır.

Şunu harika yapalım. Şu anda bedenimde olduğum için, kafamda keşke oyunları oynamadığım için.

Ve mutfağımdaki ödüle bak.

Siyah gömleğini ve leopar desenli külotunu giyen Rachel tezgâhın başında durmuş, elli yıl sonra bir zaman kapsülü bulmuş ve içindekilerle ne yapacağını bilemiyormuş gibi espresso makinesine bakıyor.

"Bu da ne?" diye soruyor, avcıcıyı inceleyerek. Selam vermiyor. Günaydın bile demiyor. Bu sabahdan sonraki anın normalliği -tam anlamıyla medyatikliği- kalbime işliyor.

Bu biz olabiliriz.

Arkasından yaklaştım ve külotunun arkasını karıştırdım. "Ben de sana aynı soruyu sorabilirim. Nedir *bu*?"

Görmekten ziyade gözlerini devirdiğini hissedebiliyorum. "İç çamaşırı denen havalı yeni icat."

Boynunun arkasına bir öpücük konduruyorum. "Bunlar dün gece giydiklerin değil," diyorum alçak bir sesle ve seksi tanığı sırlarını açıklamaya yönlendiriyorum.

Dudaklarıma karşı titriyor. "Biliyorum."

Onu tekrar öpüyorum, tenine karşı mırıldanıyorum. "Yanında bir değişiklik getirmişsin."

Bu beni neden bu kadar heyecanlandırıyor? Belli ki ultra seksi bir randevumuz vardı ve belli ki külot planlayıcısı ve yine de değişikliğe ihtiyacı olacağını *bildiği* fikri bana yine o yeni şeyi yapıyor.

"İçimde onlara ihtiyacım olacağına dair bir his vardı."

Burnumu boynunun kenarında gezdiriyorum. Portakal çiçeğiyle çok güzel kokuyor. Ve şimdi olduğu gibi, portakal çiçeği olmadan da. "Bir çift daha getirmeliydim."

Boğazından gelen yumuşak bir gümbürtüyle arkasını dönüyor, sırtı tezgâha dönük, bakışları benimkilerle buluşuyor. Koşudan geldiğimden beri ilk kez bana bakıyor. Beni kontrol ederken gözleri parlıyor. "Terlemişsin."

Sesi büyülenmiş gibi geliyor. "Büyülendim."

"Teri sevdiğimi yeni öğrendim," diye fısıldıyor gri tişörtümün altına uzanırken.

Sonra seksi arkadaşım tişörtümü çıkarıyor, ellerini göğsümde gezdiriyor ve sanki test ediyormuş gibi bir meme ucumu çimdikliyor.

Keskin bir nefes alıyorum.

Dudaklarının kenarını ısırtıyor, sonra bakışlarını benden ayırmadan diğer tarafa yöneliyor, onu da çimdikliyor, sonra başparmağını üzerinde gezdiriyor. Dişlerimi sıkıyorum. Elleriyle göğüs kaslarımı kapatıyor, çenesini kaldırıyor ve memnun görünüyor.

Gururlu.

Heyeca

nlıyım.

Sanki bir hazine keşfetmiş gibi, "Hoşuna ," diyor.

Israrcı ve zonklayan aletimle birlikte kalbim de hızlanıyor. "Evet," diyorum, sonra onu kaldırıyorum, yatak odasına götürürken bacaklarını belime dolamasına izin veriyorum.

İki şey öğreniyorum: diş fırçasını kullandığını ve sabahları ilk iş olarak hızlı geldiğini.

Üçüncüsü de şu: Bir koşu onu sistemimden hiç çıkarmıyor.

* * *

Yirmi dakika sonra, o saçlarını topuz yaparken mutfakta ona bir fincan espresso yapıyorum. Tamamen giyinmiş ve çıkmak üzere.

Ama önce, kafein.

"Kısa sürede kahvem bağımlısı olacaksın. Monroe öyle," diyorum ve ona küçük bir fincan uzatıyorum.

Doyurucu bir nefes aldıktan sonra susamış bir yudum alıyor, sonra onaylarcasına başını sallıyor. "Sen belalı bir baristasın," diyor, sonra fincanı bırakıp bir dolap açıyor.

Bir espresso daha hazırlamaya çalışırken, "Keyfine bak," diye takılıyorum.

Ben hallederim gülümsemesiyle peynir rendesi kupasını buluyor, suyla dolduruyor ve Jane'i beslemek için pencereye yöneliyor.

O sıcak, vızıltılı his bir kez daha göğsüme geri dönüyor. Rachel'ın benim için yaptığı bu küçük şeyi, bir bitkiyi sulamasını izlerken güneş ışığı gibi hissediyorum.

Mutfağa döndüğünde fincanı lavaboya bırakıyor ve telefonundan saati kontrol ediyor. "Buradan çıkmalıyım. Evde duş alırım."

Kaşlarımı oynatıyorum. "Çünkü benimle duşa girersen, bana tekrar binmek ister misin?"

"Evet," diye gülümseyerek cevap veriyor. Sırıtarak değil. Sinsi bir sırıtma değil. Sadece dostça hissettirmeyen açık bir gülümseme. Sınırdan romantik hissettiriyor. Bir an için, belki daha fazla, böyle günler hayal ediyorum. O ve ben, sabahları burada beraberiz.

Ama sonra, sanki sıfırlanmış gibi yumuşak bir bakışla gözlerini kırıştırıyor. Bu bir hatırlatma. Ben de aynısını yapmalıyım.

Bir sonraki fincanı doldururken boğazımı temizliyorum. "Mağazada işler nasıl gidiyor? Daha iyi mi?"

"İşler toparlanmaya başladı. Sanırım bu Randevu Gecesi olayından kaynaklanıyor."

"Güzel! Bu anlaşmanın senin için işe yaramasına gerçekten çok sevindim. Yeni videoyu yakında yayınlayacağımdan emin olabilirsin," diyorum ve bu bana bu sinir bozucu duygular yerine odaklanabileceğim başka bir şey veriyor. Onun için yararlı ve üretken bir şey.

"Sen en iyisisin," diyor dostça bir gülümsemeyle.

Dostça.

Biz buyuz işte. Arada sırada romantik bir sırtıma yapsa bile. Deli gibi sevişsek bile. Ve birlikte olduğumuzda sabahlar çok iyi hissettirse bile. Bu ne kadar güzel hissettirirse hissettirsin, sonuçta onun için sadece arkadaşça. Daha fazlasını arzuluyor olabilirim ama bunun bir önemi yok. Planımızda bu yok.

Kapı çalındığında fincanın geri kalanını boşaltıyor. Kaşları çatılır. "Bu saatte ziyaretçin mi oluyor?"

İnledim. "Sadece Monroe. Cevap vermememi ister misin?" diye sordum. Etrafta takıldığımızı öğrenirlerse arkadaşlarımızın ne diyeceğini düşünmemiştim. "Onu görmezden gelebilirim."

"Sorun değil," diyor, çoğunlukla neşeli, ama ses tonunun ardındaki anlamı tam olarak okuyamıyorum. Sorun etmemesi bir şey mi ifade ediyor? Yoksa hiçbir anlamı yok mu? Sonra yüzünü buruşturarak ekliyor. "Juliet ve Elodie biliyor. Sorun olur mu? Onlara bana yıldızları gösterdiğini söyledim."

Kirli kalbimi kazanmanın yolu. "Bir dahaki sefere galaksiler olacak." "Büyük düşün, Carter. Paralel bir evrene ne dersin?"

Ona göz kırpyorum. "Tamamdır. Ve bilmeleri sorun değil," diyorum Monroe tekrar rap yaparken.

Rachel gülüyor. "İsrarcı biri."

"Ve benim birama bağımlı," diyorum ona kapıyı açmak için yöneldiğinde.

Diğer tarafta, Monroe'nun yumruğu havaya kalkmış ve yemin *ederim, neden bu kadar uzun sürdü* demek üzere. Ama bir saniye içinde ifadesini değiştiriyor, Rachel'a başını sallıyor ve "Bu izler." diyor.

Gülüyor ve onun omzunu sıvazlıyor. "Seni tekrar görmek de güzel."

Ah, şimdi anlıyorum. Arkadaşlarının ya da benim arkadaşlarımla bilmesini umursamıyor çünkü... biz sadece sevişen arkadaşlarız. Çünkü bunun ötesinde bir şey yok. Çünkü muhtemelen kafasının içinde, sabahları benimle bir fincan kahve içmenin ne kadar güzel olduğunu düşünmüyor.

Monroe tezgâha doğru ilerlerken, onu selamlamak için çenemle başımı sallıyorum. "Her zamankinden mi?"

"Evet, lütfen."

Rachel bıraktığı su bardağından kır çiçekleri buketini alırken, Monroe tabureye oturur ve dönüp Rachel'ı inceler. Alnındaki kırıxıklığa bakılırsa beyninde bir şeyler tıkırdıyor. "Siz ikiniz, başlattığım bu yeni podcast için gerçekten ilginç bir vaka çalışması olurdunuz."

Rachel kapının yanında beklerken kaşlarını çattı. "Podcast mi yapıyorsun?"

Monroe bana bundan bahsetti ama başkalarına bahsetmedi. Açıklamasını bekliyorum.

"Birkaç hafta içinde başlıyor. 'Çöpçatanlar ve Kalp Kıranlar'. Beşikten mezara kadar ilişkilerin her aşamasıyla ilgili. Sizin yaptığınız bu tarihin nasıl olduğu konusu büyüleyici olurdu. Siz ikiniz gelip bu konu hakkında konuşmak ister misiniz?"

Başını eğiyor, meraklı ama açıkça şüphecî. "Tam olarak neyi tartışmamızı istiyorsun?"

Monroe'nun zihni bir lokomotif gibidir ve cevabı anlaktır. "Beş randevunuz sırasında öğrendikleriniz. Herkes flört etmenin kurallarını duymak ister çünkü bunlar sürekli değişir. Onları neredeyse bilimsel bir şekilde keşfediyorsunuz."

"Yani biz bir bilim deneyi miyiz?" diye soruyor ama gülümsemesinden eğlendiği anlaşılıyor. Bu onun *dostça* gülümsemesi.

"Evet."

Bana baktı. "İstiyor musun, Carter?" Arkadaşa yardım etmemek için bir neden yok. "Ben varım."

"O zaman ben de," diyor ama sonra bir parmağını kaldırıp sertçe Monroe'ya bakıyor. "Ama senin *şu iz* yorumun hakkında konuşmayacağız."

Kararlı bir şekilde başını sallıyor. "Yeterince adil."

Bakışlarını bana çevirdiğinde ifadesi yumuşuyor. Bana nasıl baktığının farkında mı? Bana ne yaptığının? "Hoşça kal," diyor, sessiz ve kişisel.

Öyle bir an geliyor ki, neredeyse yanıma gelip ses tonuna ve bakışına uygun bir veda öpücüğü vereceğini düşünüyorum.

Ama yapmıyor. Belki Monroe burada olduğu içindir. Belki de bu kız arkadaş derslerinin ötesinde olduğu içindir.

"Görüşürüz," diyorum en rahat sesimle. Kalbimdeki gümbürtüyü maskeleyen sesimle.

"Hoşça kal Rachel," diye ekliyor Monroe, gözleri çiçeklere kayarak.

O gittiğinde, arkadaşşıma espressoyu uzatırken bir kez daha vızıltı hissinden sıyrılıyorum. Teşekkür ederek alıyor, sonra da açık açık "Yani sadece arkadaşmışsınız gibi mi davranıyorsunuz?" diyor.

Tabii ki soracak. Tabii ki dürüst olacağım. "Biz sadece arkadaşız."

"Birlikte yatan arkadaşlar mı?" Sanki bir hastaya yöneltilen "sadece açıklığa kavuşturmak için" sorulmuş bir soruymuş gibi soruyor.

"Biz ilk olmayacağız. Ve bunun arkadaşlığımızı mahvetmesine izin vermeyeceğiz," diyorum kararlı bir şekilde. Sonra, başka bir şey söylemeden önce bir içki alıyorum. Çünkü şu anda tehlikeli bir zeminde ilerliyorum.

Monroe başını sallıyor ve uzun bir yudum daha alıyor. "Ama bu tarihte hiç işe yaradı mı?"

Gerçek bir endişeyle sorulmuş meşru bir soru. Ama üzerinde çok fazla düşünmek istediğimden emin değilim. "İlişkiler üzerine çalışmadım. Neden bana söylemiyorsunuz doktor?" Gardımı alıp karşı çıkıyorum.

"Bak, bana karşı dürüst olmak zorunda değilsin," diyor ve sonra bana ciddi bir bakış atıyor. "Ama ona çiçek aldın. O yüzden sormam gerek, kendine karşı dürüst müsün?"

Yutkunmuyorum. Yüzüm kızarmıyor. "Evet" derken en iyi poker suratımı takınıyorum.

"Güzel. Bu çok önemli," diyor bana inanarak.

Biraz sonra gittiğinde, espresso makinesini silerken sorusunu birkaç kez daha gözden geçiriyorum.

Rachel'la bu şekilde ne kadar çok vakit geçirirsem, uzun zamandır içimde olan istek ve arzuları harekete geçirdiğini o kadar çok fark ediyorum.

Muhtemelen yıllarca.

Bu geceler ve sabahlar, onun evimde uyuduğu diğer tüm anları hatırlamamı sağlıyor.

Uyanıp bana tarçınlı krep yaptığı zamanki gibi.

Monroe'nun bana meydan okuduğu gibi kendime karşı dürüst olursam, bir zamanlar bu tarçınlı kreplerin daha fazlasına dönüşmesini istediğimden eminim.

Yıllar önce Edward'a karşı olan huzursuz duygularımı itiraf etseydim ne olurdu? Düğünü iptal eder miydi? Acaba

kapımı çaldı ve onu deli gibi öpmemi ve bir erkeğin onu istemesinin nasıl bir his olduğunu göstermemi istedi?

Ona gösterirdim ve o zaman da ciddiymdim.

Belki Sasha, Izzy ya da Quinn'le tanışmadan önce onu dışarı çıkarma şansım olurdu. Romantizmin işe yaradığına inanmayan bu bıkkın adam olmadan önce.

El bezini bırakıp yarı sarhoş fincan espressomu bitirdiğimde, pişmanlık peşimi bırakmıyor.

O zaman öyleydi. Bu da şimdi. İkimiz de değiştik. Konu romantizm olduğunda artık gözü açık bir çaylak değilim. O yollardan geçtim ve kalbimde savaş yaraları var.

Ya Rachel? Korkunç bir evliliği atlatmaya çalışıyor. Kendisiyle evliyken gizlice üç çocuk babası olan bir adamdan zar zor boşanmış. Rachel başından beri bana karşı dürüsttü. Güvendiği biriyle seks yapmak istiyor ve aynı zamanda iyi bir erkek arkadaş *fikrini* deneyimlemek istiyor.

Gerçek değil.

Seksi ve nezaketi hak ediyor. Ayakları ovulmalı ve günün sonunda ona bir kadeh şarap dolduran ve ilişkilerin tüm saçmalıklarını kapıda bırakan birinden istekli bir kulağın tadını çıkarmalı.

Hayır, bir sonraki eyalette.

Ona üç randevu daha istediğini verebilirim. Onu bir şampiyon gibi orgazm ve hediyelere boğabilirim. Bu adamdan mutluluktan başka bir şey hissetmemesini sağlarım.

Ve işte gerçek. Seksi, tatlı, komik, yaralı arkadaşımı sırf kalbim ona karşı biraz acıyor diye romantizme itersem bencil bir hıyar olurum. Bunu yapsaydım internette kendim için boktan bir yorum bırakırdım.

Bunun *benim için* sadece ultra seks ve randevusuzluk olmadığını çok iyi biliyorum. Bu sabah yatağımda ona bakışım, evimde dolaşırken hissettiklerim, dün geceki maçla ilgili hislerimi ona anlatmak için çırpınışım, bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Ama *şunu* da biliyorum: Bazılarını kazanırsınız, bazılarını kaybedersiniz.

Bu yeni duygular önümüzdeki üç randevuda beni biraz incitebilir.

Ama acıyla başa çıkabilirim, tıpkı sert bir mücadeleyle başa çıkabildiğim gibi.

Duygularımın arkadaşlığımızı mahvetmesine izin vermeyeceğim. Asla o adam olmayacağım. Onları bir kahvenin son damlaları gibi yutacağım ve sonra plana devam edeceğim.

Şu andan itibaren.

Telefonumu elime alıp leopar desenli sevimli külotlar arıyorum ve birkaç çift sipariş ediyorum.

Hızlı teslimat için evime gönderiyorum. Sonra bir satır ekleyerek e-postayı ona iletiyorum: *Bir dahaki sefere.*

Bu bir seks hediyesi. Hepsi bu. Telefonuma yeni bir bildirim gelmesine rağmen - bu hafta sonu için bir takvim daveti.

Carter ve Rachel, Cadılar Bayramı partisi için kostüm seçmeye karar verirler, böylece belalı oldukları gibi birincilik ödülünü alabileceklerdir.

Kabul ediyorum. Bir hatırlatma için içim ısınmayacak. Hissetmeyeceğim. Sadece hissetmeyeceğim.

Sonra, yenilenen odaklanmamla, metin uygulamamı açıyorum ve bir mesaj başlatıyorum.

OceanofPDF.com

EĞER BİR GEYİĞE YAPILACAKLAR LİSTESİ VERİRSENİZ

Carter: Listenizde başka neler var?

Duş almak dışında mı?

Duş almayı aklıma not ettim.

Duş aldığımı mı not ediyorsun?

Duşumun zihinsel fotoğraflarını çektin. Adil olan bu. Ama ciddi.
Seks listen. Dün gece yatakta, sana bir şeyin nasıl yapıldığını
göstermemi istediğinden bahsetmiştin.

Gerçekten oral seks demekten korkuyor musun?

Carter: Em beni. Carter:

Em beni. Carter: Al şu

siki.

İşte. Kibarlık yapıyordum.

Kelimelerini kullandığın için seninle gurur duyuyorum. Ama liste
derken yapılacaklar listesini kastettiğini sanmıştım.

Yapılacaklar listenle ilgili mesaj attığımı mı sandın?

Evet. Ve bunu sorman çok hoştu.

Carter: Şimdi bilmek zorundayım, yapılacaklar listenize
gerçekten duş almayı koyuyor musunuz?

Rachel: Ummmmm.

Lanet olsun. Öyle mi?

Rachel: Bazen meşgul oluyorum ve sonra elli şey yapıyorum ve günün gerisinde kalıyorum ve sonra aniden biri geliyor ve beklediğimden daha geç duş alıyorum ve sonra tam telefona cevap göğüslerim uçuşurken o geliyor!

Carter: BEN YOLUMUN ÜZERİNDEYKEN YAPILACAKLAR LİSTENE DUŞU ASLA KOYMA.

Telefonlara hep üstsüz cevap vermemi istediğini bilmek güzel.

Her zaman yaparım. Her neyse, demek seks listen var. et.

Aslında bir seks listem yok. Ama bazı fikirlerim var.

Carter: Tabii, tabii, aynı şey. Şimdi, bana fikirlerinizi söyleyin.

Rachel: Gizli aletini emmeyi öğrenmenin dışında mı?

Carter: Ve bu lakap yapıştı.

Boğazımın arkasında.

İyi oynadın.

Teşekkür . teşekkür ederim.

Her neyse, yaramazlık listeni bekliyorum. Ve çok, çok özel olsun.

Güzel. İşte bir parça. İlk sevişmemizden sonra, masaya kurabiye getirirken, güçlü sırtına hayranlıkla bakıyordum. Üstsüzdün. Sırt kaslarına bakıyordum. Sonra kıkırına baktım. Sonra aynada beni sikerken nasıl görüneceğini merak ettim. Sonra da aynanın önünde sevişmek istediğime karar verdim. Yani bir nevi 'geyiğe çörek verirken' gibi bir şeydi.

Carter: Seni becerirken beni nasıl izlemek istediğini açıklamak için bir çocuk kitabından alıntı mı yaptın?

Ben yaptım.

Carter: Şu anda yapılacaklar listemde tek bir şey var. Ve günün geri kalanını bunu düşünerek geçireceğim.

Bir geyiğe çörek mi veriyorsun Carter?

Carter: Evet. Aynen öyle.

Peki ya sen? Senin bir listen var mı?

Carter: Kendinle oynarken içeri girmenin dışında mı? Ve diğer her şey?

Evet. Açık ol, Carter.

Carter: Seni yavaşça soymak, yatağında yüzüstü yatırmak, omuzlarını, sırtını, kışının diplerini, o kış yanaklarını, kalçalarını ve baldırlarını öpmek istiyorum. Sen kıvrana, yalvarana ve çarşafı pençeleylene kadar ağzımı tatlı portakal çiçeği teninin her yerinde gezdireceğim. Ve belki o zaman sonunda bacaklarının arasındaki tatlı acıyı tatmin ederim. Yani evet. İşte bu.

Carter: Bu arada, bugün yapılacaklar listende başka neler var? Market alışverişi mi? Eczaneye uğramak? Lastiklerinizi mi değiştireceksiniz?

Rachel? Carter: Hala

orada mısın?

Rachel şu anda burada değil. Rachel yeni oyuncakıyla vakit geçiriyordu. Şimdi yapılacaklar listesinde işe gitmek var.

Carter: Kendisi hakkında üçüncü şahıs olarak konuşmanın yanı sıra mı?

Evet. Az önce kendime verdiğim O'dan dolayı beden dışı bir deneyim yaşadım, bu yüzden evet, üçüncü şahıs uygun geliyor. Hâlâ yüzüyor olabilirim.

Bu arada, külotumu yine değiştirdim. İşte değiştirdiğim şeyin fotoğrafı.

Kutsal siyah dantel, dişlerimi koparmak istiyorum. Bugün giydiğin şey bu mu?

Evet. Beğendin mi?

O kadar hoşuma gitti ki, işten sonra kendimi davet edeceğim. Evet de Rachel.

Evet. Bu gece yapılacaklar listemdesin.

Carter: Sana da.

Rachel: Ve eğer bir kıza seks listesi verirsen, birkaç orgazm yaşayabilirsin.

HAYAT DOKTORU

Rachel

Az önce sokakta yanından geçtiğim, telefonunda yoga dersi hakkında sohbet eden kadın mı?

Hayatımın en güzel zamanını geçirdiğimi biliyor mu?

Fillmore'da yanından geçtiğim bebek arabalı anneye ne demeli?

Yanından geçip giden kadının -benim- güneş ışığından, gelmiş geçmiş en iyi randevulardan ve bir sürü akıllara durgunluk veren orgazmdan beslendiğini hissedebilir mi?

Kollarımı açıp bir çiçek tarlasında dönerek şarkı söylemek istiyorum.

Her büyük alete tırman, her O'yu kovala...

Liste başı olacağına eminim. Herkesin çiftçi pazarında bir randevusu, ayak parmaklarını kıvrarak seks yaptığı bir gecesi ve başka biriyle sadece kendiniz olabileceğiniz bir sabahı olmalı. Aslında, bu bana bir fikir verdi.

Yürürken bir mesaj daha atıyorum.

Hey! Doktor özgeçmişlerimize Yaşam Doktoru'nu da ekleyebiliriz. Hayat Doktorları... en iyi arkadaşınızla bir randevu ve ateşli bir seks öneriyor.

O ilacı alacağım. Oh, bekle.

Birkaç doz daha alacağım. Kız arkadaş derslerinin *böyle* olacağını kim bilebilirdi? Flört okuluna gideceğimi ve köpekbalıklarıyla dolu flört sularına ayak basmaya hazır olduğum zaman için uzak, çok uzak bir romantik gelecek hakkında biraz araştırma yapacağımı düşünmüştüm. Bunun yerine, profesör bana özel ilgi gösteriyor ve bu ekstra kredi çok hoşuma gitti.

Öyle ki beni değiştiriyor. Kendimi yeni şekillerde görmemi sağlıyor. Ben de başkalarını yeni bir gözle görüyorum.

Şimdi gibi.

Fillmore Caddesi'nin köşesinden Haven Spa bloğuna dönüyorum. Düşman bölgesine girerken biraz gerginim ama bunu yapmalıyım. Bu önemli adımı atmalıyım. Elimde bir hediye var, nasıl karşılanacağından tamamen emin değilim.

Nefesimi tutarak bloğa doğru yürüdüm, Haven Spa'nın kapısını açtım ve en iyisini umdum. Hediyelerle ilgili en önemli şey, istenip istenmeyeceklerini bilmemenizdir. Ama bazen, geri tepecek olsalar bile yine de vermeniz gerekir.

Umarım bu geri tepmez.

Resepsiyonda, birbiriyle uyumlu lavanta rengi balon pantolonlar giymiş bir çift sakın görünümlü kadın senkronize bir şekilde yukarı bakıyor. Taş bir masa üzerine yerleştirilmiş küçük bir çeşme şırıldıyor. Yanında bir Zen bahçesi var. Tepede kuşlar cıvıldıyor ama gerçek kuşlar değil. Bir film müziği. Ama Ava omuzlarına tünemiş sinek kuşlarıyla buraya yelken açsa hiç şaşırmazdım.

"Günaydın. Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor lavanta ikizlerinden biri.

Sinirlerimi bir kenara bırakıp tezgâha doğru ilerliyorum. "Günaydın. Bugün çok güzel görünüyorsun. Ava burada mı?"

"Öyleyim."

Benim bir sürtük olduğumu düşünen adamın karısının dingin sesi beni selamlıyor. Arkamı dönüyorum ve işte orada, ne bileyim, muhtemelen dev bir deniz kabuğunun üzerinde süzüldüğü hidromasajlı havuz seansından süzülüyor.

Çene yukarı. İçinden geldiği gibi söyle. "Sadece teşekkür etmek istedim Ava," diye başlıyorum, ona getirdiğim hediyeyi sıkı sıkı tutarak - fıstık ezmeli kek. Dün gece Carter'ı görmeden önce pişirmiştım. Bunların hepsini Fable'a, Fable olduğu için bir teşekkür olarak getirecektim. Ama bu sabah birazını bu amaçla bir tupperware kabına sakladım. "Ve şu anda tüm iyi hisleri hissettiğimi bilmeni isterim. İşte sana bir hediye."

Benimle konuşma şeklini kabul edip etmemem önemli değil. Bir müşteriye kaba davrandım ve bu bumerang etkisi yarattı. Daha iyisini yapmalıyım

benim için. Olmak istediğim gibi bir insan olmalıyım. Özür dileyen bir insan. Hatalarının sorumluluğunu alan.

Umutlu ellerle ona tabağı sunuyorum.

Başını eğmiş, en az benim kadar merak ediyormuş gibi bakıyor. Hiçbir şey söylemiyor. Belki de yeterince açık değildim? Yeterince özür dilemedim mi? Sessizliği daha derin bir açıklamayla doldurmak için acele ediyorum. "Ve sen haklıydın. Mutlu değildim. Bunun acısını kocandan ve dolayısıyla senden çıkardım," diye ekliyorum, içim endişeyle çalkalanıyor. Vay anasını, bu daha iyi bir insan olma işi çok zor. Özellikle de bu kadar okunmaz olduğu için. Ama tavrımı değiştirmek sadece benimle ilgili olamaz. Başkalarıyla da ilgili olmalı. Onlara nasıl davrandığımla. "Ama daha mutlu olmak için çalışıyorum. Ve tüm titreşimleri, tüm iyiliği, tüm enerjiyi hissetmeye çalışıyorum."

Mırıldanıyor, ifadesinden hâlâ pek bir şey anlaşılmıyor ama brownie kabını alıyor. "Teşekkür ederim, ama şeffaflık adına brownie yemediğimi bilmenizi isterim."

O zaman neden onları alıyorsun?

"Evet, evet!" diye bağıyor neşeli bir ses.

Lavanta ikizlerinden biri. Tanrıya şükür. Kuyruğum arasında ve pençelerimde bir kap reddedilmiş kekle buradan sürünerek çıkmaktan korkuyordum.

Ava cömert bir hayırsever gibi, "Alabilirsin o zaman Cassandra," diyor ve koşarak gelen yardımcısına uzatıyor.

Ava bana dönüyor, ruhani bir şekilde başını sallıyor ve sonra "Güzel kokuyorlar" diyor.

Ve bu beklediğimden daha iyi. Bunu doğru yönde atılmış bir adım olarak kabul ediyorum. Bana tekrar iş göndermesi hakkında tek kelime etmiyorum, çünkü bu bir hediyeden ziyade rüşvet olur.

Bunun yerine basit ama şaşırtıcı derecede doğru bir şey söylüyorum. "Umarım harika bir gün geçirirsin."

İki haftadan biraz daha uzun bir süre önce onun hakkında böyle hissetmiyordum. Ama şimdi hissediyorum.

Kapı arkamdan kapanırken, iyi hislerimle sokakta kasıla kasıla yürüyorum. Hayat yeniden daha iyi. Bana kraliçe gibi davranan bir adamla üç randevum daha var. Taptığım arkadaşlarım var. Ve -tahtaya vurarak- dönüyor gibi görünen bir işim var.

Oh, ve krema? Bu gece, ayna seksi yapacağım. Aynalı seks randevusunda ne giyilir? Hiçbir şey dışında mı?

Dükkânın kilidini açıp kapıyı çekerken güzel şeylerden oluşan seçeneklerimi gözden geçiriyorum, bugün belalı bir iş kadını olmaya hazırım.

Birkaç dakika sonra Fable esneyerek içeri girdi. "Kahretsin, ben yorgunum ve sen de dünyayı fethetmiş gibi görünüyorsun."

"Dağlara tırmanıyorum ve iyi niyetimi yayıyorum," diyorum ve sonra başka bir Tupperware kabı almak için kanvas çantama uzanıyorum. "Ve senin için, seni mücevher yapımı ve yönetsel muhteşemlik tanrıçası. Fıstık ezmeli brownie."

"Kadın. Sadakatimi sonsuza dek kazanmaya mı çalışıyorsun? Çünkü şunu söylememe izin ver, bitti. Ve bana ver." Ellerini kavırıyor, sonra bir brownie ısırtıyor ve inliyor. "Yanında brownie ile mücevher satmalısın Rachel."

Kötü bir fikir değil.

Birkaç dakika sonra ilk müşteri geldi ve ona iki çift avize küpe sattım.

Evet. Ben Rachel 2.0'ım ve Carter'a teşekkür etmeliyim.

Lafi açılmışken, ona bir teşekkür hediyesi göndermeliyim. Ne de olsa bana iç çamaşırı aldı. Ama bir erkek için iyi bir teşekkür hediyesi nedir? Boxer külotun bir muadili var mı? TJ Maxx ve Target'tan alınmış külot paketleri hayal ediyorum. Seksi külotlarla aynı ligde değiller.

Peki ya tıraş losyonu? Ama kullanıyor mu? Sever mi? Ona bir kupa alabilirim, ama bunu daha önce yaptık. Ona daha kişisel bir şey almayı tercih ederim.

Ve beni yakaladığı gibi seksi bir şey.

Ooh! Biliyorum!

Trafiğin durduğu bir anda internete girdim ve evine göndermek üzere yeni bir vücut yıkama suyu sipariş ettim. Sonra bir not ekledim. *Seni gömleksiz sevdiğimi yazan bir şey istedim. Ve bu işe yarayacak gibi görünüyor. Gelecekteki duşlara.*

* * *

Bütün sabah tedarikçilerden gelen telefonları yanıtlamak, faturaları ödemek ve Venedik'teki mağazanın müdürü Stella'yı kontrol etmek için koşturup durdum. Birkaç aydır mağazayı bir profesyonel gibi yönetiyordu, ancak son zamanlarda daha fazla izin istiyordu. Ve şimdi bana, izin günlerine ihtiyaç duyduğunda çalışanların daha iyi eğitildiğinden emin olmamı istediğini söylüyor. son zamanlarda çok içtiğini söylemiyorum, çünkü ya ihtiyacı olursa? Onun yerine, ben

Ona yakında Venedik mağazasını ziyaret edeceğimi söyledikten sonra *bu* mağazanın önüne dönüyorum. Fable pixie kesimli minyon bir kadınla sohbet ediyor. Onu şirin elbise dükkanının sahibi olarak tanıyorum.

"Oh, Better With Pockets'ı siz işletiyorsunuz,"

diyorum parlak bir sesle. "Evet," diyor kadın.

"Ve Beatrix'in sana bazı iyi haberleri var," diyor Fable kocaman bir sırıtışla.

"Bu akşam doğaçlama bir kaldırım partisi ve satış yapıyoruz. Kolyelerinizden bazılarını da dahil etmek ister misiniz-"

O daha sözünü bitirmeden ben evet diyorum.

* * *

Ofisime daldım ve kısa bir öğle yemeği molası sırasında Carter'ı aradım. "Hey" diye cevap veriyor, sonra da yere çarpan ağır metalin gürültüsü duyuluyor.

Ağırlık odasında olmalı. Mmm. Bu güzel bir görüntü. Carter demir pompalıyor. Bana daha iyi hisler veriyor.

"Hey, bu gece buluşamam. Özür dilerim. Ama bu iyi bir şey. Yemin ederim," diyorum, ayna seksi yerine bir kaldırım satışı için bu kadar heyecanlı olduğum için kendimi biraz suçlu hissederek. Ve ayna seksiyle gelen her şey için. Kahkaha, dostluk ve...oh! O yapbozu gerçekten yapmalıyız. Onu yapılacaklar listeme eklemeliyim.

"Ah," diyor küçük bir hayal kırıklığı notuyla ve bir iki saniyelik sessizlikle.

Bu ne anlama geliyor? Morali mi bozuk? Edward asla üzülmezdi. Dükkanda bir işim çıktığında Edward asla hayal kırıklığına uğramazdı. Venice'teki mahalle iş derneği, bölgede otun yaygınlığını tartışmak için doğaçlama bir toplantı düzenlediği için bir akşam yemeğini iptal etmek zorunda kaldığım zaman bile. Ama elbette Edward'ın onu meşgul edecek başka işleri vardı. Baba rolü oynamak için Palm Springs'e gitmişti.

"Önemli bir şey değil," diye ekliyor Carter, sanki vites değiştirmiş ve yeniden hızlanmış gibi neşeli. "İyi haber ne?"

Vites değiştirmem bir saniyemi alıyor çünkü onun hayal kırıklığı garip bir şekilde hoşuma gidiyor. Bu, bu gece beni gerçekten görmek istediğinin bir işareti. *Seni becermek istiyordu.*

Ama ne var biliyor musun? Carter sevişemediği için üzülse bile, bunu bir zafer olarak kabul edeceğim çünkü Carter'ın seviştiği tek kişinin ben olduğumu *biliyorum*.

Ve bu çok iyi bir şey.

Bunu aklıma yerleştirdikten sonra, Bling and Baubles'ın Fillmore Caddesi'ndeki diğer işletmelerle birlikte bir kaldırım blok partisinin parçası olmaya davet edildiğini hızlıca açıklıyorum.

"Evet amina koyayım," diyor ve coşkusu o kadar gerçek ki. Bu da emin olduğum başka bir şey. Emin olmayı sevdiğim başka bir şey. "Biliyordum."

"Çok heyecanlıyım. Buna inanamıyorum," diyorum. "Senin için bir şeyler oluyor. Bunu hak ediyorsun."

Bunu hak ediyor muyum? İnsanların iyi şeyleri hak ettiğine inandığımı sanmıyorum. Ama iyi şeyler kazanmak istiyorum. Belki de kötü hislerim için dilediğim özür iyi bir karmaya zemin hazırlamıştır.

"Sanırım kız arkadaş dersleriydi," diye itiraf ediyorum fısıltıyla. "Açıkla."

"Sanırım ruh halime iyi geliyorlar. Randevular ve aşırı seks de öyle," diyorum ama güvendiğim biriyle vakit geçirmenin ilaç olduğuna eminim. Kendime güvendiğim biriyle.

"Sen bir hayat doktorusun, Rachel," diyor. "Belli ki. İstersen uğrayabilirsin."

Çabucak boğazını temizler. "Hey, atlamam lazım. Wilder geliyor. içeri."

"Oh, doğru. Hadi, hadi, hadi," diyorum ve kapatıyorum. Ekrandaki ismine bakıyorum

biraz daha telefon ettim, gece onu göremeyeceğim için kendimi kötü hissediyordum.

Ama hayatımı, kalbimi, ruhumu yeniden inşa etmek için San Francisco'dayım.

Ve son zamanlarda, . Bu gece, tamamen iş Rachel olacağım.

Carter'ı özleyecek olsam bile.

Hem de çok.

OceanofPDF.com

NE KADAR BÜYÜK BİR PATLICANINIZ VAR.

Carter

Antrenman tesisinin beton zemininde kanat uçlarının hassas yankısı hiç de yanlış anlaşılmıyor. Burada çalışan herkes spor ayakkabı giyer; takımdaki çocuklar, antrenörler, koçlar. Eğer ayakkabı sesi duyuyorsam, ya takım sahibi ya da genel müdür yolda demektir.

Her ne kadar Wilder Blaine'den korkmasam da, patron patronun ta kendisidir. Bu yüzden pahalı ayakkabılar giyen adam ağırlık odasının kapısında belirdiğinde, bir milyar dolar gibi görüldüğünde, herkese yapacağımı yaparım.

Ağırlık sehpasının üzerine park edip ağırlığı bir kez daha, sonra bir kez daha kıvırıyorum ve "Dokuz yüz doksan dokuz, bin" diyorum. Ağırlığı bırakıp tatmin edici bir nefes alıyorum ve arkadaşşıma dönüyorum. "Bana ayak uydurmak zor, değil mi Hamlin?"

Takım arkadaşım yakındaki bir bankta oturduğu yerden alay ediyor. "Asla Hendrix. Ben zaten sekiz mil koştum," diyor, sonra da sorumlu adama dönüyor. "Oh, merhaba, Bay Blaine. Yeni oyunları ezberlemeden önce hafif bir antrenman yapıyorum."

Wilder küçük, alaycı bir gülümseme verir. "Rekabet. Bunu sevdim." Dikkatini bana çeviriyor, gözleri biraz... yoğun.

Oh, kahretsin. Kendimi Pazar günkü maçla ilgili bir yorum için hazırladım, *daha çok çalış, daha iyisini yap gibi bir şey*. Bu biraz saçma çünkü Wilder bu düzeyde bir mikro yönetime müsamaha göstermez. Ama yine de,

Konuşulacak bir iş olmadığı sürece genellikle ağırlık odasına uğramaz.

"Randevu gecesinde her şey yolunda gidiyor mu, Carter?" diye soruyor. Gerçi bu daha bir açıklama, işlerin başında olduğunu bilmemi sağlıyor.

Randevu gecesini için burada olmasına şükrederek rahat bir nefes alıyorum. Bir otorite figürü tarafından azarlanmamın üzerinden ne kadar zaman geçmiş olursa olsun, bir koç, bir müdür, bir yönetici adımı söylediğinde hep gergin olurum.

Bu benim sınıfta dalıp giden çocuk, yerinde duramayan çocuk, sırası gelmeden konuşan çocuk, bir fen projesine kafayı takan ama sonra daha parlak bir şey için onu terk eden çocuk olmaktan kaynaklanan kendi TSSB'm.

Artık daha yaşlıyım. Ama eski korkular zor ölür.

Wilder'a tüm dikkatimi veriyorum. "Böyle düşündüğünüzü duyduğuma sevindim efendim. Önemli bir sponsor olduklarını biliyorum."

"Öyleler. Ortaklığımız harika gidiyor. Randevu Gecesi farklı bir demografiye ulaşmamıza yardımcı oluyor. Daha genç insanların maçlara gelmesini sağlıyoruz. Bu önemli, futbolu yeni bir nesle pazarlamak."

"Kesinlikle öyle," diyorum.

"Ve sana harika bir randevu için önerimi vermezsem ihmalkârlık etmiş olurum." Oh.

Bunu beklemiyordum. Rachel ve ben önümüzdeki üç randevumuz için pek çok seçenek belirledik ama elbette patron için değişiklik yapacağım. "Elbette. Aklında ne varsa bana söyle."

Çok önemli bir noktaya değinecekmiş gibi dövmeli parmağını kaldırıyor. "Mini golf harika bir randevu olur. Ve muhtemelen benim sahamda mini golf olduğunu zaten biliyorsunuzdur. Size eşlik etmekten mutluluk duyarım."

Bedava randevuya ihtiyacım yok ama büyük adamı geri çeviremezsin. "Teşekkür ederim. Öyle yaparız."

"Müthiş." Bakışlarını Hamlin'e çevirir. "Düşünüyordum da, Malik." Derin düşüncelere dalmış gibi durup elini çenesinde gezdiriyor. "Neden gidip fazladan birkaç mil daha koşmuyorsun? On mil olsun."

Hamlin'in gözleri açılır. Belirgin bir şaşkınlıkla yutkunur.

"Elbette." Ve mikrofon düşer düşmez, yetkili adam uzaklaşır.

Ayakkabıların sesi azalıp patronun duyamayacağı bir yere geldiğinde Hamlin bana dönüp şarkı söylüyor: "Ben de patronla mini golf oynayabilir miyim? Lütfen? Golf sahasındaki palyaçoların yanında ona yalakalık yapmak istiyorum."

"Wilder Blaine palyaçolar için fazla klas."

Hamlin, "Belki ikiniz yel değirmenleri ve dinazorların yanında ne kadar klas olduğunu tartışabilirsiniz," diye karşılık veriyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Adam beni *kendisiyle* mini golf oynamam için davet etmedi. Sadece başka bir saha yerine kendi sahasında oynamamı istiyor. Ama anlıyorum. Kıskanıyorsun. Bu anlaşılabilir bir şey Ham, çünkü senin sadece bir yüzüğün var."

Hırlıyor. Evet, bu onu her seferinde susturuyor.

Bir boğaz temizleniyor. Wilder döndü mü? Kahretsin. Bizi duydu mu?

Temkinli bir şekilde kapıya dönüyorum ve Beck'i görünce çok rahatlıyorum. Oyun kurucu kapının pervazına dayanmış, kollarını kavuşturmuş, sırtıyordu. Hangi cehennemden geldi bu?

Beck, "Patlıcan yüzünden sizi golf sahasında istiyor," diyor.

Kaşlarım çatıldı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Dostum. Sen bir meme'sin." Beck telefonunu çıkardı, biz de etrafına toplandık. Rachel'in çiftçi pazarında patlıcanı eline alıp bakarken "*Çok büyük*" dediği üç saniyelik bir klibi oynatıyor.

Doğru. At. Ben.

OceanofPDF.com

YAĞMUR KONTROLÜ

Rachel

Hareketli pop müzikleri kaldırım satışına bir parti havası veriyor. Kalabalıklar yürüyüş yolu boyunca ilerliyor, stantlarda duruyor, Better With Pockets'in sevimli kıyafetlerine, Effing Stuff'ın ilginç hediyelerine, Doctor Insomnia's Tea and Coffee Emporium'un soğuk demlemesine ve Fable'ın son koleksiyonu olan "Treat Yourself" kolyelerine - masamızda sergilenen ışıltılı güneş, ay ve yıldız kolyelerine - göz atıyor.

Son birkaç saatte, son birkaç günde sattığımız kadar kolye sattık. Bu fırsat için teşekkür etmek üzere yarın elbise dükkanındaki Beatrix'e biraz kek götürmem gerekecek.

Saat dokuza yaklaşmasına rağmen etkinlik sona erme belirtisi göstermiyor. Telefonumu cebime geri sokuyorum, yırtık kot pantolonlu ve kırılmış sweatshirt'lü bir kadın masamın önünden geçiyor, sonra bir iki adım atıp aceleyle bana geri dönüyor.

"Merhaba," diyor meraklı bir sırtışla. Görünüşe göre bir şeylere yol açıyor -iyi bir şeylere- ve ben bunun için buradayım.

"," dedim. "Bu gece size yardımcı olabilir miyim?"

Şık siyah saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyor, sonra rahatlamış bir nefes veriyor. "Sadece çiftçi pazarı tavsiyenizin çok iyi olduğunu söylemek istedim. Bu hafta sonu bir adamla görüşeceğim ve pazardaki çiftçileri araştırmalı mıyım? Pestisit kullanıp kullanmadıklarını sormalı mıyım? Her şeyi bilmek zorunda mıyım?"

farklı mantar türleri? Beynim dönüyordu ve sonra videonuz bana şunu fark ettirdi: Oh, sadece eğlenebilirim."

Ona gülümsüyorum. "Mantar çeşitlerini ezberlemek zorunda kalmadan da flört etmek yeterince zor."

Fable inatçı bir parmak kaldırır. "Chanterelles, tatlım. En iyisi onlar."

"Bildiğim iyi oldu," diyor kadın, sonra bana dönüyor. "Ayrıca, siz ikiniz cidden çok tatlısınız."

Yetenekli arkadaşımın gurur duyarak Fable ile omuz omuza çarpışıyorum.

"Teşekkürler.

Mücevher yapımında bir tanrıça."

Meslektaşım homurdanıyor. "Rachel, eminim sen ve seksi kızıdan bahsediyordur."

Yanaklarım ısındı. Oops. "Ah. Doğru."

"Ne zamandır birliktesiniz?" diye soruyor kadın.

Başımı sallayarak bu fikri reddediyorum. Kendimi kesinlikle onun kız arkadaşı gibi göstermeye çalışmıyorum. Kimsenin onun yerel spor şöhretinin kuyruğuna takılmaya çalıştığını düşünmesini istemiyorum. "Biz sadece arkadaşız," diye vurguluyorum.

Kadın kıs kıs gülüyor.

Bu...cesurca.

Ama tamam, kendi fikrini söyleyebilir. Rachel 2.0 artık bir pislik olmayacak.

"Herkes seni gönderiyor," diye ekliyor. "Öyle mi?" Bu benim için yeni bir haber.

"Özellikle de patlıcan yorumundan sonra," diyor.

Ah. Bu mantıklı. Carter bugün erken saatlerde bana mesaj attı. İlk açtığımda, ***bir konuda seni uyarmam gerekiyor demesi*** beni endişelendirdi.

Ama sonra klibi gönderdi ve ekledi: ***Patlıcanıma ne yapmayı planladığını bir bilseler, yorumları bir hayal etseler.***

Rahatlamıştım, gülmüştüm. Çünkü her ne kadar sık şakası yapıyor olsam da, yine de dostça bir şakaydı. Cevap verdim: ***Patlıcanlı bir çift kavunu ne kadar çok sevdiğini bir bilseler, o yorumları bir hayal etseler.***

Kadın telefonunu çıkardı ve bana en son haberleri gösterdi.

En iyi erkek arkadaş o olurdu.

O gerçekten erkek arkadaş hedefleri. Ve siz ikiniz de çok tatlısınız.

Kalbim ısınıyor. O en iyisi. Ama insanların birlikte olduğumuzu düşünmelerine izin vermek ona haksızlık olur. Bu yüzden bir kez daha diyorum ki, "Biz *gerçekten çok* iyi arkadaşız."

Sırıttıyor. "Belki o zaman benimle çıkar."

Ne? Ne? Ona saldırmak istiyorum.

Hayır, seninle çıkmayacak. Benimle çıkamazsa kimseyle çıkmaz, anlamıyor musun?

Vay canına. Bu iğrenç, yeşil gözlü yaratık da nereden çıktı?

Kıskançlıktan kurtulmaya çalışıyorum. Carter'ın bekâr bir adam olduğunu kabullenmeye. Sadece arkadaş olduğumuzu -geçici faydaları olan arkadaşlar- açıkça belirtmek istiyorsam, onun piyasada olduğunu kabul etmek zorundayım.

"Asla bilemezsin," diyorum, neşeli ses tonumun inandırıcı olmasını umarak. "Ama umarım çiftçi pazarındaki randevunuz harika geçer."

Umarım o kadar iyi gider ki adamlarla evlenirsin ve on tane bebeğin olur.

"Ben de," diyor, sonra bakışları bir güneş kolyesine takılıyor. "Sanırım bu kolyeyi de alacağım."

"Randevunuzda harika görünecek," diyorum *ve gelecekteki çocuklarınıza babalarıyla tanıştığınız geceyi anlatacaksınız.*

Bitirirken telefonuna bir kez daha bakıyor, sonra düşünceli bir bakışla bana bakıyor. "Biliyor musun, bir patlıcan kolyesi yapmalısın."

O gittiğinde, artık ellerini nasıl bağlayacağımı düşünmüyorum, böylece Carter'a asla sağdan vuramayacak. Bakışlarımı Fable'a çeviriyorum ve mor sebzenin gümüş bir zincire asılı olduğunu hayal ediyorum. Çok zekice. Para ağacı seviyesinde zekice.

"Bunu yapabilir misin?" Fısıldıyorum. Bu fikir yüksek sesle söylenemeyecek kadar değerli. "Hallediyorum," diyor, sonra tanıdık bir ses duyuyorum.

"Görünüşe göre ikiniz bir belanın peşindesiniz."

Sıcaklık omurgamdan aşağıya doğru cızırdıyor. "Uğramışsın," diyorum, Carter yaklaştığında beni bir gülümseme kaplıyor. Sözlerim kulağa rüya gibi mi geldi? Sanırım öyle oldu.

"Dondurma alıyorduk," diyor takım arkadaşına doğru başını sallayarak. Malik Hamlin onun yanında.

"O bana davrandı. Çünkü ben ondan daha iyiyim," diye kestirip atıyor Malik. "Ne konuda?" Yemi yutarak soruyorum.

"Her şey," diyor Malik.

Carter gülüyor. "Daha iyi uyumak için kendine ne söylersen söyle."

Malik'in bakışları masamıza ve erkekler için olan zincirlere takılıyor. "Oh, çok tatlı.

Yeni bir altın zincire ihtiyacım var," diyor.

"Bunun içinde iyi görünürsün," diyor Fable, onun için bir tanesine dokunarak. Adam onun bakışlarına karşılık veriyor.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Ben asla yanılmam," diyor.

"Ben alırım" derken Malik'in gözlerinde bir parıltı var.

Vay be. Şimdiye kadarki en kolay satış.

Carter bana *Malik'in hızlı hareket ettiğini* söyleyen bir bakış attı. Ben de ona *biliyorum der gibi bakıyorum!*

Sonra bakışlarımın Carter'da biraz daha oyalanmasına izin verdim. Orman yeşili tişörtü göğüs kaslarını sarıyor ve pazularını ortaya çıkarıyor. Saçlarının uçları biraz ıslak.

Fable Malik'in hesabını öderken Carter biraz daha yaklaşıyor. "Gömleksiz sabun için teşekkürler," diyor alçak sesle, sadece benim için.

Göğsümden aşağı bir karıncalanma iniyor. Aramızdaki bu şeyin bitiş tarihi olan bir deney olduğunu bilmeme rağmen, cinselliğin ötesinde bir şekilde gazlı ve iyi hissediyorum. Evet, ayna seksi istiyorum ama aynı zamanda onun için bir şeyler yapmak istiyorum.

"Yarın akşamki planımızı erteleyelim mi? Ama dizlerimin üzerinde bir ders için."

Başını sallarken gözleri *evet* diyor. Hatta belki de hırlıyor. Ha, al bunu. Bir süre daha benim.

OceanofPDF.com

ŞANSLI SPATULA

Carter

Büyük penisli erkeklere sempati duyulmaz. Anlıyorum. Bu altın kaplama bir sorun. Ama büyük bir çekiç hakkında kimsenin size söylemediği bir şey var.

Çoğu kız tamponunuzdaki kromu emmek istemez. Ve hey, bayanlara gölge düşürmek yok. Ben de çenemin kopmasından korkardım.

Bu yüzden ertesi gece onun evine gittiğimde fazla umutlanmıyorum. İşler nasıl giderse gitsin çok mutluyum.

Rachel kapıyı açıyor, baştan çıkarıcı bir şekilde pembe bir lolipop yalıyor. Ve tüm umutlarım anında ereksiyonumla birlikte yükseliyor. Ayrıca, *sütyensiz* beyaz bir bikini giyiyordu.

Uzun, şehvetli bir yalamadan sonra "İçeri gel," diyor.

"Evet, sanırım az önce yaptım." İçeri girdim. Oturma odasındaki masanın üzerinde duran mini hoparlörden tanımadığım bir melodi çalıyor. *Seksenli yılların* tarzında seksi bir ses. "Bu da ne?"

"Ruh hali müziği. Prince'ten 'Head'" diyor.

Birinin geri adım atmaya niyeti yok. Tanrı onu korusun. Tanrı onu korusun. "Güzel seçim," diyorum ve bu yeni bir şey.

Bütün düzenek.

Baştan çıkarmaya alışkınım. Seks konusunda hep başı ben çekmişimdir. Hoşlandığım şey bu ve birlikte olduğum birçok kadın da bundan . Ama hiçbir zaman bir kadının evine beni baştan çıkarmaya hazır bir şekilde girmedim.

Ağzıyla.

Oturma odasının ışıkları kısık ama kapalı değil. Harika. Onu izlemek istiyorum. Sehpanın üzerinde bir şişe vişne aromalı kayganlaştırıcı ve bir el havlusu var. Büyük pembe bir dildonun hemen yanında.

Sorularım var ama en önemlisine bir cevabım var. Evet. Yani, evet, şu ana kadar, onun tarafından baştan çıkarılmayı seviyorum.

Elimi tutuyor ve beni kanepeye doğru yönlendiriyor. "Otur," diyor. Hemen utanarak başını sallıyor. "Bekle. Özür dilerim. Seni biraz ön sevişmeyle hazırlamalıyım."

Gülerek aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve başının arkasını tutuyorum. "Tatlım, dün beni davet ettiğinde hazırdım. Evinin merdivenlerini çıktığımda daha da hazırdım. Ve kapıyı açtığında bir lolipop emerken en hazır olan bendim." Elindeki şekeri alıp dudaklarına bir merhaba öpücüğü konduruyorum, emicinin şekerli tatlılığının üzerine mırıldanıyorum - tadı çilek gibi.

Öpüşmeyi kesiyorum, şekeri masanın üzerindeki bardak altlığına koyuyorum. "İşte oldu. Yüzde yüz hazır ve daha fazlası."

"Her şeyi planlamıştım. Küçük Carter üzerinde pratik yaptım," diyor ve seks oyuncağını işaret ediyor.

Beynim yaz günü sıcak bir kaldırımda kızarmış yumurta gibi. "Bir seks oyuncağına benim adımı mı verdin?"

Hevesle başını sallıyor. "Evet. A artı alacak mıyım?"

"Sen yıldız bir öğrencisin," diyorum ama ben de yıldız bir öğretmenim. Rachel'in neye ihtiyacı olduğu konusunda bir iki şey öğrendim - biraz patronluk taslamak. "Şimdi dinle, öğretmenin senin için bir dersi var. Ve şöyle başlıyor. Gömleğimi çıkar. Pantolonumun fermuarını aç. Ve sikimi çıkar."

* * *

Beş dakika sonra, kanepesinde çırılçıplaktım, bacaklarımı bir kral gibi açmışım ve tanıdığım en seksi kadın kalçalarımın arasına diz çökmüş, ellerini bacaklarımda bir aşağı bir yukarı gezdiriyordu.

Titriyorum.

Titriyorum amına
koyayım.

Tırnaklarını tenimde gezdirerek beni tıslatıyor. Sonra yüzünü sikime yaklaştırıyor ve sikimin hemen yanına bir öpücük konduruyor.

Alay etmek. Siktiğimin sataşması. "Küçük Carter'a da sataştın mı?"

Başını kaldırıp bana seksi bir sırtışıla bakıyor. "Belki de sevdim. Belki o." hoşlanmıştı

"Eminim öyledir," diye mırıldandım. "Ya sen?"

Aletimin tabanını kavrayıp ağzına doğru tutarak sıkıyorum. bir damla uyarılma. "Evet. Şimdi bana bir parça şeker gibi davran."

Dilini damlanın üzerinde gezdiriyor ve sonra mırıldanıyor. Ama benim alaycı öğrencim çok meydan okuyor. Beni hâlâ o güzel pembe dudaklarının arasına almıyor. Gür kestane rengi saçlarının zonklayan sikimin üzerine ipeksi bir perde gibi düşmesine izin veriyor, sonra yüzünü sikime sürüyor.

Tanrım. Bir seks kedisi gibi, yumuşak yanağını sikime sürüyor ve ben şehvetle titriyorum. Sonunda dilinin ucunu başımın üzerinde gezdiriyor. O kadar iyi ki, kutsal değil. "Yessss," diye inliyorum.

Tacı dudaklarının arasından geçiriyor ve beynim heyecandan patlıyor. Rachel'in beni nasıl emeceğini öğrenmesi gördüğüm en ateşli şey. Kendi ders planını yazdığında ona zorlukla öğretebiliyorum ve bu planın içinde uç kısmını terk ederek yalamak da var.

Dilini başının altında döndürdüğünde, kalçalarım titriyor. Sadece dilinin hareketi değil. Yüzündeki ifade. *Memnuniyet*. Beni sevdiği gibi emmesi.

Beni biraz daha derine çekerken shaftıma karşı mırıldanıyor. İçimdeki sıcaklık termonükleer seviyeye çıkıyor.

"Siktir," diye mırıldandım.

Aletime karşı gülümsemesini hissedebiliyorum.

Açıkçası herhangi bir eğitime ihtiyacı olduğundan emin değilim. Belli ki Little Carter üzerinde çalışıyormuş. Ev ödevini yapmış. Ama yapabileceği bir şey var. "Ellerini de kullan bebeğim," diye ısrar ediyorum.

Gözlerini kırıştırıyor, sonra beni ağzından düşürüyor. "Unutmuşum," diyor. "Çok heyecanlıydım. Hatırlattığın için teşekkürler."

Yüce Tanrım.

Şu anda patlamamam bir mucize.

Kayganlaştırıcıyı almak için onun yanından uzanıyorum. Ellerini açıyor ve ben de avuçlarına biraz damlatıyorum.

"Sen iki elini de kullanıyorsun." Bunu aletimle ya da belki de onunla ilgilenme becerisiyle gurur duyuyormuş gibi söylüyor. Hevesli kızım gırtlaktan gelen bir mırıltıyla bana geri döndü, ağzı sıcak bir cennet, elleri kaygan bir tünel.

Ve ben yakıldım.

Bu teknik değil. Ellerinin yerleşimi değil. Mesele o. ıkardığı sesler. Benimle paylaştığı coşku. Dokunuşunda, vücutunda, gözlerinde hissedilebilen heyecan.

Bunun benim için iyi olmasını istiyor.

Bana sakso çekmek için silikon bir dildo üzerinde çalıştı. Eğer bu kendini adadığını göstermiyorsa, ne gösterir bilmiyorum.

Elleri taban boyunca kayıyor, dili başın üzerinde tirbuşon gibi dönüyor.

Dilini şaftımın alt tarafına doğru yuvarladığında içimdeki elektrik çatırdıyor. Orası o kadar hassas ki inliyorum, nefes nefese kalıyorum, sonra da yalvarıyorum. "Bitir beni bebeğim. Çok yaklaştım."

Çok geçmeden dudakları tekrar beni sıkıca sarıyor ve her yerim zonklamaya başlıyor. Ellerı kaygan ve sıcak; ağzı cennet gibi. Bir uyarı homurdanıyorum. "Geliyorum," diye mırıldanıyorum.

Serbest bırakılmamı yutuyor ve saniyeler sonra, ben iç çekip nefes alırken havluyu kapıp ellerini siliyor.

"Gel buraya," diyorum ona. Kucağıma tırmanıyor, ben de yüzünü okşuyorum. Onu hiç görmediğim kadar mutlu görünüyor. Buna ne anlam vereceğimi bilmiyorum ama *bu dersler onun üzerinde işe yarıyor*.

Benim üzerimde de çalışıyorlar. Neredeyse üzerimde çok iyi, ama bunlar riskler. Ben de tehlikeye aldirmeden tam gaz ilerliyorum.

Özellikle de onu öptüğümde, beni tattığında, vişne yağını tattığında ve *onu* tattığında. Tüm tatları seviyorum çünkü kokteylin tadı birlikte geçirdiğimiz özel gecelerimize benziyor.

Öpüşmeyi kestiğimde, "Hiç bir oral seks yapmamıştım." diyorum. Merakla kaşlarını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Sanki gerçekten istedin de."

"Spoiler uyarısı: Gerçekten istedim."

"Anlayabiliyorum," diyorum yanağını okşayarak.

"Hiç kimse...?" Soruyu bitirmiyor, sanki başka insanlar ya da başka oral seksler hakkında konuşmak istemiyormuş gibi.

Aslında ben de istemiyorum ama bana ne yaptığını bilmesini de istiyorum. "Öyle değil. Bu kadar coşkuyla değil."

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" diye soruyor, paylaşma hevesi ses tonunu yükseltiyor.

"Herhangi bir şey."

"Hoşuma gitti. Tadın gerçekten çok güzel," diyor.

Sadece seks. Gerçekten sadece seks. Ama lanet olsun, beni mümkün olduğunu bildiğimden daha iyi hissettiriyor.

Tüm bu duygularla yapılacak tek bir şey var. Ona güzelce ver.

Üstünü çıkardım, külotunu yırttım ve sonra yüzümü sikerken kıvranıp adımı haykırana kadar amını yalayıp yuttum. Saniyeler sonra ağzıma boşalıyor.

Kendimi kanepede onun yanına sıkıştırdığımda karnım gurulduyor.

Gülerek bir elini karın kaslarıma koyuyor. "Sana bir şeyler hazırlayayım."

"*Nasıl Harika Bir Kız Arkadaş Olunur*'a mı baktın?"

Gülüyor. "Hayır, Carter. Sadece seni tanıyorum. Yemek yemeyi seviyorsun. Ve çabalarına rağmen, sadece benimle hayatta kalmazsın."

"Ama deneyebilirim," diyorum.

Gözlerini deviriyor. "Senin yemeğe ihtiyacın var. Daha fazla amcığa değil." "Aynı fikirde değilim," diyorum, görünüşe bakılırsa.

Ama yine de beni tanıyor. Ve ben bu bilmeyi çok seviyorum. Bu anlar. Özel gecelerimizin bu küçük kozası.

Giyinip mutfağa gidiyoruz ve bana bunu planladığını söyleyen bir odaklanmayla buzdolabından malzemeleri alıyor. Sonra da "Senin için alışverişe çıktım" diyerek bunu doğruluyor.

"Yaptın mı?"

"Şey, geleceğini biliyordum ve aç olacağını düşündüm. Bir şeyler pişirmek istedim. Bir çeşit kız arkadaş deneyimi."

Birlikte geçirdiğimiz günlerin ve gecelerin onun için olduğu kadar benim için de iyi olmasını istiyor. Bu benim aklımı bambaşka bir şekilde başımdan alıyor. Limonlu kabak erişttesi ile sarımsaklı tavuk lokmalarını hazırlarken, bugün iş yerinde nasıl tariflere baktığını ve dükkândan çıktıktan sonra nasıl alışveriş yaptığını anlatırken beni şef yardımcısı olarak atadığı için hakkım olandan daha fazla mutlu oluyorum. Yapılacaklar listesindeki bu küçük ayrıntıları duymak kalbimi sızlatıyor. Bu da sevdiğim başka bir şey. Özleyeceğim başka bir şey.

Kendime karşı olmaya çalıştığım gibi ona karşı da dürüst olsaydım nasıl olurdu? Monroe'nun benden istediği gibi? Yapılacaklar listesini duymaktan ne kadar hoşlandığımı söyler miydim? Onunla yemek yapmayı ne kadar sevdiğimi? Hatta şu anda yaptığım gibi portakal biberlerini doğramayı?

Tamamdır.

"Sakıncası var mı?"

Ne? Bekle. Bana bir şey sordu. Siktir. Neyi umursayıp umursamadığım hakkında hiçbir fikrim yok. O benimle konuşurken dalıp gitmemden nefret ediyorum, onu düşünürken dalıp gitmiş olsam bile. "Ne dedin sen?" Günahımı örtecek suçlu bir gülümsemeye soruyorum.

Sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Zeytinyağı. Solunuzda. Bana uzatır mısın?"

Bıçağı bıraktım, şişeyi aldım ve her zaman yerinde olan bir şef yardımcısı gibi ona verdim.

Tavaya biraz serpiştirirken nazikçe soruyor, "Nereye gittin? Oyunu mı oynuyordun?"

Bu soru karşısında kalbim sıkışıyor. Quinn hiç sormadı. Çıktığım hiç kimse sormadı. Herkes dalıp gittiğimden sıkıldığını varsayıyor. Ama o bu soruyu gerçek bir özen ve ilgiyle soruyor, sanki önemli bir yere gittiğimi düşünüyormuş gibi, örneğin ben huysuz bir şekilde maça odaklanmışken çiftçi pazarına gitmiş gibi. Şimdi de kız arkadaş derslerinin bir parçası olarak ona açılmamı istedi.

Onunla asla sahip olamayacağım bir geleceği hayal ettiğimi ağzımdan kaçırmamın imkanı yok. Bu yüzden elimden geldiğince açık davranarak bunu atlıyorum. "Bugün gözden geçirdiğimiz bazı oyunları düşünüyordum. Yarın fazladan bir antrenman yapacağım. Hey, başka ne bilmek istiyorum biliyor musun?" Seks deneyimize geri dönerek soruyorum. "Peki ya dildo? Onu ne zaman aldın?"

Tavuk küplerini cızırdayan tavaya bırakıyor ve bana şakacı bir bakış fırlatıyor. "Dün gece kaldırım satışından çıktıktan sonra. Mallarını satan bir Good Vibes dükkanı vardı, ben de bir tane kaptım."

Bu görüntüyle bir dakikaya ihtiyacım var. "Şunu doğru anlamama izin ver. Kaldırım satışından eve çantanda bir dildo ile mi döndün?"

"Lyft ile geldim," diye
düzeltiyor. "Dün gece
antrenman yaptın mı?" "Ve bu
sabah da."

Beynim bu görüntüye takılıp kalıyor. Rachel yatakta, kanepede ya da burada, tezgâhta, benim için hazırlanmak üzere bir penisi emiyor.

Şimdi, bu içinde kaybolabileceğim bir görüntü, ama şu anda tamamen odaklanmış durumdayım, bu yüzden bir çekmeceyi işaret edip "Şanslı spatulamı alabilir misin?" diye sorduğunda *Evet* dedim.

"Kırmızı olan," diye ekliyor.

Onu aldım. "Bu spatula neden şanslı?"

Düşünmek için durur. "Hmm. Güzel soru. Sanırım kız arkadaşlarım 'özgürsün' yemeğime geldiklerinde kullandım."

Spatulaya beynimde kirli işlerle bakıyorum. "Bununla şanslı olmanın başka yollarını bulmak ister misin?"

* * *

Daha sonra, mutfak tezgahının üzerine eğildi ve ben taşaklarıma kadar içine girdim, şanslı spatula ile kışına şaplak atıyordum.

"Evet, beni işaretle Carter, lütfen," diye . "Seni işaretlememe bayılıyorsun," diye mırıldandım.

"" diyor, vahşice başını sallayarak beni teşvik . Bir tokat daha. Bir inleme daha.

Sonra bir yalvarış. "Daha sert."

Ona tam olarak nasıl istiyorsa öyle veriyorum ve çok geçmeden boşalıyor ve ben de onu takip ediyorum, dünyam kadınının içinde eşsiz bir mutluluğun akıl almaz saniyeleri için yanıp sönüyor.

Ama o benim değil.

Pek sayılmaz. O sadece birkaç randevu için benim.

Ama hepsinin tadını çıkaracağım. "Geceyi yine burada geçirebilir miyim?" "Kolay erişim için mi?"

"Hayır. Çünkü ben istiyorum."

Gülümsemesini göremiyorum ama hissedebiliyorum. Kalçama dokunmak için geriye uzanışında da hissedebiliyorum. "Ben de."

Onu *da* alacağım ve şimdilik yakınımda tutacağım.

OceanofPDF.com

BİR GÜN

Carter

Birkaç gün sonra, Cumartesi öğleden sonra bizi mini golf sahasına götürürken Rachel'a, "Düşünecek olursan, bu Nasıl Çıkılır serisiyle bir kamu hizmeti yapıyoruz," diyorum. Bu bizim ara haftamız, yani yarın futbol maçı yok. O kadar rahatım ki, rahatlamanın da ötesindeyim. Bay haftaları, yorucu ve yıpratıcı bir programın ortasına sıkıştırılmış mini tatiller gibidir. Ne istersen yapabiliyorsun. Cumartesi günü randevu gibi. *Çılgınca*. "İlk randevularına çıkan romantik nesle yardım edeceğiz," diye ekliyorum.

"Bu iş bizde. Mini golfün harika bir ilk randevu olması için dört neden" diyor Rachel ve biz de oynarken kamerada paylaşacağımız nedenleri sıralıyoruz.

"Ellerinle ne yapacağını biliyorsun," diye başlıyorum. "Bir kafede masanın karşısında otururken *'Masaya mı koyayım yoksa kucagımda mı kalsın'* diye düşünerek garip anlar yaşamak yerine onları sopanın üzerine koyuyorsun."

"Eller çok tuhaf," diyerek aynı fikirde olduğunu belirtiyor ve ardından bir sonraki ipucuna geçiyor. "İki, kadınlar için güvenli bir yer. Etrafta bir sürü aile ve insan var, bu da bayanlar için bir artı," diye ekliyor sağa dönmek için sinyal verdiğimde.

"Ve bu çok önemli," diyorum, sonra biraz duraksıyorum. "Üç, aynı anda hem telefon hem de golf sopası tutamazsın."

"Ve dört-herkes oynayabilir."

"Biz harikayız. Dizimizle Emmy kazanabileceğimizi düşünüyor musunuz?"

"Evet, sen daha ne olduğunu anlamadan kendi danışmanlık servisimizi açacağız. Flört üzerine dersler verebiliriz. Tarih Doktorları sizin için burada," diyor reklamcı sesiyle.

"Evet, insanlar bize gelip '*Randevu sırasında telefonumu çıkarmalı mıyım?*' gibi sorular soruyorlar." Parkura yaklaşırken devam ediyorum.

Rachel elini hayali bir zile vurma taklidi yapıyor. "Yanlış, Bob. Doğru cevap, *lanet olası randevunuza dikkat edin.*"

"Yani biz randevu doktorlarının Gordon Ramsay'siyiz," diyorum kursa dönerken. "Anladım."

"Bunun yanlış bir markalama olduğunu mu düşünüyorsun? Farklı bir yaklaşım deneyebilirim." Boğazını temizliyor, ağır bir mafya tonunu benimsiyor. "Hey, Bob, mini golf randevunda telefonunu çıkarırsan, hiç kadın bulamayabilirsin."

Çıldırıyorum. Rachel'ın yatak odasının dışında *am* dediğini duymak neden bu kadar komik bilmiyorum. Sadece öyle olduğunu biliyorum. Belki bu bir gün Kelime Doktoru ya da Mizah Doktoru'na sorulacak bir sorudur.

"Bu çok iyi bir tavsiye, Rach," diyorum park yerine girerken.

Evet, güle güle haftaları harikadır. Bu gün olabildiğince iyi. Ama motoru durdurup ona döndüğümde yüzünde endişe vardı. "Carter. Bazı *yapılmaması* gerekenleri paylaşmamız gerekebilir."

"Tamam mı?" Ne demek istediğinden ve ses tonunun gerçek mi yoksa sahte ciddi mi olduğundan emin olamadan soruyorum. "Ne gibi?"

Bakışları önce büyük yüzüklerime, sonra tekrar bana yöneliyor. "Mesela... rekabetçi bir canavar olma."

Vay be. Bu çok özel. Ama ben devam ediyorum. "Hmm. Bu genel bir tavsiye mi?"

"Oh, hadi ama. Yazın başlarında hep birlikte mini golfe gittiğimizi hatırlamıyor musun?"

Tabii ki biliyorum. Taşınmadan önce dükkânı için yer bakmaya Los Angeles'tan gelmişti. "Ve sen, Monroe, Juliet ve ben güzel bir mini golf oyunu oynadık," diye devam ediyorum. Beş par altı ile kazandığımı eklemiyorum. Ama eklememe de gerek yok. Zafer kendi adına konuşur.

"Ve tüm bu süre boyunca oyuna odaklanmıştın. *Sadece* oyuna. Sanki bir Pazar günüymüş gibi kendindeydin."

"Ben rekabetçiyim. Gerçekten olmak zorundayım," diyorum ve artık benimle dalga geçmediğini hissediyorum.

Bu gerçek bir uyarıdır.

"Ve her delik için par'ı kontrol edip duruyordun ve par'ın altında kalmaya kararlıydın" diye ekliyor ve hafızası demir bir kafes.

"Oyunları severim," diyorum savunmaya geçerek.

"Biliyorum." Yüz ifadesi nazik ama azarlaması gerçek. "Ama belki, sadece belki, rekabetçi dürtüyü soğutur."

Yardımcı olmaya çalışıyor. Anlıyorum. Ama ben biraz sinirliyim. Yıllar boyunca birlikte her türlü oyunu oynadık; çöpçü avları, kaçış odaları, mini golf. Bana daha önce hiç sakın olmamı söylememişti. O gün pislik gibi davrandığımı neden daha önce söylemedi?

"Elbette," diyorum, biraz soğuk bir şekilde. Kendimi

korumaya çalışıyorum. "Carter." Sesinde bir yalvarış var.

Elimle dur işareti yapıyorum. "Mesaj alındı. Sakin olacağım."

İç *çekiyor*, belli ki işlerin kötüye gitmesinden endişeleniyor. Evet, öyle oldu. "Kızıp surat asma. Öyle demek istemedim."

"O zaman ne demek istedin?" Buradan çıkmak için kapı kolunu tutuyorum. Bu araba birdenbire çok küçük gelmeye başladı. Hızlı bir yürüyüşe çıkmalıyım. Bunu yakmalıyım. Bu konuşma bana Quinn'i çok fazla hatırlatıyor. Çok fazla şey hakkında benimle uğraşıyordu. O zaman da hoşlanmamıştım, şimdi de hoşlanmıyorum.

Rachel koluma uzanıyor, elini koluma doluyor. "Bunu bir düzeltme olarak söylemedim. Daha çok nasıl oynamayı sevdiğime dair bir öneriydi. Ben rahat oynamayı seviyorum," diyor, neşeli ve olumlu olmak için çok çaba sarf ediyor.

Benim aksime.

"Yine de bir düzeltme gibi geldi," diye homurdanıyorum ama sonra sözlerimi tekrar ediyorum. Kahretsin, küçük bir gibi konuşuyorum. Bu siniri üzerimden atmaya çalışıyorum. "Hey, önemli değil. Daha az rekabetçi olacağım. Linklere gitmek ister misin?"

Boyun eğmiş bir şekilde sessiz. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"ne var ki?" Kocaman bir gülümsemeyle soruyorum. Kadar sahte

Yap şunu. Bu sıkıntıyı yakında sistemimden atacağım. Tek başıma.

"Carter, senin rekabetçi yönüne aldırmiyorum. Ben öyle biri değilim. Ve bu şekilde nasıl oynanacağını bilmiyorum. Ama lütfen bana kızma," diyor ve sesi titrek çıkıyor.

"Sana kızgın değilim Rachel," diyorum ve yakında bu konuda kızgın olmayacağıma yemin ediyorum.

"Bana kızgın gibisin. Söylediğim için özür dilerim. Önemli bir şey değildi. Sadece kendin ol. Sadece kendin olmanı istiyorum," diyor, durumu düzeltmeye çalışırken ses tonu artık acil.

İnledim. Şimdi geri yürüyor. Burnumun kenarını sıkarak hayal kırıklığımı gidermeye çalışıyorum. O gün neden bu kadar rekabetçi olduğumu da hatırlamaya çalışıyorum. Normalde böyle biri değilimdir. Genelde daha sakinimdir. Rekabetçi ateşimi sahaya saklarım, önemli olan yere.

Gözlerimi kapatıp o günü hatırladım. Rachel boşanıyordu. Bize buraya taşınma planlarından bahsediyordu, mağaza için, ailesini ve arkadaşlarını görmek için.

Diyordu ki, *"Bu benim için yeni bir başlangıç. Geçmişi geride bırakmak için."*

İyimser ve cesaretlendirici olmalıydım, ama tek söylemek istediğim *o pislikte ne buldun?*

Ama bunu söyleyemedim. Acı çekiyordu ama yine de umutlu olmaya çalışıyordu. Ve ben onun geçici mutluluk balonunu patlatan bir hıyar olamazdım. Bu yüzden tüm dikkatimi ondan uzaklaştırıp oyuna verdim. Rekabetçi bir canavar gibi oynadım, böylece o korkunç soruyu sormayacaktım.

"Carter, beni . Konuş benimle."

Gözlerimi açıyorum. Gözleri geniş ve kuruntusuz. Şimdi onu incitiyorum. Ama bilmek zorundayım. "Onda ne buldun ki?"

Kafası karışmış bir şekilde göz kırpmıyor. "Affedersiniz?"

"Edward. Onda ne buldun? O kadar büyük bir ahmaktı ki," diyorum, hiçbir şey saklamadan.

Alt dudağı titriyor ve bakışlarını benden kaçırarak renkli yolcu camından dışarı bakıyor.

Ah, lanet olsun. İşte bu yüzden çenemi kapatmalıydım. Bilinemez bir şeyi bilmek için duyduğum anlamsız dürtüye asla boyun eğmemeliydim.

"Rachel, özür dilerim," diyorum gerçek bir pişmanlıkla. Dudaklarını büzüyor, başını sallıyor, sonra ağzını kapatıyor.

"Tatlım. Ciddiyim," diyorum, batmakta olan bu gemiyi düzeltmeye çalışarak.

Elini ağzından çekip bir nefes alıyor, sonra tekrar bakışlarımla buluşuyor. Gözleri savunmasız. "Bunu kendime her zaman soruyorum. Ona aşık olduğum için kendimi çok aptal hissediyorum. Çok gülünç derecede aptalca," diyor sesi kırılarak.

Bu çok kötü bir fikirdi. Bu durumu hemen düzeltmeliyim. Ona uzandım, kollarıma çektim. "Özür dilerim, bebeğim. Seni ağlatmak istememiştim. Ben sadece

Senin için en iyisini istiyorum. Mutlu olmanı istiyorum. Sana bir tanrıça gibi davranan biriyle birlikte olmanı istiyorum. Hepsi bu," diyorum umutsuzca, onu yakınımnda tutarak.

Bana doğru burnunu çekiyor. "Biliyorum."

"Seni üzmemek istememiştim. Ben bir pisliğim."

"Beni hazırlıksız yakaladı, çünkü konuştuğumuz şeyle hiçbir ilgisi yoktu - mini golf ve her şey," diyor göğsüme doğru ve haklı. O gün onun aptal eski sevgilisi hakkında neler hissettiğimi düşündüğümü bilmiyor.

"Haklısın. Öyle bir şey olmadı. Sadece aklımdaydı," diyorum, çünkü bu yeterince doğru.

"Ama bu meşru bir soru," diyor yumuşak bir sesle.

"Hayır. Bu adil değil. Bu doğru değil. Hepimiz aptalca ilişki seçimleri yaparız. Quinn benim için kötüydü ama ben onunla kaldım. Sürekli benimle uğraştı ama ben yine de onunla kaldım. Sanırım oynadığımız o gün senin için hayal kırıklığına uğramıştım, çünkü *her zaman* istediğin her şeye sahip olmanı istedim," diyorum ona, sonunda bazı gerçekleri itiraf ederek.

Başka bir burnunu çekme. Başka bir sessiz iç çekiş. Bir kez daha bana başını sallıyor, sonra yüzünü kaldırıyor ve yanağını siliyor.

Gömleğime bakıyor. "Bu sefer leke yok. Daha az gözyaşı. İlerleme var mı?"

Başımı sallıyorum. "Seni ağlatan ben olduğumda bu bir ilerleme değil."

Bir elini göğsüme koyuyor ve titreyerek nefes alıyor. "Seni daha iyi hissettirecekse, onunla evlenmemi engelleyecek hiç kimse ya da hiçbir şey olduğunu sanmıyorum. Ben romantizm isteyen bir kızdım. Kadın kahramanı silip süpüren cesur kahramanların olduğu filmleri ve dizileri izleyerek . Edward da öyleydi. Onda gördüğüm şey buydu. O bir fanteziydi. Onunla tanıştığımda yirmi dört yaşındaydım, Carter. Gençtim ve gözlerim parlıyordu. Ve fanteziye evet dedim. Ve hepsi bu kadardı. Tek bir anı bile gerçek değildi," diyor, sesi duygusal ama biraz da mesafeli. Ama iyi bir şekilde. Sanki hayatına devam ediyor. Sanki geçmişini olduğu gibi görüyor.

Kalbim onun için acıyor. Birinin onu önemsemesinin, gerçekten önemsemesinin nasıl bir şey olduğunu bilmemiş olmasından nefret ediyorum. "Bir gün buna sahip olmanı istiyorum," diyorum, bunu kastederek, onu uzak bir günde bile başka bir adamla düşünmek acı verse de.

Cehennem gibi acıyor.

İstifa edercesine omuz silkiyor. "Ben de öyle. Bir gün," diyor hüzünlü bir gülümsemeyle. Gülümsemesi daha sıcak bir hal alıyor ve eli göğsüme daha sıkı bastırıyor. "Ama artık ne kadar değerli olduğumu biliyorum. Bana öğretiyorsun. Bana gösteriyorsun. Gerçekliğin ne olduğunu biliyorum... senin sayende."

Boğazım sıkılıyor, yüzeye çıkmak için savaşılan duygularla yüzüyorum. Ama onun varlığında yeri olmayan duygular. Ya da muhtemelen benimkinde.

"Bir gün, bebeğim," diyorum, sonra, hâlâ renkli camları olan ve kimsenin izlemediği bir arabanın kozasında olduğumuz için, başının arkasını tutuyorum ve alnına nazik bir öpücük konduruyorum.

Şefkatli, sevecen, umut dolu. Ve özürler de. Bu anla ilgili her şey benim için çok doğru.

Öpüşmeyi kestiğimde tekrar gülümsüyor. "Bu gerçek gibiydi." Ciddiyetle bakışlarını karşılıyorum. "Güzeldi. Çünkü öyleydi."

Sonra, çok dürüst davrandığı için, bana yaptığı muamelenin bir kısmını ona da yapıyorum. "İşte bu yüzden o gün rekabetçi bir canavardım. Eski sevgiliden ne kadar nefret ettiğime odaklanmamam gerekiyordu. Bu yüzden tek önemseydiğim buymuş gibi oynadım."

"Bana söylediğin için teşekkürler," diyor.

"Bugün rahat olacağım. Söz veriyorum canavarlaşmayacağım," diyorum. Kaşlarını kaldırıyor.

"Yatak odası hariç mi?"

İşte benim kızım. Bir anı tersine çevirmenin bir yolunu buluyor. "Bu bir söz."

* * *

Kulüp binasında kayıt yaptırıyoruz ve görevli bize bir skor kartı ve bir kalem veriyor. "Ve her şey Bay Blaine tarafından karşılanıyor," diyor adam.

"Buna minnettarım," diyorum. Tamamen gereksizdi ama Wilder Blaine'e işini nasıl yürüteceğini söylemek bana düşmez.

Raftan sopaları almaya gittiğimizde, birkaç metre ötede adamın sesini duyuyorum. "Tabii ki. İşler çıkabilir," diyor, son derece profesyonel bir şekilde.

Wilder'ın bizden uzağa baktığını ve telefonda konuşurken kızının elini tuttuğunu görüyorum.

"Bu anlaşılabilir bir şey. Annene iyi bak. Ben iyi olacağım."

Telefon görüşmesini sonlandırdığında, *her şey yolundaymış* gibi bir yüz ifadesiyle çocuğuna döner. "Anya'nın annesi hasta ve onu acil bakıma götürmesi gerekiyor."

"Olamaz! İyi olacak mı?"

"Sanırım öyle. Sadece biraz ilaca ihtiyacı var." Saatini kontrol ediyor. Kaşları çatılır. "Babam ve Endonezyalı bazı yatırımcılarla dokuz raunt oynamaya gelmek ister misin?"

Kızı ona ciddi *olamazsın* der gibi bakar. "Kulağa sıkıcı geliyor. Alice ve Grace ile golf oynamayı tercih ederim."

Wilder iç çekerek başını sallar. "Alice bugün çalışmıyor. Oyunumu iptal edeceğim, tatlım."

Hayır, yapmayacak. Bakışlarımı Rachel'a çeviriyorum. "Bebek Bakıcısı Doktorları mı?" Fısıldıyorum.

Başını sallıyor, yüzde yüz . "Öyleyiz."

Boğazımı temizliyorum ve Wilder bana doğru bakıyor. "Bay Blaine. Mac bizimle mini golf oynayabilir."

Adam omurgasını dikleştiriyor, gözlerime bakıyor ve sonra rahatlamış bir nefes veriyor. "Teşekkür ederim. Bakıcısı gelemiyor. Ve bu yatırımcılarla görüşmem gerekiyor... Bu otelle ilgili."

Bir el salladım. "Çok soğuk bir oyun planladık."

Ufak tefek sarışın bana sert gözlerle bakıyor. "Beni yenmeye çalıştığını görmek isterdim."

Oh iyi. Başladı.

OceanofPDF.com

ŞAPLAK KONUŞMA DERSLERİ KALBİMİ ERİTİYOR

Rachel

Birisi PGA turuna katılmalı ve bu kişi Carter değil.

Mac, bırakın dördüncü sınıftaki bir öğrenciyi, herhangi biri için bile absürt sayılabilecek bir dikkatle on dördüncü delikte sıraya giriyor, dikkatle önce yel değirmenine, sonra da tişörtün üzerindeki mor topa bakıyor. Sakin bir nefes alarak sopayı kaldırıyor, kalçalarını oynatıyor ve bir profesyonel gibi sallıyor.

Bu mor top, bir komutanın emrine itaat eden bir askerdir, yokuş aşağı koşarken, yel değirmeninin parmaklıklarının altından geçer ve sonra...

Topu takip etmek için yeşil alanda yarışıyorum, top turuncu topumun yanından geçip zarifçe deliğe süzülürken heyecanla çığlık atıyorum.

"Birde delik, rock yıldızı!" Mac yeşil alanda neşeli bir gülümsemeyle koşarken ona beşlik çakıyorum.

"Yaşasın!" diye sesleniyor, bana ulaştığında şapırdıyor. Yine de çabucak güneş ışığını siliyor ve ciddi bir bakışla beni iğneliyor. "Ama çok heyecanlanmamalıyım. Babam gösteriş yapmanın hoş olmadığını söylüyor."

Başımınla onaylıyorum. "Babam haklı."

"Genelde öyledir. Ama sana bir şey söyleyebilir miyim Rachel? Bazen gösteriş yapmamak *çok zor*. Bu eğlenceli bir şey."

"Bu da doğru," diyorum, sonra sahnede fısıldıyorum, "Ama başka ne çok eğlenceli biliyor musun?"

"Ne?"

"Rakibinle alay ediyorsun. Bunu izle," diyorum Carter diğer uçta sıraya girerken. "Hey, Carter. Topu bu deliğe sokmak istiyorsun, bir sonraki deliğe *değil*."

Daha önce aşırı salladı ve boru düşürme deliğindeyken su çarkına doğru uçurdu.

Yirmi adım ötede Carter gözlerini deviriyor. "Tyo için teşekkürler. Sadece amacımızın eŐitliĐin *altında* puan almak olduğunu bilmeni istedim, *on kat* zerinde değil."

Oh, yan.

Ama koca bir kız gibi üstüme düŐeni yapıyorum, özellikle de kazanıp kazanmamak umurunda olmadığı için. Mac'e dönüyorum. "Gördün m? Bu gösteriş değil. Bu sadece boş konuşmak. Boş konuşmaya iznin var mı?"

enesine vuruyor, sorumu düşünüyor, sonra başını sallıyor. "Babam golf sahasında boş konuŐmakla ilgili bir şey söylemedi," diyor ve ben de kıs kıs gülüyorum. Tabii ki söylememiŐtir. Wilder Blaine muhtemelen boş konuŐacak insanlarla golf oynamıyordur.

Ama Roma'dayken.

Carter kalçalarını sallayıp vuruŐa hazırlanırken Mac'in kaşları ne söyleyeceğini düşünüyormuş gibi atılıyor, ben de fısıltıyla bir karşılık veriyorum.

"Oh, bu çok komik," diyor.

Carter sarı topa vuruyor, topu yokuŐtan aşağıya, tepeden aşağıya gönderiyor ve... oh, çok kötü... deliğin hemen yanından vızıldayarak geçiyor.

"Şimdi," diye ısrar ediyorum.

AĞzını kapatıyor, sonra deliği işaret ediyor. "Hey Carter, delik burada," diyor en masum yardımsever ses tonuyla.

İri yarı futbolcu, eğlenerek başını sallayarak yeşil alanda ilerliyor. Bize ulaştığında sopasını benden ona doğru doğrulttu. "Sen bir baş belasısın."

"Ben mi?" diye soruyorum, kirpiklerimi kırpıŐtırırken bir elimi göğsüme koyuyorum. "Evet, sen."

"Onun bir baş belası olduğunu sanmıyorum," diyor Mac, kollarını kavuŐturup yanıma yaklaŐarak. "Ama geceleri uyumak için kendine ne söylersen söyle."

Vay anasını. Birisi hızlı çalıŐmıŐ. Ona tekrar bir avuç içi teklif ediyorum.

Carter gözlerinde eğlenceyle bana döndü. "Bir kez daha sallanmak ister misin Rachel? Muhtemelen her zamanki on salıncağın için vaktimiz var."

Mac gülüyor.

Alay ediyorum, sonra çırağıma dönmeden önce omzunu sıvazlıyorum. "Bir numaralı saçma konuşma kuralı. *Sadece* önemseyenler üzerinde işe yarar. Ben mi? Ben sporda rekabetçi değilim. Ama fırıncılık başka bir hikâye."

Turuncu topuma doğru ilerliyorum, bir kez dokunuyorum, sonra bir kez daha, sonra bir kez daha, sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyorum, ki bu doğru. Mini golfte resmen berbatım ama umurumda değil. Hâlâ eğlenceli.

Bu da bana bugünkü asıl görevimizi hatırlattı: Randevu Gecesi.

Carter'a telefonunu vermesini işaret ediyorum, o da veriyor. Kamerayı açıyorum. Kamerayı üzerimde tutarak ve Mac'in ekranda olmadığından emin olarak, daha önce çektiğimiz videolara ekleme yapıyorum: "Mini golfün bir başka büyük nimeti? Kazansanız da kaybetmeniz de, benim gibi berbat olsanız da, oyun yine de eğlenceli."

Carter, kamera canavarı, çekime gizlice giriyor, yakınımı eğiliyor, yüzü benimkinin yanında. "Ve bu diğer adam için de daha eğlenceli. Yani, kazanmak süper bir şey." Elini ekrana doğru sallayarak hak ettiği yüzükleri gösteriyor.

"Vay be, birkaç Büyük Oyun mı kazandın?" Belden aşağı vuruyorum. "Sadece birkaç tane," diyor.

Dirseğimle onu dürterek kamerayı kapatıyorum. "Gösteriş."

"Daha çok yalakalık gibi. Bay Blaine yüzükleri seviyor. Ve videoları izlediğini biliyorum."

Kumaş hışırtısı dikkatimi çekiyor ve şeftali rengi tişörtünün içine uzanıp bir zinciri çekiştirdikten sonra çıkaran Mac'e dönüyorum. "Bakın! Benim de bir tane var," diyor ve gururla kolyesini gösteriyor; kolyenin ucunda babasının yüzüklerinden biri sallanıyor.

Carter ıslık çalar. "Bu çok güzel bir donanım."

"Evet ama ağır," diyor Mac omuz silkerek, sonra sopasının ucunu yeşilin üzerine vuruyor. "Ayrıca Carter, sıra hâlâ sende."

Tik tak.

"Evet, evet öyle" der ve sarı topun arkasına geçer.

Sıraya girdiğinde Mac anılarını anlatır gibi iç geçirir. "Ben de ilk golf turumu hatırlıyorum."

Bir kahkaha patlattım.

Carter vuruşunun ortasında durur, bakışları çocuğunkilere kayar. "Önce beni mini golfte yendin, şimdi de bana küfürlü konuşmayı mı öğretmeye çalışıyorsun?"

"Ben sadece oyununu geliştirmene yardımcı olmaya çalışıyorum," diyor, zaten komik konuşmada bir usta.

Carter başını ellerinin arasına alıyor ve gülmekten kırılıyor. Yüzünü kaldırdığında, topa vururken bir gülümsemeyle savaşıyor. Top bir tıkırtıyla deliğe düşüyor.

Yumruklarını sıkıyor, sonra topu delikten çıkarıyor.

Mac düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "İkincilik için heyecanlanmak güzel olmalı."

Ona şakacı bir şekilde hırlıyor. "Dört delik kaldı, Mac," diyor, on beşinci deliğe doğru ilerlerken işaret ederek.

"Belki de bir iddiaya girmeliyiz," diyor Mac, biz ilerideki şelaleye giden patikada dolaşırken olasılıklar üzerine düşünüyor gibi. Parlıyor, sonra atlıyor. "Kazanırsam *sana* dondurma ısmarlamaya ne dersin?"

Soru Carter'a iletildi ama bana iyi bir fikir verdi. "Dondurmalı erimiş çikolatalı kek sever misin?"

Mac'in gözleri büyür. "Her şeyi severim."

Tatlılar tarafından hipnotize edilmiş gibi görünüyor. Bu da içimdeki canavarı besliyor; onu sahada parçalara ayırmasını izlemekten zevk alan canavarı. "Bak ne diyeceğim, eğer Carter'ı yenebilirsen, evimde şu hızlı erimiş kek tarifini yapabiliriz. Otuz beş dakika sürüyor ve dondurmayla harika oluyor."

"Dondurmayla *her şey* harika olur," diye ciddiyetle düzeltiyor. Derin bir nefes alıyor, teklifimi düşünüyor gibi görünüyor, sonra kararlı bir şekilde başını sallıyor. "Pekâlâ. Ben yaparım. Dondurma için onu yeneceğim."

O golf sahasına doğru ilerlerken ben Carter'la birlikte birkaç adım geride duruyorum. "Bay Blaine'in golf turunun bizimkinden daha uzun süreceğini tahmin ediyorum," diyorum, Carter her zaman yaptığı gibi takım sahibinin resmi adını kullanarak "Yani sonrasında yapacak bir şeylere ihtiyacımız olacak."

"Ona mesaj atarım."

"Herhangi bir alerjisi veya gıda kısıtlaması olmadığından emin olun," diye ekliyorum.

Sanki isteyebileceğim en tatlı şey buymuş gibi gülümsüyor, sonra telefonunu çıkarıp bir mesaj gönderiyor. Telefonu yerine koyduğunda benimle omuz omuza çarpıştı. "Sadece ona daha fazla küfürlü konuşmayı öğretmek istiyorsun," diyor gülümseyerek. Bu kolay, kaygısız bir sırtış. Adam bu randevu planı değişikliğini çok kolay atlattı. Bu da benim için yeni bir şey - onun böyle durumlarda her şeye razı bir tavrı olduğunu öğrenmek. Onun iyi bir adam olduğunu zaten biliyordum ama bebek bakıcılığı randevusunu idare edişini görmek benim... şey, benim... Tanrım, hayır... kalbime bir üst seviye şeyler yaptı.

Bu korkunç ama kalbim onun için daha hızlı atıyor, özellikle de onu kızla birlikte gördüğümde. *Bir çocukla.*

Her yerde daha sıcak hissediyorum.

Bir elimi göğsüme koyuyorum, sanki bu kan dolaşımında yüzen ve beni şampanya gibi hissettiren bu yeni duyguları yavaşlatacakmış gibi.

Önümde yürümesine izin verdim ve nabzımın durulmasını bekledim.

O sadece çocuklarla arası iyi olan bir adam.

O sadece senin için en iyisini isteyen bir adam.

O sadece nasıl özür dileyeceğini bilen ve bunda ciddi olan bir adam.

Günün geri kalanını birlikte geçirmek istediğim adam o olsa da, bu deneyimizin ötesinde arkadaş olacağımız anlamına gelmiyor. Ve geceyi de.

Sonraki dört delik boyunca kalbimdeki gümbürtüye karşılık veriyorum, ta ki Mac maçın sonunda zafer kazanmış bir şekilde sopasını havaya kaldırırsa kadar. Carter yanına geliyor, tokalaşmak için elini uzatıyor ve "İyi oyundu" diyor.

"Evet, dondurmayı çok severim," diyor, gösteriş yapmadan, boş konuşmadan.

Saçlarını karıştırıyor. "Ben de."

Ve kalbim bir kez daha çarpıyor.

* * *

Mac'in benimle yemek yapmaya hiç niyeti yok. Carter rakun yapbozundan bahseder bahsetmez, lütfen, lütfen onun yerine bunu yapalım dedi. Onu almak için Carter'a uğradık ve şimdi Carter ve Mac oturma odamdaki halının üzerine park etmiş, kenarlığı tamamlıyorlar.

Fırın önceden ısınırken, onların maçını izlemek için evdeki en iyi koltuğa oturdum. Eritilmiş çikolatayı bir kasede çırparken - Wilder'dan alerji iznini aldık - odanın karşısındaki çifte göz ucuyla bakıyorum. Carter masaya doğru eğilip bir yapboz parçası kapıyor. "İşte avladığımız küçük gıcık bu," diyor ve onu keşfedilmiş bir hazine gibi havaya kaldırıyor.

"Evet!" Onu kapıyor ve yerine yerleştiriyor.

Beşlik çakıyorlar ama sırtlarını sıvazlamakla fazla vakit kaybetmiyorlar. "Şimdi, bu büyük rakun üzerinde çalışmamız gerekiyor. Biraz tombul gibi," diyor Mac.

"Evet, şeker paketlerini karıştırıyor," diye katılıyor Carter. Telefonu bir uyarıyla bipliyor ve hızlıca kontrol etmek duraklıyor, ardından

cihazı geri indir. Ben çikolatayı unla birlikte yumurta karışımına katarken ikili sessiz bir işbirliğı içinde araştırıyor.

"İşte kuyruğunun geri kalanı," diye Mac.

"Sen bir şampiyonsun," diyor Carter. "Ve bak. Göbeğı için çoğı parçayı buldum."

Hamuru unlanmış ve tereyağlanmış ramekinlere kaşıklarken, onların sohbetlerinin müziğini en iyi şarkı türüymüş gibi dinliyorum.

"İşte oldu. Tamamdır. Çöp kutusu üzerinde çalışalım mı?" Carter soruyor. "Eminim bunu çok hızlı yapabiliriz," diyor.

"Hiç şüphe yok. Bahse girerim tüm bu işi bir saat içinde bitiririz."

"Oha!" Mac hayretler içinde bakakaldı. "Bir yapbozu bir saatte mi yapabiliyorsun?" "Genelde beş yüz parçayı iki parçanın altında yaparım.

Seninle birlikte düşündüm,

altmış dakikadan daha kısa bir sürede bunu başaracağız."

"Babam hiçbir yapbozu bitiremedi," diyor, sesi hayrete düşmüş gibi çıkıyor. Carter kıkırdıyor. "Babanın başka yetenekleri var."

"Bana kitap okumakta ve saçımı örmekte çok iyi," diyor, muhtemelen çöp kutusunda daha fazla parça ararken.

Carter bakışlarını bana çeviriyor ve sinsi bir bakış fırlatıyor. "Ben de. Saç örgüsü yani."

Az önceki sıcaklık mı? Şimdi daha sıcak. Ve daha da sıcak. Aylardır bastırmaya çalıştığım duygu ve düşüncelerimi harekete geçiriyor. Evliliğim sona erdiğinde ortaya çıkan duygular. Bugün düşünmek istemediklerim.

Bu riskli düşünceleri zihnimin bir köşesine itiyorum.

Mac başını Carter'a eğiyor. "Kızınız var mı?"

Kıkırdayarak başını sallıyor. "Küçük bir kız kardeşim var. Shelby Galápagos Adaları'nda biyoloji bursu için çalışıyor."

"hoş geliyor. Saçını kendi mi örüyor?"

"Muhtemelen. Ama çocukken bana kendisinininkini nasıl yapacağımı öğretmişti.

Ve hiç pişman değilim."

"Babama saçımı nasıl öreceğini ben öğrettim. Fransız örgüsü ve ters Fransız örgüsü yapabiliyor," diyor Mac, sonra bir parça daha kapıyor. "Bulmacalarda neden bu kadar hızlısın?"

"Çünkü gerçekten sevdiğim şeyler için iyi bir dikkat sürem var," diyor kolayca ve ben kendi kendime gülümsüyorum. Sorunlarının tüm kapsamını biliyorum ama cevabının basitliğini takdir ediyorum.

"Harika," diyor, o da memnun görünüyor.

Onlar bulmaca üzerinde çalışırken ben de son ramekini dolduruyor, sonra elimi bıyıklı önlüğüme siliyorum. Ramekinleri fırına koyduktan sonra Carter'ın telefonu tekrar masanın üzerinde bipliyor. Telefonu çeviriyor ve Mac'e hızlıca bir açıklama yapıyor. "Programımı hatırlatıyor. Yarın menajerimle akşam yemeği var."

"Diğeri ne içindi?"

"Shelby'ye daha sonra e-posta göndermek için bir hatırlatıcı ayarladım. Bir süredir ona e-posta göndermemiştim," diyor.

Tezgâhı temizlerken Mac, "Çok fazla alarm kuruyorsun," diyor soğukkanlılıkla.

"Yapıyorum. Aksi takdirde unutuyorum."

"Arkadaşım Charles da böyledir. Ona bir şeyleri hatırlatan bir saati var. Havalı bir şey. Saat." Charles'ın neden bir akıllı saati olduğunu bildiğime bahse girerim. Bahse girerim bu meraklı çocuk Carter'a sorular sormaya devam edecek.

"Neden unutuyorsun?" Mac sorar.

Evet. Aradım. Ama Carter'ın cevap vermekte bir sakınca görmeyeceğine eminim. Çünkü soruş şeklinden dolayı. Dürüst bir yerden, yargılamadan değil.

"DEHB'im var," diyor, aynı derecede gerçekçi bir şekilde.

"Charles'ta var. Öğretmeni bunun gerçek olmadığını düşündü," diyor, sonra kaşlarını çatıyor. "Bu bana hiç mantıklı gelmedi."

Carter da kaşlarını çatıyor. "Yine de şaşırmadım. Pek çok insan bunun gerçek olduğunu düşünmüyor."

"Neden?"

Bir parça daha koyarken omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Sanırım bazı insanlar bunun uygun bir bahane olduğunu düşünüyor. Ben gençken, bunun bir şey olduğunu düşünmeyen bir futbol koçum vardı."

Çikolatayı yalarken tezgahı temizlemeyi bıraktım. Bu benim için yeni bir şey.

Bunu bana daha önce hiç söylememişti.

"Gerçek olduğunu kanıtlamak zorunda mıydın?" Mac sorar, bu gelişmeden biraz rahatsız olduğu bellidir.

"İlk başta denedim, özellikle de bunu anlamayan öğretmenler ve koçlarla. Ama sonra bunun gerçek olduğunu kanıtlamanın benim işim olmadığını öğrendim. Yapabileceğim tek şey bununla yaşamak. Her zaman bana *sadece daha dikkatli ol ya da bunu nasıl unutursun* diyen insanlar olacak. Ama sonra bunların arkadaş olmak isteyeceğin insanlar olmadığını öğreniyorsun." "Ya da biriyle çıkmak." diye eklemekten önce biraz soluklanıyor.

Quinn ona inanmadı mı?

Mac cevabını birkaç saniye düşünmüş gibi görünüyor. "DEHB gerçektir. Diş perisi değil."

"Kesinlikle değil," diyor, sonra bir parça daha koparıyor.

Bir tane daha ekliyor. "Bu işte golften daha iyisin."

"Hey, şimdi," diye azarlıyor.

"Her şeyde iyi olamazsın" diyor. "Futbolda zaten iyisin. Babam senin şimdiye kadar sahip olduğu en iyi top tutucu olduğunu söyledi."

Omurgam dikleşiyor. Carter da daha uzun oturuyor. Gülümsemesi ıslıl ıslıl.

Ev sahibinin kızının bıraktığı bu gizli külçeden dolayı parlıyormuşum gibi hissediyorum.

"Evet, bir arkadaşına söylerken duydum," diye devam ediyor Mac, sonra da babasını taklit ediyor. "*Harlan Taylor kadar iyi birini bulabileceğimizi hiç düşünmemiştim,*" diyor birkaç yıl önce emekli olan şöhretler koridorundaki tutucunun adını vererek. "*Ama şimdi Carter Hendrix var ve yanıldığıma hiç bu kadar sevinmemiştim.*"

En iyi arkadaşım hak edilmiş bir sırtışıla savaşıyor. Birkaç dakika sonra erimiş kek ve dondurma ile onlara katıldığımda dudaklarında hala memnun bir gurur var.

Bu Cumartesi resmen uzun zamandır en çok eğlendiğim Cumartesi oldu - belki de Carter'ın tüm bu yeni yönlerini gördüğüm içindir.

Belki de, çünkü onun tüm yönleri beni bu pasta gibi eritiyor.

OceanofPDF.com

GÖZLER BENDE

Rachel

Durmak zorunda.

Ciddiyim. Kalbim bu tatlılığı kaldıramıyor.

Carter ve ben Mac'in saçını örüyoruz ve ben resmen, yüzde yüz çırpınmaktan ölmüş durumdayım.

Beni hayatta tutan tek şey rekabet.

Mac bize meydan okudu. Kimin daha iyi örgü örebileceğini görmek istediğini söyledi. Biz de ona ikiz Fransız örgüsü yapıyoruz. Kanepede Carter'ın hemen yanımdayım, o Mac'in başının sağ tarafındaki saç tellerini örerken ben de sol tarafını örüyorum.

Görevime konsantre olmaya çalışıyorum - bu harika örgüyü bitirmeye. Ama yanımdaki adama bakıyorum, o büyük elleriyle sarı saç tellerini büküp örüyor ve kahverengi gözlerindeki o yoğun konsantrasyona bakıyorum ve tek düşünebildiğim, *bir erkeğin bir çocuğun saçını yapması neden bu kadar büyüleyici?*

Nedenini biliyorsun. Ne istediğini biliyorsun.

Mac'in saçının küçük bir parçasını elimden kaçırıyorum.

Odaklan, Rachel.

Düşen ipleri tutuyorum, sonra örgüyü hızla bitirip bağlıyorum. "İşte," diye ilan ediyorum. "Fransız örgüsü yapmayalı epey oldu ama şuna bakın," diyorum yaptığım işle gurur duyarak.

Carter işini bitiriyor, Mac'in elindeki saç bağına alıyor ve örgüsünü bitiriyor. Daha yaptığı işe bakamadan benimkine göz atıyor. "Mmm. İyi iş Rachel," diyor, alay etmeden, şaka yapmadan, sadece... övüyor.

Yüzünü bana dönüp sıcak kahverengi gözleri benimkilerle kilitlenince midem bulanıyor, sonra da takla atıyor. "Bu konuda iyisin," diyor.

Neyim var benim? *Saç örgüme iltifat* mı edeceğim?
Kink?

"Nasıl yaptığına bir bakayım," diyor Mac.

"Yatak odamda bir ayna var," diyorum, işaret ederek.

Minik insan yerden fırlar, telefonunu alır ve yatak odasına doğru koşar.

Ve Carter öpücük için geliyor. Oh.

Vay canına.

Bu çok şaşırtıcı.

Ve güzel.

Sanırım dudaklarına karşı mırıldanıyorum.

Evet, bu kesinlikle bir uğultu. Öpücüğü yumuşak. Sadece dudaklar. Dil yok. Saçımda ya da yüzümde el yok. Dokunduğumuz tek yer dudaklarımız, en hafif fırça darbesi, en tatlı okşayış.

Ama her nasılsa, onu ateşli sahiplenici öpücüklerinden, iğrenç sözlerinden ve pis bakışlarından daha çok istememe neden oluyor.

Bu öpücük, aldatıcı masumiyetiyle içimi dışıma çıkarıyor.

Mac'in ayak sesleri onun dönüşünü işaret ettiğinde Carter geri çekiliyor, hiçbir şey söylemiyor, sadece bana kurt gibi sırtıyor.

Neredeyse bir su birikintisiyim. Yumuşak bir öpücükten pis bir gülümsemeye geçti. *Şimdi al beni.*

Mac oturma odasına döndüğünde, "Bir kazananım var," diye duyurdu. "İkiniz de."

"Vay canına," diyor Carter, gözleri büyüyor. "Kravat mı?"

"Beraberlikler futbolda kötüdür ama hayatta bazen iyidir," diyor Mac telefonunu sallayarak. "Babam da böyle diyor. Oh! Yoldaymış. Az önce bana mesaj attı."

Bu iyi oldu. Çünkü Carter'ı çok yakında yalnız bırakmam gerek.

On beş dakika sonra Mac az önce açtığım kapıya doğru koşuyor. "Baba, Carter'ı golfte yendim, Rachel bana kek yaptı, Carter'la bir yapbozu bir saat altı dakikada bitirdik ve ikisi de saçımı ördü."

"Dolu bir gün geçirdin," diyor.

Kadın kollarını adamın beline dolayarak sarılıyor, adam da onu kollarının arasına alarak başının tepesine bir öpücük konduruyor. "Bunlar gerçekten etkileyici örgüler. Görünüşe göre geniş alıcım bana hava atmaya çalışıyor," diyor kuru bir sesle.

Carter başparmağıyla beni işaret etti. "Hayır, efendim. Hepsini o yaptı. Rachel örgülerde harikadır."

Mac gülerek başını geriye atar. "Dur. Saç konusunda iyisin. Saç konusunda iyi olduğunu söylemiştin. Şimdi geri adım atma," diyor ve eğer bu bir Wilder-izm değilse, ne olduğunu bilmiyorum. Bu çocuk babasının bilgelik sözleriyle dolu.

Wilder onu yere bıraktıktan sonra bana dönüyor, gözlerinde içten bir bakış var. "Size ne kadar teşekkür etsem azdır" diyor ve Carter'a dönerek ekliyor: "Gerçekten minnettarım."

"İyi vakit geçirdik Bay Blaine," diyor Carter. "Wilder."

Carter gülümsüyor ama gözleri Wilder'bunu kazanamayacağını söylüyor.

"Evet, Mr.

Blaine."

Gülüyorum, sonra adamın teklifini kabul ediyorum. "Harika bir çocuğun var Wilder. Umarım görüşmen iyi geçmiştir."

". için yapabileceğim bir şey var mı?" diye soruyor, çok içten bir şekilde bize borcunu ödemek istiyor.

Gerçekten buna ihtiyacı yok ama bir milyarder kaç kez size iyilik borcu düşünür ki? Düşüncesizce, "Carter bir dahaki sefere Büyük Oyun'u kazanmanıza yardım ettiğinde, belki arkadaşım Fable yüzüklerinizi tasarlayabilir. O bir mücevher tasarımcısı."

Gülümsüyor, teklifini kabul ettiğim için memnun görünüyor. Bahse girerim insanların kendi anlayış alanında faaliyet göstermesi hoşuna gidiyordur - iyilik karşılığında iyilik, anlaşma karşılığında anlaşma. "Bunu aklımda tutacağım," diyor.

Bir teşekkür daha ettikten sonra Mac'in elini tutarak gitmek için döner.

"Baba, bugün boş konuşmayı öğrendim," diyor gururla.

. Hay aksi. Tüm iyi niyetimiz boşa mı gitti? "Öyle mi tatlım?"

"Evet, ben de bu işte oldukça iyiyim" diyor.

Bu çocuğun özgüvenine bayılıyorum.

"Elbette . Yaptığın her şeyde oldukça iyisin. Sadece zamanı ve yeri unutma."

Merdivenlerden inerlerken "Zaman ve mekân," diye tekrarlıyor, sanki mantralamış gibi.

Sonunda onları baba-kız zamanlarıyla baş başa bırakarak kapımı kapatıyorum ve Carter'a dönüyorum.

Yalnız kalmaya hazırım. Gözlerindeki ateşten onun da hazır olduğuna eminim.

"Senin sıran," diyor başını kanepeye doğru eğerek. "Zaman, mekân ve her şey."

Boğazımdaki kuruluğu yutkunarak geçiştiriyorum, sonra nabzım kalçalarımın arasında atarken kanepeye doğru yürüyerek itaat ediyorum.

Önünde yere oturuyorum. Arkamdaki kanepeye oturuyor ve saç fırçasına uzanıp sözsüzce saçlarımda gezdiriyor. Gözlerimi kapatıp, ilgiye yeniden dalmaya, onun şefkatli dokunuşuna kendimi bırakmaya çalışıyorum.

Ama birinin bana bu kadar odaklanarak ve niyetle dokunmasına alışık değilim. Beni bunaltmaması için sessizliği doldurmam gerekiyor. Mac, Carter'a DEHB'yi sorduğunda dikkatimi çeken bir şeye dönüyorum. "Quinn bunun gerçek olduğunu düşünmüyor muydu?"

Duraksıyor, soruyu anlamaya çalışıyor, sonra fırçayı saçlarımda bir kez daha gezdiriyor ve yere bırakıyor. "Hayır, yapmadı."

Başka bir saç bağına uzanarak onu bileğine geçiriyor.

"Yani, hiç mi?" diye soruyorum.

Carter iki başparmağını başımın tepesine yakın saçlarımda gezdirerek bir tutam topluyor. "*Bunun her şey için bir bahane olduğunu* söyledi."

Belki de daha önce sorduğu için ben de aynısını yapmak zorunda kaldım. "Neden onunla bu kadar uzun süre kaldın?"

Ama asıl söylemek istediğim, neden evlenme *teklif ettiniz*?

Saçlarımı tararken derin bir nefes alıyor. "Hoşuma giden şeyler vardı," diyor ama sesi kaçamak çıkıyor.

"Bir şeylerden daha fazlası olmalı," diyorum, nazıkçe ısrar ederek. Onun beni anladığı gibi ben de onu anlamak istiyorum.

Uyluklarının güvenli sığınağı arasında daha derine yerleşiyorum, dizleri beni çerçeveleyiyor. Belki de dokunuşum ona güven veriyor çünkü tekrar deniyor ve "Gerçekten hoşlanıyorum..." diyor. Derin bir nefes üflüyor. "Ah, lanet olsun."

Dönüp onu kontrol etmek istiyorum ama işini mahvetmek de istemiyorum, bu yüzden elimi dizine koyup endişeyle "Ne oldu?" diye soruyorum.

Bir sonraki tutamı toplayıp ilmeklerken tekrar iç geçiriyor. "Biriyle birlikte olmayı seviyorum," diyor ve sesi çok üzgün çıkıyor.

Sanki arzusundan utanıyormuş gibi sınırdan bir utanç da var.

"Yalnız kalmaktan daha iyi olduğu için mi onunla kaldın?" En iyi arkadaşlarınız hakkında her şeyi bildiğinizi sanırsınız, ama sonra yakınlaşırsınız ve birdenbire hiç dile getirmediğiniz hikayeleri, dilekleri ve korkuları paylaşmaya başlarsınız. Onların hiç beklemediğiniz yönlerini görürsünüz.

İç çekiyor, ama bu artık düşünceli bir ses. "Yalnız kalmaktan korktuğumu sanmıyorum. Ama tek eşlilikten gerçekten hoşlandığımı fark ettim," diyor, sesi bu *karakter kusurunu* itiraf ettiği kadar çıplak. "Sanırım benim Aşil topuğum tek bir kişiyle çıkmayı sevmem. Tek bir kişiyle birlikte olmayı seviyorum. Bir kız arkadaşım olmasını gerçekten seviyorum." Saçımın bir tutamını daha örerken kendini küçümseyen bir sesle hafifçe gülüyor. "Ve seksi seviyorum. Düzenli olarak."

Ben de gülüyorum, ciddiyetsizlik için minnettarım. "Bu işte oldukça iyisin."

Başımın üstünü öpüyor. Gözlerimi kapatıyorum çünkü göğsümdeki his neredeyse çok fazla.

Geri çekiliyor, sonra konuşmaya devam ediyor. "Ama o kadar hoşuma gidiyor ki çok uzun kalıyorum. İşler kötüye gittiğinde bile. İlişkilerin iyi yanlarını seviyorum, bu yüzden kötü yanlarını görmezden geliyorum. Sanırım yalnız kalmayı daha çok sevmeyi öğrenmeliyim, çünkü çok uzun süre kalıyorum ve sonra... boktan şeyler oluyor. İşler kötüye gidiyor. Sırf *biriyle* birlikte olmayı sevdiğim için Quinn'le çok uzun süre kaldım. Nişanlım yüzüğü alıp gidene ve bana bir uygulamada beş randevuluk bir sözleşmeden başka bir şey bırakmayana kadar hoşuma gidiyordu," diye kestirip atıyor ama sesinde bir bıçak sırtı var.

Bu kız arkadaş derslerinin nelerden doğduğuna dair keskin bir hatırlatma da -Yerine getirmesi gereken bir anlaşma.

Bu aramızdaki bir anlaşma. Mal ve hizmet alışverişi, daha fazlası gibi hissettirse bile.

Ama değiş tokuşumuzun rahatlığı içinde daha fazla adım atıyorum. Denemediğim şeyleri denemekte özgürüm. Elimi dizine sürüyorum, belki de onu rahatlatmak için. Teselli mi arıyor? Bilmiyorum. Ama ona dokunarak nerede olduğunu anladığımı söylemek istiyorum. "Anlıyorum Carter. Eminim ben de bu yüzden kaldım," diyorum.

"Anlıyorum," diyor sessizce. "Daha önce kızgındım ama anlıyorum."

Boğazımda bir yumru oluşuyor ama tam olarak üzgün değilim. Sadece duygusalım.

"Ve şimdi, sen bir çeşit..." Doğru kelimeyi bulmaya çalıştım. "Detoks!"

uzanırken gülüyor. "Evet, sanırım öyle."

"Yani bu bir randevusuz, ultra seks detoksu," diye teklif ediyorum çünkü yapışkanlaştığımı düşünmesini istemiyorum.

Ya da muhtaç.

Ya da tüm duyguları.

Değiş tokuşumuzu yanlış anladığım için endişelenmesini istemiyorum. Arınmak için zamana ihtiyacı var. O da yeni kalıplar öğrenmeye çalışan bir adam. Tıpkı benim gibi.

"Sanırım öyle," diyor ama örgüyü bitirip ucuna bir düğüm atarken sesi biraz uzaklardan geliyor. "Tamamdır."

"Nasıl görünüyor?" Sesimde garip bir sinir ve umut kokteyli ile soruyorum. *Gerçek* cevabını o kadar çok istiyorum ki. Örgüyü sevmesini istiyorum. Nedenini bile bilmiyorum. Sadece istiyorum.

Daha yakına eğiliyor, ellerini kollarımdan aşağı kaydırıyor, kıcıma uzanıyor ve beni yukarı çekerek bacaklarının arasına yerleştiriyor... böylece enseme bir öpücük kondurabiliyor. "Çok güzelsin," diye mırıldandı. "Çok güzelsin."

İlk defa onun kollarında kendimi güzel hissediyorum.

Boynumu kulağıma kadar öpüyor, sonra diyor ki, "Arabayı hatırlıyor musun?"

Alnından öptüğümde gerçekmiş gibi hissettiğini söylediğinde?" Anının şefkatinden ürperiyorum.

"Evet."

"Başka neyin gerçek olduğunu bilmek ister misin? Sana gösterebilirim."

Ürperdim. varmak istediği hakkında hiçbir fikrim yok. Ama evet diyorum.

* * *

Kendimi hiç bu kadar savunmasız ve sevilmiş hissetmemiştim.

Yüzüstü çıplak yatıyorum. Carter gömleksiz ama hala kot pantolon giyiyor.

Bileklerimi eşarplarımınla yatağa bağladı. Doğru olanın sağlam olduğundan emin olmak için kontrol ediyor, sonra üzerime tırmanıyor. Tam kıcımın üstüne oturdu.

Ben yarı bana masaj mı yapacak? Böyle bir şey var mı?

Bana planlarını anlatmıyor, ben de sormuyorum.

Dudakları kürek kemiğime değdiğinde ürperiyorum.

Mırıldanıyor.

Bir öpücükle, hiç olmadığım kadar tahrik oldum. Dudakları omzumdan koluma doğru kayıyor. "Her zaman güzel hissetmelisin," dedi.

fısıldıyor.

Vücudumda mutluluk gibi bir şey akıyor, sıcak yapışkan bir his. Kelimelerle cevap veremiyorum. Sadece muhtaç bir iç çekiş.

Tekrar boynumun arkasına geçiyor, örgüyü kenara itiyor ve oraya uyuşturucu öpücük üstüne öpücük bırakıyor.

Titriyorum.

Sırtımın üst kısmına doğru ilerleyip oraya da yumuşak bir öpücük kondururken, "Sana tapılmalı," diye ekliyor.

Omurgam boyunca ilerlerken öpücükleri daha aç, daha ısrarcı hale geliyor. Elleri yanlarımda kayarak onu takip ederken de sahiplenici. "Sana tapılmalı," diyor.

Ona cevap vermek istiyorum. Ama veremiyorum. Yapamıyorum işte. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu çok ezici bir şekilde enfes. Tek yapabildiğim iç çekmek, inlemek ve kıvranmak.

"Böyle," diyor ve kığımın tepesine ulaştığında yanağımın kabarıklığını öpüyor, sonra dişleriyle beni ısırtıyor.

Nefesim

kesildi.

Ve...fışkırıy

orum.

Vücudunu daha da aşağı kaydırarak bacaklarımın arasına diz çöküyor ve iri elleriyle uyluklarımın iç tarafına bastırarak onları birbirinden ayırıyor. Çırılçıplaktım, iki yana açılmıştım ve kıvranıyordum.

Durur, sert bir nefes çeker. "Siktir, bebeğim. Şu haline bak. Çok ıslaksın," diyor. Sesinde aniden bir aciliyet var, sanki baştan çıkarıcılıktan şehvetliliğe geçiş yapmış gibi.

"Biliyorum," diyorum çaresiz bir sesle. Onun dokunuşu için çaresiz hissediyorum.

"Seni tahrik etmeye bayılıyorum," diyor ve sonra kalçamın arkasına aç bir öpücük konduruyor.

"Bunu sevdim," diye mırıldandım.

"Çünkü bu gerçek," diyor dudakları bacağımdan dizimin arkasına doğru gezinirken.

Tartışmamızdan sonra bana bunu borçlu değil. *Gerçekliğin* ne olduğunu kanıtlamaya kesinlikle ihtiyacı yok. Ama bunu bana vermek için duyduğu şiddetli arzu, kalbimin duygularla yüzmesine ve vücudumun ağrmasına neden oluyor.

"Lütfen," diye inliyorum.

Diğer dizime doğru ilerliyor ve onu öpüyor. "Lütfen ne?" diye soruyor, baştan çıkarıcı alayına geri dönüyor.

"Lütfen dokun bana," diye yalvarıyorum.

"Neyle? Sikimle mi? Ellerimle mi? Ağzımla mı?"

Kıçımı kaldırıyorum. "Umurumda değil. Sadece sana ihtiyacım var."

Ağzı tekrar üzerime geliyor, tam kıçımın dibine. Beni ısıırıyor ve nefesim kesiliyor. Ağzı merkezime çok yakın ve nereye gittiği, ne istediği, ne planladığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Yüzüm yastığa dayalı ve ellerim bağlıyken onun merhametine kalmıştım ve bu durum hoşuma gidiyordu.

Tenime bir öpücük daha konduruyor, sonra elini iki yana açılmış kalçalarımın arasına kaydırıyor.

"Tanrım," diye inliyorum temas ettiğinde.

"Siktir, bebeğim," diyor parmakları kaygan ıslaklığımı bulurken. "Bir erkeğin sana tanrıça gibi davranması hoşuna gidiyor."

"Bunu yapman hoşuma gidiyor," diye düzeltiyorum.

"İyi cevap," diyor hırslayarak, sonra parmağını açgözlü klitorisimin üzerinde gezdiriyor.

Titriyorum. Sonra yastıklara, çarşaflara, bir şeye, herhangi bir şeye tutunmaya çalışıyorum. "Lütfen, Carter."

Altıma uzanıp beni kaldırıyor, böylece kıçım havaya kalkıyor. Bundan sonra ne yapacağını gerçekten bilmiyorum.

Ama sonra... Tanrım.

Ağzı amımın üzerinde, beni yiyor ve daha önce hiç bu kadar savunmasız olmadığımı düşünmüştüm ama şimdi hissettiklerimin yanında bu hiçbir şey. Bağlanmış, kıçım havada, sırılsıklam.

Bir vahşi gibi üzerime atlıyor. Öpüyor, emiyor ve yalıyor. Yukarı.

Hayvan gibi ses çıkarıyorum. İnleyip duruyorum, ta ki sonunda ne yapacağımı bilene kadar. istiyorum. "Beni ters çevir, tekrar bağla ve bacaklarım omuzlarının üzerindeyken beni becer."

Donup kalıyor ama ses tonunda hoş bir ateş var, "Bu özel bir durum." diyor.

"Evet, bir aklıma geldi," diyorum gülerek. O da gülüyor, sonra kıçıma şaplak atıyor ve itaat ediyor.

Bir dakika sonra giysilerini çıkardı, prezervatifi taktı ve beni sırtüstü yatırdı. Ama aradaki fark manzara. Sikini bacaklarımın arasına yerleştirirken ona "Sana bakmayı seviyorum," diyorum.

"Burada da aynı lanet" diyor, sonra içeri kayıyor.

Zevkle inliyorum.

Gerildim ve beni doldurma şekli muhteşemdi. Daha da iyisi, kalçalarımı yukarı iterken gözlerindeki kirli parıltı, sonra bacaklarımı omuzlarına asması.

Ve beni derin, tutkulu bir şekilde beceriyor, gözleri hep benimkilerde.

Orgazm peşinde olmasaydım, bunun ne anlama geldiğini, nasıl hissettirdiğini, diğer sevişmelerimizden ne kadar farklı olduğunu daha çok düşünebilirdim.

Ama bu zevk düşünmeyi imkânsız kılıyor.

Tek yapabildiğim, "Yaklaştım" diyene kadar beni dünyanın öbür ucuna götürmesinin ayak parmaklarımı kıvrandıran, aklımı başımdan alan hazzını hissetmek.

"Geldiğinde adımı söyle. İyi bir kız gibi söyle," diye emrediyor.

İçimde bir şehvet fırtınası kopuyor. Evet, iyi kız sapkınlığım var. Evet, işaretle beni sapıklığım var. Evet, bağla beni sapıklığım var.

Çoğunlukla bir Carter saplantım var.

Altında paramparça olurken adını haykırıyorum.

Saniyeler sonra, vahşi bir homurtuyla beni takip ediyor ve sonra başka kelime yok.

Sadece sesler. Sadece iç çekişler. Sadece...biz.

OceanofPDF.com

KREP FANTEZİLERİ

Carter

Sabah ben biberiye, fesleğen ve Ficus Bob'u sularken Rachel krep yapıyor ve son iki randevumuzu planlıyoruz.

İki tane daha. Bu .

Saatin ilerlemesinin beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalışıyorum. Sahadayken sadece o anda oynadığımız oyuna odaklanıyorum, bir sonraki çeyrekte oynamam gerekecek oyuna değil.

Burada da aynısını yapmalıyım.

Toprağa su dökerken ona bir soru yöneltiyorum. "Pekala, Günışığı," diyorum, sonra ismini duyunca düşünce trenimi durduruyorum. Bir süredir ona böyle seslenmemiştim. Ona tatlım ve bebeğim dedim. Ama o hâlâ Günışığı. Kulağa hoş geliyor.

Mutfakta ona baktığımda, Günışığı'nın dönüşünün onun da hoşuna gittiğini söyleyen bir gülümsemeyle mücadele ediyor.

"İki randevumuz daha var. Biri bu Cadılar Bayramı partisi olmalı, değil mi?" Ben soruyorum.

"Kesinlikle," diyor tencereye biraz hamur koyarken. "Ama kostümlerimizi koordine etmeliyiz. Değil mi? Sen söyle. Bana öğretsen sensin. Ama sanırım bu bir kız arkadaş meselesi?"

Mutfağa dönüp su şişesini lavaboya koyduktan sonra ensesine bir öpücük konduruyorum. "Evet, tam bir erkek arkadaş deneyimi kostümlerimizi koordine edeceğimizi söylüyor. Ama M&M, cep telefonu ya da hayalet olmayacağız."

Ayrıca, kazanmaya çalışmamız gerekecek. Çünkü birkaç yıl önce Jason'ın partisinde En İyi Kostüm ödülünü ben kazanmıştım"

"Oh, neydi o?"

Omuzlarımı dikleştiriyorum. "Ben Büyük Oyun striptizcisiydim." Kaşları şaşkınlıkla çatıldı.

"Bu adam maç sırasında siyah bir şort ve parlak pembe bir mankini ile sahaya koştu."

Gözleri patladı. "Parlak pembe bir mankini mi giydin? Parlak pembe bir mankinin mi var?"

"Benim çünkü parti için almıştım," diyorum gururla. "Ve içinde çok seksi görünüyordum."

Gülüyor, yüzünü eğiyor. "Öyle mi düşünüyorsun?" Şok oldum. "Ne? Benden şüphe mi ediyorsun?"

Yüzünü kaldırıp bakışlarımı kendi bilmiş bakışlarıyla karşılıyor. "Carter, pembe bir mankini seksi değil."

Alay ediyorum. "Beni bir tanesinin içinde gördün mü?" "Hayır, görmedim."

"O zaman nereden biliyorsun?"

"Sanırım bana göstermen gerekecek," diyerek beni kışkırtıyor.

"Meydan okuma kabul edildi," diyorum, sonra telefonumu elime alıp geçmiş fotoğraflara göz gezdiriyorum ve o gecedен bir fotoğraf bulup zaferle ona ekranı gösteriyorum.

Dudakları O şeklinde ayrılıyor. "Düzelتيyorum. Çok seksisin." "Sana söylemiştim, Günişığı," diyorum.

İşte yine o gülümseme ve ben onu orada tutmaya devam etmek istiyorum. "Partide eğlendin mi?" diye ekliyor.

"Evet," diyorum ama sonra bir süre sessiz kalıp geçmişı düşünüyorum. O da orada olsaydı daha çok eğlenirdim. Ama o Los Angeles'taydı.

"Gitmiş olmak güzel olurdu," diyor biraz hüzünlü bir şekilde, belli ki o da aynı şeyi düşünüyor.

"Evet, olurdu."

Sanki yakıt için ihtiyacı varmış gibi derin bir nefes alıyor. "Bu hoşuma giderdi."

O zaman evli olmasaydım diye eklemesine gerek yok. Eminim ikimiz de alternatif bir gerçeklikten bahsettiğimizi biliyoruz.

Bu dünyada ikimiz de sessizleşiyoruz, o krepleri bitiriyor, ben tabakları alıyorum. Bir Pazar gününün tanıdık koreografisi içinde ilerlerken

Sabah, o alternatif gerçekliği hayal ederek sessizliğin tadını biraz fazla çıkarıyorum.

Farklı seçimler yapacağım bir yer. Düşününden *önce* itiraz ettim. Yaşadığım ama adını koymadığım duygularla hareket ederdim.

Bu gerçeklikte, o benim randevum olurdu ve ben de onu kalp acısından kurtarmış olurdum.

Ancak zamanlamamız her zaman biraz yanlış olmuştur.

Krepleri tabaklara koyduğunda, şefkatli bir merakla "Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

Bunu sorması kalbimin daha da hızlı çarpmasına neden oluyor. "Krepler ne kadar güzel görünüyor," diyorum gülümseyerek. Bu yeterince doğru.

Şakacı bir kaşını kaldırırsa da. "Krep fantezileri mi?" Şey, evet.

* * *

Ertesi gece, dört uyarı işe yaradı. Maddox ve Zena'yla akşam yemeğine zamanında gelmekle kalmadım, erkenciyim de. Menajerim henüz restoranda değil. Her şeyin bir ilki vardır.

Pazartesi gecesi ve ben barda ikisini de bekliyorum. O kadar ki kardeşime mesaj atmam gerekiyor.

Tahmin et ne yaptım? Bir toplantıya erken geldim.

Axel: Güzel. Yarın akşam imza günüm var, erken gelip benim için hazırlanır mısın?

Carter: İstiyorsun.

Axel: ama. Sen iyi bir kardeşsin.

Carter: Sadece çıtayı çok düşük tuttuğunuz için.

Axel: Seni ve erken gelenleri sikeyim.

Carter: Seni ve demir tuzaklı hafızanı sikeyim.

Birkaç saniye sonra Zena içeri girdiğinde aceleyle bir "**gitmeliyim**" yazıp telefonu kaldırıyorum. Date Night'ın kurucusu, rahat kot pantolonu ve kazağıyla San Francisco'nun teknoloji kraliyet ailesinden biri gibi görünüyor ve kalabalığa karışıyor. Tam bir Kaliforniyalı milyarder. Üzerinde tek bir tasarımcı etiketi bile yok.

Ancak yaklaşımında mütevazı bir yan yok. İsteddiği şeyin peşinden giden inatçı bir kadın. Beni fark ettiğinde, gözlerinde çarklar dönmeye başladı bile.

Eminim benden bir iyilik isteyecek. Parfümü gibi kokusunu alabiliyorum.

Güçlü adımlarla yanıma geliyor ve elini uzatıyor. "Seni görmek çok güzel, Carter. Keşke sizi beş videodan fazlası için kaydetmiş olsaydım. Müşterilerimiz ikiniz için çıldırıyor."

Sadece o değil. Keşke onlara beşten fazla borcum olsaydı, o zaman Rachel'in kız arkadaş derslerine daha fazla zaman ayırmak için bir bahanem olurdu. Ona hâlâ öğretebileceğim çok şey var. Yatakta, yatak dışında. Daha bowling salonuna bile gitmedik. Düzgün bir akşam yemeği randevusu. Egzersiz randevusu. Bir sanat galerisi randevusu. Kendini bir oyuncakla becerirken de görmedim.

Utanç verici.

Evet, birkaç randevu daha harika olur. Belki de bu işi sonsuza kadar uzatabiliriz.

"İşlerin senin için bu kadar iyi gitmesine sevindim," diyorum.

"Gerçekten öyle. Ve bence daha da iyi olabilir. İkimiz için de. Birkaç fikrim var," diyerek çantasını yere bırakıyor ve büyük bir istek için hazırlanıyor.

"Öyle mi?" Maddox'u bulmak için hemen şuradaki kapı aralığını tararken hazırlıksız bir şekilde soruyorum. Tamponuma ihtiyacım var, hemen.

"Evet, size öngördüğüm şey hakkında daha fazla bilgi vereyim," diyor, temsilcimin henüz gelmemiş olması umurunda bile değil, ama kapı açıldığında ve tam zamanında geldiğinde, sonsuz derecede rahatladım. Bir kar küreme aracının diplomasisine sahip. Maddox yanımıza geldi ve omzuma vurdu. "Seni tekrar görmek güzel."

"Sen de," diyorum.

Zena'ya merhaba dedikten sonra hepimiz bir masaya geçiyoruz. Siparişlerimizi verdikten sonra Maddox sudan konuşarak sohbeti yönlendiriyor ve ardından Zena iş yapmaya hazır bir şekilde boğazını temizliyor.

Benimle göz göze geliyor. "Sana gizli kalması kaydıyla yeni bir özelliğimizden bahsetmek istiyorum," diye söze başlıyor, kalın altın bileziği Wonder Woman havasına katkıda bulunuyor. "Uygulamada *The Friend Zone* adında yeni bir bölüm açıyoruz. İnsanların her türlü konuda bağlantı kurmasına yardımcı olmak istiyoruz.

ve Rachel ile çok iyi arkadaş olduğunuz için, birkaç hafta içinde bizim için bir başlangıç etkinliğine ev sahipliği yapmanızı çok isteriz. Müzik, oyunlar, fotoğraf kabinleri, bilardo, masa oyunları gibi her türlü arkadaş merkezli aktivitenin yer alacağı depo tipi eğlenceli bir parti olacak" diyor.

Harika. Sadece harika. Sonsuza kadar *arkadaş* olarak bilineceğim.

Ama Rachel'la daha fazlasını istiyor olmam menüde daha fazlasının olduğu anlamına gelmiyor. Ayrıca, kız arkadaşlardan arınmaya çalışıyorum. Zehirli ilişkilerde çok uzun süre kalıyorum çünkü kadınları çok seviyorum, flört etmeyi çok seviyorum, romantizmi çok seviyorum.

Kendi alışkanlıklarımı değiştirmeliyim. Rachel'la olan bu son kullanma tarihi benim için sağlıklı. Gerçekten, *gerçekten* öyle.

Ben isteğinin iş tarafına odaklanmak için elimden geleni yaparken Zena sözlerine şöyle devam ediyor: "Etkileyici kişileri, bölgedeki bazı düzenli kullanıcılarımızı ve tabii ki medyayı da davet edeceğiz."

Neyse ki Maddox araya giriyor ve "Aklında tam olarak ne var? Anlaşmanın uzatılması mı? Ek tazminat olacak mı?"

Bu adamı seviyorum. Zor işleri yapıyor.

Zena gülümser. "Elbette. Sana bir görünüm ücreti ödeyeceğiz. Rachel'a da öyle," diyor ve sonra bir rakam paylaşıyor. "İkiniz de alacaksınız elbette."

Vay canına. Rachel'ın daha önce hiç görünme ücreti aldığını sanmıyorum ama eminim çok sevinecektir.

"Ama benim de aklıma özel bir fikir geldi," diyor Zena, ses tonundan elinde bir koz olduğu anlaşılıyor. "Açılış partisinde tüm konuklar için hediye çantalarımız olacak ve düşündüm de belki çantalara Rachel'ın dükkânının adını yazdırabiliriz. Telafi için bu da işe yarar mı?"

Zena beklenti içinde Maddox'a bakıyor ama ben bu işi hallettim. "Bu gece ona ," diyorum ve Rachel'a söylemek için sabırsızlanıyorum.

* * *

Yemekten sonra eve yürüyorum, yol boyunca Rachelı arayıp bilgi veriyorum. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" Sesi bariz bir şokla yükseliyor. "Çok havalı, değil mi?"

"Bu yetersiz bir ifade. Görünme ücreti mi? Ben... sadece bir mağaza sahibiyim.

Sen bir yıldızsın."

Gülüyorum. "Sanırım artık sen de bir flört yıldızısın."

"Bu her şeyin ötesinde bir şey" diyor. "Bunu mağazayı daha fazla pazarlamak için kullanabilirim. Ve tabii ki tasarruf için. Yakında Venedik'teki mağazayı ziyaret etmem ve müdürün tüm bu izinleri kullanması nedeniyle belki yeni işe alımlar yapmam gerekiyor, ama hepsini halledeceğim. Yine de tüm bu Randevu Gecesi olayının işimi tersine çevirdiğine inanamıyorum. Daha çok erken ama işleri büyütmeye devam edebileceğim konusunda çok umutluyum," derken uygulandığı her halinden belli oluyor ve duyguları kalbime dokunuyor. "Carter, buraya ilk geldiğimde ve işler yavaş gittiğinde, kararımın şüphe etmeye başlamıştım. San Francisco'ya kaçmakla ve Venice'teki mağazayı işletirken ikinci bir mağaza açmaya çalışmakla hata yaptığımı düşündüm. Ama sonra şu son birkaç hafta oldu ve bu bana kaçmakla o kadar da deli olmadığımı hissettirdi."

Hatırlatma yüzünden irkildim. Ama son zamanlarda hissettiklerime bakılırsa buna ihtiyacım var.

Eski sevgilisinden kaçışı sadece aylar önceydi.

Hepsi bu kadar.

San Francisco'ya beş yıllık bir yalandan kaçmak için geldi. Yeni bir adam bulmak için değil. Arkadaşına aşık olmak için değil.

Burada tek bir amacı var, iyileşmek.

Ona *sana aşık olduğumu* söylememin ve bunun sorun olmamasının hiçbir yolu yok.

"Çok teşekkür ederim," diye ekliyor. "Az önce bunu Randevu Gecesi'nin gerçekleştirdiğini söylediğimi biliyorum ama gerçekten bunu sen gerçekleştirdin Carter."

"Önemli bir şey değildi," diyerek konuyu saptırıyorum.

"Bu her şey" diyor, sanki onu gerçekten duymamı, ne demek istediğini anlamamı istiyormuş gibi.

Ve biliyorum.

Keşke her şey onu ve beni de kapsasaydı.

Bunun yerine, alabildiğimi alıyorum. Onu mutlu etmek için bu küçük şansları. Çünkü iki randevudan sonra ona kız arkadaş dersi veren ben olmayacağım.

* * *

Ertesi gece, Fillmore'daki An Open Book'a gidebilmek için Monroe'nun kapısını çalıyorum. Yol boyunca bana başlattığı podcast hakkında daha fazla ayrıntı ve planlamanın şu ana kadar nasıl gittiğini anlatıyor. Çalışıyor

Evli bir çiftle karşı karşıya. "İğrenç derecede mutlular," diyor kuru bir sesle.

"Sanırım bu Eeyore'u oynayacağın anlamına geliyor?"

"Eğer ayakkabı uyarsa," diyor ve sonra titriyor. "İlişkiler. Haksız mıyım?"

Kitapçıya yaklaştığımızda gülüyorum. "İlişkilerle mücadele psikiyatrist," diyorum başımı eğlenerek sallayarak.

"Çok düşmanca duygularla mücadele eden en iyi arkadaş" diyor. Ona ters ters bakıyorum. "Senin gibi arkadaşlar tam bir ahmaktır."

"Ama ben gerekli bir ahmağım," diyor.

"Evet, Monroe. bir yaka kartına yapıştır ve tak."

"Memnuniyetle," diyor, çenesi yukarıda.

An Open Book'ta hazırlıklara yardım etmem gerekmiyor çünkü bunu kitabevi müdürü yapıyor. Ama kardeşime takılmak zorundayım. Axel yeni romantik gerilim romanından bir bölüm okumayı bitirdiğinde, eski bir avukat olan ödül avcısı kahramanı Viyana'da kötü adamları alt ettikten sonra bir gece kulübüne giriyor ve seksi sahibinden duble yapmasını istiyor, ben de elimi kaldırıyorum.

Axel kürsüden gözlerini devirmemeye çalışıyor. Gerçekten de öyle.

Ama alaycılığını gizleme konusunda çok kötü. "Evet, Carter?"

Gülümsüyorum, küçük bir sık gibi. "Hiç futbolcuyken ödül avcısı olan bir kahraman yazmayı düşündün mü? Bu onu daha da çekici ve kötü adamlardan kaçarken biraz daha inandırıcı yapabilir."

Axel gülümsüyor, *benim* gerekli bir ahmak *olduğumu* söyleyen türden. "Tanrım, bilmiyordum," diyor.

Monroe boğazını temizler, sonra devam eder. "Ya da çalınan sanat eserlerini kurtaran ve bu arada dünyanın dört bir yanındaki harika kadınların kalbini ve aklını kazanan parlak bir doktor olabilir."

Axel imza günü için gelen kalabalığın geri kalanına bakıyor. "Bir roman için kendini sunmak isteyen başka biri var mı? Çekinmeyin."

Tüm kollar havaya kalkıyor.

* * *

Axel uzun bir müşteri kuyruğu için kitap imzalamayı bitirdiğinde -hayalini yaşadığı için onunla gurur duyuyorum- üçümüz The

Birkaç blok ötede Zebra'yı gördüm. Barda Axel viskisini kaldırıp Monroe ve benim şerefime kadeh kaldırdı. "Siz iki amatöre, beni oyunumdan düşürmeye çalışıp başaramadığınız için."

Monroe kehribar rengi sıvı bardağını tokuşturuyor. "Her seferinde denemeye devam etmemize."

"Asla durmayacağız. Asla teslim olmayacağız," diye .

"Daha beklemezdim," diyor Axel, ama sonra kadehini bırakıyor ve yüz ifadesi nadiren ciddi bir hal alıyor. "Geldiğiniz için tekrar teşekkürler. Gerçekten minnettarım."

Omzuna vuruyorum. "Berbat olmayan kitaplar yazdığın için teşekkürler." Gülümsüyor. "Sizi eğlendirdiğim için mutluyum."

Monroe bir içki alır ve şöyle der: "Carter da oldukça eğlencelidir. Neler yaptığını duyana kadar bekle. Kitaplara konu olacak cinsten."

Gözlüklerinin arkasından Axel'in gözleri merakla açılıyor. "Bunu duymalıyım."

İnliyorum, bana hizmet ettiği için Monroe'ya kızıyorum ama daha çok yem olduğum için kendime kızıyorum.

Axel çenesini ellerinin arasına aldı. "Bana her şeyi anlat."

Axel'e söylemem kaçınılmazdı. Ve Monroe'yu ortalığı karıştırdığı için gerçekten suçlamıyorum. Bizim işimiz bu. Bu yüzden Axel'a Rachel'ın durumu ve aptal kalbimin durumu hakkında hızlıca bilgi verdim.

İşim bittiğinde Axel ıslık çalıyor, alçak sesle ve uzun uzun, *senin gibi olmak berbat bir şey*. Ama gözlerinde sempati de var. Durumumu herkesten daha iyi anlamış olmalı. Birçok yönden yanımda oldu. "Her zaman ona karşı bir şeyler hissettiğini düşünmüşümdür," diyor, ses tonunda fazlasıyla bilgelik var. Neredeyse Rachel'a karşı bir şeyler hissetmemeyi dileyecektim. Seks sadece seks olsaydı her şey çok daha kolay olurdu. Onu becerip hayatıma devam edebilseydim.

"Tıpkı her zaman Hazel'a karşı bir şeyler hissettiğini düşündüğüm gibi," diye ekliyorum. "Ve haklıymışsın" dediğinde alay ya da şaka yok.

Ama onun Hazel'la mutlu sona ulaşması benim de mutlu sona ulaşacağımın kanıtı değil. Bizim durumumuz farklı. Her aşk benzersizdir. Başka birini ne kadar derinden arzuluyor olursanız olun, hiçbir şey garanti değildir.

Çünkü şu an Rachel için ve muhtemelen benim için de romantizm için yanlış zaman. Hâlâ acı dolu geçmişinden kaçıyor. Sadece zamanlama bizim tarafımızda değil.

Futbol söz konusu olduğunda zamanlamanın her şey demek olduğunu ilk elden biliyorum.

Şimdi öğreniyorum, romantizmdeki *tek şey* bu.

"Ama bu aynı şekilde bitmeyecek," diyorum, sonra da iyi bir önlem olarak ekliyorum, "Sadece bitmeyecek."

Ve benim aptal kalbim bunu kabul edecek. Her ne kadar daha sonra krep fantezilerine ve diğer keşkelere dalacağımı bilsem de.

Rachel ile olan ilişkimin hikayesi gibi geliyor.

OceanofPDF.com

BENİM GERÇEK OLMAYAN ERKEK ARKADAŞIM

Rachel

Bu biraz rahatsız edici olacak.

Yani, terapinin özünde biraz rahatsız edici olduğunu biliyorum. Ama bugün derinlere inmek istemiyorum. Bu yüzden kapıyı açarken, merhaba derken, kanepeye otururken, kendimi her zaman yaptığımdan daha uzun süre düzenlerken dikkatliyim. Cüzdan burada. Telefon orada. Bacaklar çapraz. Hayır, çapraz değil. Ya da belki de her şeye rağmen çapraz.

Bugün Salı ve Carter'la yatmaya başladığımdan beri Elena'yı ilk kez görüyorum. Gergin bir şekilde ofisine göz gezdiriyorum ve bakışlarımı karla kaplı kulübe resmine sabitliyorum. Soğuk bir gecede, sıcak bir ateş ve dürüst bir adamla o kulübede mahsur kalmak nasıl bir şey olurdu?

Ama bu düşüncenin bugün bir faydası yok.

Onunlayken *o* adamı düşünemem.

Bakışlarımı Elena'ya çeviriyorum ve inandırıcı bir şekilde *memnun* olduğunu umduğum bir sırıtış yapıştırıyorum. Sanırım terapinin amacı bu. Hoşnutluk. Huzur. Yine de henüz o noktada değilim.

Avuçlarımı kot pantolonuma sürtüyorum. Bilge yüzünde sakın bir gülümsemeyle beni bekliyor.

Bu kıpır kıpır davranışı daha önce de gördüğünü söyleyen bir gülümseme. Beni bekleyebileceğini söyleyen bir gülümseme. Düzeltiyorum: Beni *bekleyebilir*.

Yutkunuyorum. "Ee, nasılsın?"

Gülümsemesi biraz aydınlanıyor. "Ben iyiyim. Benim için güzel birkaç hafta oldu."

Bana uzattığı ipin ucunu sıkıca tutuyorum. "Öyle mi? Ne şekilde?" İstemediğim için zamanı dolduracağını umarak soruyorum.

Elena o şifreli psikiyatristlerden biri değil. Kabul ediyorum, onun hakkında her şeyi bilmiyorum ama bana yeterince şey anlattı ve ben de onun kim olduğunu bildiğimi hissettim. İki torunu var, yirmi beş yıldır sadık bir ilişkisi var, pickleball oynamayı seviyor ve anı kitaplarını yutuyor.

"Pickleball takımım bir turnuva kazandı," diyor.

Bum. "Tebrikler," diyorum parlak bir şekilde. "Hangisi? Sırada ne var? Ödül olarak turşu aldın mı?"

Hoş bir şekilde gülümsüyor, sonra başını sallıyor. "Peki ya sen?" Birisi içimi gördü.

Söyleyecek bir şey ararken ellerimi tekrar kotuma sürtüyorum. Söylemek *istediğim* bir şey. "İş yerinde işler daha iyi," diye başlıyorum ve evet, bu yeterli. İş hakkında konuşmak istiyorum. Sanki içine daldığım bir altın fıçısıymış gibi dükkân sohbetinin içine dalıyorum ve yuvarlanıyorum. Şu güzel paralara bak. "Sonra geri döndüm ve Ava'yı gördüm ve özür diledim," diyorum birkaç dakikalık iş sohbetinden sonra.

Elena'nın başını sallaması şaşırdığını ama aynı zamanda etkilendiğini gösteriyor. "Bu bir büyüme gibi görünüyor Rachel. Bence bunu yapmaya kendi başına karar vermiş olman harika. Bunun senin için önemli olduğunu hissetmen."

Terapistin övgülerinden ışınlıyorum. Onun övgüsünü seviyorum. Daha fazlasını istiyorum. İlerleme kaydetmek istiyorum. İyileşmek istiyorum. Zamanı gelmedi mi?

"Ben de," diyorum, yaptığım değişikliklere odaklanmaya çalışırken içimde duygular yükseliyor - yapmadıklarına değil. "Bir süre, sanki yüzümde at gözlükleriyle hayatımı sürdürüyormuşum ve yan tarafta neler olduğunu göremiyormuşum gibi hissettim. Tek görebildiğim önümdekiydi ve bu bana daha fazla acı ve daha fazla incinme gibi geliyordu. Sonra at gözlükleri çıkmaya başladı ve umut ve olasılık olduğunu, dünyaya ve insanlara yaklaşmam için başka yollar olduğunu görebildim."

Gülümsemesi zarafet dolu. "Seninle gurur duyuyorum. Bu büyük bir adım." Sonra, hiç vakit kaybetmeden. "Peki ya Carter?"

Gerginim.

İşte bu kadar. Basit bir soru. Geleceğini bildiğim bir soru. Nasıl cevap vereceğimi bile bilmediğim bir soru.

Kız arkadaşlarımızla yaptığımız derslerin gerçekliği, geceye ve sabahları onun kollarında uyanmaya kadar uzanması konusunda lisanslı bir terapistin yapacağı kaçınılmaz incelemeyle yüzleşmek istediğimden emin değilim.

"O harika biri," diyorum ve hepsi doğru. "Bu beş randevuyu yapıyoruz. Bu kız arkadaş dersleri. Çok şey öğreniyorum." Gerçeğin bir kısmını söylemek zorundayım çünkü ya Randevu Gecesi serimi duyduysa? Kız arkadaş derslerini hızlıca açıklıyorum, seksi atlıyorum. Ve yatıya kalmaları. Ve duyguların çiçek açmasını.

Kaşları kalkıyor. "Bu çok ilginç."

Bir psikiyatristin ölüm öpücüğü vermesi çok *ilginç*.

"Lanet olsun, bunu mu yapıyorsun?" anlamına gelir.

Ama daha fazlası olduğunu bilsem de yorumunu olduğu gibi kabul ediyormuş gibi yapıyorum. "Çok ilginç. Çok şey öğreniyorum," diyorum tekrar, ama sesim çok cılız çıkıyor, sanki gerçeği örtbas ediyormuşum gibi.

Evet, öylesin.

Başını düşünceli bir şekilde eğiyor. "Rachel, konuşmak istediğin bir şey mi var?"

Midem çalkalanıyor. Suçluluk duygusuyla. Endişeyle. Biraz da utançla. Gerçek bir terapist smoothie'si. Elena tüm bu duygularla ne yapacağını bilirdi ama gerçekten, ne söylemeliyim ki?

Gerçek olmayan gerçek bir ilişkim mi

var? Gerçek olmayan gerçek bir

ilişkide miyim?

En iyi arkadaşımla kız/erkek arkadaş gibi mi davranıyorum?

Sahte bir randevu gibi değil ama öyle de sayılır. Daha çok çıkmayı deniyor gibiyiz. Ama bu, evliliğimin en derin, en karanlık detaylarını bilen tek kişiyle bile paylaşamayacağım kadar kişisel. Başka hiç kimseye söylemediğim bir şeyi paylaştığım tek kişiyle.

Ona tamamen ama yine de *bunu* ona söyleyemiyorum.

Carter'la aramızdaki *şeyin* ne olduğunu bile bilmiyorum. Muhtemelen açıklamaya çalışsam, çok fazla sorgulayacaktır. Bunun akıllıca olup olmadığını sorardı. Sağlıklı olup olmadığını. Gerçek olmayan bir ilişkideymişim gibi davranarak gerçekten yoluma devam edip etmediğimi.

Hatta aynı hataları yapıp yapmadığımı bile sorabilir.

Bu ilişki aynı değil ama bunu söylemek aptalca olur. Edward'dan ayrıldığımda hissettiğim o karanlık kalbimi tekrar karartıyor.

Elbette, Carter Edward'dan dünyalar kadar farklı. Ben de Edward'la evlendiğimden farklıyım.

Yine de ben de kandırılan aynı kadını.

Ben beş yıl boyunca kandırılan o kızım. En iyi arkadaşım beş buluşma ve ateşli seksin bir geleceğe dönüşebileceğine inanarak kendini kandıran kadın olmak istemiyorum.

Gerçek şu ki, kendime güvenmiyorum.

Sonunda Elena'ya cevap veriyorum. "Sadece gerçekten iyi vakit geçiriyoruz," diyorum.

Ona Fable'in patlıcan kolyelerinden ve onları mağazada nasıl satmaya başladığımızdan bahsediyorum ve bu da bir saatin geri kalanını dolduruyor.

* * *

O haftanın ilerleyen günlerinde, Elodie ile cezalandırıcı bir HIIT dersi için buluştum. Sonrasında kalçalarım yanıyor ve hepsi onun suçu. "Bunu bana sen yaptın. Kalçalarım resmen yanıyor," diye sızlanıyorum dersten çıkarken.

Arkadaşım kaşlarını çatı. "Gerçekten mi? Gerçekten yanıyorlar mı?"

Ağrıyan bacaklarımı gösteriyorum. "Duman görüyorum. En azından ben hissediyorum," diyorum dudak bükerek, ama doğrusu, egzersiz sonrası bu yanık iyi hissettiriyor. Elodie buraya taşındığımda bana egzersizin doğal bir endorfin olduğunu söyleyerek bu dersi almamı önermişti. Egzersiz konusunda biraz dindar ama bu yıllar önceki halinden daha iyi. Şu anki tutumu çok daha sağlıklı.

"Bunu başardığın için seninle gurur duyuyorum," diyerek omzumu okşadı.

Çenemi kaldırıyorum. "Ben de öyle. Çünkü artık kostüm alışverişine gidebileceğimiz anlamına geliyor," diyorum ve bir kez sığıyorum, içimde coşku zıplıyor. "Cadılar Bayramı'nı çok severim. Carter'la son iki randevumuzu planlarken, Cadılar Bayramı kostümlerini eşleştirmeye karar verdik."

Elodie kahkahayı patlatır. "Kendi sesini bile duyuyor musun?" Kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Karasevdaya tutulmuş gibi konuşuyorsun," diyor kesin bir ifadeyle.

Kılandım. Ama uzun sürmez. Çünkü o haklı sayılır. Sadece bu kadar açık olduğunu fark etmemiştim. Yargılanmaktan korktuğum için Elena ile durum hakkında konuşmak istemesem de bir arkadaşım ile paylaşmaktan çekinmiyorum.

Elodie başından beri çılgın planlarımdan haberdardı. Nacho yediğimiz ve futbol izlediğimiz o gün benimle birlikte onayladı. Yine de, bilmek istiyorum

"Nasıl yani?" diye sordum.

"Carter ve ben aynı Cadılar Bayramı kostümlerini giyiyoruz," diyor beni şarkı söyler gibi taklit ederek.

Ve bu çok açık. "Sesim gerçekten böyle mi çıkıyor?"

Gülüyor. "Kesinlikle öyle, mon cheri. Sanki onunla birlikte giymek için Cadılar Bayramı kıyafetleri almaktan daha iyi bir şey düşünemiyorsun."

"Kulağa eğlenceli geliyor," diyorum, savunmaya geçerek ama baş döndürücü bir gülümsemeyle. "Öyle." Bir an duraksıyor. "Ama aynı zamanda kulağa süper bir çift gibi geliyor."

Gülümsemem bozuluyor. Gerçeklik tam bir sürtük. Gerçek olmayan erkek arkadaşımın gerçekliği. "Şey, sadece biz bu nasıl çıkma şeyini yaparken," diyorum.

"Evet, görünüşe göre her şey *derslerle* ilgili."

Ama son zamanlarda onunla pek öyle hissetmiyorum. Dürtüsel olarak kolunu tuttum ve "Bittiğinde üzüleceğim" diye bağırdım.

Bunu söylemeyi gerçekten beklemiyordum ama sanırım yüksek sesle dile getirmeye ihtiyacım vardı ve şimdi sel kapılarını açtığım için daha fazla gerçek dökülüyor. "Sadece iki randevumuz daha var ve tatilin yarısında hem mutlu hem de üzgün olduğunuzu hissediyorum. Daha az zamanınız kaldığında. Her gün uçağa binip gerçekliğe dönmek için geri sayım yapıyorsunuz. Bitmesini istemezsiniz ama durduramazsınız da. Cadılar Bayramı partimiz var - bu bir çeşit arkadaşlarla tanışma randevusu olacak. Sonra bir tane daha var ve bir sanat galerisi düşünüyoruz, çünkü ben tuhafım ve yemeğe çıkmayı sevmiyorum."

"Doğru. Çünkü Edward Bay Let Me Impress You With New Restaurants'dı" diyor.

"Aynen öyle. Sonra da Randevu Gecesi için bir parti düzenleyeceğiz."

Elodie kaşlarını çatı. "Kulağa üç randevu daha gibi geliyor."

Haklısın. "Evet, öyle," diyorum, biraz umutlu ama çok da heyecanlı olamıyorum. Kalkış uçuşumuzu daha yeni uzattık. Yine de yakında Hawaii'den ayrılacağız.

"Ama en başta istediğin bu değil miydi?" Kostüm mağazasının olduğu sokağa döndüğümüzde Elodie düşünceli bir şekilde soruyor. "Kız arkadaş dersleri istedin. Bu deneyimi yaşamak istedin. Bunu elde ediyorsun."

Kostüm dükkanına vardık ve içeri girerken onun sözlerini tartıyorum. İlk başta ders almak istedim.

Ama şimdi?

Kalbim göğsümde inip kalkıyor. "Sorun şu ki, ne istediğimi gerçekten bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, seksi melek, hemşire ve cadı kostümlerinin olduğu bir rafta duruyorum.

"Buna inanmıyorum," diyor Elodie, saçmaladığını söyleyerek. "Sen her zaman oldukça kararlı oldun. Üniversitede ne okumak istediğini biliyordun. Alışverişe gidiyorsun ve kolayca kıyafet seçiyorsun. Bir restorana gidiyorsun ve ne sipariş edeceğini hemen biliyorsun. Carter'la ne istediğini nasıl bilmezsın?"

Haksız da değil.

Carter'dan ne istediğimi biliyorum. Sorun şu ki, bu beş randevunun fantezisinin gerçek olmasını istiyorum.

Ama ben bir fanteziyle evlendim. "Çünkü Carter'ın menüsünde mantarlı risotto yok," diyorum.

Elodie boyun eğmiş bir gülümseme verir. "Yeterince adil."

Bazı kostümleri karıştırıyorum, doğru olanı bulduğumda ona daha derin bir cevap veriyorum. "Aşık olmuş gibi hissediyorum. Onunlayken ve onu düşündüğümde içim kıpır kıpır oluyor. Her şey iyi hissettiriyor. Ama... bu tehlikeli. Edward'la da her şey iyi hissettiriyordu."

Beni tamamen anlayarak iç geçiriyor. "Elena ne diyor?" Yüzümü buruşturuyorum.

Aslında, tam bir yaltaklanma. Sonra açık saçık meleklerin ve seksi şeytanların arasında dururken itirafım geliyor. "Ona söylemedim." Gerçeği daha fazla ısıtıyorum. "Bundan kaçındım."

"Neden bundan kaçındığını sanıyorsun?" Gülüyorum. "Şimdi Elena gibi konuştun."

Elodie bir elini rafın üzerine koyuyor ve delici bakışlarını üzerime dikeyor. "Neden ona söylemekten kaçındığını düşünüyorsun?" diye tekrarlıyor, bu sefer daha güçlü bir şekilde.

Boğazım düğümleniyor. "Ona söylemek istemedim," diyorum yumuşak bir sesle.

Elodie cevap verirken de yumuşaktı. "Çünkü bitmesini istemiyorsun."

Bu gerçeği de kabul ederek başımı sallıyorum. ""

Onunla Hawaii'de kalmak istiyorum.

* * *

Kostümleri seçip satın aldıktan sonra sokağa çıkıyoruz, bir kafenin önünden geçerken kapı tokatla açılıyor.

Üç küçük çocuk dışarı fırlıyor, ardından otuzlu yaşlarında bir çift geliyor. Kahkahalar etraflarını sarıyor. Kalbim ağrıyor ve acı içimde daha da derinleşmeden bakışlarımı kaçırıyorum.

Onları geçtikten sonra Elodie omzumu ovuyor. "Hâlâ zor, değil mi?"

Boğazımda bir hıçkırık yükseliyor. "Öyle," diyorum uysalca.

Keşke öyle olmasaydı. Bazı günler daha iyi olduğumu düşünüyorum. Ama sonra, şimdi olduğu gibi, hala içimde bu karanlıkla yaşadığım zamanlar oluyor. Bu katılaşmış üzüntü. Beş yıl boyunca doğru olduğuna inandığım her şeyin bir yalan olduğunun farkına varıyorum. Bu yalandan sadece birkaç ay önce kurtuldum.

Yine de bu yalanlardan kurtulmanın tek yolu gerçeklerle yaşamak. Elodie'ye dönüyorum ve tüm o duygular boğazımda yükseliyor, kurtulmak için savaşıyor. "Onun çifte hayatını öğrenmeden önceki ay mı?" Hikayenin en utanç verici kısmı olsa da paylaşma ihtiyacı duyarak sessizce söylüyorum.

Başını sallıyor.

Acıyı ve utancı geride bırakarak ilerliyorum. "Beni yemeğe çıkarmıştı. Çocuk sahibi olmaktan bahsediyorduk, Els," diyorum, bu korkunç gerçeği itiraf ederek.

Sempati içinde kaşlarını çatıyor.

"Geçen yıldan beri bunu istiyordu. Ona sonunda hazır olduğumu söyledim. Kutlamak için beni yemeğe çıkardı," diyorum, sesim artık tutamadığım gözyaşlarımla incelmış. "Bir sonraki ay denemeye başlayacaktık. Doğum kontrol hapını bıraktım ve bir ay sonra onun zaten iki çocuğu olduğunu ve bir tanesinin de yolda olduğunu öğrendim."

Koruyucu bir kucaklama için beni kendine doğru çekiyor, gözyaşları dökülürken kolları beni tüm San Francisco'dan koruyor. "Tam zamanında çıktığın için çok mutluyum."

"Ben de," diyorum usulca.

Bunu söylemek çok zordu ama eve dönerken kendimi biraz daha hafıflemiş hissediyorum. Sanki karanlığın bir kısmı yok oluyor. Sanki üzerimde bu kadar güçlü bir kalesi yokmuş gibi.

Bunu Elena dışında birine dile getirdiğim için mutluyum. Bu son acı gerçeği evrene açıklamak özgür hissettiriyor.

Belki de bunun ötesine geçmeye başlamak için. Umarım.

KARTER ZAMANI

Rachel

Kırmızı dantelli bir sutyeni kapatırken yatak odamdaki masanın üzerinde telefonum çalıyor. Ekrana baktım, Carter'dı.

Ama parti için beni almasına daha otuz dakika var. Umarım iptal etmiyordur. Edward'ın iptal ettiği tüm zamanlar bir anda gözümün önünden geçiyor. Beynim endişeyle dolup taşıyor. Ama sonra akıl sağlığımı çalmadan önce bu korkularla konuşuyorum.

Geçmişte incinmiş olmam, bugün de incineceğim anlamına gelmez. Carter iptal etse bile, muhtemelen iyi bir nedeni vardır. Yine de telefona temkinli bir şekilde cevap veriyorum, "Hey, her şey yolunda mı?"

Korkularımı göstermenin yolu.

"Her şey harika. İptal edeceğimi mi sandın?" diye soruyor, beni böyle sıkıştırarak.

. "Pek sayılmaz."

"Rachel," diye azarlıyor. "Güven bana. Bu iyi bir şey. Arıyorum çünkü artık buradayım."

Göz kırpıyorum. "Saati yanlış mı anladım? Çünkü Carter'ın saati genellikle beş dakika geçtir, otuz dakika erken değil."

"Bu doğru. Ama Carter zamanında, muhtemelen benim gelmem gereken saatten otuz dakika önce inanılmaz bir şey oluyor. Bu yüzden alarmı otuz dakika erkene kurdum ve umarım seni yarı yolda yakalayabilirim-

çıplak ya da tamamen çıplak. Lütfen hiçbir şey giymediğinizi söyleyin. Lütfen."

Erken gelişinin seksi şaşkınlığıyla ürperiyorum. "Zamanlaman kusursuz," diyorum ve oturma odamda adımlarımı atarak kapıya doğru ilerliyorum. "Ben seni içeri alırım."

On beş saniye sonra sutyenin kancasını açtım, böylece kapıya sadece külotumla, parmaklarımdan sarkan kırmızı dantelli sutyenle cevap verebildim.

Homurdanıyor, kapıyı çarparak kapatıyor, sonra yanağımı kavıyor ve bana sert, neredeyse acımasız bir öpücük veriyor.

Sütyen yere düşüyor.

Ağzının bir görevi var ve dudakları boynumdan göğüslerime doğru ilerliyor. Etimi yoğururken meme uçlarımı emiyor. Dişlerini sağ göğsümün etine bastırduğunda, o ana o kadar kapılıyorum ki onu teşvik ediyorum. "İşaretle beni."

Dişleri tenime iniyor ve ben önce irkiliyorum, sonra titriyorum. Derimi parçaladığında içimde bir zevk dalgası yuvarlanıyor.

Yoğunluk o kadar iyi acıtıyor ki kemiklerim eriyor. Gözlerimi açtığımda, onun için aklıktan ölüyordum. "Lütfen gitmeden önce beni becer."

Hiç vakit kaybetmeden bir prezervatif çıkarıyor, beni kanepeye yatırıyor ve içime gömülüyor. Bir eliyle sağ yanağımı avuçluyor ve diğer elini göğüslerime doğru kaydırıyor, ama orada durmuyor. Boynuma doğru ilerliyor, boğazımda daireler çiziyor, parmaklarının uçlarını etrafımda gezdiriyor.

Bu şekilde beni yerinde tutuyor, zevkimi sahipleniyor, beni kendine ait kılıyor. Haykırıyorum, sert, hızlı ve nefes nefese boşalıyorum.

Saniyeler içinde homurdanıyor, sonra içime giriyor ve vahşi bir hırıltıyla bitiriyor. Hâlâ nefes nefeseyim, hâlâ iç çekiyorum ve o kollarını bana dolamış, bırakmasını istemiyorum. Birkaç saniye daha içimde kalıyor, ensemde sahiplenici öpücükler gezdiriyor, ağzıyla beni okşarken tatlı sözler mırıldanıyor. Çekildiğinde, doygun bir sesle, "Bundan sonra hep erken geleceğim," diyor.

Bu sözler karşısında donup kaldım. *Her zaman erken gel.*

Sanki bunu sonsuza dek yapacaktınız gibi. Sanki bu tatil hiç bitmeyecekmiş gibi. Bu çok gerçeküstü bir his.

Yine de kollarında dönerken usulca "Güzel" diyorum.

Dudakları umutlu bir sırıtışla yukarı kıvrılıyor. "Öyle mi?"

Bu soru kalbime dokunuyor. "Evet," diyorum ve sonra, ondan ve bu duygu fırtınasından biraz uzaklaşmaya ihtiyacım olduğu için ve bir kızın

Seksten sonra temizleniyorum, sütyenimi kapıp banyoya gidiyorum ve içimde son derece riskli bir umut ışığı beliriyor.

Bunu yapabilir miyiz? O ister miydi? Ben üstesinden gelebilir miyim? Birkaç hafta önce böyle düşünmüyordum ama şimdi bunun mümkün olup olmadığını merak etmeye başladım.

Sorular artık beni korkutmuyor. çekiyorlar. Hatta belki heyecanlandırıyor.

Banyodan çıkıyorum, yeni bir çift kırmızı külot bulurken olasılıklar üzerinde süzülüyorum, sonra iç çamaşırlarımı yeniden giyiyorum. Kalçalarımın ortasına kadar inen ve Carter'ın en çok sevdiği özelliklerinden birini ortaya çıkaran kısa, dar bir hemşire üniformasının fermuarını çekiyorum - Hemşire Tata da olabilirim.

Ona kostümümü göstermek için oturma odasına çıktım.

Islıkla onaylıyor. En iyi kostüm ödülünü kazanacağımızı sanmıyorum.

Ama benim kırmızı dantelli sütyenim görüldüğünde ve da seksi, gömleksiz bir doktor olarak - önlüklü, stetoskoplu ve göğsünün kesinlikle harika tuvalini gösteren açık bir laboratuvar önlüğüyle - kostümlerimiz sadece ikimiz. Birbirimize olan çekiciliğimizin özel bir yorumu.

Dışarı çıktık. Caddede arabasının yolcu kapısını açıyor, sonra bir kolunu bana doluyor ve dudaklarıma hızlı, sert bir öpücük konduruyor.

Bu da yeni bir şey. Herkesin içinde bir öpücük.

Birdenbire, aramızdaki bu şey artık özel hissettirmiyor. Mesai sonrası ilişkimiz bir sır gibi görünmüyor.

Heyecandan nefesim kesildi.

Her yerde sıcak ve köpüklü hissediyorum. Bu tür kamusal açıklamalardan da umutluyum. Özellikle de "Sürprizi beğendiğine sevindim." dediğinde.

"Bayıldım," diyorum nefes nefese.

Yine o sıcak bakışlar var ve kalbimi çarptırıyor. Carter öpüşme ya da PDA'daki değişiklik hakkında hiçbir şey söylemiyor. Büyük bir olaymış gibi göstermiyor.

Belki de onun için değildir?

Ya da belki de bu sadece doğal bir sonraki adımdır.

Arabasının şoför mahalline gidiyor ve bizi partiye götürüyor. İçeri girdiğimizde daha fazla cevabım yoktu. Aslında, aklımı kurcalayan daha pek çok soru var. Ama Jason ve Beck'in evinin merdivenlerini birlikte çıkmak, böyle giyinmek -Elodie'nin dediği gibi bir çift gibi- doğal bir sonraki adım gibi geliyor.

SEN ETKİSİ

Carter

Beck kapıyı açtığında kıyafetimi inceliyor ve eğlenerek başını sallıyor. "Üstsüz olma fırsatını hiç kaçırmıyorsun."

Ben daha bir karşılık veremedim Rachel "Ve asla vermemeli." dedi.

Kendini beğenmiş bir gülümseme yüzümü kaplıyor. Bu vücut için çok çalışıyorum ve onun takdiri her göğüs presini, biceps kıvrımını ve crunch'ı değerli kılıyor.

Beck'in kocası Jason, on galonluk şapkası ve ağzının köşesindeki saman bıçağıyla bir kovboy gibi giyinmiş olarak kapıda ona katılır. Beck'in üzerinde itfaiyeci kıyafeti var. Evden gelen pop müziğin titreşimli ritmi giderek yükselirken, içerideki karanlık ışıklandırma ürkütücü havayı belirliyor. Ev sahiplerinin arkasında zombiler ve şeytanlar dans edip içki içiyor.

Jason önce beni, sonra da sevgilimi inceliyor. "Doktor geldi," dedi ve Rachel'a döndü. "Ve sanırım evdeki tüm yaraları sen tedavi edeceksin."

Gözlerimi kısıyorum, hırlıyorum.

Jason . "Seni kıskanç pislik."

Biraz daha homurdanıyorum, sonra onların önünde içeri giriyoruz. Rachel soru soran bir kaş kaldırıyor. "Boğazına bir şey mi takıldı?"

"Yemin ederim, şerefsiz takım arkadaşlarımdan biri sana asılırsa, onlara günlerini gösteririm," diye homurdandım.

Bu da nereden çıktı? Sadece mağara adamı ruhumun derinliklerinden. Rachel şaşkınlıkla güldü. "Anlaşıldı." Kolumu tekrar sıkıyor. "Ama Burada seninleyim. Neden bana asılsınlar ki?"

Bunu çok içtenlikle soruyor ama top oynayarak milyonlar kazanan heteroseksüel erkeklerin kadınlara karşı nasıl davrandıklarını biliyorum, sanki istedikleri herkese sahip olabilirlermiş gibi.

Bir dakika sonra, vurucumuz yanımızdan geçti, durdu, etrafında döndü ve Rachel'in gözleriyle buluştu. "Dizimi sıyırdım. Bana yardım edebilir misiniz, hemşire?"

Öyle dedim. "Siktir git" dedim.

Hamlin daha sonra Kara Panter kıyafetleriyle boğazını temizlerken beliriyor. "Boğazım ağrıyor, hemşire. Dilime bakar mısınız?"

Bahse girerim Beck benimle dalga geçmek için adamları bu işe bulaştırmıştır. Rachel, "Elbette, dayan," diyor.

Hamlin razı oldu ve kafasına vurmaktan başka çarem kalmadı. *Nazikçe.* Yani, çoğunlukla. "Dilin gayet iyi, Ham."

Sapık takım arkadaşlarımdan uzaklaşmak umuduyla onu mutfağa çekiyorum.

Ama mutfak da takım arkadaşlarıyla dolup taşıyor. Bu bir parti.

Mutfağın kalabalık köşesinde, yenilebilir gözbebeklerinden oluşan bir tepsinin yanında Rachel'dan özür dileyerek, "Bunlar ahmak," diyorum.

Gülümsemesi önemli bir şey olmadığını söylüyor. "Sorun değil. Onlar senin takım arkadaşların. Beni rahatsız etmiyor." Dudaklarının kenarını ısırtıyor, sonra çenesini kaldırıp nefes alıyor. "Ama bu seni neden bu kadar rahatsız ediyor?"

Soru sanki beni hissediyormuş gibi geliyor. Sanki sorması zor ama gerçekten bilmek istiyor gibi.

Ve bu geceden ve birbirimize böylesine ihtiyaç ve arzuyla çarpışmamızdan sonra, sonra *her zaman erken olacağımı* söylememden sonra, yeni fikirler düşünmeye başlıyorum.

Bir şeyler söylemek istememe neden olan fikirler.

Ona söylemek için, sana deliller gibi aşığım ve başka birinin sana benim baktığım gibi bakması düşüncesine katlanamıyorum.

Ama bir partide? Hoparlörlerden yankılanan yüksek sesli müzikle? Ve örümcek ağı nacho yayılmış ve mumya jalapeño poppers ve yüzlerce arkadaşımız? Tüm niyet ve amaçlarımızla çalıştığımız bir partide? Beni kovalayan bir sözleşmenin sondan ikinci videosunu çekmem gereken bir yerde mi?

Hayır. Şimdi zamanı değil. İlk hakta büyük bir oyun yapmazsın. Sadece topu hareket ettirirsin.

Ben de sorusuna soruyla cevap verdim. "Seni arabanın dışında öptüğümde rahatsız oldun mu?"

Olmadığına eminim. Ama bunu sözlerle duymak istiyorum, sadece eylemlerle değil. Kendimi o ana o kadar kaptırmışım ki düşünemedim. Randevu Gecesi'nde kurduğumuz bu *sadece arkadaşız* şeyini kökten bozabilecek bir şey yaptım.

Zena'nın, uygulama kullanıcılarının ve herkesin çok eğlenebileceği bir şey. Ama onu özgürce öpmeyi seviyordum. Onun da ayak parmaklarının kıvrıldığını bilmek isterdim.

Baş döndürücü bakışlarıyla beni iğneliyor. "Buna ne kadar aldırmadığımı anlayamadın mı?"

Aptal kalbim güm güm atıyor. Sonra da kafam.

"Ah!"

Hamlin beni tokatlıyor. "İntikam, kardeşim," diyor.

Gözlerimi deviriyorum. O an sona erdi ve yapmaya geldiğimiz şeye odaklansam iyi olacak. Telefonumu çıkarıp kayıt tuşuna basıyorum.

* * *

Partide yeni arkadaşlarla tanıştığımız, eski arkadaşlara tekrar merhaba dediğimiz, kamerayla konuştuğumuz ve hatta Axel'in üzüntüsüne rağmen kardeşim ve Hazel'i de çekime dahil ettiğimiz bazı görüntüler yakaladıktan sonra nihayet *sona* geldim.

Bu seri eğlenceli sanırım.

Ama en çok kameraların dönmediği anları seviyorum.

Rachel ve ben birbirimizle ve arkadaşlarımızla kendimiz olabildiğimizde.

Hazel'in Rachel'a dönüp bir şişe chardonnay salladığı zamanki gibi. "Arka bahçede takılmak, şarap içmek ve en zekice kostümü kimin giydiğini tartışırken yıldızlara bakmak ister misin?"

"Ben de oradayım," diyor Rachel.

Son beş yıldır kaçırdığı şeylerden biri de bu mu? Kendisi olma şansı, inciler ve kendini beğenmiş şarap garsonları yerine ucuz şarap ve eğlenceli kostümleri seven kız?

Öyle görünüyor, çünkü şarap bardağını kaptığı gibi Hazel'a itiyor. "Ama şimdi doldur. Bir saniye daha bekleme."

Rachel'ı daha önce de arkadaşlarıyla takılırken görmüştüm. Ama elindeki beyaz şarap bardağı sanki büyüleyiciymiş gibi ona bakıyorum.

Nedenini bile bilmiyorum ama yaptığı her şey öyle.

Ve onu her gördüğümde, her şeyin eskisi gibi *olması* benim için daha da zorlaşıyor.

Bunu istediğimde.

Tüm bu adamların kızıma asılıyormuş gibi yapamayacaklarını bilmelerini istiyorum. San Francisco'daki herkesin onu öptüğümü görmesini istiyorum. Bir erkeğin toplum içinde sana ilan-ı aşk etmesinin nasıl bir şey olduğunu hissetmesini istiyorum.

Ama içimde kabaran tüm bu duygularla ne yapmam gerekiyor? Bir anda, bu büyük kızgınlığa dönüşüyor. Tam bir hayal kırıklığına.

"Siktir," diye mırıldanıyorum kendi kendime, sonra mutfaktaki soğutucudan bir bira almak için ondan uzaklaşıyorum. Açtıktan sonra Axel

bana katılıyor, Hazel ve Rachel arka bahçeye gideceklerini işaret ederken omzuma bir el atıyor. "Hey, duygularını yazmamı isteyip istemediğini merak ediyordum.

kol," diye mırıldanıyor açık laboratuvar önlüğümü incelerken.

Cebinde *Gramer Polisi* işlemeli polis üniformasıyla ona dönüyorum ve iç çekiyorum. "Zaten öyleler," diye itiraf ediyorum.

"Evet, hiç de bile," diyor, sonra birasını kaldırıyor ve birazını geri uzatıyor. "İşte sana çılgın bir fikir. Ona nasıl hissettiğini söyleyebilirsin."

Partinin etrafına bakıyorum. Gürültülü ve sıcak ve herkes burada. "Şimdi zamanı değil."

"Bu muhtemelen doğru, ama sen, bilmiyorum, bir zaman bulabilirsin." Şaka yollu sözlerine rağmen bana ciddi ciddi bakıyor. "Bunu bir düşün, Carter. Bunu bu gece yapmak zorunda değilsin. Ama bu seni içten içe yiyip bitiriyor. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim."

"Nasıl bir şey?" Sesim perişan bir şekilde çıkıyor ve onaylanmaya ihtiyaç duyuyorum.

"Sanki biri göğsünüze bir yumruk indirmiş ve kalbinizi burkmuş gibi. Ve daha da kötüsü, bu duygulara karşılık vermeyeceği endişesi" diyor.

Kelimeleri kullanarak yüreklere yumruk atmayı bir yazara bırakın.

Başımı sallayarak neşesiz bir kahkaha attım. "Bu arada, sanırım acele etmeyeceğim. Daha kötü hissetmeme gerek yok."

Şu anda hâlâ iyi hissediyorum. Hâlâ mutlu hissediyorum. Aramızda bir şeyler kıpırdanıyor gibi hissediyorum. Belki o da bana yeni gözlerle bakıyordur.

Tıpkı daha önce oturma odasında göz göze geldiğimizde ve her şeyin mümkün olduğunu hissettiğimizde yaptığı gibi.

Ama ya bu sadece seks sonrası kafayı bulmaksa?

Penceresine teyp dayamadan önce daha fazla kanıta ihtiyacım var. John Cusack gibi yapacaksan, emin olsan iyi edersin. Teyp serenadının geri dönüşü yoktur.

Yine de şimdilik ona dışarıda katılıyorum, bir elimi sırtına koyuyorum - sahiplenici bir şekilde. Kimse ona yaklaşmasa iyi olur.

Yüzünü eğip gülümsüyor.

Hazel şarap kadehini kaldırıp Rachel'dan bana bakıyor. "Ee Carter, nasıl gidiyor?"

Sorusunda çok daha fazlası var. İşler nasıl gidiyor demek istiyor.
ikimizle birlikte.

"Her şey harika," diyorum ve bunu kastediyorum. O hayal kırıklığını bir kenara bıraktım ve Rachel'ı okumaya odaklanmalıyım.

Axel bize katılıyor ve dördümüz konuşuyor, içiyor ve gülüyoruz. Üç biradan sonra, çakırkeyif bir itirafta bulunacağımdan endişelenerek içmeyi bırakıyorum.

Ama onu tekrar soymak istiyorum.

Bir bardak şarabı daha bitirdikten sonra, "Ata binmek ister misin?" diye sordum.

Stetoskopuma uzanıyor ve kimsenin duymaması için alçak sesle konuşarak onunla oynuyor. "Spoiler uyarısı: O gece sana çakmayı düşünüyordum. Ayrılık partimde sana baktığımda tek düşünebildiğim *onunla yatmak istediğimdi.*"

Alevler içinde kalıyorum. Onu o kadar çok istiyorum ki. "Gömleksiz etkisi," diyorum ukala bir omuz silkmeye.

"Bu *sen* etkisi," diye düzeltiyor, seks sonrası kullandığı o tatlı sesiyle. Etrafımı sarıyor. İçime işliyor. Ruhumun içinde yaşıyor.

Bu . Lyft'i arayıp Beck'e arabamı yarın alacağımı söyledim.

Bazen flörtünüzü bir partiye götürdüğünüzde, tek istediğiniz onunla yalnız kalmaktır.

* * *

İkimiz de sarhoş ve el ele, öpüşerek ve gülerek onun evine doğru merdivenlerden çıkıyoruz.

Bunu daha önce de yapmıştık ama bu gece farklı hissettiriyor. Kapının kilidini açtığında ve içeri girdiğimizde, eline uzandım, parmaklarımı

ve kahkahalardan sıyrılarak bakışlarıyla buluştu. "Beşinci randevumuz için seni yemeğe çıkarayım."

Son tarih demiyorum.

Geriliyor. Şimdiye kadar bir akşam yemeği randevusuna çıkmak istememişti. "Bir restorana gitmek ister misin?"

"Süslü olmak zorunda değil," diye onu temin ediyorum, parmaklarımızı daha sıkı birleştirerek. "Sadece sana nasıl hissettirdiğini göstermek istiyorum. Sahip olduğun tüm kötü anıları silmek istiyorum. Seni düzgün bir randevuya, bir restorana götürmek istiyorum, böylece sadece senin için gözleri olan bir adamla birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu anlayabilirsin."

Tamam, bu tam olarak boom box bölgesi değil. Ama yaklaşıyor.

Ceketimin yakalarını tutuyor, özel bir şiddetle çekiştiriyor. "Evet. Beni dışarı çıkar, Carter."

Onu bütün günler ve geceler boyunca dışarı çıkarmak istiyorum.

Şimdilik, onu ve vızıltımızı yatak odasına götürüyorum, aynanın tam olması için dolabın kapağını açıyorum, sonra onu soyuyorum.

* * *

Bacakları kıcıma sarılmış ve yansımamızı izliyor. Bakışlarını onu becerdiğimi görmekten alamıyor.

Tüm gücümle içine girip ona istediğini veriyorum. "Manzarayı beğendin mi?" Kalçalarımı döndürürken homurdanıyorum.

Aynaya utanmazca bakarken evet diye inliyor. "Bayıldım," diye ekliyor sendeleyerek aldığı nefese.

Bakalım bunu daha çok sevecek mi? İtişin ortasında duraklıyorum, bir ritim alıyorum, sonra ona o kadar derin ve güçlü bir şekilde batıyorum ki omuzlarımı bırakıyor, başı vahşi bir inilti ile yastığa düşüyor.

Mutluluk içinde kaybolmuş görünüyor.

Nefesim hızlanıyor. Damarlarımda elektrik çatırdıyor. Ve vahşi bir şeye yenik düşüyormuşum gibi hissediyorum.

Hiç beklemediğim bir şey.

Kendi başına şiddetli ve güçlü bir şey - ikimiz arasındaki bu bağlantı.

Kollarını boynuma doluyor, beni çekiyor. Ama ona cilve yapıyorum. "Seni becerirken beni izlemeyeceksin bebeğim," diye uyarıyorum.

. "Bu çok iyi."

Nefesi hızlanıyor. İnemeleri yükseliyor. Titriyor. O kadar yakın ki, tüm işaretlerini bilmeyi seviyorum.

"Gelirken bizi izle," .

Çekiyorum, onu sırtından yan tarafına kaydırıyorum ve arkasına geçiyorum. Onu kendime doğru çektim, sırtı göğsüme dönüktü.

Sikimi hizalayarak tekrar içine kayıyorum, beni tekrar karşılamasının verdiği sıkı ve sıcak hisle inliyorum.

Aynada, gözlerinin titreyerek kapandığını görüyorum, ama bu işe yaramayacak. Bir elimi göğüslerinin üzerinden çenesine doğru götürüyorum. Sıkı bir tutuşla yüzünü yana doğru itiyorum. "İzle."

Gözleri açılıyor ve nefesi kesiliyor. "Çok seksi görünüyoruz," mırıldanıyor, sanki aynadaki iğrenç filme tapıyormuş gibi.

Bir kolumu ona doladım, böylece memeleriyle oynayabiliyordum. Diğer kalçasının üzerinden beline, oradan da klitorisine doğru kayıyor.

"Seni oraya götüreceğim bebeğim," diye söz veriyorum kulağına sertçe fısıldayarak. Gözleri aynada benimkilerle kilitleniyor.

Bu kehribar gözler geniş ve tutkulu. Duygusal ve savunmasız. Heyecanlı ve umutlu.

Ve yıkıldım. Asla geri dönemem. Onun için deli oluyorum, ona söylemenin bir yolunu bulmalıyım. Doğru zamanı bulmalıyım. Doğru anı.

Risk ne olursa olsun.

Çılgılık atıyor, sonra paramparça oluyor, nefes nefese kalıyor, ağlıyor, inliyor.

Bu kadar yaklaştığımda beni izliyor ve ben de uçurumun kenarından düşüyorum.

Birkaç baş döndürücü, mutluluk dolu, seks sonrası dakikadan sonra kollarımda dönüyor. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şeydi" diyor.

Bunu sana her gece verebilirim, bunu söylemek istiyorum.

Ama eminim ki en iyi arkadaşına sevgilin olmasını böyle teklif etmezsin.

OceanofPDF.com

ROMANTİZM OYUNU

Carter

Dikkat isteyen bir yığın fikir ve kaslarımda bir huzursuzlukla uyanıyorum.

Beynimdeki ve vücudumdaki tüm bu çarpışan arabalar bunaltıcı ama iyi anlamda. Beni yataktan kaldırıyorlar. Şafakta çıkıyorum, uyuyan Rachel'a bir hoşça kal öpücüğü veriyorum, sonra gerçek randevular için seçeneklerle enerjik bir şekilde evime doğru hızlıca yürüyorum, ipin ucunu kaçırmamak için telefonuma bazı fikirler yazdırıyorum.

Evimde hemen antrenman şortumu ve spor ayakkabılarımı giyiyorum ve çok geçmeden kapıdan çıkıp koşmak için sokaklara çıkıyorum, Kasım sabahının erken saatlerinde sis çökerken ter döküyorum.

Pompalama çalma listem bangır bangır çalarken, dik bir tepeden aşağıya, beliren Golden Gate Köprüsü'ne doğru uçuyorum. Köprüyü geçiyorum, spor ayakkabılarım taş patıkaya vururken romantik oyunlar oynuyorum.

Rachel'la ne çok hızlı ne de çok yavaş hareket etmek istiyorum. Milisaniyeler işimde fark yaratır. Ve hayatta da önemli. Tüm hayatım zamanlamayla ilgili, sahada ve her lanet günde. Yapılacaklar listem, zamanı takip etmenin işlevimi yerine getirmem için ne kadar önemli olduğunun bir kanıtı. Özensiz olamam. Hata yok, kaçırılan pas yok, düşen top yok.

Eğer arkadaşlığımızı riske , doğru anı, doğru ifadeyi, doğru *oyunu* bulmalıyım.

Ve köprünün sonuna geldiğimde, onu yakaladığımdan oldukça eminim.
Evet, teşekkürler egzersiz. Her zaman arkamı kolluyorsun.

Pacific Heights'a döndüğümde Beck'in evine koşuyorum, arabama atlıyorum, sürerken Taylor Swift'i açıyorum. Ama, bekle. Hayır. *Seni seviyorum T, ama sen ayrılık kraliçesisin.* Egzersiz çalma listeme geri dönüyorum ve rock marşları ruh halime uyuyor.

Evet, ben lanet romantizm şampiyonuyum.

Evimde, ön tarafta bir yere kayıyorum, sonra merdivenlerden yukarı çıkıyorum, içeri giriyorum ve hızlı bir duş alıyorum. Dışarı çıkıp giyindikten sonra -sürpriz değil-

-Şort ve tişört, DEHB hapımı alıyorum, sonra espresso makinesinin kötü çocuğunu ateşliyorum, giderken şarkı söylüyorum. *Ben dünyanın romantizm şampiyonuyum.*

Makine tıslar ve hayat veren demlik bir fincanı doldururken Monroe kapıyı çalar.

Kapıyı çekip açtım. "Zamanlamadan bahsetmişken. Seninki hasta," diyorum, etkilenmiş bir şekilde.

Sırıttır. "Evet, evlat. Zamanlamam gerçekten de... *hasta.*"

Ve ben de doğru yürüdüm, ama her neyse. "Siktir git," dedim. içinde.

"Ama zamanlaman? Bu konuda konuşalım. Kahve dükkanım Son zamanlarda garip saatler geçiriyorum," diyor. "Her sabah burada değilsin."

"Bu senin için zor olmalı" diyorum, fincanını bitirip ona uzatırken.

"Kuşkusuz endişe verici." Monroe bir yudum alıyor ve memnun bir iç çekişle onu takip ediyor. Fincanı yere bıraktığında, espressom kapaktan aşağı inerken şaşkınlıkla beni inceliyor. "Görünüşe göre bugün birkaç fincan kahve içmişsin bile."

Başımı salladım. "Sadece bu. Ama sabahları ve beni bilirsin," diyorum, şimdi fincanımı yıkıyorum, rutinimi yıldırım hızıyla gerçekleştiriyorum. Yapacak çok şey var.

Alay ediyor. "Daha çok bütün gün ve sen gibi. Sen doğuştan kafeinlisin," diyor ama cevabımdan tatmin olmamış gibi dalgın görünüyor. "Peki, kahve dükkanı saatlerin. Rachel'la bu beşinci randevudan sonra normale dönecekler mi?"

Gülümsüyorum, biraz ukala ama umutlu da. *Kahve dükkanı saatlerimle* onu diken üstünde tutmak istiyorum. Bazı sabahlar Rachel'in evinde olmak istiyorum. Onun da bazı sabahlar burada olmasını isterim. Hepsini isterdim. "Umarım olmaz, aslında."

"Oh?"

"Bir ahmak bana kendime karşı dürüst olmamı söyledi," diyorum kendinden emin bir sırtıyla. "Ve ben de öyle yaptım."

"Bu benim podcast yayınımlı ilginç kılacaktır," diyor.

Oh, kahretsin. Lanet olası şovu. "Ne zaman?" Not almak için telefonumu ararken soruyorum.

Monroe sıcak bir gülümsemeyle cevap verir. "Birkaç hafta. Sana bir hatırlatma gönderirim."

"Teşekkürler," diyorum, telefonu yere bırakıyorum, hatırlatmayı halledeceği için rahatlıyorum.

O gittikten sonra anahtarlarımı alıp dışarı çıkıyorum ama kapıda duruyorum. Bir şey beni rahatsız ediyor. Bu da ne böyle? Belki sonra aklıma gelir. Merdivenlerden arabama doğru ilerliyorum. Ama daha çalıştırmadan telefonum Vegas'taki kumar makineleri gibi bir sürü uyarı veriyor.

Hepsini okudum.

Beck'i al.

Sakin ol. Neredeyse yola çıktım.

Beşinci randevu için bir restoran bulun.

Maddox'a sorarım. O bu konuda iyidir.

Las Vegas'ta Seductive ile buluşmanızı unutmayın.

Parmaklarımı şıklatıyorum. Unuttuğum şey buydu. Kolonya sponsorum. Gelecek hafta Vegas Pioneers'a karşı oynayacağım maçtan sonra onları göreceğim.

Yapacak çok şey var, ama bu sabahki beşinci randevu beyin fırtınamın izini kaybetmek istemiyorum, bu yüzden takvime yeni bir madde ekliyorum.

Bir kupa al.

Bu gece sipariş edeceğim. Oh!

Çikolata. Evet. Rachel buna bayılır. Elodie'ye uğrayıp biraz alacağım. Ayrıca, eski sevgilisinin nesi var? O hıyar onu hiç çikolata dükkanına götürmedi. Cidden. Ne tür bir pislikti o?

Düğününde karşı çıkmam gereken türden bir şeydi. Ama o geçmişte kaldı, ben ise şimdiki zamanım.

Arabayı çalıştırdım, sonra sürdüm, giderken oyunu çalıştırdım.

Onu romantik bir yemeğe götüreceğim. Onunla ilgili tüm boktan anılarını sileceğim. Ona, onunla nasıl çıkılacağını bilen tek erkek olduğumu göstereceğim. Tüm bu randevusuzluklar ona sadece uzak bir gelecekte bir erkeğin ona nasıl davranması gerektiğini öğretmiyordu.

Bu tarihsizler şimdilik.

Ona yepyeni bir kupa vereceğim ve benim olmasını isteyeceğim. Gerçek bir randevuya beş randevu.

Oyun bu.

Ama Beck'in evine ulaştığımda, kapımda dururken hatırlayamadığım şeyi hatırlıyorum - Jane.

Lanet olsun. Unuttuğum fıcusu sulamayı unuttum. Bu gece yapmam gerekecek ve saniyeler içinde Jane aklımdan çıkacak.

Beck arabaya bindiğinde futbol konuşuruz. *Sadece futbol*. Renegades tesislerine giderken romantizmi aklımdan çıkarıyorum. Bu Pazar Las Vegas'ta, kötü yakalamam son maça mal olduğundan beri ilk maçım olacak.

Kazanmak için elimden gelen her şeyi yapmaya niyetliyim.

Ben hiçbir şeyi yarım yapmam; ne futbolu, ne de romantizmi.

OceanofPDF.com

DÉJÀ VU

Rachel

Saçımı yolmaya hazırım.

Pazar gecesı oturma odamda hayvanat bahçesindeki kafese kapatılmış bir aslan gibi bir ileri bir geri yürüyüp ekrandaki gergin aksiyona bakarken "Bu oyunu kaldıramıyorum," diyorum.

"Biliyoruz tatlım. İnan bana, hepimiz biliyoruz," diye sesleniyor Fable kanepedeki yerinden. Buraya ilk kez geliyor. Onu maçı izlemesi için davet ettim ve şimdiden düzenli ekibimizin bir parçası gibi hissediyorum. Reklam aralarında onunla mücevherlerini daha fazla mağazada nasıl satabileceğimiz konusunda beyin fırtınası yapıyoruz. Şimdilik şarap bardağımı bir can simidi gibi tutuyorum ama çok stresli olduğum için içemiyorum. Maç berabere bitti.

Bu sadece bir maç. Sadece bir normal sezon maçı. Ama aslında *sadece bir maç* değil. Arkadaşım için büyük bir maç.

Carter bazı şeyleri kendine sakladığı için fazla konuşmuyor ama iki hafta önceki mağlubiyetten dolayı hala kendini hırpaladığını biliyorum. O bu gece Vegas'ta kusursuz oynarken, Renegades savunması zorlandı.

Parmaklarımı çapraz yapıyorum ve gridiron tanrı ve tanrıçalarına dua ediyorum.

Sadece birkaç dakika kaldı ve savunma Pioneers'a bir sayı verdikten sonra hücum tekrar sahaya çıkıyor.

Carter çimenlerin üzerinde koşarak toplanma yerine giriyor.

Koltuğun arkasına tutunmuş, sanki oyunun Hainler lehine sonuçlanmasını sağlayabilecekmişim gibi oyuncu grubuna bakıyorum.

"Hadi Carter, hadi. Rachel'ı mutlu bir kız arkadaş yap," diye Juliet ekrana.

Kız kardeşimin omzunu çimdikliyorum. "Ben onun kız arkadaşı değilim," diyorum ama içten içe bunun tadını çıkarıyorum.

Bana kız kardeşçe bir bakış atıyor ve yalan söylediğimi söylüyor. "Yalanlar. Küçük tatlı yalanlar."

Henüz onun kız arkadaşı değilim. Belki yakında? Ama sence bu gerçekten olabilir mi, ya da belki bir gün gerçekten çok yakında olabilir mi sorusuna ses bile veremiyorum. Neden? Çünkü bu zaferi onun için çok istiyorum. Tüm iyi şeylere sahip olmasını istiyorum. Bunu o kadar çok istiyorum ki Beck cebe girdiğinde, bir açıklık aradığında ve Carter'a doğru güzel bir spiral fırlattığında, beklerken kolumu çignemek üzereyim.

"Hadi, hadi, hadi, hadi, hadi, hadi, hadi, hadi," diye mırıldanıyorum ekrana, Carter kollarını açmış onu kovalarken. Sıçırıyor ve göğsüne yaklaştırıyor.

Bitiş çizgisine doğru koşarken, kalbim patlıyor. "Evet, evet, evet, evet, evet, evet!"

Komşularım benden nefret edecek. Ama onların öfkesiyle yaşayacağım.

Sevinç ve adrenalinden güç alarak dönüyorum ve mutfak tezgahına bıraktığım telefonumu alıp ona hızlıca bir mesaj atıyorum. ***Harika yakaladın! İnanılmazsın!***

Belli ki sahada telefonu yanında değil. Ama yine de bunu şimdi gönderdiğimi bilmesini istiyorum. Şu anda onu desteklediğimi bilmesini istiyorum.

Gerginliğim kanepeye gidip arkadaşlarımla arasına uzanmama yetecek kadar azalıyor. Muhtemelen uzun zamandır tuttuğum nefesimi dışarı veriyorum. "Daha iyi hissediyorum," diyorum rahatlamış bir şekilde.

Fable omzumu sıvazlayarak başını sallıyor. "Evet, az önce orgazm olmuş gibisin."

Juliet, "O her çaldığında bunları alıyor," diye mırıldanıyor.

Elodie gözlerinde soru işaretleriyle bana bakıyor. Daha sonra cevaplamam gereken sorular.

Cevaplamak istediğim sorular.

* * *

Daha sonra, Hainler galibiyete ulaştıktan sonra Carter'a ünlem işaretleri ve konfetilerle dolu bir mesaj daha gönderiyorum. Juliet ve Fable parti artıklarını temizlemeye yardım edip edemeyeceklerini soruyorlar, ama ben onları geri çeviriyorum. Elodie geride kalıyor ve Amanda'yı yakında bir arkadaşının evinden alması gerektiğini söylüyor.

Ama burada kalmasının tek sebebinin bu olduğunu sanmıyorum. Bardakları ve tabakları toplarken gözlerinde endişeli ama meraklı bir bakış var. "Seni gördüğümünden beri her şey nasıl?" diye soruyor.

Tabakları tezgâhın üzerine koyup bakışlarını karşılıyorum, sonra da içimden geldiği gibi konuşuyorum. "Bana çok yardımcı oldun."

"Ben mi? Nasıl?" Sesi şok olmuş gibi geliyor.

"Arkadaşım olarak. Güvenli bir yer olarak. Bunu Elena'dan başka kimseye söylememiştim. Ama sonra, sana söyleyerek..." Derin bir nefes almak için duruyorum. Biraz da heyecanlı bir nefes, çünkü bu farkındalık büyük bir his. "Sanırım bu son salıverişimdi," diye itiraf ediyorum kısık bir sesle.

Duyguları kırılğan hissettiriyor.

"Aman Tanrım," diyor, sesi hayretle çıkarken bana gülümsüyor ve sarılmak için yanıma geliyor. "Senin adına çok mutluyum Rachel."

Tıkandım. "Ben de."

Bıraktığında muzip bir kaşını kaldırıyor ve "Ee?" diye sorarken vites değiştiriyor.

Biraz neşeli hissediyorum. Biraz cesur. Ama çok korkuyorum. Ben de geleceğimin açık olduğunu hissediyorum. Sanki bazı günlerim düşündüğüm kadar uzak değilmiş gibi. "Bilmiyorum ama belki de çıkmaya devam edebiliriz," diyorum.

Bu bir fikir, beni ele geçiren bir fikir.

* * *

Yatağa girdiğimde, ondan bir mesaj geldi. ***Yarın gece seni görmek için sabırsızlanıyorum. "Ben de."*** diye cevap yazarken başım dönüyor.

Birkaç saniye sonra ***"Bilgileri takviminize gönderdim"*** cevap veriyor.

Orada gördüm.

Ve eklemek isterim ki bu beni çok heyecanlandırdı.

Ama çünkü ona odaklanmayı tercih ediyorum. ***Bu gece harikaydın!***

Harika bir gol yakalayıştı!

Cevabı anında geldi. ***Mesajın beni mutlu etti.***

Heyecanla telefonu sıkıyorum.

Beni mutlu ediyorsun, demek istiyorum. Ama bu çok fazla olabilir. Çürük kalbimi ele verebilir. Yarın onu yoklayacağım. Son birkaç buluşmada hissettiklerimi yanlış yorumlamadığımdan emin olacağım. Aptal olmaktansa güvende olmak daha iyidir.

Yarın gece, belki de şu dört kelimeyi söyleyecek kadar cesur hissedeceğim: Beni mutlu ediyorsun.

Şimdilik bir gülen yüz gönderip yatıyorum.

* * *

Pazartesi her zamankinden daha yoğun geçiyor. Sabah, rekabeti kontrol etmek için şehirdeki diğer bazı mağazalara uğruyorum, ardından bir tedarikçiyle öğle yemeği yiyorum. Öğleden sonra Fable, Bling and Baubles'da evdeki ateşi yakmaya devam ederken, ben de mağaza için bazı sosyal medya girişimleri hakkında bir halkla ilişkiler firmasıyla görüşüyorum. Neden Randevu Gecesi olayından faydalanmayalım? Tabiri caizse on beş dakikalık şöhretim var ve bunu kullanabilirim.

Toplantıdan sonra aceleyle dükkâna gittim. Saat çoktan dört oldu ve randevuma hazırlanmaya gitmeden önce her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak istiyorum. Carter her an inebilir. Sonra da eve gidecek. İkimizi bir film montajı gibi hazırlanırken hayal ediyorum ve umarım o da benim kadar gergin ve heyecanlıdır.

Ama akşam yemeğinden de korkuyorum.

Ki bu çok aptalca. Bu lanet bir yemek. Her gün o saatte yemek yiyorum. Ama süslü restoranlar bana eski sevgilimi ve onun yalanlarını hatırlatıyor. Edward'ın süslü yemekleri ve ayrıntılı hikayeleriyle onları nasıl yumuşatmaya çalıştığını da hatırlatıyor.

Bu farklı.

Bu gece farklı olacak.

En iyi arkadaşımınla yeni anılar biriktirmeye hazırım. Geçmiş arkamda bırakmaya hazırım.

Sur La Table'ın ve vitrinindeki mutfak eşyalarının önünden geçerken aklıma eğlenceli bir fikir geliyor. Dükkâna dalıyorum ve hemen kırmızı plastik bir spatula buluyorum. Aptalca ama biz de öyleyiz. Bunu bu akşam ona vereceğim ve "Senin evinde de şanslı bir spatula bulundurabilir miyiz?" diye soracağım.

Evet! Evet! Ben de öyle diyeceğim. Bu ona fazla baskı yapmadan niyetimi açıkça ortaya koyacaktır.

Kırmızı bir spatula alıyorum. Çıkınca çantamdan telefonumu çıkarıyorum.
Vay be.

Üç cevapsız arama mı?

Carter'dan mı? Bu çok garip. Asla üç kez aramaz.

Gülümsemem kendini siliyor.

Ona bir şey mi oldu? Tanrım, o iyi mi? En kötüsünü hayal ederken
rehberimi açmak için yarışırken endişe beni ele geçiriyor.

Ona bir şey oldu. Başka biriyle tanıştı. Başka bir kadınla görüşüyor. Diğer
ailesini görmek için beni iptal ediyor.

Dur. Sadece dur.

Bu Carter ve kesinlikle bu üç arama hiçbir şey değil.

İsmine tıkladığımda kendime böyle söylüyorum ama sonra ondan bir mesaj
geliyor.

Bunu gördüğünde beni ara. Bu gece iptal etmek zorundayım.

İzlerimde duruyorum, deja vu nefesimi kesiyor.

OceanofPDF.com

YAĞMUR ÇEKİ SIKINTILARI

Rachel

"Özür dilerim. Unutmuşum," diyor Carter, pişmanlık dolu bir ses tonuyla.

Ama yine de, ayaklarım ağırlaşmış ve içim burkulmuş bir halde Fillmore'a doğru ilerlerken, içime yerleşen o korkunç aşinalığı atamıyorum.

Beni rahatlatmaya çalışırken bile. "Bu sabah bir fotoğraf çekimim olduğunu biliyordum, bu yüzden dün gece ekiple birlikte uçmadım," diyerek kendini açıklıyor. "Ama bu akşam Seductive'le yemek yiyeceğimi ve yarın da bir hayır işi için golf oynayacağımı tamamen unutmuşum ve her şeyi berbat ettim Rachel. Çok özür dilerim."

"değil," diyorum hayal kırıklığımı bastırarak. Bu konu Ben.

Bu sadece bir randevu. Bir *randevusuzluk*. Bu kadar ne var?

Geçmişimi bir kenara bırakmanın bir yolunu bulmalıyım. Geçmişimin, hayatıma engel olmasına izin veremem.

Arkadaşlığımız. Ayrıca, o çok ciddi ve küçük bir an için kendini hırpaladığını söyleyebilirim, bu yüzden açıkça "sana aşık oldum ve işte şanslı bir spatula" bayrağımı dalgalandırmanın zamanı değil.

"Anlıyorum. Anlıyorum," diyorum, çok neşeli, çok neşeli, çok iyimser. Hayal kırıklığına uğradığımı belli etmeyi reddediyorum. Odaklanması, dikkati ve zaman yönetimi konusunda ona zorluk çıkaran eski kız arkadaşları gibi olmak istemiyorum. Onlar onun hayatında değil. Ve lanet olsun, ne olursa olsun onun hayatında olacağım. O yüzden ekliyorum, "Ben senin dostunum. Tamamen anlıyorum."

"Rachel, kendimi bok gibi hissediyorum," diyor, o kadar içten pişmanlık duyuyor ki kalbim onun için acıyor. "Önemsiz olduğunu düşünmeni asla istemem. Başka bir sefere erteleyebilir miyiz?"

Oh.

Oh,

hayır.

Kafam bu kelimeyle çınlıyor.

Bir elimi Better With Pockets'ın tuğla duvarına dayayarak olduğum yerde duruyorum.

Kaldırım satışı fırsatı nedeniyle ayna seksini yeniden planladığımda söylediğim şey yağmur kontrolüdür.

O da aynısını yapıyor. *Anlaşılır* bir şekilde.

Ama kutsal dumanlar. O da aynı kurallara uyuyor. Beş randevuluk kız arkadaş derslerimiz için etkin bir şekilde belirlediğimiz kurallar seks ve eğitim ve sonra arkadaş kalıyoruz.

Bu. Bu. Hepsi bu.

Tam bir aptalım. Her şeyi yanlış okudum. Her tatlı anı, her seksi anı, her kirli anı, her içli bakışı aldım ve bunları çarpıtarak onun da bana aşık olduğunu varsaydım.

Ne kadar aptalım.

Bana aşık olmuyor. Tam olarak ondan istediğim şeyi yapıyor, bana kız arkadaş dersleri veriyor. Gelmiş geçmiş en iyi erkek arkadaş olacağını söylemişti. Öyleydi ve hâlâ öyle. Şu anda da öyle.

Bana iyi davranılmanın nasıl bir his olduğunu gösteriyor. Ve bunu en iyi arkadaşım olduğu için yapıyor. Benimle aynı saçma ve romantik duyguları paylaştığı için değil.

Boğazım sıkılıyor ve bir hıçkırık serbest kalmaya çalışıyor. Sesimdeki tutukluğu duymasını istemediğim için hemen yutuyorum. Tüm bu çırpınışların ve baygınlıkların sadece kafamda olduğunu söyleyen tutukluğu.

Ömür boyu sürecektir dostluğumuza zarar verebilecek aptalca romantik bir şey söylemeden önce gerçeği gördüğüm için çok mutluyum.

Ondan açılmasını istediğim zamanlar? Bazen gittiği zamanlar? Beni düşündüğünü ummuştum. Ama o zaman da futbolu düşündüğünü söylediğinde muhtemelen dürüst davranıyordu. Ona gitmediğim Cadılar Bayramı partisini sorduğumda ve ikimiz de biraz hüznlendiğimizde bile, ikimizin de gitmiş olsaydım neler olabileceğini merak ettiğimizden emindim. Beş yıl önce daha iyi seçimler yapsaydım. *Birbirimizi* düşündüğümüzden o kadar emindim ki.

Sadece arkadaşlığı düşünüyordu.

Tanrım, çok bilgisizim. Bir erkeği asla doğru okuyamam. Ama en azından Carter bana hiç yalan söylemedi. Bana hiç ihanet etmedi. Ve onu asla ve asla hayatımdan çıkarmak istemiyorum. Ne olursa olsun arkadaşlığımızı koruyacağım.

Izzy, Sasha ya da Quinn gibi olmayacağım. Sevgili olmuş ve artık aramızda olmayan bir arkadaş olmayacağım.

Bu adamı her zaman hayatımda tutacağım. Nasıl? Harika bir arkadaş olarak. Tekrar yürümeye ve yürürken onun yağmur çeki yorumuna geri dönüyorum. "Erteleme harika olur. Bu konuda iki kere düşünme bile," diye ekliyorum, öyle bir moral ve güneş ışığıyla ki şişeleylebilirsin.

Ona arkadaş derslerini de öğrendiğimi göstereceğim.

"Ama ben istedim ki..." diye başlıyor ama bulunduğu yerde çok fazla gürültü var. Gevezelik eden sesler. Birisi *yemekten önce bir el oynayalım* diyor. Kumar makinelerindeki ödeme sesleri. "Daha iyi bir erkek arkadaş olmak istedim."

Araniyor.

Geçmiş zaman. Derslerimizin bir parçası olarak. Bu sahte ilişkinin bir parçası olarak.

Çünkü arkadaşlığımıza değer veriyor.

Bu. Bu. Hepsi bu.

Onu suçluluk duygusundan kurtarmalıyım. Basit bir hata yüzünden bunu bir saniye daha hissetmesine izin veremem. Ben de bazı şeyleri unutuyorum ve bende DEHB yok. "Sen harika bir erkek arkadaşmışsın gibi davranıyorsun ve arkadaşlığımız benim için her şey demek," diyorum, dükkânımın bulunduğu bloğa ulaştığımda nazik ve şefkatli bir şekilde.

"Rachel, ben-"

Ama biri sözünü kesiyor ve yanındakine "Hemen geliyorum" derken sesi boğuk çıkıyor. "Hey, ben de öyle diyordum" diye geri döndüğünde, hemen sorunun üzerine atlıyor ve düzeltiyorum.

"Dinle, geri döndüğünde, son randevusuzluğumuzu yapacağız ve buna iyi diyeceğiz. Kız arkadaş derslerinin hepsi bitmiş olacak. Şimdi git," diyorum, sesimde bana öğrettiği destekleyici kız arkadaş gösteren parlak bir gülümsemeyle. Böylece ileride belki bir gün benim de sevgilim olmaya hazır olacağım.

"Bakın, söylediğim bu değil. Ama gerçekten gitmem gerekiyor. Seni sonra ararım ve daha iyi açıklarım."

Beni o kadar kırılğan görmesini istemiyorum. Bu kadar ilgiye ihtiyacım olduğunu düşünmesini istemiyorum. "Carter, ben iyiyim. Merak etme. Ben senin gerçek kız arkadaşın değilim," diyorum zoraki bir kahkahayla, *ne kadar saçma bir şeymiş* gibi. "Biz sadece arkadaşız."

Birkaç uzun saniye boyunca derin bir sessizliğe bürünür. Sonra ağır bir "Doğru." dedi. Bir iç çekiş. "Gitmem gerekiyor."

Ben de öyle. Dükkâdayım ve biri kapının önünde beni bekliyor.

Bu Ava ve mükemmel bir şekilde taranmış sarı saçları dağınık, asi bir topuzla bağlanmış. Kot pantolon ve kapüşonlu bir sweatshirt giyiyor. Birkaç hafta önce dükkânıma gelen kadına hiç benzemiyor. İki hafta önce özür dilediğim kadına da benzemiyor.

Evliliğimle ilgili gerçeği öğrendiğim zamanki halime çok benziyor.

Beni fark ettiğinde göz göze geldik. Onunki gözyaşları ve özürle doldu ve "Haklıydın" dedi.

Kalbim onun için çarpıyor. "Ah, tatlım."

Onu kucaklamak için kollarıma alıyorum ve yapabileceğim tek şeyi yapıyorum. Fable'dan dükkânı kapatmasını istiyorum ve Ava'yı evime götürüyorum, bir şişe şarap açıyorum ve önümüzdeki birkaç saat boyunca içini dökerken onu dinliyorum.

OceanofPDF.com

SADECE HER ŞEY

Carter

The Extravagant'taki blackjack masalarının ortasında duruyorum, telefonum elimde, arama bitmiş, ellerimin neden nemli ve kalbimin neden kurşuni hissettiğini merak ediyorum.

Daha başlamadan benden ayrıldı mı?

Bir elimi saçlarımda gezdiriyor, o tuhaf telefon konuşmasını çözmeye çalışıyorum.

Ama Seductive'den Amar beni poker masalarında bekliyor ve onun yardımcısı Naveen öyle. İyi adamlar ve sponsorlarımı seviyorum ama keşke şu anda burada olmasaydım. Keşke San Francisco'da olsaydım da Rachel'in evinin kapısını çalabilseydim.

Dükkanına git.

O telefon görüşmesinin tekrarını isteyin. Futbolda olur böyle şeyler.

Çocuklara hemen yanlarında olacağımı işaret ediyorum, sonra dönüp kalabalığın arasından, rulet oyunlarının ve barbut masasının yanından, Aladdin ve AC/DC slotlarının yanından geçiyorum, yürüyorum ve düşünüyorum.

Kendi anlık tekrarımı yapıyorum.

Bu oyunda bir hakem olsaydım, o sahneyi ağır çekimde izleseymdim ve her kareyi kontrol etseydim ne görürdüm?

Aşırı arkadaş canlısı bir kadın görürdüm.

Bana her şeyin yolunda olduğunu söyleyen.

Endişelenmememi kim söyledi?

Ama ne var biliyor musun? Çok endişeliyim. Onun hakkında. Çünkü tamamen yanlış bir şey düşünüyor. Belli ki onunla sadece arkadaş olmak istediğimi düşünüyor. Kahretsin, buna inanmasına izin verdim. Bir zamanlar ben de inanmıştım. Başladığımızda ona gerçek bir randevunun yakınından bile geçmek istemediğimi söyledim ve sonra seks yapmadan önce gidip ona arkadaşlığımızı mahvetmek istemediğimi söyledim.

Dünyanın öbür ucuna kadar inledim. O telefon görüşmesinde kumdaki arkadaşlık çizgisini yeniden çizmesine şaşmamalı.

Hepsi benim hatam.

Arkadaşlık kurallarını en başta ben koydum ve bugün tek yaptığı onlara uymak oldu. Ama ben onları çoktan çiğnedim. Onunla sadece arkadaş olmak istemiyorum. Her şeyi olmak istiyorum.

Ama ben, spoiler uyarısı: söyleyene kadar bilmeyecek. Ve tüm duygularımla söyleyeceğim.

Telefonumu aldım, tuvaletlerin yanındaki koridora daldım ve onu aradım. Cevap vermedi. Birkaç dakika sonra tekrar denedim. Doğrudan sesli mesaja yönlendiriyor.

"Siktir," diye mırıldandım.

Belki o bir şeylerin yanlış olduğunu düşünüyor ama ben yanlış bir şey yaptım. Bu akşamki lanet akşam yemeğimi ve yarınki golf maçımı da unutmadım.

Mükemmel anı bekledim. Mükemmel bir randevu ayarlamaya çalıştım. Mükemmel bir oyun oynamaya çalıştım.

Ama bazen bir audible çağırmak zorunda kalırsınız. Futbolda ya da hayatta mükemmel zamanlama yoktur. Bazen şansınızı denemek zorunda kalırsınız.

Belki iki şekilde de alabilirim. Çocuklara döndüğümde, Google'da uçuşları araştırdım. Belki de akşam yemeğinden sonra geç saatlerde eve uçabilir, onu görüp açıklama yapabilir ve sabah golf maçı için buraya geri dönebilirim.

Evet. Harika bir erkek arkadaş böyle yapardı. Ve ben buyum.

Uçuşları kontrol ediyorum. Ama sonra inledim. Buraya dönebilecek en erken uçak saat yedide inecekti. Ve bizim sabah sekizde maçımız var.

Uçuş gecikirse, boku yerim.

Sorun yok. Kesinlikle sorun . Onu yarın göreceğim. Telefonu bir kenara bırakıp şu anla ilgileniyorum.

* * *

O akşam odama döndüğümde, onu tekrar aradım. Sesli mesaj. Lanet sesli mesaj. Telefonu tutup duvara fırlatmak istiyorum. Bu boku gerçekten düzeltmem gerekecek.

Yarın öğleden sonraki uçağımı birkaç saat erkene alıyorum, sonra da yarın sabah ilk iş olarak ona çiçek sipariş ediyorum.

En sevdiği kır çiçekleri.
Sonra çikolataları da
ekliyorum.

* * *

Çiçek şirketinden gelen ve evde kimse olmadığı için vazunun fuayeye bırakıldığını söyleyen bir e-postayla uyandım.

Rachel hangi cehennemde?

Bir kez daha deniyorum. Şafak söküyor ve cevap verdiğinde sesinde bunu duyuyorum. "Hey, naber?"

"Neredesin? Sana çiçek mi gönderdim?"

Esniyor. "Los Angeles'taki mağazada bazı sorunlar vardı. Müdürüm istifa etti, ben de dün gece geç saatlerde buraya geldim. Ellie'nin evinde kalıyorum," diyor zar zor uyanmış bir halde. "Ama kalkıp mağazaya gitmeliyim. Yakında olası yeni bir müdürle görüşmem var. Yarın gece döneceğim."

Tanrım. Şimdi onu uyandırdım. Ve işle ilgili sorunları var. Müdürle yaşadığı sorundan bahsetti. Zamanlamam daha kötü olamazdı.

Ama yarın gece beklemek için çok uzun. Veda ediyorum ve dün yapmadığım şeyi yapıyorum.

Beklemekten bıktım.

OceanofPDF.com

BENİ GÜÇLENDİRDİ

Rachel

"Sorun yok. Ben iyiyim. Her şey ." Giyinip güne hazırlandıktan sonra Ellie'nin küçük Chihuahua'sı Gigi ile sohbet ederken üst sertleştirerek söylüyorum. Tıfıl sarışın tatlı şey beni mutfağa kadar takip ediyor. Ellie gece geç saatlere kadar program yaptığı için hâlâ uyuyor ve nişanlısı Gabe de dışarıda koşturuyor.

Carter'ın sabahları yaptığı gibi.

Güçlü ol. Onu düşünme.

Ama bu neredeyse imkansız.

Yine de denemek zorundayım, bu yüzden Gigi ile sessizce konuşuyorum. Ellie'nin benim için mutfak tezgahına bıraktığı susamlı simidi alırken sadece köpek ve ben varız. Gigi kuyruğunu sallıyor, durmaksızın yemeğe bakıyor.

Bir parça koparırken ona hüzünlü bir gülümseme veriyorum. "Yani, ilişkiler berbat, insanlar aldatıyor ve çalışanlar haber vermeden işten ayrılıyor. Ama hey, arkadaşların ve simitlerin olduğu sürece, değil mi?"

Küçük kuyruğu güm güm atıyor. Ve bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor. Ne oluyor be? Bir köpek kuyruğunu salladığı için mi ağlıyorum?

Hayır, ağlıyorum çünkü Carter beni mutlu ediyor ama onunla birlikte olamıyorum çünkü her şey berbat.

Ama en son her şeyin berbat olduğunu düşündüğümde, bir müşteriye azarladım ve sonra rimelimle Carter'ın gömleğini lekeledim ve geri adım atmayacağım. Simitten bir ısırık daha alıyorum, sonra köpeği öpüp gidiyorum.

İstediğim *her şeye* sahip olamasam bile daha iyi bir ben olmam gerekiyor. Dün gece Ava'yı davet eden ben olmalıyım. Mahalleye iyi hisler getiren ben. Arkadaşlarını, çalışanlarını, ailesini önemseyen ben.

Güçlendirilmiş Ben olmaya ihtiyacım var. Yeterince var. Yeni bir hayatım var. Harika arkadaşlarım var.

Hepsinden önemlisi,
özgürüm. İşte böyle.

Ellie, Venice'te mağazamın bulunduğu ana caddeden bir mil uzakta yaşıyor. İşe yürüyerek gidiyorum ve yol boyunca önemli bir arama yapıyorum. Elena'nın cevap vermesini beklemiyorum, çünkü psikiyatristler genellikle telefona cevap vermezler, ama ikinci çalışta telefonu açıyor. "Elena Lopez."

"Oh, merhaba," diyorum. "Ben Rachel. Seni beklemiyordum."

Yumuşakça gülüyor. "O zaman neden aradın? Yoksa benimle konuşmak yerine bir sesli mesaj bırakıp günah çıkarmayı mı umuyordun?"

Yutkunuyorum. Tamamen yakalandım. "Sanırım bunu yapan tek hasta ben değilim?"

"Bu hafta bunu yapan tek hasta siz değilsiniz bile" diyor, sonra boğazını temizliyor ve tamamen profesyonel bir ton takınıyor. "Size nasıl yardımcı olabilirim? Birkaç dakika içinde başka bir seansım var ama aradığınızı görünce önemli olabileceğini düşündüm."

Bu önemli mi? Benim için hayati derecede önemli ama onun için önemli olacağından emin değilim. *En iyi arkadaşımın sevgili numarası yaptığımı* söylemek kulağa oldukça aptalca geliyor, ama ona gerçekten aşık oldum ve şimdi biraz üzgünüm, ama çoğunlukla arıyorum çünkü bu konuda sana yalan söyledim.

Ama yine de , utanç verici olsa bile. "Son seansımızda sana karşı dürüst değildim. Carter'la yaptığım şu beş buluşma olayında. Evet, sana kız arkadaş dersleri yaptığımı söyledim ama aynı zamanda birlikte yatmaya başladık ve bu harika. Ama kız arkadaş dersleri de öyle. Her randevuya çıktığımızda. Bana bir erkeğin bir kadına nasıl davranması gerektiğini gösteriyor. Ve bu muhtemelen kulağa çok saçma geliyor, sanki sevgili olmaya çalışıyormuşuz gibi. Sanırım bazı açılardan öyleyiz, özellikle de aptalca bir şekilde ona aşık olduğum ve utandığım için bunu sana söylemek istemediğimden beri."

Hakkını yemeyelim, gülmüyor. Alay etmiyor. Gündemsizce soruyor, "Neden utandın?"

"Çünkü bunun sağlıklı olmadığını söyleyeceğinizi düşündüm. Yapmam gerekenin tam tersi olduğunu. *Yetişkin ilişkilerim* olması gerektiğini."

"Kulağa kesinlikle yetişkin ilişkileri yaşıyormuşsunuz gibi geliyor," diye kestirip atıyor. Şakasına gülüyorum. "Bu doğru."

"Neden sağlıklı olduğunu söyleyeceğimi düşündün? Bunun neresi sana sağlıklı geliyor?"

Bu güzel bir soru. Los Angeles sabahına doğru yürürken, güneş omuzlarımı ısıtırken, bunu kendime de soruyorum ve sadece tek bir iyi cevap buluyorum: "Çünkü tamamen gerçek değildi."

Ama artık doğru cevap bu mu?

"karşı dürüst müydünüz?" Elena soruyor. "Kesinlikle."

"Sana saygılı davrandı mı?"

"Her zaman." *Beni ısırduğında, tokatladığında ve neredeyse boğduğunda bile*

Be

n. "Birbirinize karşı dürüst müydünüz?"

Tereddüt ediyorum. "Sanırım öyleydi."

"Emin değil misin?"

"Şey, ona aşık olduğumu söylemedim. İlişkimizi mahvetmek istemedim. dostluk."

Düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. "Arkadaşlığınızın bu bilgiye dayanacak kadar güçlü olduğunu düşünüyor musun?"

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Doğru soru bu. Kendime hiç sormadığım bir soru. Gerçeğin arkadaşlığımızı mahvedeceğini düşündüm. Ama belki de yeterince güçlüyüzdür. "Bilmiyorum," diyorum ama sesim yükseliyor. Yeni bir umutla.

"On beş yıldır arkadaşsınız. Yeterince güçlü olup olmadığını sen söyle."

Tüylerim diken diken oldu. İyi ürperti. Heyecanlı ürpermeler.

Belki de arkadaşlığımız yeterince güçlüdür. Belki de ona hak ettiği değeri vermiyorumdur. Belki de kendime hak ettiğim değeri vermiyorum. Belki de kendi kalbime daha fazla güvenmem gerekiyor. Belki de biraz riske girmeliyim.

Ona teşekkür ediyorum ve bu yeni olasılıktan heyecan duyarak mağazama giriyorum. Ama aynı zamanda yakında yeni bir müdür bulmam için üzerimde büyük bir baskı hissediyordum.

Çünkü burada olmak yerine San Francisco'da olmak istiyorum.

Önce bir iş görüşmesi yapıyorum, sonra anın içinde kalmak için elimden geleni yaparak çalışanlara yardım ediyorum. Öğle yemeği saatinde onları dışarı gönderiyorum ve birkaç dakika sonra kapıdan çok iyi tanıdığım biri giriyor.

Eski kocam.

Şu anda mağazadaki tek kişi ben olmama rağmen beni fark ettiğini sanmıyorum. Kolyeleri incelemekle meşgul ve onu görmek çok garip bir şey. Bu... gerçeküstü. Tezgâhın arkasından yakışıklı yüzünü, özel dikim takım elbisesini, traşlı çenesini, pahalı saatini inceliyorum.

Ve hiçbir şey
hissetmiyorum.

Utanç
hissetmiyorum.

Öfke
hissetmiyorum.

Artık incinmiş bile hissetmiyorum.

Hissettiğim bir şey varsa, o da son anda kurtulduğum için duyduğum minnettarlıktır. Ama yine de o pislği dükkanımda istemiyorum.

Boğazımı temizliyorum ve şu anda da burada müşteri olmadığından, "Burada ne yapıyorsun?" diye sorarken lafı dolandırmıyorum.

Yukarı bakar ve hoş bir şekilde gülümser. Şaşırmış gibi bile yapmıyor. Beni böyle kandırdı. Poker suratı.

Ama ben bunu ve onu aştım.

"Seni gördüğüme sevindim Rachel. Ben de tam kolye alıyordum." diyor, sanki umurundaymış gibi.

Ha. Sanki ona satacakmışım gibi. Kapıyı gösteriyorum. "Hayır, ."

Göz kırpmıyor. Şimdi şaşırdı. Güzel. Bunun geldiği yerde daha fazlası var - Güçlendirilmiş Ben'in kalbi. "Affedersiniz?" diye soruyor.

"Hayır, yaptığının hiçbir mazereti yok," diyorum, sanki bir mahkeme salonundaki yargıçmışım gibi - güçlü, sert, saçma sapan. Üzerinde konuşamayacağın, kandıramayacağın biri. Sana aklının bir parçasını veren biri. "Dükkanıma evliliğimize girdiğin gibi giremezsin - bu kadar kibirli, bu kadar kayıtsız. Beni bir daha asla kandıramazsın ve kesinlikle beni bir *kolyeyle* kandıramazsın. Müşteri olamazsın. Ortaya çıkıp parayla istediğini alamazsın. Artık kim olduğunu biliyorum. *Bu dükkanda* öğrendim. Sen beş yıl boyunca güvenimi çalan ve bunun üzerinde keyifle tepinen yalancı, hilekar bir piçsin. Sen en kötü insansın. Sana kalbimi verdim ve sen bana yalan üstüne yalan söyledin, her gece, arkamdan iş çevirip başka bir kadın ve çocuklarla ikinci bir hayat sürerken," diyorum soğuk ve klinik bir şekilde, artık beni incitmeyen ama o zamanlar çok derinden yaralayan suçların bir listesini okuyarak. "Güzel şeyleri asla hak etmiyorsun. Hiç kimseden. Ve kesinlikle burada istenmiyorsun. Git buradan. *Şimdi.*"

Dudakları seğıriyor. İnsanların ona hayır demesine alışık değil. Bir saniye bile kımıldamıyor. Sadece beni inceliyor.

Ta ki başka bir ses dükkândan yükselene kadar. "Onu duydunuz. git buradan."

Nefesim kesildi. Carter kapıda duruyor ve kalbim sevinçten dört nala atıyor.

OceanofPDF.com

İTİRAZ EDİYORUM

Carter

Şu adam.

Yemin ederim. Onu bir daha göremezsem, çok erken olur.

Yine de, umursamaz bir sırıtışla bana bakan üç parçalı takım elbiseli mükemmel cilalı adama hem söylemek *istediğim* hem de söylemem *gereken* bir şey var. "Peki sen kimsin?"

Edward bir beyefendi gibi söylüyor. Centilmen bir yılan.

Benimle tanıştığını bile hatırlamıyor ve ben onun düğününe ve Rachel'ın birkaç doğum günü partisine gittim. Ayrıca benden ona daha önce bahsetmiş olacağından hiç şüphem yok. Renegades'te oynayan kaç tane çocukluk arkadaşı var?

Yine de bu adamın ahmaklığına şaşırmadım.

Ona doğru ilerlerken, "Beş yıldan daha uzun bir süre önce itiraz etmesi gereken adam benim," diyorum.

İfadesi hâlâ boş ama önemli olan tepkisi değil. Çok fazla tekrar yapma şansın yok. Bunu sahada zor yoldan öğrendim. Ama arada sırada hayat size bir fırsat sunar ve şansınız varken bunu değerlendirseniz iyi olur.

Taptığım kadına dönüyorum ve Tanrım, onun için duyulanıyorum. İptal edilen her golf oyununa, her son dakika seyahatine değer. O

her şeye değer. "Senin için buradayım, Günişığı. Ama *bununla* başa çıkmam gerek.
önce."

"Yap," diyor, gözleri kocaman ve ışıltılı, sanki en ön sırada patlamış mısır yiyormuş gibi.

adama dönüyorum. "Rachel gayet açık konuştu. Ama belki de bunu seni ikiye bölebilecek birinden duymam gerekiyordur." Ona ağzı kapalı bir gülümseme gösteriyorum. Edward göz kırptı, geri çekildi. Güzel. "Ama bunu yapmayacağım çünkü ben bu hikâyedeki iyi adamım."

Elindeki zinciri havaya kaldırarak kekeliyor: "Ben sadece... karım için bir kolye alacaktım."

"Sen ne sikimsin," diyorum alaycı bir ifadeyle, sonra yıllar önce yapmak istediğim şeyi bitiriyorum. "Bunu tekrar yapalım, Edward. Rachel sana karşı çıkıyor, benim sana karşı çıktığım gibi, düğününde yapmam gerektiği gibi. Onu asla hak etmedin. *Asla*. Ve şansımı bir daha kaçırmayacağım." Tıpkı bir dakika önce yaptığı gibi kapıyı işaret ediyorum. "Kimse seninle iş yapmak istemiyor."

Sert bir öfkeyle kolyeyi yere bırakır. "Başka yerden alışveriş yapacağım," diyor.

"Harika bir fikir," diyorum yavaşça alkışlayarak.

Kuyruğunu bacaklarının arasına kısıtırıp sivişiyor.

İyi ki kurtuldum. O dikiz aynasındayken, Rachel'a, benim Rachel'ıma, kadınıma, en iyi arkadaşıma ve hayatımın aşkına dönüyorum.

On adım ötede, tezgâhın arkasından yüzünde merak ve çılgın bir umutla bana bakıyor.

Aramızdaki mesafeyi birkaç adım kapatıyorum. Tezgâha geldiğimde yanaklarını okşuyorum. Tanrım, ona tekrar dokunmak harika bir his.

"Rachel, hayatta tek bir pişmanlığım var, o da senin aradığım kişi olduğunu daha önce fark etmemiş olmam. O zaman hiçbir şey söylemedim çünkü ne hissettiğimden emin değildim. Hislerimin bunun başlangıcı olduğunu bilmiyordum. Ama şimdi çok eminim. Lisedeki ilk tanışmamızdan beri sana aşkıttım. Her gün biraz daha fazla aşık oluyordum ama çikolata dükkanındaki ilk randevumuza kadar bunu bilmiyordum. Ama bir kez öğrendiğimde, sana söyleyeyim, *biliyordum*. Artık sadece arkadaşın olmak istemiyorum. Buraya benimle gerçek bir randevuya çıkıp çıkmayacağını sormaya geldim."

Aynı hem nefes alıyor hem de başını sallıyor. Birkaç kez. "Evet, evet, ,"
geveliyor, sonra ekliyor, "Beni mutlu ediyorsun."

Kalbim sevinçle dolup taşıyor. Tek istediğim buydu. Nabzım daha sert, daha hızlı atıyor, adrenalinden ve en iyi arkadaşımınla geniş bir gelecekte güc alıyor

Arkadaşım. "Sunshine, sen osun."

Tezgâhın üzerine eğilip onu öpüyorum ve bu yemyeşil dudaklara dokunmayalı sanki sonsuzmuş gibi geliyor. Onu bir daha öpmeden bu kadar uzun süre geçirmek istemiyorum. Ama bu aynı zamanda bir ilk öpücük - kalbimin ve ruhumun gerçeğini söyledikten sonraki ilk öpücük - bunca yıl ve dört randevusuzluktan sonra, her zaman o oldu.

Öpüşmeyi kestiğimde, "Vay canına." diye fısıldıyor.

Sesi büyülenmiş gibi geliyor. Sarhoş. Mutluluktan . Kulübe katıl.

Ama sonra kaşlarını çatıyor. "Bekle, gerçekten buraya bana çıkma teklif etmek için mi geldin?"

Gülümsüyorum. Gururlu ve hiç pişmanlık duymadan. "Kesinlikle öyle. Bu sabah konuştuktan sonra menajerimi aradım ve Vegas'tan kalkacak bir sonraki uçağa yetişebilmek için golf maçımı iptal etmesini istedim."

"Sponsorunla olan mı? Hayır işi için olan mı?" Sesi şok olmuş gibi geliyor. "Evet, seni iptal ettiğimde unuttuğum."

Çifte teyide ihtiyacı varmış gibi bir elini göğsüne koyuyor. "İptal mi ettin? Benim için mi?"

"Anlamıyor musun? Senin için her şeyi yaparım." Sonunda ona söylemek, tüm bu duyguları paylaşabilmemiz için özgür bırakmak çok iyi hissettiriyor.

Gözleri parlıyor, sonra titreyen bir sesle, "Sana çok aşığım Carter Hendrix," diyor.

Dudaklarından dökülen o dört harfli kelimeyi duymaktan daha mutlu olamazdım, her ne kadar benden önce duymuş olsa da.

Ağızına bir öpücük daha konduruyorum ve bıraktığımda, "Bunu iptal ettim çünkü bir erkek aşık olduğu kadına böyle davranmalı" diyorum.

"Kız arkadaş derslerini seviyorum," diyor tezgâhın arkasından fırlayıp kollarını bana doluyor ve tüm vücudu benimkiyle aynı hizada olacak şekilde beni bir kez daha öpüyor. Bu öpücük yumuşak ve nazik, tıpkı yüzeye çıkıp tekrar "Sana çok aşığım" diye fısıldarkenki sesi gibi.

Sanki kırılgan ve kırılabirmiş gibi. Ve öyle. Bu yüzden ona özenle davranmalısınız.

Planlıyorum.

Ama aynı zamanda jetlere de ihtiyacım var. "Seni bütün gün öpebilirim. Ama yetişmem gereken bir uçak var. Yarın yemeği için rezervasyon yaptıracam, sonra beni davet edebilirsin."

"Gitmek zorunda mısın?"

"Golf maçımı iptal ettim ama bu öğleden sonra antrenmanım var." Bir kahkaha patlattı. "Buraya *sadece* bana çıkma teklif etmek için mi geldin?"

Tamamen ciddi bir şekilde ona bakıyorum. "Eminim öyledir."

Bu da bana tüm antrenmanlarımı kaçırmama neden olan bir öpücük kazandırıyor.

Ayrıldığıımızda, mağazanın etrafında dolanan bir müşteri var, bizim yaşlarımızda bir kadın, bize bilmiş bir bakış atıyor ve bir sırrı varmış gibi gülümsüyor. "Siz şu Randevu Gecesi çifti misiniz?"

Bir kolumu Rachel'a doladım. "Öyleyiz."

Parmağını sallıyor. "Sadece arkadaş olmadığınızı hep ."

Rachel gülümsüyor. "Haklıymışsın."

Biraz sonra uçağıma yerleştiiimde, ona yarın akşam için bir takvim daveti gönderiyorum. *Başkalarıyla İyi Geçinenlerle Akşam Yemeğı.*

Ve *Çikolata Seven Profesyonel Balerin Arayışı* kabul ediyor.

OceanofPDF.com

DİĞER KELİMELELERLE

Carter

Jocundity günün kelimesi. Neşe, şenlik, aşırı mutluluk anlamına gelir.

Sayfayı buruşturup ertesi sabah geri dönüşüm kutusuna atarken takvime başımı sallıyorum. Köprüden geçerken bu kelimeyi bir cümle içinde kullanmaya çalışıyorum ama çok dangalakça geliyor. Kim bunu söyleyip de ciddi olabilir ki?

San Francisco'nun kalça yakan yokuşlarını tırmanırken zihinsel vites değiştiriyorum, önümdeki günü ve yapılacaklar listemdeki her şeyi gözden geçiriyorum.

Rachel ile ilk gerçek randevum gibi.

Bütün gün zamanın farkındayım. Koşudan sonra duş alırken. Beck'i alırken. Vegas'taki maçın görüntülerini gözden geçirirken. Antrenman yaparken ve önümüzdeki Pazar günü evimizde oynayacağımız maç için oyun kitabının üzerinden geçerken.

Rachel tribünde olacak. Kazandıktan sonra kızımı saha kenarında öpmek için sabırsızlanıyorum.

Ama önce, bu gece var.

Ve o akşamın ilerleyen saatlerinde, bir saat sonra onu restoranda görmeye hazırlanırken saatin tik taklarını kontrol ediyorum.

Adımlarımda yepyeni bir heyecanla evimden ayrılıyorum. Yine de bu şenlik değil. Bir randevunun heyecanı da değil, yine de kesinlikle heyecanlıyım. Ve bu gece seks yapmanın heyecanı da değil, ama evet, onu defalarca boşaltmak istiyorum.

Bana güç veren bu his tamamen yeni. Belki randevunun sonunda bunun için daha iyi bir kelime bulurum.

Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra arkamı döndüğümde Monroe'yu elinde bir bardak viskiyle güvertede dikilirken buluyorum. Beni bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra teslimiyetle iç geçiriyor. "Görünüşe göre kahve dükkânı yarın kapalı."

Onunla yumruklarımızı tokuşturduk. "Evet, kardeşim."

Kadehini kaldırır. "O zaman sana içiyorum."

Vedalaştıktan sonra Maddox'un seçmeme yardım ettiği bir yere gidiyorum. Seductive'i iptal ettiğim için pek memnun olmadı ama o benim için mücadele eden iyi bir menajer, bu yüzden bu işi halletti ve Naveen ve Amar'la başka bir hayır amaçlı golf oyunu ayarladı. Ona bunu iptal etmeyeceğime söz verdim. Hatırlatma ayarladım bile. Beş hatırlatma.

Marina'ya, çok övgü alan bir Akdeniz restoranına gidiyorum. Rachel'ın uçuşundan sonra bir tedarikçiyle hızlı bir randevusu vardı, o yüzden benimle her an burada buluşabilir.

Park ettikten sonra yanımda getirdiğim hediye çantasını kaptığım gibi içeri uçuyorum, heyecan beni itiyor. Kapıyı açtığımda o çoktan bardaydı. Kalbim duracak gibi oluyor ve ona ulaştığımda kısık bir ıslık çalıyorum. "Hey, Günışığı."

"Selam...arkadaşım." Sesi gergin

geliyor. Benim gibi.

Ama

heyecanlıyım.

Ayrıca benim

gibi.

Kıvrımlarını saran ve biraz tenini gösteren koyu kırmızı bir elbise giyiyor. Doğru türden kısa ve mükemmel türden dar. Birkaç kolye takıyor. Birinde yıldızlar var. Biri kalpli. Parlak, neşeli ve mutlu görünüyor.

Yanağıma bir öpücük kondurmak için ayağa kalkıyor. Yüzümü çeviriyorum ve dudaklarını yakalıyorum. Bana karşı mutlu bir şekilde iç geçiriyor.

Hostes bizi masamıza yönlendirirken, Rachel'ın sırtına bir el koyuyorum ki herkes onun benim olduğunu bilsin.

Yalnız kaldığımızda, "Seni özledim." diyorum.

Bunu söylemek iyi hissettiriyor. Sonunda onunla bu şekilde konuşabilmek büyük bir rahatlama ve keyif.

"Ben de seni özledim," diyor yüzünü eğerek, biraz utangaç. Çok sevimli. Çok seksi.

Menüye göz atıp sipariş verdikten sonra gününün nasıl geçtiğini soruyorum, o da bana uçuşunu ve Fable'ın patlıcan kolyelerini pazarlamak için yaptığı görüşmeleri anlatıyor. Bunların çiftçi pazarındaki randevumuzdan geldiğini bildiğim için gülümsüyorum.

"Ah, geldi," diyorum inleyerek. "Sorun nedir?"

"Sadece bu tarihi kaydetmek zorundayım. Bu kayıt bittiğinde ne kadar mutlu olacağımı söyleyebilir miyim? Seninle kamerasız çıkmak için sabırsızlanıyorum."

"Ben de öyle, ama çıkmadığımız için hiç pişman ."

Masanın öbür ucuna uzanıp başparmağımı çenesinde gezdiriyorum. "Ben de bilmiyorum."

Sorumlu davranıp sevdiğiniz kadını nasıl yemeğe çıkaracağınıza dair birkaç dakikalık bir çekim yaptım. Ona nasıl romantik davranırsınız. Ona tek olduğunu nasıl hissettirirsiniz.

Sonunda kamerayı kapattım ve hediye paketini ona uzattım. "Sana bu kupayı aldım. Pazartesi akşamı iptal ettiğim randevuda sana verecektim. Senden beni bu kupayla görmeye devam etmeni isteyeceğim bir şey planlamıştım."

Çantayı açıyor ve *üzerinde Doktor Geldi* yazan özel sipariş kupayı çıkarıyor. "Ne zaman istersen kullanmak üzere evimde saklayabilirsin diye düşünmüştüm," dedim ve bu benim olmasını istemenin güzel bir yolu olsa da, ona çıkma teklif etmek için Los Angeles'a uçmak çok daha iyiydi.

Onu göğsüne yakın tutuyor. "Ah. Bu her gece yatıya kalma hatırası kupası."

Çıldıırıyorum. Bu kadın. Beni anlıyor ve her zaman da anladı. "Benim de senin için bir şeyim var" demeden önce dudaklarının kenarını ısıırıyor.

Çantasına uzanıyor ve fiyonkla bağlanmış kırmızı plastik spatula çıkarıyor.

Hediyeyi alıp ona şaplak atma taklidi yaparken daha da çok gülüyorum. "Bu kesinlikle benim şanslı spatulam. Gördüğüm kadarıyla iki tane var," diyorum ipeksi kurdeleyi parmaklayarak. "Seni bağlayabilir ve şaplak atabilirim."

"Evet. Evet, yapabilirsin. Pazartesi gecesi sana verecektim ve bunu yapmaya devam etmek isteyip istemediğine bakacaktım."

Sanırım zamanlamamız o kadar da yanlış değildi. "Bunu her gece senin üzerinde kullanacağım," diyorum boğuk bir ses tonuyla, sesimi alçaltarak. "Çünkü sen benim kirli kızsın."

Cilveli bir şekilde omuz silkiyor. "Emin ol öyleyim."

Yemek yiyoruz, gülüyoruz, konuşuyoruz, dokunuyoruz ve hesabı ödediğimde bakışlarımla karşılaşır ve memnuniyetle "Sanırım artık restoranları seviyorum" diyor.

"Hayır. Sen sadece benden hoşlanıyorsun," diyorum. "Bu doğru."

Ayrıldığımızda, sonunda onu yalnız yakalamak için sabırsızlanıyorum. Evinin merdivenlerinden yukarı çıkarken çok heyecanlıyım, ellerim sırtından aşağıya, kışına doğru kayıyor. Kapının kilidini açtığında boynunu öpüyorum, göğsümde bir gümbürtü yükseliyor.

Kapı kapandığında, yarışlara başlıyoruz, dokunuyor ve öpüşüyoruz, fermuarları açıyor ve kanepeye doğru tökezliyoruz. Elbisesini beline kadar çekiyorum ve mavi dantel külotunu çıkarıyorum. O da benim kotumu çıkarıp üzerime oturdu. Akşam yemeğinde konuşmuştuk. İkimiz de test edildik. İlk kez üzerime çöktü.

Çıplak.

Mutluluk içinde inliyorum. Neşe içinde. Coşku içinde. Coşkuyla. Ama şen şakrak değil.

Bazen günün kelimesi çok daha basit bir kelime olabilir. Bir cümle içinde kolayca kullanabileceğiniz bir kelime. Belki aynı anda iki şey yaparken bile, konuşmak ve sevmek gibi.

Ben de "Seninleyken çok mutluyum" diyerek onu itiyorum. Bana sürtünürken inliyor. "*Beni* mutlu ediyorsun."

Bunlar günün en sevdiğim dört kelimesi. Ya da aslında tüm günlerimin.

OceanofPDF.com

ARKADAŞ BÖLGESİ EN İYİ BÖLGEDİR

Rachel

"Kalp Kırınlar ve Çöpçatanlar'ın ilk bölümüne hoş geldiniz. Ben sunucunuz, Monroe Blackstone."

Bir sonraki hafta, Monroe'nun daha sonra tanıtacağı yardımcı sunucularıyla birlikte podcast stüdyosundayız. "Bunlar da Jack ve Vanessa Larkin. Mutlu bir evlilikleri var."

Vanessa gülümsüyor ve mikrofona şöyle diyor: "Ve Monroe -bir dakika-mutlu bir şekilde evlenmemiş."

Monroe "Ve her daim bıkmın," diye ekliyor ve ben hüzünle gülümsüyorum ama çok da hüzünle değil. Monroe evliliğinin çözülmesini büyük ölçüde kabullenmiş durumda. "Bu şovun amacı da bu zaten. Romantizm konusunda hepimizin bakış açısını öğreneceksiniz."

Dikkati, podcast sunucularının masasının karşısında oturan Carter ve bana kayıyor. Monroe birkaç hafta önce bizi davet ettiğinde, "flört deneyimiz" hakkında konuşacağımızı düşünerek evet demiştim. O zamanlar, hepsi . O zaman bile kalbimde neler olup tam olarak idrak ettiğimi sanmıyorum. Başından beri önümde duran şeyi görmem biraz zaman aldı.

Şimdi buradayız, birlikteyiz ve bu çok doğru geliyor.

Monroe ilk soruyu ortaya atıyor. "Yani, bir uygulama için nasıl gidileceğine dair bir dizi yaptınız. Temel olarak, bir randevu programı için ipuçları, ki bu pek çok insanın öğrenmek istediği bir şey. Ama düşünüyorum da belki de adını ... En İyi Arkadaşınızla Nasıl Çıkarsınız?"

"Ya da gerçek bir randevu için beş randevusuz randevu?" Carter öneriyor.

"Ya da Gerçek Bir Arkadaşa Kız Arkadaş Dersleri," diye teklif ediyorum. "Her şeyin nasıl başladığını konuşalım," diyor Monroe.

Adamım sıcak kahverengi gözlerinde bir parıltıyla bana bakıyor. "Her şey lisede Rachel Dumont ile tanışmamla başladı..."

* * *

Birkaç gün sonra Dogpatch bölgesindeki bir depodayız. Pop müzik çalarken bazı konuklar fotoğraf kabinlerine girip fotoğraf çektiriyor, diğerleri ise Clue gibi retro masa oyunları ile mücadele ediyor.

Carter ve ben sahneye yakın bir köşeden sahneyi inceliyoruz. Bu bir olasılıklar . Ve romantik kalbim -şu anda tüm iyi hislerle dolu- bu gece başlayacak yeni çiftleri hayal etmekten kendini alamıyor.

"Bu arkadaşlardan kaçının sonunun bizim gibi olacağına dair bahse var mısın?" Adamıma söyledim.

"Ne kadar şanslı olduklarına bağlı," diyor ve bir kolunu belime dolayarak yanağımdan öpüyor.

Erkeğim çok sevecen. Çok sahiplenici. Yalnızken bana dokunmayı çok seviyor ama toplum içinde de dokunmayı seviyor. Dünyanın ona ait olduğunu bilmesini istediğinden eminim.

Ve geçen haftaki futbol maçında beni öpüşüne bakılırsa -Tribünlerde ayak parmaklarını kıvıran, dizleri titreten bir öpücük. Dünya biliyor.

Benim işime yarıyor.

"İyi dedin," diyorum, sonra girişte Fable ve Elodie'yi görüyorum, içinde Fable'ın patlıcan kolyeleri ve Elodie'nin çikolataları olan hediye paketlerini dağıtıyorlar.

Ama en ilginç kısmı bu değil. Asıl ilginç olan Wilder Blaine'in kapıya gelmiş olması.

"Onu görmeyi beklemiyordum," diye fısıldıyorum.

Carter da biraz şaşırmış gibi, "Ben de bilmiyordum," diyor.

Bulunduğumuz noktadan karizmatik adamı inceliyorum ve birkaç saniyeliğine, gözlerinde bir kıvılcımla Fable'a baktığına yemin edebilirim.

Yoksa bekle, Elodie mi? Çünkü şimdi onunla konuşuyor.

Belki ikisini de tanıyordur? Hiçbir fikrim yok, ama daha sonra arkadaşlarıma sormam gerekecek.

Şimdilik, erkek arkadaşım ve ben The Friend Zone'un açılış partisine ev sahipliği yapmak için sahneye çıkıyoruz.

İlk başta, artık *sadece arkadaş* olmadığımız için bu kadar iyi ev sahibi olabileceğimizden emin değildim.

Ama mesele şu *ki*, biz hâlâ arkadaşız.

En iyi arkadaşız.

Artık daha fazlasıyız.

Bazen arkadaşlar sevgili olur, tıpkı kalbime güvenmeyi öğrendiğimde olduğu gibi. Ve arkadaşlığımızın gücüne güvenmeyi.

Sanırım güzel bir günde kazara ona göğüslerimi göstermem iyi bir şey. Bu gece evde yalnızken, bilerek yapacağım.

OceanofPDF.com

EPİLOG

HOLİ RANDEVUSU NASIL YAPILIR

Rachel

Sisli bir Noel hayal ediyorum, aynı tınıya sahip değil, ama bu akşam için hiç işe yarıyor mu? Kuyumcu dükkanımın penceresinden puslu gece gökyüzüne bakarken, eve dönmenin neden verdiğim en iyi karar olduğunu hatırlıyorum.

Birkaç ay önce Los Angeles'tan buraya taşındığımda, yaralarımı saracağımı, arkadaşlarımı göreceğimi ve acı dolu anılardan uzaklaşarak yeniden başlayacağımı umuyordum.

Artık düzenli müşterilerim de dahil olmak üzere çok daha fazlasına sahibim ve yoğun Fillmore Caddesi'nde yeni bir işletme sahibi olarak bunu her gün kabul edeceğim.

Date Night serisi işimi canlandırdı ve müşteriler hem buraya hem de yeni, çok sadık, çok dakik bir müdürümün olduğu Venedik'e gelmeye devam ediyor. Daha mutlu olamazdım.

Kapının üstündeki zil çalıyor ve siyah paltosu ve siyah botlarıyla şık görünen Ava içeri giriyor.

"Hey, sen." Onu sıcak bir şekilde selamlıyorum, umarım bu onun iyi günlerinden biridir.

Eşarbını çözerken gözlerindeki ışıltıyla bakışlarımı karşılıyor. Evet, kesinlikle güzel bir gün. "Sana da selam. Hayatına devam eden bir kız için bir şeylerin var mı?"

"Kesinlikle öyle," diyorum gülümseyerek, onun da iyileştiğini duyduğuma minnettarım. "*Geleceğimle ilgili iyi hislerim olduğunu* söyleyen bir şey," diye ekliyor.

"Tabii ki biliyorsun," diyorum. Biz en iyi arkadaş değiliz. Hiçbir zaman da olacağımızı sanmıyorum. Ama aynı şeyleri yaşamış kadınlar ve kadın girişimciler olarak birbirimizi destekliyoruz, düzenli olarak birbirimize iş gönderiyoruz.

Onu Elena'ya da yönlendirdim. İleriye doğru ödüyorum sanırım.

Ava küçük dükkânda etrafı inceliyor, modaya uygun, sanatsal takılardan oluşan vitrinime bakıyor - boho kolyeler, kalın bilezikler ve havalı yüzükler - ama ona Fable'ın "Kendini Şımart" serisini gösteriyorum, sonra Ava için mükemmel olanı buluyorum. Ona üzerinde B harfi olan gümüş bir zincir gösteriyorum.

Merakla kaşlarını çatıyor. "B, belalının B'si mi?"

"Biliyorsun," diyorum.

"Ben alırım," diyor ve ödeme yapmak için ceketinin cebinden telefonunu çıkarıyor. "Paranız burada geçmez," diyorum. Sonra ona küçük gümüşü bir çanta uzatıyorum.

kolye olan. "Bunu hak ediyorsun."

"Teşekkür . Ne zaman istersen sana ücretsiz masaj da var" diyor.

"Bunu geri çevirmeyeceğim," diyorum ama yakında kullanıp kullanmayacağımı bilmiyorum. Belli bir futbolcunun çok güçlü elleri var ve her gece boynumdaki kıvrımları çalıştırmaya bayılıyor.

Şey, o benim tüm karışıklıklarımı çözmeye bayılır.

Diğerlerini de keşfettik. Eşarplar, göz bağları ve kelepçeler. Ve her türlü spatula. Yan not: ayakkabı çekeceği harika izler bırakır. Büyük, güzel çürükler... İstendiğimi hissettiriyor.

Yaptığı her şey bana böyle hissettiriyor.

Özellikle de Nasıl Çıkılır serimize devam etmeye karar vermiş olmamız. Bu seriyi mecburiyetten yapmıyoruz. Para için de yapmıyoruz. Eğlenmek için, istediğimiz zaman, gerçek bir ilişkinin nasıl hissettirdiğini başkalarıyla paylaşmak için yapıyoruz. Sizi aynı şekilde seven, sevdiğiniz biriyle şehre inmenin nasıl bir şey olduğunu, büyük, güzel ve coşkulu bir şekilde.

Gerçek şeyin neye benzediğini paylaşmak isteriz.

Sanırım biz aşk doktorları gibiyiz. Bizim bu.

Bu gece, sisli bir akşamda caddede yürürken, vitrinlerde gümüş ve altın ışıklar parıldarken, gerçek olan şey, tanıdığım en yakışıklı, koca yürekli insan gibi görünüyor ve The Spotted Zebra'nın önünde beni bekliyor.

Carter

O bir Noel hediyesi.

Bana doğru yürüyen Rachel'ıma bakın, uzun bacaklarını saran ve muhteşem kalçalarına sokulan kot pantolonunu nasıl giymiş. Omuzlarına dökülen kestane rengi saçlarına bir bakın. Peki ya o güzel dudaklarını eğen gülümsemesine, gözlerindeki parıltıya ve tüm o neşeli Rachel'lığının ışıltısına ne demeli?

Evet. En iyi arkadaşına aşık olmak daha da güzelleşiyor.

Özellikle de kar tanesi desenli pembe örgü şapkasını taktığında. Yemin ederim, neredeyse iç çamaşırı kadar seksi, saçlarının üzerinden aşağı doğru çekilmiş, yumuşak kahverengi tellerin omuzlarının etrafında kıvrılmasına izin veriyor. Dudak parlaticısı dudaklarında parlıyor. Öpüp çıkarmak istiyorum. Ve ona başka kötü şeyler yapmak.

Bana ulaştığında onu öpmek için kendime çekiyorum. "Mmm. Bu dudakları özlemişim," diyorum.

"Bu sabah çıkarken beni öptün," diye takılıyor.

"Fark etmez. Seni öpmek en sevdiğim şey," diyorum. Ama bir dakika. "Bu tam olarak doğru değil. Seninle yapmayı en çok sevdiğim bir sürü şey var... Seni becermek, seninle takılmak, geceyi seninle geçirmek."

"Ne biliyorsun ki? Bunlar benim de en sevdiğim şeyler."

Bıraktığımda, saçının kokusunu alıyorum. *Portakal çiçeği*. Ona bu kokunun beni ne kadar tahrik ettiğini söyledim ve o zamandan beri bu kokuyu sürmeyi bıraktığını sanmıyorum.

Benim için çalışıyor.

"Şimdi söyle bana, bu gece The Spotted Zebra'yı bu kadar özel yapan şey ne?" diye sordu hevesle. Ona barın farklı bir şey planladığını söyledim ama ne olduğunu söylemedim. Bu, kadınıza nasıl romantik davranacağınızın bir parçasıdır. Biraz entrika uzun bir yol kat eder.

"Yakında öğrenirsin," diyorum ona, sonra bara giriyoruz, "Noel'de nasıl çıkılır "a hazırız.

Işıklardan müziğe ve süslemelere kadar tatil günlerine doyamıyorum. Duyular için bir şölen.

Nasıl Çıkılır serisinin bu özel bölümünü kaydetmek için içeri giriyoruz. Kabul ediyorum, bu tamamen fedakârca değil. Benim için de faydaları var, kız arkadaşımı olabildiğince sık etkilemek için bir bahane gibi.

Barın üzerindeki tabelada *Sıcak Kakao Tadımı* yazıyor ve Rachel bunu gördüğünde gülümseyerek ve elini kalbinin üzerine koyarak dönüyor. "Beni çok iyi anladın." "Kazanma" sütununda bir çetele daha.

Lick My Lips, Melt in My Mouth ve *With Extra Cream* gibi isimlerle çivili kakao sunan bara yaklaşıyoruz.

"Bu bana bir sürü fikir veriyor," diyorum. "Oh, o fikirlere zaten sahiptin," diyor. "Bu doğru."

Ve bu fikirlerden biri de ökseotunu içeriyor. Görene kadar bekle.

* * *

Otuz dakika sonra, köşedeki siyah-beyaz çizgili şık kanepede kamp kurmuş, bir fincan İrlanda kremalı tarçınlı sıcak çikolatanın ve Rachel ile geçirdiğim zamanın tadını çıkarıyorum. Elindeki Lick My Lips kupasını bırakırken bana mağazadan ve bu tatil sezonunda işlerin ne kadar iyi gittiğinden bahsediyor.

Birkaç ay önce hissettiklerine kıyasla ne hoş bir değişiklik.

Bir başka hoş değişiklik? Hainler'in sicili artık sağlam değil.

Mükemmel ve tahtaya playoff'a girme ihtimalimiz var.

"Sanırım sen benim şans tılsımısın," diyorum ona. "Seni benim yaptığımdan beri evde hiç kaybetmedik."

"O zaman oyunlarınıza gelmeye devam etsem iyi olur"

diyor. "Ve gelmeye," diyorum.

Ancak imalara çok fazla kapılmadan önce, dünyaya - ya da gerçekten Randevu Gecesi dünyasına - nasıl harika bir holi randevusu geçirileceğini göstermek istiyorum.

Telefonumu çıkarıp ona bara dönmesini söyledim. Evet, kız arkadaşımı etkilemeyi severim.

Rachel

Noel Baba şapkalı barmen barın arkasından sesleniyor, "Hayırseverlik için ökseotu anı zamanı. Kurtarma için para toplamak istiyorsanız

Hayvanlar, başınızı kaldırıp yakınınızda ökseotu olup olmadığına bakın ve eğer varsa, hayvanları öpmekten çekinmeyin."

Barmen bize doğru dönüp tezgahın üzerindeki kırmızı kovayı kaldırırken dudaklarında muzip bir gülümseme beliriyor. Kovanın yan tarafında beyaz harflerle şöyle yazıyor: *Öpücükler için tekler.*

Carter'ın bakışları yukarı kayıyor. Üstümüzde bir dal ökseotu var. Nefesim kesiliyor.

Bunu nasıl kaçırdım? Ökseotunu mu? Belki de onunla konuşmaya kendimi çok kaptırdığım içindir. Erkeğimi öpmek için bahaneye ihtiyacım olduğundan değil, ama kabul ediyorum. Evet, alacağım.

Telefon kayıttayken Carter kameraya şöyle diyor: "Şimdi dinleyin, belki onu birkaç kez öpmüş olabilirim ama bu hepinize bir hatırlatma. Noel zamanı, ökseotu en iyi arkadaşınızdır. Alkolden daha iyi bir kayganlaştırıcıdır. O yüzden kullanın."

Diğer patronlar ilahi söylüyor: "Öp onu, öp onu, öp onu."

Onların teşvikine ihtiyacı yok ama ben sevdiğim için onun da sevdiğini söyleyebilirim. Onun beyanlarını seviyorum. Bunları benim için tekrar tekrar yapıyor. Özel olarak, evet, ama halk içinde de, maçlarda ve böyle anlarda. Dünyaya benim alındığımı bildiriyor.

Onun tarafından. *Sadece* onun tarafından.

Daha yakına eğiliyor, acele etmiyor. Kalbim . Tenim karıncalanıyor. Onu milyonlarca kez öptüm ve her seferinde daha fazlasını istiyorum.

Bana ulaşıyor, dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. Onunkiler gür, dolgun ve ben onları derinden tatmak istiyorum. Ama bu kamera için bir öpücük. İffetli. Sınırdaki tatlı. Bir öpücük fısıltısı ama yine de bitmesini istemiyorum. Kalabalık alkışlayıp tezahürat yaparken bile sesleri duyulmuyor.

Bu öpücüğe ve daha sonra yol açabileceği şeylere çok kapıldım.

Carter kıldığında kamerayı kapatır. "Biliyor musun Rachel, bu sezon yaramazlık mı yoksa iyilik mi yaptığını bilmek istiyorum."

"Hangisi olmamı istiyorsun?" Soruyorum, nefesim kesiliyor, tahrik oluyorum ve

Hazır.

"İyi bir erkek arkadaş sana söylemek yerine gösterirdi," diyor gözlerinde bir parıltıyla.

Oradan Noel Baba'nın kızıağından daha hızlı çıkacağız.

Carter

Kısa sürede evine girdik, kapıyı aceleyle kapattık. Örgü şapkasını çekip çıkarıyorum, sonra yüzünü tutuyorum. "Bu şapka neredeyse iç çamaşırından daha iyi," diye itiraf ediyorum boğuk bir sesle.

"Ama bu gece hangi iç çamaşırını giydiğimi görmedin," diyor nazlı nazlı.

"Fark etmez. Barda tanıştığımızdan beri beni tahrik ediyorsun," diyorum. Sözlerimin ve arzumun gerçekliğini hissedebilmesi için bedenimi onunkine bastırıyorum. Onu ne kadar çok istediğimi göstermeyi seviyorum. Arzumdan ya da aşkımdan şüphe etmesini *asla* istemiyorum. İkisi de sınırsız.

Dudaklarımı onun dudaklarına bıraktığımda, onu kamerada yapamayacağım bir şekilde öpüyorum. Sıcak ve derin. Her yerimi sarıyor, derimin altında vızıldıyor, damarlarımda dolaşüyor, kemiklerimin derinliklerine yerleşiyor. Ama en çok kalbimin atışında hissediyorum. Güçlü, tutkulu. Ve hepsi onun için. Her gece.

Tüketen, aç bir şekilde, eller ve vücutlar, iç çekmeler ve inlemelerle birkaç dakika öpüşüyoruz.

Parmakları göğsümde geziniyor, beni keşfediyor, meme uçlarımı sıkıyor. Kahretsin, numaram onda var.

Ama bende de onunki var. Neyi sevdiğini biliyorum. Onu kaldırıp omzuma atıyorum ve yatağa taşıyorum. "Seni yatağa sereceğim ve dudaklarıma boşalana kadar tadına bakacağım. Sonra seni güzelce ve sertçe sikeceğim."

Uzun, mutlu bir iç çekiyor ve ardından mırlıyor. "Mutlu Noeller bana."

* * *

Büyük yatağına uzanan Rachel, uzun bacakları ve pürüzsüz teniyle bir tatil meleği gibi görünüyor. Ve en iyi yanı da dantelli külot ve transparan bir sütyen giymiş olması.

Kırmızı ve beyaz. Bu adam için bir Noel ikramı gibi.

"Mmm. Sen kazandın," diyorum sütyenini çözüp göğüslerini serbest bırakırken. "Şapkadan daha iyi."

"Sana ," diyor.

Yumuşak karnından aşağıya doğru öpüyorum, dilimi göbek deliğinin etrafında döndürüyorum, sonra dişlerimle külotunun üst kısmını çekiştiriyorum.

Kelimeleri seven kadınıma, "Seninle dalga geçme havasındayım," diyorum. Bir sürü müstehcen kelime. Bacaklarının arasına kayıyorum, ellerimi kışına doluyorum ve tatlılığını öpüyorum. Yüzümü bacaklarının arasına gömüyorum, enseme kalçalarına sürüyorum, sonra dudaklarımı tatlı merkezine ayırıyorum.

Kısa süre sonra, ondan aletimi granitten daha sert hale getiren ilahiler ve inlemeler alıyorum. "Evet, evet, evet," diye bağıyor.

O yatakta kirli, lezzetli bir hediye.

Ve o çok yakın. Sadece bir komut vermek için kısa bir an duruyorum. "Adımı söyle."

Bana karşı kasılıyor. "Tanrım, Carter," diye sesleniyor ve sonra ismim parçalanıyor, tutarsız zevk çılgınlıklarına dönüşüyor.

Evet, lanet olası evet.

Çılgınlıkları yumuşak inlemelere dönüştüğünde duruyorum, bir elimi yüzümde gezdiriyorum, sonra dizlerimin üzerine oturup sikimi çekiştiriyorum. "Kibar ol ve yaramaz bir kız gibi ellerinin ve dizlerinin üzerine çök."

Dört ayak üzerine düşüyor ve o güzel kışını havaya kaldırıyor. "Kahretsin, kadın. Çok seksisin," diye övüyorum arkasına diz çökerken. sikimin başını onun kaygan açıklığına dayadım.

Bu şekilde onu dolduruyor ve beceriyorum. Bir elimi bacaklarının arasına sokuyorum, titreyene kadar okşuyorum, sonra altımda haykırarak bir kez daha tepeye . Yüksek sesle, şehvet dolu bir homurtuyla, onu oraya kadar takip ediyorum.

Sıcak, terli ve çok mutlu bir karmaşa içinde birlikte yere yığılıyoruz. Onu *kendime* çekiyorum, seksle *ve bizimle* karışmış portakal çiçeği kokusunun tadını çıkarıyorum. Konuşma gücümü geri kazandığımda, "İtiraf ediyorum: Noel'i ve Noel'de edepsiz konuşmaları seviyorum."

Bana karşı kıpırdanıyor. "Bana daha fazla edepsiz kız dersi vermelisin." "Vereceğim." Ama istediğim başka bir şey var. Belki de çok erken. Belki de

çok fazla. Ama belki de artık büyük bir oyun oynamaktan korkmuyorumdur.

Saçlarını okşuyorum. "Noel için ne istiyorum biliyor musun?"

Başını iki yana sallar. "Jane için sana zaten kendi kendini sulayan bir saksı aldım, yani hayır."

Bakışlarını karşılıyorum, ciddileşiyorum ve ediyorum. "Seninle aynı evi paylaşmak istiyorum. Benim yanıma taşınır mısın?"

Dudakları ayrılır. Gözleri açılıyor. Ve uzun, gergin bir an için, çok fazla şey istediğimden korkuyorum.

Zamanlamamın tamamen yanlış olduğunu.

Ama sonra gülümsüyor, hiç görmediğim kadar parlak. "Geleceğim. Ev, sen ve benim."

Evet, evet öyle.

SON

Rachel ve Carter'ın aşkını yazmayı o kadar çok ki veda etmeye hazır değildim! Özel bir bonusa erişmek için aşağı kaydırın
Ama önce Hazel ve Axel'in aşk hikâyesinin nasıl geliştiğini My So-Called Sex Life'ta mutlaka okuyun. Düşmanlardan aşıklara uzanan bu bağımsız roman, müstehcen konuşmalar, şakalaşmalar, alıngan bir kadın kahraman, huysuz bir erkek kahraman ve odada sadece bir yatakla dolu baharatlı, eğlenceli bir kaçış.

şu anda KUda ÜCRETSİZ 'olarak mevcut! Ayrıca Amazon'da en çok satanlar listesinde ilk beşe giren, hokey romantizmi DOUBLE PUCKED'ı da KU'da ücretsiz olarak seveceksiniz! Bu romantik komedi tatlı bir intikam, ateş ve bir sürü saçmalıkla dolu!

* * *

Plays Well With Others Bonus Epilog için buraya tıklayın! Ya da QR kodunu tarayın!

* * *

Sözde Seks Hayatım Alıntı

Hazel

Pencereden dışarı bakıyorum, gece manzarasının tadını çıkarıyorum.

Hava karanlık. Raylardaki bir viraj boyunca kıvrılırken trenin ışıkları yolu aydınlatıyor. Ama ikimiz de birbirimize çarpmıyoruz.

"Gördün mü? Öylece düşüp birbirimizin kucağına inmedik, dudaklarımız birbirine yapıştı, bir kitaptaki gibi." Gerçi aşk romanlarımda olan pek çok şey gerçek seks hayatımda olmadı. Mesela harika seks. Belki bir gün ben de kahramanlarımın yaşadığına sahip olurum.

"Bu hikayelerde nasıl olur ki? Biz hiç kazara bir öpücük yazmadık" diyor.

"Solo kitaplarımda da yok," diyorum.

"Bir öpücüğün kasıt dışında nasıl bir şey olabileceğini anlamıyorum. Bir takside olsalar ve taksici frene bassa ve kendilerini birbirlerinin kollarında bulsalar bile, daha sonra olan şey her zaman kasıtlıdır."

"Öpücükler kasıtlıdır," diyorum, nihayet yeniden konuşmaya başladığımız için rahatlamış bir şekilde - dünkü gibi. Ama aynı zamanda bir zamanlar, aramız bozulmadan önce yaptığımız gibi.

Tren başka bir virajdan dönerken, "Ve öyle olmalılar," diye ekliyor. Beklediğimden daha hızlı.

Ne olduğunun farkına bile varmadan ona doğru kayıyorum, kalçam kalçasına çarpıyor. Üst kolumu tutup beni sıkıca kavıyor.

Şaşkınlıktan kısa bir süre gülüyorum, sonra aramızdaki traşlanmış mesafeye bakıyorum. "Gördün mü? Daha yakınız. Ama hâlâ yanlışlıkla öpüşmüyoruz."

Olmak istememe rağmen. Kalbim eskisinden daha hızlı atıyor olsa da.

Axel bana baktığında gözleri alışık olduğumdan daha koyu. "Çünkü her zaman birinin ilk hamleyi yapması gerekir," diyor.

"Kazara bir öpücük olsa bile," diye ekliyorum.

"Bir kitaptaki gibi," diyor elini koluma biraz daha sıkı sararken. Umarım gitmeme izin vermez.

Sebepleri bıraktığım için geçmiş de bırakıyorum. Şu anda, tesadüfi bir öpücük istiyorum.

"Bunun gibi bir şey mi?" Diye soruyorum, sonra eğilip yanağına hızlı bir öpücük konduruyorum. Yağmur sonrası ormanın solan kokusunu alıyorum. Küçük bir nefes alıyorum.

Nefesi kesilir.

Yanağından çekiliyorum, gözleriyle buluşuyorum. Vahşiydiler. Aç. Sonra bakışlarım dudaklarına kayıyor. Peluş, yastık gibi yumuşak.

"Ya da belki..." Eğildim ve onu yanlışlıkla öpmedim. Onu bilerek öpüyorum. Dudaklarımın yumuşak, belli belirsiz bir taraması. "...bunun gibi."

Trende ateşli seks, esprili şakalaşmalar ve çılgın kaçamaklar için okumaya devam edin: [SÖZDE SEKS HAYATIM](#)

Ve bu karakter kadrosundan daha fazla hikaye hakkında ayrıntılar için [haber bültenime](#) kaydolun...

[OceanofPDF.com](#)

SEVGİLİ OKUR

Carter'ın DEHB ile yaşama deneyimi, DEHB ile ilgili kapsamlı araştırmaların yanı sıra DEHB ile en iyi hayatlarını yaşayan insanların içgörü ve röportajlarına dayanmaktadır. Sonuç olarak, herkesin DEHB deneyimi ve DEHB'yi yönetmek için yaptığı seçimler kişiye özgüdür. Carter'ın ilaç tedavisiyle ilgili seçimleri, mesleği tarafından benzersiz bir şekilde bilgilendirilmiştir. Adderall gerçekten de NFL'de yasaklı bir maddedir ve bu nedenle Carter uyarıcı olmayan DEHB ilaçları kullanmaktadır. İlaçlarla ilgili her türlü karar bir doktor veya tıp uzmanıyla görüşülmelidir. Carter'ın zaman yönetimi stratejileri, DEHB ile yaşayan insanlarla yaptığım konuşmaların yanı sıra yapboz ve egzersiz gibi belirli şeylere olan merakı, tutkusu ve odaklanmasından kaynaklanıyor. Ara sıra ortaya çıkan unutkanlık ve bununla başa çıkma yolları da bu kişilerle yaptığım konuşmalardan kaynaklanıyor. Duyarlı okuyucularına bu taslağı gözden geçirdikleri ve karakterinin bu yönünü gerçekçi bir şekilde sunmama yardımcı oldukları için minnettarım. Kayti, Jen ve Steph'e çok teşekkür ederim. Tüm hatalar tamamen bana aittir. Amacım DEHB ile yaşamayı ya da ona rağmen sevmeyi öğrenen biri hakkında bir hikaye yazmak *değildi*. Amacım olumlu bir temsil sergilemek ve içinde DEHB'li bir kahraman olan bir aşk hikayesi yazmaktı. Umarım başarmışımdır ve bu hikayeyi okumak için zaman ayırdığınız için teşekkür ederim!

Lauren

OceanofPDF.com

SEVİMLİ OL

İndirimlerden, yeni çıkan kitaplardan, özel fırsatlardan ve çekilişlerden ilk siz haberdar olmak ister misiniz? [Bültenime](#) bugün kaydolun!

Kitaplar ve romantizm hakkında konuşmak, kitaplarımın kapaklarına ve ön kopyalarına göz? [Bir Lovely olun!](#) atmak için eğlenceli, iyi hissettiren bir yerin parçası olmak ister misiniz

OceanofPDF.com

LAUREN'DEN DAHA FAZLA KİTAP

100'den fazla kitap yazdım! **Aşağıdaki tüm bu başlıklar Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZ!**

Double Pucked

Seksi, çirkin bir MFM hokey romantik komedisi!

Bakireler Topluluğu Serisi

Bakireler Topluluğu ile tanışın - birbirleri için her şeyi yapabilecek harika arkadaşlar. Bu yasak, duygu yüklü ve çılgınca seksi yaş farkı aşklarının tadını çıkarın!

RSVP

Deneme

Baştan

Çıkarma

Flört Oyunları Serisi

Şehirdeki arkadaşlar ve onların flört aksilikleri hakkında eğlenceli, seksi bir romantik komedi dizisi!

Komşu Bakire İki Günde

Bir

İyi Adam Mücadelesi

Nasıl Çıkılır Serisi (Yeni ve devam eden)

Dört harika arkadaş. Yeniden biriyle çıkmayı öğrenmek için dört şans. Aşk, seks ve tanışma saçmalıklarıyla dolu dört bağımsız romantik komedi.

Sözde Seks Hayatım

Başkalarıyla İyi Anti-

Romantik Uçup Gitti

Erkek Arkadaş Malzemesi

Dört muhteşem kahraman. Dört çirkin evlenme teklifi. Bu seksi romantik komedi serisinde aşk için dört şans!

Bir Arkadaş İstemek

Seks ve Diğer Parlak Nesneler

Tek Gecelik Ayakta Hizmeti

Büyük Kaya Serisi

New York Times Çok Satanlar listesinde 1 numarada yer alan günah kadar seksi, saygısız, erkek bakış açılı romantik komedim!

[Big Rock](#)

[Mister O İyi](#)

[Asılmış Tam](#)

[Paket Joy](#)

[Ride Sert](#)

[Ahşap](#)

Mutlu Sonlar Serisi

Aşk arayan ve aşktan kaçınan bir grup arkadaşı takip eden bu tek kişilik seride romantizm büyük bir patlamayla başlıyor!

[Come Again Shut](#)

[Up and Kiss Me](#)

[Kısmet](#)

[Bekarlık Yıldönümüm](#)

Ballers ve Babes

Seksi spor romantizmi sizi ateşlendirmeyi garanti ediyor!

[Wild Card Öpücüğü](#) .

[Alması En Değerli](#)

[Playboy En](#)

Aşkın Kuralları Serisi

Atletler, bakireler ve düğünler!

[Bakire Kural Kitabı](#)

[Bakire Oyun Planı](#)

[Bakire Tekrar](#) .

[Virgin Karnesi](#)

Savurgan Serisi

Korumalar, milyarderler ve otelciler bu seksi, yüksek riskli tek kişilik seride!

[Sadece Bir Gece](#)

[Enfes Bir Dokunuş](#)

[Bir Haftalık Kocam](#)

Kaçan Adamlar Serisi

New York ve Kaliforniya'daki arkadaşlar bu eğlenceli ve ateşli romantik komedi dizisinde birbirlerine aşık oluyor!

Doğum Günü Kıyafeti

Sevgili Seksi Eski Erkek

Arkadaşım Ya Olsaydı

Adamı

Dün Gece İçin Teşekkürler

Yan Kapıdaki Rüya Adam

Always Satisfied Serisi

New York'ta yaşayan bir grup arkadaş, bu seksi kişilik seride aşkı ve kahkahayı buluyor!

Memnuniyet Garantili

Asla OlmadımAnında

Tatmin

: Hep Sen Vardın

Hediye Serisi

Karanlıktan sonra tek kişilik bir seri! Fantezilerinizi keşfedin!

Nışan Hediyesi

HediyesiBakire

Çökmekte Olan Hediye

Kalp Kırınlar Serisi

Üç kardeş. Üç rockçı. Üç bağımsız seksi romantik komedi.

Once Upon a Real Good Time Once

Upon a Sure Thing

Bir Zamanlar Vahşi Bir Kaçamak

Günahkar Erkekler

Yüksek riskli, yüksek oktanlı, günah kadar seksi bir romantik gerilim serisi!

Günahkâr Gecelerim

Günahkâr Günahkâr

Özlemlerim

Arzularım Aşkım

Günahkâr Günahım

Paris'ten Sevgilerle

Paris'te geçen sürükleyici romanslar!

[Wanderlust](#)

[Yarı Zamanlı](#)

[Aşık](#)

Tek Aşk Serisi

New York'ta bir grup arkadaş bu seksi romantik komedi dizisinde teker teker aşık oluyor!

[Seksi Olan Ateşli](#)

[Olan](#)

[Knocked Up Planı](#)

[Olduğun Gibi Gel](#)

Lucky In Love Serisi

Sıcak, mavi yakalı kahramanlar ve seksi kadın kahramanlarla dolu küçük bir kasaba romantizmi!

[En İyi Planlar](#)

[İyi Hissetme Faktörü](#)

[Kimse Daha İyisini](#)

[Yapamaz Fermuarsız](#)

Pişmanlık Yok

Geçmişlerinden kurtulmak için savaşıyan genç bir çift hakkında öfkeli, seksi, duygusal, yeni yetişkin bir üçleme!

[Başlangıcımız](#)

[The Thrill of It](#)

[Seninle Her Saniye](#)

Aşka Yakalanmışlar Serisi

Bir grup arkadaş aşkı buluyor!

[Rol Planı Yapma](#)

[Buluşma Teklifi](#)

[İkinci Şans Planı Özel](#)

[Prova](#)

Baştan Çıkarıcı Geceler Serisi

Tehlike ve baharat dolu yüksek ateşli bir seri!

[Bu Gecedен Gece](#)

Bir Gece Daha
Çılgınca Baştan Çıkarıcı Bir Gece

Joy Delivered Düet

Çarşaflarınızı ateşe verecek, yüksek ateşli, hınzırca seksi bir tek kişilik seri!

Onunla Geceler
Yasak Geceler

Kalbimi Kırma

Bağımsız bir ikinci şans romantizminin duygusal inişli çıkışlı treni

İlham Perisi

Paris'te geçen büyülü bir gerçekçilik romanı

Lili Valente ile birlikte yazdıkları seksi romantik komedi serisi Good Love!

Ayrıca L. Blakely adı altında MM romantizm yazıyorum!

Umutsuzca Bromantik Düet (MM)

Oda arkadaşlığından sevgililiğe, düşmanlıktan sahte erkek
arkadaşlığa Umutsuzca Bromantik
İşte Adamım Geliyor

Yaz Erkekleri Serisi (MM)

Aynı takımda yer alan iki beyzbol oyuncusu, beş destansı yıla yayılan yasak bir aşk yaşar Scoring With Him

Onunla Kazanmak
Her Şey Onunla

MM Bağımsız Romanlar

Barıma Bir Adam Girdi
Bromance Zone
Sadece Bir Kez

The Best Men (Sarina Bowen ile birlikte yazılmıştır)

Kazanan Her Şeyi Alır Serisi (MM)

Duygu yüklü ve karşı konulmaz derecede seksi bağımsız MM spor romanları serisi!

Erkek Arkadaşın Geri Dönüşü

Beni Açtı

Çok Kirli Bir Oyun Sınırlı

Sayıda Koca Elinden

Alındı

Kişiselleştirilmiş bir öneri istiyorsanız, laurenblakelybooks@gmail.com !adresinden bana e-posta gönderin

OceanofPDF.com

İLETİŞİM

Lauren'i Twitter'da [LaurenBlakely3](#), Instagram'da [LaurenBlakelyBooks](#), Facebook'ta [LaurenBlakelyBooks](#) veya çevrimiçi olarak [LaurenBlakely.com](#). Ayrıca ona laurenblakelybooks@gmail.com adresinden e-posta gönderebilirsiniz.adresinde bulabilirsiniz

[OceanofPDF.com](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

